

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 29

Dimarts, 23 de novembre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 37, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005 (tram. 200-00012/07) (continuació) (p. 3)

Declaració Institucional

del Dia Internacional contra la Violència envers les Dones (tram. 401-00010/07) (p. 49)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 37.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, i el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005
(tram. 200-00012/07) (continuació)

Comencem amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Per defensar les esmenes a la totalitat, té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers..., autèntic privilegi de tenir quatre consellers a l'hora d'iniciar aquesta presa de posició en relació amb l'esmena a la totalitat que hem fet a la secció del Departament de Política Territorial. De fet, proporcionalment hi ha més membres de l'executiu que no pas membres del legislatiu, en aquest moment del debat.

Procedim, doncs, a explicar les raons per les quals el nostre Grup Parlamentari ha presentat una esmena de retorn en els pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. I, de fet, el primer que els hem de confessar és que a nosaltres ens ha costat molt de detectar un model concret a l'hora de plantejar aquests pressupostos, a l'hora d'interpretar-los, a l'hora d'entendre'ls.

De fet, els pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques haurien de tenir com a principal objectiu la cerca de l'equilibri territorial del nostre país. De fet, la funció de les infraestructures, la funció de la planificació territorial hauria d'anar adreçada a relligar el país, a garantir una igualtat d'oportunitats per al conjunt de ciutadans de Catalunya, independentment de la comarca en què els hagi tocat de viure. I, per tant, davant d'aquest no-model des d'un punt de vista d'equilibri territorial, nosaltres expressem solemnement, si ens ho permet el conseller, la nostra discrepància.

El Departament de Política Territorial, per nosaltres, ha de ser el braç executor de la política d'inversió pública del Govern. De fet, l'instrument privilegiat que és GISA permet la canalització d'inversions no només del mateix Departament de Política Territorial, sinó d'altres departaments. I, escolti, la primera conclusió que es

desprèn i que el mateix diputat Francesc Homs ja va subratllar ahir en el debat a la totalitat, al conjunt dels pressupostos, és que vostès han plantejat un pressupost amb un cap molt gros, que seria Barcelona i la seva àrea, i han anat deixant desemparades determinades comarques.

I, escolti, vostès han deixat vint-i-tres comarques fora del mapa des d'un punt de vista de la inversió pública, comarques com l'Alt Camp, l'Alt Penedès, l'Alt Urgell –71 per cent menys d'inversió–, l'Alta Ribagorça, el Bages –66 per cent menys d'inversió–, el Baix Camp, el Baix Empordà, el Baix Llobregat, el Berguedà, la Conca de Barberà, el Garraf, el Gironès –la seva pròpia comarca, conseller–, la Noguera, Osona, Pallars Sobirà, Priorat, Ribera d'Ebre, Segarra, Segrià, Tarragonès, Terra Alta, Urgell, Vallès Oriental.

Escolti, vostès han triat un model que és el model del no-equilibri territorial, el model de deixar un seguit de comarques, pràcticament la meitat de les comarques, més de la meitat de comarques, doncs, en una situació de menys inversió que el conjunt. I, per tant, escolti, vostès tindran un autèntic problema per explicar als ciutadans i les ciutadanes d'aquestes comarques com és que la inversió en el conjunt del país suposa un increment del 42 per cent i en aquestes comarques, en el millor dels casos, hi ha un decrement del 3 per cent, però en d'altres, com li comentava, doncs, estem parlant d'un decrement a l'Alt Urgell, per exemple, del 71 per cent a l'hora de plantejar aquesta inversió pública.

I també fa l'efecte que durant aquest any que han estat governant, doncs, home, els costa d'entendre quin és el dring del país i què és el que estan demanant determinades comarques de Catalunya amb relació a determinades infraestructures. I els parlo d'infraestructures viàries i ferroviàries: des de l'anella viària de l'Ebre; el desdoblament de la C-14, Reus - Alcover; la C-17, la variant de Masies de Voltregà –que vostès ens diuen: «No, no, ja ho farem tot, ja ens esperarem», un retard injustificable–; el túnel de Comiols; el desdoblament de la Lleida - Balaguer.

I aquí, des d'aquesta perspectiva d'equilibri territorial, nosaltres veiem una mancança en una infraestructura que considerem fonamental, que és l'Eix Transversal. Ens explicarà d'una vegada per totes quins són els propòsits de capteniment del Govern amb relació a l'Eix Transversal? Perquè, escolti, vostès tenen un rècord: en el transcurs de cinc dies, vostè mateix ha anat matisant i ha anat explicant...

El president

Senyor Rull, senyor Rull, perdoni un segon. Miri que hi ha poca gent, eh? Prego al senyor Carbonell que s'abstingui de fer més comentaris, perquè és que ja en porta uns quants en aquest debat.

Gràcies.

El Sr. Rull i Andreu

Molt bé; gràcies, senyor president, per la seva empara. Amb relació a l'Eix Transversal, doncs, escolti, expliqui'ns exactament què volen fer, perquè aquí... El *Diari*

de Sessions és d'una crueltat, senyor conseller, terrible –terrible–, i tant el *Diari de Sessions* com el *Butlletí Oficial del Parlament* ens expliquen moltes coses.

Miri, Comissió de Política Territorial, any 2001: «El Grup Socialista considera que el Govern de la Generalitat hauria de tenir ja en fase d'elaboració el projecte de desdoblament de l'Eix Transversal. Avui el proposem en el tram Manresa - Vic, però nosaltres pensem que el projecte de desdoblament ha de ser global i hauria d'arribar fins a Vilobí d'Onyar, Riudellots i Girona. Per tant, el Govern de la Generalitat hauria de redactar en un any aquest projecte.» Sap qui ho deia, això? L'actual secretari de Mobilitat, el senyor Manel Nadal, que presenta una proposició no de llei per instar, l'any 2001, a redactar el projecte de desdoblament de la C-25, entre Vic i Manresa, i segon –que és d'una audàcia extraordinària, vista la seva actuació actual–, «fer les previsions pressupostàries oportunes perquè el desdoblament de l'Eix Transversal entre Vic i Manresa estigui fet abans de final del 2005». Brillant. Aquí es veu clarament, quan s'està al govern i quan s'està a l'oposició, exactament què es planteja.

Aquesta és una infraestructura absolutament necessària, dur a terme aquest desdoblament. Per tant, escoltin, estem per la tasca o no hi estem? I més tenint en compte el que vostès deien quan estaven a l'oposició.

I, per tant, escolti, el paper ho aguanta tot. Nosaltres veiem que..., i plantejem aquest debat sense un instrument fonamental, que és la liquidació del pressupost del 2004. I, per tant, intuïm d'una manera molt fonamentada que vostès no han fet la despesa que correspondria el 2004 i, simplement, l'han acumulada per al 2005, des d'aquesta perspectiva del desequilibri territorial.

Més elements. Escolti, amb relació al tema del finançament... –i voldria fer quatre pinzellades més, perquè el temps va molt ràpid–, que és el següent. Ahir es va fer un plantejament amb relació al finançament i, sobretot, al tema del sistema alemany, i que vostès renunciïn al sistema alemany pel tema de la línia 9 del metro, i incorporin un nou mecanisme, que és aquest crèdit, per exemple, amb el Banc Europeu d'Inversions.

Escolti, per què es va fer, això? Qui va votar en contra de la Llei d'acompanyament del 2002, que permetia justament això? Qui va votar en contra de la Llei d'Ifercat, senyor Saura? El seu Grup Parlamentari. El seu Grup Parlamentari, el Grup d'Iniciativa, vota en contra de la llei que permet, justament, poder renunciar al sistema alemany amb relació a la línia 9; un sistema alemany que era plantejat amb caràcter transitori. I, en el cas de la Llei d'acompanyament, és el mateix Grup Socialista, el d'Esquerra Republicana, el d'Iniciativa, que també hi voten en contra. Per tant, escolti, no s'atribueixin res des d'aquesta perspectiva. Hi ha una llei de l'Ifercat i hi ha una modificació d'aquesta Llei, a través de la Llei d'acompanyament del 2002, que és la que permet fer això: renunciar a la transitorietat del finançament del sistema alemany i buscar altres vies.

Però amb relació a aquestes infraestructures a l'entorn de Barcelona, línia 9, l'únic que sabem és una visió erràtica. Canviaran més aquesta opció? Amb què més

ens sorprendran? Perquè ara ens diuen: «La Generalitat no descarta portar la línia 2 del metro a l'aeroport, en lloc de la 9.» Sap què vol dir, això? Vol dir renunciar a l'autèntica finalitat que hauria de tenir la línia 9, que és la línia plantejada amb més intercanviadors, amb més capacitat d'oferir servei al territori. Vostès estan disposats a canviar-ho? Expliqui'ns-ho. El que no poden fer són aquests canvis unilaterals.

Ens parlaven també del segon cinturó ferroviari. On són les inversions? No les veiem enlloc. I especialment a Iniciativa, que se n'omple la boca, on són les inversions? Quin és l'èxit? A banda de la desinversió a través del quart cinturó, vostès no ens ofereixen res de nou en aquests pressupostos.

Escolti, jo, quan el senyor Maragall, el president de la Generalitat, explicava que el seu Govern renunciava a fer el quart cinturó de Terrassa a Granollers, francament, sap què en pensava? Pensava que vostès tindrien la mínima decència d'incorporar inversions per vies alternatives al quart cinturó entre els dos Vallès. Ni un euro –ni un euro. Per tant, escolti, Iniciativa, a banda de plantejar la desinversió, també hauria, com a mínim, de pressionar mínimament el Govern, mínimament el hieràtic senyor Nadal, per buscar aquest tipus d'inversió.

I acabo, simplement, amb una última reflexió –després, en el torn de rèplica, parlarem de la llei de barris i del sistema costaner–, que és la negociació amb Madrid. Vostès no han aconseguit arrencar cap inversió seriosa de Madrid. I amb la seva inversió volen tapar la manca d'inversió del Govern de l'Estat. I el cas més clar és el tema del contracte programa.

L'ATM demanava per al 2002-2005 el 41 per cent d'inversió de l'Estat. Vostès han n'arrencat només el 32 per cent, quan en l'últim acord, del 98 al 2001, hi havia el 37 per cent. És un fracàs estrepitos. No saben negociar. I el problema és que ho repercuteixen en els pressupostos de la Generalitat.

Aquesta és la manera com el Govern de Catalunya, com el tripartit gloriós, intenta defensar els interessos de Catalunya? Escoltin, arrenquin competències, arrenquin inversions de l'Estat, i aleshores serà molt més senzill d'aconseguir...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...un pressupost basat en l'equilibri territorial.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, il·lustres col·legues, m'adreço a aquest hemicicle per defensar l'esmena de devolució de la secció del

pressupost de la Generalitat del 2005 corresponent al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Voldria començar fent referència a una expressió d'ahir del diputat Jordi Carbonell, que deia que, quan els ciutadans facin la lectura d'aquests pressupostos, no sé què els passaria. Bé, jo penso que seria com si llegissin la guia telefònica, i espero que no ho facin. Val més que llegeixin obres com les que escriu la nostra col·lega, la senyora Roca. Però, quan llegeixin els diaris, escoltin la ràdio o vegin la televisió per assabentar-se d'aquest debat, jo crec que poden quedar francament consternats. Estem parlant de com la Generalitat es gastarà quasi 4,5 bilions, és a dir, 4 bilions 400.000 milions de les antigues pessetes, o sigui, 650.000 pessetes per cada un dels quasi 7 milions de catalans, amb una alegria, realment, digna de millor causa. Qualsevol que llegeixi, escolti o vegi les coses que diem pot pensar que cada un de nosaltres parla de coses diferents.

A veure, en el pressupost del 2004, que va ser un pressupost de pur tràmit, de transició, amb una dotació mínima per a inversions, com vàrem denunciar en el transcurs del debat de les esmenes a la totalitat i com va reconèixer implícitament el mateix Govern, no van tenir en compte que, evidentment, quan vingués el pressupost d'enguany i es posessin les coses en la normalitat, el creixement seria espectacular. Faltaria més! Però, si fem l'exercici de sumar la dotació per a inversions dels pressupostos de 2004 i de 2005 i els dividim per dos, veurem que el resultat de l'operació és igual que la xifra d'inversions del pressupost de 2003 menys 150 milions de pessetes per any. De la qual cosa resulta que entre 2004 i 2005 les inversions reals seran inferiors a 300 milions d'euros, a les que resultaria de repetir per a ambdós exercicis el mateix pressupost d'inversions de l'any 2003.

Per tant, no és cert que el pressupost creixi, sinó que en els dos primers anys de gestió del Govern tripartit disminuirà, realment, en aproximadament 150 milions d'euros l'any. Aquest dia, en una comissió, un dels diputats d'aquesta cambra va parlar d'«inequitat» territorial; jo crec que hauria valgut la pena que hagués parlat d'«iniquitat» territorial. De la manera com s'han fet les xifres i de les afirmacions fetes pel tripartit, especialment de les declaracions fetes pel conseller d'Economia amb relació als increments extraordinaris d'aquests pressupostos, es pot dir que no s'ajusten a la veritat. I per aquest sol motiu val la pena proposar i defensar la devolució d'aquest pressupost.

Des de la seva presa de possessió, el Govern tripartit no ha fet més que queixar-se de la situació financera heretada, lamentar l'endeutament, clamar pel dèficit acumulat i reivindicar la peremptòria necessitat de resoldre la insuficiència de recursos per fer front als reptes que té plantejats el Govern de la Generalitat. Com a única solució planteja una reforma del sistema de finançament. Però resulta que, mitjançant els pressupostos que presenta i de la manera triomfalista com els presenta, sembla voler obviar la gravetat de la situació financera que denuncia, per la via d'amagar la suposada realitat, ignorant-la.

La pregunta és inevitable: si és certa la gravetat de la situació financera, com és possible que incrementi els

pressupostos de la manera que diu que ho fa? O és que no diu la veritat, o es permet plantejar un creixement tan alt de la inversió perquè ha exagerat a l'hora d'explicar la situació financera real. Sigui quina sigui la resposta, sembla evident que els propòsits de transparència anunciats a bombo i platerets no són gaire res més que un eslògan electoral que no respon en absolut a la realitat. I aquest també és un motiu per rebutjar aquests pressupostos.

Però, a més, tal com resulta del Projecte, les xifres presentades són un paradigma de la política de perdigonada, que tant agrada dir, qualificar, a alguns membres del tripartit. D'una banda, es limita a donar continuïtat a les obres començades per l'anterior Govern, i de l'altra, permet visualitzar un repartiment territorial dispers del qual no es desprèn altre criteri que ser instrument de la repartidora o, en l'expressió de l'honorable conseller Antoni Siurana, de «panís per a les tites», com ens va dir fa uns pocs dies en aquesta cambra.

Per tant, es posa també de manifest, des d'aquest punt de vista, que malgrat les declaracions grandiloqüents, darrere del pressupost presentat no hi ha cap projecte de país, i ni tan sols no hi ha un projecte de govern.

Una vegada fetes les declaracions sobre la mobilitat i d'amenaçar amb noves intervencions administratives i polítiques mitjançant instruments de planificació general, territorial i sectorial que han de resoldre tots els problemes endèmics del país, suposadament, resulta que el Projecte de pressupostos no contempla la realització de cap de les infraestructures de comunicació que estan en la base de les reivindicacions dels territoris perifèrics i extrametropolitans de Catalunya.

D'altra banda, era previsible. El pla de govern posa molt d'èmfasi en la solució de les infraestructures que són competència de l'Estat central: desdoblament de la nacional II, AVE, sistemes aeroportuaris, etcètera. Però passa de puntetes sobre les que són..., i que pertoca resoldre a la Generalitat.

Les declaracions fetes a tort i a dret als mitjans de comunicació podrien fer pensar una altra cosa, però resulta que cap dels propòsits de capteniment anunciats en el primer any tripartit no té el seu reflex en el pressupost, fent bona aquella imatge de Catalunya com una gran aigüera sense tap, en què tots els recursos que s'hi aboquen desapareixen a l'instant pel desaigüe, sense que a les comarques els arribi ni els esquitxos. Una imatge que reflecteix un model insolidari de desenvolupament, que algun dia caldrà començar a corregir. Primer, fent el balanç fiscal també a l'interior del nostre país, per constatar què aporta cada territori a la caixa comuna i què rep a canvi del seu esforç. I després, fent un repartiment equitatiu dels recursos, que ja comença a clamar al cel.

En tot cas, si malgrat no disposar de recursos i no obstant la migradesa real de les inversions previstes en el còmput dels dos exercicis pressupostaris, de 2004 i 2005, el Govern es proposa realitzar el Projecte que presenta, només ho podrà fer per dues vies: augmentant el ja considerable endeutament o emprant mecanismes d'enginyeria financera que els tres partits que ara governen havien denunciat, mentre han estat a l'oposició;

demorant la seva imputació en el temps, per tal d'emascarar la realitat comptable de la Generalitat, sigui amb el mètode alemany o amb procediments de finançament específic, en contradicció flagrant amb les seves proclames de transparència.

Per això, també, per fer creïble allò que ara com ara no és més que propaganda, demanem el retorn del pressupost al Govern.

Moltes gràcies, senyors consellers, il·lustres col·legues, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Ibarz, que abans li he dit senyor Llobet, que és el que em constava en el guió..., per tant, li demano excuses..., qui ha intervingut en nom del Grup Popular és el senyor Manel Ibarz.

Té la paraula ara, per fer un torn en contra, el senyor Roberto Labandera, en nom del Grup socialista.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui no hi haurà canya, hi haurà pietat per al vençut, que és el que jo crec que s'ha de fer (*rialles*) en els casos... Jo recordo, de petit, que a l'escola m'ensenyaven sempre una frase de l'*héroe* nacional del meu país, José Artigas, format en el pensament lliberal i en el pensament il·lustrat, que quan va guanyar la batalla per expulsar l'espanyol, va dir: «Liberad a los prisioneros, y piedad para los vencidos.» (*Rialles*.) I jo crec que ara, amb aquest pressupost, l'única cosa que puc dir és: «Pietat per al vençut.» Pel vençut de l'arc conservador –conservador nacionalista català, conservador nacionalista espanyol–, que només poden veure com passen davant seu els projectes, les idees, les iniciatives i l'ambició d'un pressupost que connecta perfectament –perfectament– amb la voluntat majoritària dels catalans i de les catalanes.

I és per això que avui, i en aquesta ocasió, a diferència del mes de maig o de juny, quan vam discutir els pressupostos anteriors, jo em centraré en aquesta intervenció a parlar del futur. I el futur és la construcció d'un país basat, bàsicament, en aquelles potes que diu el pacte del Tinell, que diu l'Acord del Tinell, i que, a més a més, diu també i explicava molt bé ahir el conseller Castells en la seva intervenció.

A un país que havia arribat a la deriva i a un procés de desconstrucció des del punt de vista del creixement econòmic, des del punt de vista de la capacitat integradora i social, des del punt de vista de l'equilibri i de la integració territorial, els grups que donen suport al Govern..., el Govern decideix començar a treballar per incrementar les cotes de benestar social, el creixement econòmic i el desenvolupament de les infraestructures, i en aquesta ocasió i en aquest Projecte de pressupostos, les millores en l'àmbit de la justícia i en l'àmbit de la seguretat.

Tenim un creixement, en l'àmbit de les infraestructures, que no és allò que pugui pensar algú, exclusivament de fer carreteres per fer-les o vincular el desenvolupament dels eixos viaris als interessos de certs sectors econò-

mics. La política d'infraestructures té una profunda arrel social i aquest Govern vol destacar-la d'una forma especial. Els pressupostos del DPTOP han pujat un 42 per cent, 1.227 milions d'euros, que sumats al creixement dels organismes públics dóna pràcticament 3.400 milions d'euros destinats a aquest procés de desenvolupament de la xarxa de transports públics, als programes de remodelació urbana, a la reactivació econòmica i logística.

Anem a pams, perquè s'han sentit algunes coses que demostren que els diputats de l'oposició no llegeixen bé els pressupostos. Anem a pams. En tot cas, en tot cas..., és clar, després de vint-i-tres anys, estan cansats i, per tant, doncs, ara llegeixen poc. (*Rialles*.) Però, de totes formes, si en fem una lectura acurada, veurem que hi ha un creixement del pressupost de la Direcció General de Carreteres, que és això que ajuda no només a millorar la xarxa de la regió metropolitana, sinó també que s'expandeix per tot el país. Perquè, per aquest Govern, és tan important la línia 9 del metro com la carretera de Canejan, a la Val d'Aran. I totes dues finalitats estan en aquest pressupost.

Vostè pot mirar, senyor Rull, que el pressupost de carreteres té creixements –i a això s'hi referirà algun altre company diputat dels grups que donem suport al Govern– que en algunes ocasions superen el 5.000 i el 6.000 per cent. Miri-ho bé, miri-ho bé perquè hi són i, per tant, no em tornaré a parar en aquesta qüestió.

Hi ha també, en aquest pressupost de xarxa viària, obres tan emblemàtiques..., que feia anys i anys que eren al calaix de la mala voluntat del Govern anterior, que ara tenen solució. Em permetran que assenyali la C-31, les costes del Garraf; un plantejament que fa pràcticament més de quinze anys que no es resolia. El Govern anterior va fer una solució increïble: va fer una autopista de peatge, però ens va deixar la carretera de les costes del Garraf exactament com estava. Aquesta era la política de mobilitat que vam heretar, la xarxa que vam heretar: la privatització per la via del peatge i després la no-inversió en les altres parts de la xarxa.

També s'hi inclou la ronda sud d'Igualada. L'any 1987, per primera vegada, es va demanar en aquest Parlament que es fes aquesta obra. Després d'anys que els consellers anteriors, sospito que per castigar unes majories polítiques que no eren les seves, no avançaven en aquest tema.

I podria continuar parlant de la xarxa viària, d'aquests temes. Però jo també voldria fer una intervenció en termes de logística: 42 milions d'euros per al desenvolupament de les polítiques de CIMALSA; el desenvolupament de quatre CIM, el de la Selva, el de l'Empordà, el de Lleida i el del Camp, que se sumen a la política d'adquisició de sòl industrial a Alcanar, Argentona, Ripollet, Santa Coloma de Farners, Tàrraga, Ulldecona, Valls, Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant, Vic i Vilanova del Camí, amb un increment en Incasol per a sòl industrial d'un 56 per cent, que ve a refermar exactament aquesta altra voluntat del Govern: posar sòl industrial per a les activitats productives, amb aquell binomi infraestructures, creixement econòmic - desenvolupament dels territoris, equilibri territorial, perquè els llocs que he anat citant, els municipis que he anat citant, no

estan precisament tots en les àrees de major desenvolupament d'aquest país.

Aquesta política, la política del sòl –he passat de la política de CIMALSA a la política de l'Incasol–..., també hi ha polítiques de desenvolupament del sòl residencial –el tractarem, també, al llarg d'avui–..., i les polítiques d'habitatge. Però tots hem de saber que només l'Incasol té la voluntat d'un creixement del 8 per cent en l'adquisició de sòl per a polítiques d'habitatge protegit. I es xifren pràcticament en 4.000 les unitats d'habitatge, entre compra i lloguer, que es desenvoluparan amb aquestes accions.

Quan parlem de la xarxa viària, quan parlem de la xarxa ferroviària, parlem d'un altre concepte, que hem discutit també aquests dies, que és el tema de la mobilitat. Jo voldria destacar que una de les coses que ha fet aquest Govern és desbloquejar, només en onze mesos –i jo diria que, de vida política normal i tranquil·la encara menys, possiblement set mesos–..., és desbloquejar un tema que també el Govern anterior havia adormit o havia bloquejat ben bé no sabem per què –fins i tot, possiblement, per ineficàcia de gestió–, que és el contracte entre l'Administració General de l'Estat, el contracte programa 2002-2004, que des del 2001 estava aturat i ningú resol·lia, amb una aportació de la Generalitat, possiblement, increment de l'aportació, de les majors de totes les administracions que s'hagin fet, però que ve a desbloquejar, a cobrir el dèficit dels anys anteriors i a resoldre definitivament de quina forma es pot finançar aquesta contracte programa.

Podríem continuar també amb el tema de peatges. Ha sortit en el debat el tema d'increment de peatges. Ha sortit. Però la primera qüestió que caldria dir..., que el tema de peatge, aquest increment del 4,1 per cent –i tots els que són membres del Grup de Treball de Peatges ho sabem– és una proposta que està en estudi; era una de les quatre propostes que es plantejaven allà. Però cal recordar que, primer, el creixement real no serà per sobre de l'IPC; el que hi ha és un increment per cobrir el que en els últims set o vuit anys tampoc va deixar ben resolt el Govern anterior.

Però no tindria sentit una intervenció parlant del tema del creixement econòmic i logístic i parlant del tema de la mobilitat si no ho completéssim amb el tema de les remodelacions urbanes i el planejament territorial.

En aquest sentit, destaco en aquest pressupost 25 milions d'euros per als ajuts als barris, amb projectes, de Catalunya; un dels projectes més atractius del Govern i que major interès ha despertat en el món municipal –quaranta, al voltant de quaranta..., quaranta-cinc actuacions en quatre anys–, i que aviat en tindrem ja la primera resolució, la primera tongada de projectes per tirar endavant.

El finançament del planejament. Pendent. El Govern anterior de la Generalitat es va passar tretze anys, es va gastar 1.300 milions de les antigues pessetes, va fer viatjar una sèrie de directius, polítics i tècnics per mig món, per no resoldre el problema del planejament. I anaven fent aquesta espècie de planejament d'acupuntura que era, si tinc un problema, faig un pla director; si tinc un altre problema, proposo una cosa estratègica,

però d'un en un, sense visió general. Quina trista contradicció per a un govern nacionalista perdre la visió global de nació, que l'ha recuperada, el govern catalanista, el govern progressista, el govern d'esquerres, que diu: «Anem primer a fer el planejament, i després anem a resoldre els conflictes que tenim en funció d'aquesta visió global de país.» Gairebé 3 milions d'euros per fer el planejament territorial, i per fer aquests planejaments de les zones de conflicte, o de les zones en què havíem arribat a un acord perquè ja la situació era insostenible, com poden ser els plans directores urbanístics del Pallars Sobirà, de la Vall d'Aran, de la Cerdanya, de l'Alt Penedès, de la conca d'Òdena, del Bages, en el marc del Conveni entre el Departament i la Universitat Politècnica de Catalunya.

Un increment substancial, pràcticament del 100 per cent, en els ajuts als municipis, aquells municipis que estan treballant colze a colze i amb bona voluntat i amb bona singladura amb el Govern per al desenvolupament del Pla director urbanístic del sistema costaner. Aquest volum d'ajuts és un volum considerable, que realment se suma a un altre esforç pressupostari de 3 milions d'euros, que es transferirà a les corporacions locals per a l'execució de planejaments i d'estudis tècnics arreu del territori.

Algú ha dit, dels que m'han precedit en la intervenció, que el Govern ha repartit en algunes àrees i ha deixat de repartir en unes altres. Al Pirineu, la inversió global d'aquest pressupost, no exclusivament la del Departament, l'increment de la inversió global és del 40 per cent, i a Lleida, del 50 per cent.

Però em permetran que m'adreci i miri exactament què fem des del punt de vista de política territorial en els territoris. Comarques de ponent: creixement de la inversió només en tema de política territorial, un 18 per cent, i una obra emblemàtica, la variant sud de Lleida, inclosa; la variant de les Borges Blanques, inclosa, es comença a treballar.

Comarques del Pirineu: 23,5 per cent d'inversió. Noves actuacions: des del condicionament de la C-28, de Salardú a Vaquèira, fins a l'adequació de l'aeròdrom de la Cerdanya. Us evito la relació detallada de temes.

A les comarques gironines, un creixement del 35 per cent; a les centrals, del 34 per cent, i a les metropolitanes, que també hi viuen ciutadans de Catalunya, al voltant d'un 51 per cent.

De tota manera, senyores diputades i senyors diputats, no em queda més a dir que, en aquests tipus de pressupostos, el que hauria de fer l'oposició és sumar-se a la construcció del país i retirar aquestes esmenes a la totalitat.

En tot cas, jo manifesto, senyor president, la voluntat del meu Grup de votar en contra d'aquestes esmenes de retorn al Govern dels pressupostos de l'any que ve, del 2005.

El president

Per fer el torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, els vençuts, jo..., em sembla que en política, i els ciutadans ens ho perdonen pràcticament tot, senyor Labandera, saben què no perdonen? No perdonen la prepotència, no perdonen el sectarisme. I vostè, amb la seva exposició, ha sigut allò, una mostra diàfana de prepotència, de sectarisme.

Escolti, incapaç de rebatre els dos arguments principals de la meua intervenció, que eren: u, que aquests pressupostos no van adreçats a l'equilibri territorial del país, que són pressupostos terriblement centralistes, i segon, que el Govern de Catalunya, el Govern tripartit de Catalunya, el Govern socialista de Catalunya intenta eixugar la no-inversió del Govern de l'Estat, perjudicant greument l'economia del mateix país.

Vol que comparem model Convergència i Unió, model tripartit, amb relació a l'equilibri territorial, tant per cent sobre la inversió real? 2003, àmbit metropolità, 48 per cent de les inversions; 2005: 70,6 per cent de les inversions, aquesta a Catalunya amb un cap immens. Comarques gironines: 2003, 11 per cent; 2005, 9 per cent. Comarques centrals: 14 per cent el 2003; 5,8 per cent el 2005. Camp de Tarragona: 8,7 per cent el 2003; 5,7 per cent el 2005. Terres de l'Ebre: 4,77 el 2003; 3,3 per cent el 2005. És demolidor, senyor Labandera, és absolutament demolidor.

Diu: «Aquests pressupostos connecten amb la voluntat majoritària dels catalans i catalanes.» D'aquestes vint-i-tres comarques que estan infradotades d'inversions per enguany, aquest és el seu projecte de país?, un projecte absolutament centralista i jacobí? I això és una crítica que els anirem reiterant sistemàticament, perquè és aquesta la visió de la no-construcció nacional de Catalunya, del no-equilibri territorial, i les dades són concloents i són absolutament demolidores.

I amb relació al segon aspecte, amb relació al tema de la inversió de l'Estat, escolti, quan la ministra Àlvarez diu que paga el 50 per cent del metro de Sevilla –i vostè ha passat per alt, ha sigut molt prudent, en aquest cas–, el senyor Labandera ha sigut molt prudent a l'hora de parlar del contracte-programa del transport metropolità. Escolti, que l'Estat inverteixi o aporti només el 32 per cent i que la Generalitat hagi de suplantar aquesta manca d'esforç d'inversió de l'Estat, aportant el 40 per cent, és un fracàs total i rotund. El mateix fracàs que fa que, en el seu moment, Esquerra Republicana i els altres membres del tripartit renunciïn a donar suport a una iniciativa del Partit Nacionalista Basc que ja havia estat aprovada, per error seu, que transferia 100 milions d'euros en matèria d'habitatge a Catalunya.

Escoltin, menys retòrica patriòtica, senyors d'Esquerra Republicana; menys retòrica, senyor Labandera; menys retòrica de vencedors a vençuts. Escolti, una opció política que és capaç de renunciar a aquest ajut de 100 milions per a Catalunya, escolti, quan ahir el senyor Sergi de los Ríos ens venia a explicar qüestions sobre sobirania, credibilitat zero.

Parlem de la Llei de barris. No enganyin més la gent, no l'enganyin. 25 milions d'euros, aquest és el seu èxit? Volen que els expliqui exactament quines eren les pre-

visions? Des de la demagògia d'Iniciativa per Catalunya, passant per l'incompliment sistemàtic del programa electoral del PSC... (*Veus de fons.*) Sí, miri, escolti, vostès demanant 600 milions d'euros per a la Llei de barris. Vostès: «Sabem d'on els traurem, 600 milions.» Escolti'm, a la memòria econòmica de la Llei de barris parlen de 376 milions –248 els ha d'aportar la Generalitat–, i aquest primer any dels pressupostos, que teòricament són els nous, 25 milions? Escolti, quants anys tardaran per poder completar exactament aquests 248 milions d'euros? No enganyin més la gent, no l'enganyin.

Vostès tenen un problema molt greu de credibilitat. Escolti, només els ha fet falta dos pressupostos perquè trontollin tots i cadascun dels plantejaments emblemàtics que havien ofert a l'opinió pública. 1 milió 200.000 euros per al Pla director del sistema costaner, aquestes són les realitats. Vostès tenen un problema molt greu, que comença a haver una discrepància radical entre el que vostès diuen i els pressupostos que aproven, entre el que vostès fan i el que defensen a Madrid.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè. Té la paraula el senyor Manel Ibarz, del Grup Popular.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorables consellers, il·lustres col·legues, bé, senyor Labandera, la democràcia porta aquestes coses, no?, una vegada s'està a l'oposició, altres vegades s'està al Govern. En aquest cas, els ciutadans de Catalunya han decidit que el nostre Grup continuï en el lloc on estava. I des d'aquí, des d'aquests escons, ens toca veure-les passar, com vostè diu. Però pitjor ho passa la gent de les comarques, que llavors sí que les veuen passar: és que ni les flairen. Per tant, està bé que parlem de les potes del país, però jo crec que en alguns moments hauríem de parlar de les grapes del país o de les urpes, no?, perquè algunes comarques així se senten, eh?

Els eixos viaris del país. Jo no crec que hi hagi ningú en aquesta cambra ni en aquest país que els plantegi per afavorir determinats sectors. O és que no escolta Catalunya Informació, cada dia al dematí, aquell casset que posen, *machacón*, explicant com els catalans passen les seves hores enganxats en les carreteres a les cues? O és que no va per les carreteres, vostè, també, i gaudeix de les cues? Jo haig de reconèixer que a mi, personalment, algunes cues m'encanten, perquè em permeten escoltar la ràdio, em permeten escoltar músiques, que en altres ocasions no tinc temps d'escoltar.

A veure, en parlar-me de la carretera de Canejan, confrontant-la amb la regió metropolitana, no fa res més que confirmar-me aquella cosa que li agrada tant dir al conseller d'Agricultura: «Panís per a les tites.» Això és la repartidora, això és la xocolata del lloro, això és... Perdó, ho hauríem de preguntar als ciutadans què és, no? Jo m'estimo més no dir-ho.

I una cosa, vostès, ensenyant no sé si de matemàtiques o no..., però vostè sap perfectament que, en matemàti-

ques, un creixement de zero a u és un creixement infinit. Per tant, jugar amb els percentatges és molt senzill, no?, però això no és res més que fer un joc de números, i normalment aquests jocs de números porten com a resultat zero, sempre zero.

No cal que li digui..., ja n'ha posat alguns exemples: les carreteres del Garraf. Vostè sap que el Garraf és la comarca que té menys inversió de tot Catalunya en aquest pressupost? Que té la inversió més baixa dels últims deu anys? Concretament, 70 euros *per capita*, quan la mitjana de Catalunya és de 400 euros *per capita*.

Per cert –i encara que sigui insistir en l'àrea metropolitana–, on és la línia 12 del metro?

Ha parlat dels peatges, fantàstic. Quan començarà la Generalitat a suprimir els seus, de peatges? A mi m'encantaria començar a veure com es predica amb l'exemple.

Una altra qüestió que jo penso que no és digna de ser passada per alt és el fet que ara es proposa que el 4 per cent sigui repercutit als ciutadans, quan hi ha el compromís del Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat de seguir finançant el diferencial de l'IVA. Estaria bé que això també fos contemplat en els pressupostos. És a dir, els compromisos són per cursar complets.

Respecte al planejament, jo abans l'he qualificat d'amenaça, no? Que això jo crec que ja tindrem temps de parlar-ne al llarg de la legislatura. Només li recordo que en aquest país, des de l'any 56, potser, tal vegada, però amb absoluta certesa des del 76, no es posa ni un sol rajol, ni un, no s'ha posat, sense planejament previ i sense llicència municipal prèvia. Per tant, d'alguns d'aquests arguments, populistes i demagògics, també haurem de començar-ne a parlar seriosament. Hi ha coses que no es poden dir, no tant perquè no siguin sostenibles, sinó perquè no són suportables, com vostè sap que m'agrada dir.

I al final, un dia, en aquesta cambra, també haurem de parlar d'on surten les misses. El que gasta la Generalitat, el que nosaltres aquí estem debatent alegrement com gastar, ho paguen els ciutadans, i amb el nostre sistema, passen...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ibarz i Casadevall

Acabo. El paguen els assalariats i el mantenen els assalariats.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, per a la contrarèplica, el senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, senyor president, de l'escó estant. Al discurs apocalíptic del senyor Rull se suma aquest discurs integrador del senyor Manel Ibarz, que diu: «Estic tan integrat a la

realitat del país, que m'agrada fer cua i sentir la ràdio.» Doncs jo crec que és difícil que un parlamentari pugui dir al país –i això s'està gravant i queda en el *Diari de Sessions*, senyor Ibarz– que a vostè li agraden les cues. Perquè poca esperança poden tenir els ciutadans i les ciutadanes que cada dia pateixen un sistema congestionat, que –ho torno a dir– no és autoria d'aquest Govern, és l'herència de la gestió de la mobilitat de vint-i-tres anys de Convergència i Unió i dels últims darrers vuit anys del Partit Popular en aquesta matèria.

Per tant hem de ser –hem de ser, jo diria– curosos i no caure tampoc, no faci el joc, senyor Ibarz, en una demagògia tova, perquè en realitat jo crec que és provocar els ciutadans dir-los que ens agraden les cues.

Miri, jo li penso comentar el tema del Garraf, que diu vostè. És cert que en la xifra del pressupost ordinari aquesta comarca és de les penúltimes de la regió metropolitana i de Catalunya quant a la inversió prevista per aquest Govern; tot i que si fem una anàlisi exacta i ho diem tot –i ho diem tot–, només la inversió del Palau Judicial, que també esperava molts anys, feta per aquest Govern, de 7,6 milions d'euros, significa d'entrada que, amb relació al darrer pressupost de Convergència i Unió, el pressupost per a aquella comarca ja s'incrementa d'un 40 per cent. Però si, a més a més, sumem que la previsió del Govern és sobre aquest projecte de millora ambiental, de 500.000 euros, de millora ambiental de la C-31, en el tram de les costes del Garraf, s'apliqui la inversió necessària per fer la totalitat de l'obra, duplicarem la inversió en la comarca del Garraf. I ja, evidentment, també ha manifestat el conseller Nadal en nom del Govern la voluntat que a la C-15, l'eix diagonal, que també afecta aquesta comarca, es pugui treballar –es pugui treballar durant els propers anys– amb la qual cosa pràcticament el nivell d'inversió el superarem.

I li diré també que no consta en aquest pressupost una inversió per a l'escola Sant Jordi, a Vilanova i la Geltrú, que és de 2.8000.000 euros. Comencem a sumar, senyor Ibarz, i veurem que el tractament que ha previst i que té el Govern en aquesta comarca és diferent del que vostè ha exposat.

S'ha parlat també del tema de la Llei de barris. Miri, senyor Rull, els 25 milions previstos, vostè sap perfectament que el pressupost global per al Projecte de Llei de barris, per als barris amb projectes durant aquests quatre anys, és de 600 milions d'euros, que es conformen de l'aportació del Govern de la Generalitat i del cofinançament que han de posar els ajuntaments que hi participin. I que quan parlem en termes pressupostaris d'habilitació de 25 milions d'euros, aquests 25 milions permeten comprometre 100 milions per al quadrienni 2004-2007 i comprometen també 100 milions per al quadrienni 2005-2008. Això ho hem discutit moltes vegades, per tant no torni a aquest argument.

Jo li accepto que estigui vençut, però que estigui vençut amb honor, amb arguments nous, eh?, i amb expressions clares i amb una lectura atenta i intel·ligent, que vostè ho és, i molt, del pressupost. Perquè sinó corre el risc que li diguem que fa demagògia allà on hauria de fer pedagogia de cara al ciutadà, eh? La demagògia mai

és pedagògica, en aquest sentit, sinó completament destructiva.

També s'ha parlat d'un altre tema. Miri, n'hi ha un que diu que fem perdigonada pel territori i un altre diu que només fem política centralista. Per finalitzar..., podria dir més coses, però per finalitzar diré que la comarca de la Terra Alta, en vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió, no va rebre ni una sola inversió en xarxa viària. El segon pressupost..., el primer pressupost en inversions, el segon del Govern catalanista i d'esquerres ja ha invertit i invertirà en dues carreteres. Fixi's vostè quin canvi per a la gent de la Terra Alta. I ho podem contrastar amb les dades a la mà.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, seguidament, per fixar posició, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en el seu nom, el senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intervinc per justificar el vot en contra a l'esmena a la totalitat en aquesta partida pressupostària per part del meu partit, d'Esquerra Republicana, i no cauré en el que a vegades es cau en aquest tipus de debats, que mentre ets a l'oposició tot és un desastre i quan ets al Govern tot és fantàstic, i al revés. Perquè sinó, al final, potser sí que els ciutadans d'aquest país acabaran considerant que això de la política és una pallassada. Jo crec que la gent que estem aquí és perquè ens ho creiem, perquè estem convençuts que és una cosa seriosa i seriosament l'hem de prendre.

És evident que aquests pressupostos no contemplen tot allò que voldríem. És evident que aquests pressupostos no fan que fa un any no hi hagués cues..., perquè per als que avui sou a l'oposició segurament, doncs, que si escoltèssim les vostres intervencions de la legislatura passada tot anava com una seda i ara tot és un col·lapse i un desastre. És evident que continua havent-hi cues, i ni en un any, ni en dos ni en cinc les resoldrem. Però sobretot no les resoldrem si no som capaços de tenir una visió macro. I en aquests pressupostos, al pressupost de Política Territorial, si s'hi fixen vostès, la Direcció General que augmenta més és la Direcció General d'Urbanisme; és aquella que té a veure amb la planificació del territori. Hi ha un increment d'un 74,3 per cent en aquesta Direcció General, perquè destinem una part important dels recursos d'aquest Departament, justament, a la planificació. I això els ho hem intentat explicar en més d'una ocasió. Ja ho sabem que a vostès els agradaria que féssim les coses d'una altra manera; per això som en formacions diferents i en governs diferents. La nostra manera de fer és una altra, hem decidit planificar, per primera vegada en la història d'aquest país, una planificació seriosa i a fons perquè, abans de decidir on volem que vagin les carreteres, quina dimensió han de tenir les artèries que han de comunicar aquest país, siguin de xarxa viària o ferroviària, hem de saber on tindrem la gent d'aquest país d'aquí

vint anys. La nostra preocupació no és guanyar o perdre les eleccions d'aquí tres anys; la nostra preocupació és que d'aquí vint anys aquest país funcioni.

I, per tant, el primer que hem de fer és saber com han d'anar les coses. I, per tant, no tinguin aquesta microvisió de quant s'inverteix a cada lloc. Vostè deia: «S'ha centralitzat tot Barcelona.» I posava l'exemple de comarques on hi ha hagut menys inversió, i deia el Pallars Sobirà i deia el Baix Llobregat. Home, el Pallars Sobirà i el Baix Llobregat no són precisament el mateix model de territori. I un i altre han baixat, perquè evidentment hi han comarques que pugen i hi han comarques que baixen; i això es pot analitzar en qualsevol pressupost. En qualsevol pressupost hi hauran comarques que rebran més inversió un any i a l'any següent en rebran menys.

Per què hi ha una centralització? Per què segurament que si analitzem la gran àrea de Barcelona tenim un impacte important en la inversió? Home, perquè s'està fent una cosa que es diu línia 9 del metro, que vostès van preveure, i és una bona inversió, que no blasmem pas, i per això a l'àrea de Barcelona i ha una inversió important, per fer una obra important que s'ha de fer en aquest moment.

Però al marge d'això, el que estem fent és planificar i veure on cal fer aquestes inversions. I mentrestant prenent eines que ja sabem que a vostès els molesten, que van en contra d'interessos sobretot privats, com és el Pla director urbanístic de sistema costaner. Per això tirem endavant determinades propostes, com la modificació de la Llei d'urbanisme, on forcem que s'apliqui la directiva de plans i programes per controlar que mentre estem planificant no es faci cap altra desgràcia, que ja se n'han fet prou. I mentrestant, mentre estem planificant fem algunes actuacions i per això aquest pressupost té un increment important, perquè evidentment hi han carreteres, hi han elements de la xarxa viària i ferroviària que cal desenvolupar, que ja tothom sap que s'han de desenvolupar; i aquests són els que anem desenvolupant.

Per això tenim un increment d'un 41 per cent a la Direcció General de Carreteres. I a què el destinem? Doncs fixi-s'hi, entre altres moltes coses ho destinem a la conservació, a la millora a la senyalització. Per què? Perquè hi hagi menys accidents a la carretera; a banda de l'oportuna acció del Departament d'Interior, que s'està fent, també cal l'oportuna acció del Departament de Política Territorial. Si senyalitzem bé, com s'ha fet en altres zones de l'Estat, veurem com descendeix, com baixa l'índex de sinistralitat a les carreteres. No n'hi ha prou només a multar, que també cal fer-ho quan cal fer-ho, sinó que al costat d'això cal una bona xarxa viària i és en això que també estem destinant recursos.

Per tant, òbviament, no tot és perfecte, però òbviament haurem de rebutjar la seva esmena perquè el model que tenen vostès no és el nostre model. El nostre model és planificar i actuar adequadament en funció d'aquesta planificació.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa té la paraula la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Tot i que és evident que queda molt per fer, i sobretot en algunes de les competències d'aquest Departament, ho hem de reconèixer i, a més, és evident que ha de ser així, pot ser així en els primers anys d'un mandat d'un nou Govern, nosaltres creiem que no hi ha motius per fer-hi una esmena a la totalitat, i menys els grups que havien defensat els pressupostos d'anys anteriors al 2004, que eren molt pitjors. I contràriament al que diu, al que reclama, el senyor Rull, buscaven molt menys l'equilibri territorial.

Veiem en aquests pressupostos uns canvis de direcció destacables. No tot és en les inversions de GISA ni a les grans infraestructures, que és el que han anat analitzant el senyor Rull i el senyor Ibarz, sinó que al darrere s'hi veu el treball que es comença a fer, que s'està fent en un element importantíssim per a aquest país, que és la planificació en la mobilitat, el Pla de mobilitat, que ha d'anar molt més enllà de veure quantes inversions es fan en unes determinades comarques, en unes grans infraestructures. Jo crec que el senyor Rull ens ha portat a un debat trampa. El senyor Rull ha volgut comparar què s'invertia en unes comarques i què s'invertia en unes altres, sense tenir en compte que no totes les comarques són iguals. Al Lluçanès, per exemple, tenen una gran necessitat de millorar les seves comunicacions, però és evident que no se'ls pot posar una inversió equivalent a la línia 9 de metro, perquè ompliríem tota la comarca de formigó, que no necessitaria ningú. I, per tant, aquest és un debat en què no hem d'entrar.

Nosaltres considerem que a cada comarca s'ha d'analitzar, primer de tot, què necessita. I precisament en els anteriors anys de Govern de Convergència i Unió és el que més s'havia incomplert, és al que menys s'havia dedicat, a la millora, al manteniment de la xarxa bàsica. Si miràvem els graus d'acompliment de les carreteres grans, de les autovies, de les autopistes, que el Govern de Convergència i Unió havia promès, i el grau d'acompliment de la carretera de la xarxa bàsica, que és la que necessita majoritàriament la gent de moltes comarques, l'incompliment era sobretot en aquest element darrer que els acabo de dir. Per tant, el debat no ha d'anar per aquí, el debat ha d'anar sobre què necessita cada territori perquè la seva mobilitat sigui d'una manera al màxim de sostenible possible.

I és per això que volem destacar, per exemple, que a la Direcció General de Ports i Transports, doncs, hi ha un increment d'un 28,7 per cent respecte al 2004; fruit de la voluntat del Govern, precisament, d'impulsar el transport públic. Un exemple només pel que fa al transport de viatgers, per tant, en els autobusos, que moltes comarques tampoc és que necessitin més autovies, sinó que el que necessiten és poder-se desplaçar, per exemple, amb autobusos en condicions, l'increment és del 439 per cent de transferències corrents a empreses privades, és a dir, a les empreses d'autobusos, que el que necessiten és renovar la seva flota.

I podria posar-li altres exemples, però em vull centrar en un altre element, que és el de la Direcció General de Carreteres, que com ja deia el senyor Vendrell, en el que incrementa sobretot és en les obres de reforç del ferm, en les obres de seguretat viària, en les obres de millora local, que són unes inversions que no estan comarcalitzades; per tant, nova trampa a la que hem vist abans, quan anàvem dient que hi han comarques que no reben ni un euro. No és cert –no és cert. El que passa és que no es diu: «tants diners per a aquella comarca per a obres de reforç del ferm», que en algunes comarques és imprescindible que en la majoria de carreteres es portin a terme aquestes actuacions.

Ja anant a altres elements que no són el de la mobilitat, que això no vol dir que no vulguem tractar, evidentment, sinó que com que s'ha centrat majoritàriament el debat d'avui aquí, que és el de l'urbanisme o la planificació. Que en aquest cas també veiem que hi han canvis significatius i imprescindibles, com és que els ajuntaments, les corporacions locals, tinguin més facilitats per poder fer el seu planejament urbanístic. I en aquest sentit incrementen un 216 per cent les transferències a corporacions locals. O a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, en què hi ha, evidentment, inversions adreçades a la remodelació de barris i a actuacions en espais urbans, no només la Llei de barris, sinó que les polítiques de remodelació de barris pugen també un 462 per cent, que des del nostre Grup Parlamentari també volem destacar com a positives i com a exemples que no cal fer una esmena a la totalitat en aquests pressupostos, només faltaria, i per això nosaltres hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Passem al Departament de Justícia. Té en primer lloc la paraula per defensar l'esmena a la totalitat, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

(Pausa.)

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, per defensar l'esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament de Justícia, quan fa uns dies, molts pocs dies, vostè presentava els pressupostos als mitjans de comunicació –que no als diputats, als mitjans de comunicació–, em va despertar un gran interès, perquè realment donava unes xifres que, si bé et plantejaves un interrogant perquè dius com pot ser que el pressupost de Justícia pugi tant, que el de la Generalitat pugi un total del 16 per cent, que és molt, com pot ser que només en un any pugui passar això?, em va semblar que, realment, feia una presentació triomfalista, i amb això ja li estic anunciant que hi ha, com vostès diuen, un conflicte d'interpretació de les xifres. Abans no deien aquesta expressió, abans deien «trampes». Quan la Generalitat presentava un projecte deien: «Està ple de trampes, perquè diuen unes xifres, expliquen unes dades i resulta que aquestes no hi són». Però quan finalment vostè va emmarcar tota la presen-

tació dels pressupostos en una gran frase que deia: «Són uns pressupostos com Déu mana!», vaig pensar, això sí que m'ha convençut. O bé és un contagi de l'Administració americana, que acostumen a dir aquestes coses, o si no deu ser alguna cosa molt més bona encara que les xifres. I em va despertar tal interès que, realment, he fet un examen dels pressupostos bastant acurat, sota el meu punt de vista, i li contrastaré les xifres.

Vostès deien que el pressupost de Justícia aquest any havia crescut un 47,3 per cent –ara només donaré xifres, després ja parlarem de les prioritats–, i vaig examinar el pressupost i el pressupost del Departament de Justícia ha crescut d'un 13,1. És clar, segurament acabarà, quan presentin el liquidat del 2005, serà un 10, si hi arriba, el creixement, però, atès que no hem pogut disposar, com ahir ja vam dir al conseller d'Economia, del tercer trimestre del pressupost liquidat, doncs, m'haig de sotmetre a les xifres que fins ara tenim. M'hauria agradat molt més, perquè segur que li hauria pogut dir que en lloc del 13 seria el 10, com vaig fer l'any passat, perquè els pressupostos de l'any passat, segons vostès, creixien del 19 per cent, i amb el pressupost liquidat del tercer trimestre resulta que eren quatre o cinc punts menys. Per tant, només fent l'equivalència, que és que és el que passa sempre, em temo molt que aquests creixements no són així.

I les xifres que tenen en la informació del pressupost seu..., el 92 per cent del pressupost és despesa corrent i només el 8 per cent és un pressupost d'inversió. És cert que hi ha 205 milions més del que ara diuen «sistemes específics» o «altres sistemes», que no són res més que els sistemes que utilitzava Convergència i Unió per poder fer més inversió pública i que vostès en deien «trampes» i «frau» i no sé quantes «lindeses» més. Per tant, això s'ha de reconèixer que hi ha aquests 205 milions. Ara, cap informació de com ha de gastar els diners d'inversions, cap ni una. Van dient que faran setze, vint-i-dos i no sé quantes coses més, però a la informació pressupostària no hi ha res de tot això.

Per tant, no és un pressupost transparent, és opac; al contrari del que vostè ens avisava i ens deia que farien una gestió molt racional i que tot seria transparent i que tindriem tota la informació. La primera que vostè va donar va ser a la premsa, no va ser als diputats. Que ho feien abans? No li dic que no, però li dic seguint les expressions que vostè ha manifestat en les diferents comissions de Justícia.

Per tant, no són els 806 milions, com vostè deia, sinó 607 milions, perquè hi ha 205 que són amb aquest sistema, legal, correcte i que utilitzava Convergència i que vostès –ho repeteixo– en deien «trampa», però sobre aquests 205 no hi ha la mínima informació. I li diré més: quan vaig sentir les xifres, vaig pensar que el pes del Departament de Justícia ara que sí que havia augmentat en el conjunt de departaments de la Generalitat. Doncs, exactament el mateix que l'any passat. En la seva informació, en la informació oficial presentada al Parlament, és el 2,8, exactament igual que l'any passat.

Jo crec que el pes del Departament de Justícia en el conjunt de la Generalitat reflecteix exactament el pacte del Tinell, o potser una mica millor el pressupost,

perquè en el pacte del Tinell, també li ho vaig dir l'any passat, crec, o, si no, en alguna comissió, que no deia absolutament res de Justícia ni del seu Departament.

Seguim amb les xifres. Anem a veure si tot això que deia vostè, la racionalització que volia dir «contenció de les partides de personal», això és cert o no és cert. Doncs hi ha una inflació d'estructura, de càrrecs i de personal de serveis centrals. M'hauria agradat més que aquest augment de personal hagués estat en els serveis operatius, perquè aquesta s'entén més. El que no s'entén ni és contenció ni molt menys racionalització és que el que augmenti sigui, justament, el personal dels serveis centrals.

En el temps que fa que són al Govern han fet dues reestructuracions, que jo sàpiga. Segurament..., no sé si me n'ha passat alguna per alt. Han creat una direcció general, sis subdireccions i tres direccions tècniques. Això són càrrecs i personal de serveis centrals. I què ha passat amb els serveis operatius? Doncs que han crescut però poc. Han crescut, en tot cas, molt menys –molt menys– del que ha crescut el personal de serveis centrals. El personal de Secretaria General, un 19,15; a presons –a presons–, que vostès també deien que calia molta més gent, a part que hi hagi manca de places d'interns, el personal, els funcionaris que formen part de l'Administració penitenciària eren escassíssims, no podia ser que cada no sé quants interns hi hagués només un funcionari. Doncs vostès resulta que creixen menys en el personal de serveis operatius de presons que no en els serveis centrals. Això és racionalitzar? Em penso que no. Per tant les prioritats del seu Departament en el pressupost no hi són, almenys en aquesta partida.

Seguim amb una altra partida: «despeses de funcionament». El conseller d'Economia ens va anunciar que les despeses de funcionament serien..., en el pressupost d'aquest any tindrien una reducció del 2 per cent. No és així, conseller. Després m'haurà de contestar algú o a vostè, almenys, jo crec que li anirà bé escoltar, perquè així potser pot corregir en el tràmit que encara manca. Hi ha una reducció del 2 per cent, han augmentat moltíssim, però a l'hora d'examinar on han augmentat, per exemple, en presons –en presons– han disminuït un 2,43, i la població reclusa saben que augmenta –500 deiem nosaltres, 800 deien vostès. Per tant, com pot fer front a l'augment de la població reclusa si resulta que les despeses de funcionament baixen un 2,43? Se suprimen altres aspectes de subvenció a l'Associació Catalana en Pro de la Justícia, que vostè sap que el que feia era formació de jutges de pau. Doncs, s'ha suprimit, l'han barrat.

Segurament, faran formació, però no..., i a més sense cap explicació, però no aquesta subvenció que donaven a l'Associació Catalana en Pro de la Justícia. I bé, després el tema més nou, nou en el sentit que vostès cada dia en parlem i resulta que en els pressupostos no té cap reflex, que és el Programa de normalització lingüística a les oficines judicials. En parlen, es veu vostè amb el ministre, ve aquí i jo quasi que em vaig confondre perquè parlava d'informatitzar en català i resulta que era el Registre Civil. No, les oficines judicials són una altra cosa. I el pressupost per a normalització lingüística als

jutjats, a les oficines judicials és menor que l'any passat, perquè és el mateix. Per tant, tampoc està complint... Bé, això és que tan sols no figura ni com a objectiu, ni prioritat, ni a les prioritats que vostès van presentar amb el pressupost, no hi és la normalització lingüística. Per què en parlem tant, si resulta que després diu: «És que no tot es fa amb diners»? Miri, li haig de dir que sí, que en aquest cas, sí.

Això és la informació del pressupost i aquí no hi ha aquesta prioritat, i és clar que no hi és, perquè disminueixen el pressupost. És igual, però l'abaixen, perquè, evidentment, l'IPC d'aquest any no té reflex aquí.

Li he dit abans que em voldria referir a les grans línies i prioritats. Per cert, una altra..., abans de passar a les inversions... Vostè va dir que signava amb el ministre un protocol per a la informatització dels registres. Rebrem diners o l'hem de pagar aquí? Això seria una pregunta que m'agradaria fer-li, si no pot ser avui, perquè vostè no intervén, doncs m'agradaria conèixer... És igual, trobo que està molt bé –està molt bé–, però m'agradaria més que ho paguessin i no treure diners del pressupost ja que firma un protocol, perquè, si no, no sé exactament per què ha firmat un protocol amb el ministre d'Indústria.

Sobre les inversions. Vostès diuen que faran setze edificis judicials nous. Quins?, no hi ha cap informació als pressupostos. Hi ha alguna informació en la web del seu Departament, però d'una manera molt «a bulto». I Manresa? I Tarragona? I Terrassa, que l'altre dia em preguntava un diputat...

El president

Senyora Cuenca, s'ha acabat el temps.

La Sra. Cuenca i Valero

Acabo de seguida, senyor president.

El president

Acabi ja, senyora Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

El Pla d'infraestructures només consisteix en moviment de terres...

El president

Senyora Cuenca...

La Sra. Cuenca i Valero

Sí, senyor president. Per tot això –per tot això– que li he dit... (*Remor de veus.*)

El president

Senyora Cuenca, ha acabat el temps.

La Sra. Cuenca

Ja acabaré després.

El president

Gràcies. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Montanya, del Grup Popular.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, per defensar l'esmena a aquesta secció, esmena que creiem totalment justificada, a pesar, doncs, que hi ha un augment al Departament de Justícia, augment que nosaltres també reconeixem doncs se'ns va crear una certa confusió, inicialment, i més quan el diputat que els parla no és precisament de números, sinó de lletres. Confusió que va vindre derivada per l'anunci que hi havia un augment al Departament de Justícia d'un 47 per cent, quan la realitat posterior ens demostra, o segons la web del Departament d'Economia, que aquest augment es redueix a un 13,1 per cent. Clar, hi ha una diferència abismal, d'un 47,3 a un 13,1. I, aleshores, doncs, ho repeteixo, fa que una persona que no sigui economista s'hagi de mirar amb lupa aquesta qüestió per evitar cometre un error majúscul. En algun lloc s'ha comès aquest error, honorable conseller, i tots coneixem on. I per aquesta qüestió també, i defugint una mica la intervenció de l'honorable diputada la senyora Cuenca, més numèrica, nosaltres farem una interpretació, una valoració, si em permet, més espiritualista d'aquests pressupostos, tot i que repetim, doncs, que aquest augment del 13,1 considerem, honorable conseller, que no és el que el Departament de Justícia hauria de tindre. I ho diem perquè és el tercer departament amb menys increment, i això vol dir que estem per sota del teòric avanç que la resta de departaments efectua amb relació a la justícia. I això ens demostra, honorable conseller, que a l'hora d'assolir un millor funcionament de l'Administració de justícia, un dels puntals que han de ser forçosament, o de manera imperativa, els recursos, no anem per bon camí.

Ara bé, voldríem deixar, com hem dit a l'inici de la nostra intervenció, les xifres i així centrar-nos en el que, derivat de les intervencions i de les seves compareixences davant de la Comissió de Justícia, ens parlaven tan ufanosament de les polítiques pròpies. I un es pregunta, a la vista d'aquest pressupost, realment on són aquestes polítiques pròpies. Hi ha més inversió –ho repetim–: un 13,1; hi ha, en conseqüència, més recursos, però on són aquestes proclamades i anunciades polítiques pròpies? Nosaltres entenem, sincerament, que res de res. I pensem que s'han perdut dos exercicis pressupostaris: el de l'any 2004, en què es varen limitar a executar els projectes compromesos, i l'actual del 2005, del qual no es desprèn cap tipus de nova direcció, de nous projectes ni de noves ambicions.

Són uns projectes que no aporten res, als quals s'aplica un elevadíssim percentatge de despesa, però que no deixen, de cap de les maneres, entreveure cap tipus de disseny de polítiques innovadores ni d'objectius definits en la millora del Departament. Un dels veritables problemes de la justícia és la frustració del seu propi fi, que la mateixa derivi o pugui derivar en injusta pel seu mateix funcionament poc agosarat i anquilosat. I això, honorable conseller, és el que transmeten aquests pressupostos. Tot i el 13,1 per cent d'augment en impor-

tants partides, com s'ha de reconèixer, per a la construcció de nous jutjats o edificis judicials, la primera fase de la Ciutat, o millor dit, jo crec que ja podem dir, del poble de la justícia de Barcelona, així com la creació del vint-i-dos nous òrgans judicials.

Ara bé, no tot són diners, falta i manca la distribució equitativa d'aquests diners, dels recursos que es generen amb aquests diners. I, en aquest sentit, aquest pressupost no aporta res de significatiu en la problemàtica que afecta l'Administració de justícia i a què tant incís..., ho repeteixo, honorable conseller, se va fer incís en les diferents compareixences que s'han anat succeint a la Comissió de Justícia. Com, per exemple, quan es parlava de justícia de proximitats, de la possibilitat, fins i tot, de recuperar l'esperit dels jutjats de districte, d'apropar la justícia als ciutadans de justícia municipal, d'assolir el tan necessari i anhelat i reivindicat reequilibri territorial també en el món de la justícia. Com ens pot fer creure, honorable conseller, que vol impulsar la justícia de proximitat, la justícia municipal, amb una escardalena partida de 54.812 euros per a la formació dels jutges de pau?

I, pel que fa al reequilibri territorial, a la justícia de proximitat, res de res: res de noves edificacions judicials, de noves seus judicials a les zones deprimides del Prepirineu, a les zones de majors distàncies quilomètriques; cap tipus de sensibilitat envers el Pallars Sobirà, la Ribagorça, les Garrigues... I tornem un altre cop –i tornem un altre cop– a gaudir d'uns pressupostos marcadament centralistes, que aposten i potencien l'àmbit de la justícia en les grans concentracions urbanes i castiguen durament amb el pitjor dels càstigs, que és l'oblit, les zones més despoblades i deprimides de Catalunya.

També –i ho ha fet palès l'honorable diputada senyora Cuenca–, ens crida molt especialment l'atenció la partida destinada al funcionament dels centres penitenciaris, que és inferior a la dels pressupostos del 2004. En definitiva, 1 milió d'euros menys en aquests pressupostos per al funcionament dels centres penitenciaris. I, com s'entén això, honorable conseller? El funcionament dels centres requereix d'un esforç d'inversió molt important i no pas reduir-lo. El sistema no funciona, no funciona, com a mínim, com hauria de funcionar, per molt que des de la Secretaria de Serveis Penitenciaris es vulgui apuntar cap a una altra direcció. La realitat quotidiana, el dia a dia, el dia a dia que ens fan palès els familiars, els sindicats, els funcionaris..., evidentment, los interns fan palesa una realitat molt diferent i molt més crua –i molt més crua– que la que se'ns presenta.

Per exemple, fa escaig dies alts càrrecs de la seva administració posaven de manifest que a les presons catalanes no hi ha droga. Al dia següent –al dia següent–, honorable conseller, mor un intern, el segon en l'últim mes, al Centre Penitenciari de Ponent, un jove de vint-i-quatre anys, per sobredosi –mor per sobredosi. Fa un dia, els alts càrrecs de la seua administració –el més alt càrrec de la seua administració, així ho recollien els mitjans de comunicació– feien palesa la inexistència de droga als centres penitenciaris.

Honorable conseller, jo, en principi, el diputat que els parla dóna credibilitat als mitjans de comunicació. I,

per tant, i, per això, ho posem de manifest. El que sí que no em podrà negar, lamentablement, i ho lamentem tots, és que al Centre Penitenciari de Ponent en un mes hagin mort dos interns per sobredosi. Per tant, el problema hi és, i greu o molt greu.

I el que se'ns diu –i el que se'ns diu– és, doncs, «escolti'm, que el Departament d'atenció especialitzada per al tractament de les toxicomanies greus només té trenta-cinc places a Catalunya». I reduïm el pressupost? Entenem, honorable conseller, que aquesta no és la política encertada pel que fa a institucions penitenciàries.

Si continuem retallant partides destinades al funcionament dels centres penitenciaris, honorable conseller, ben aviat les haurem de consignar per als expedients investigadors que es deriven de les defuncions als nostres centres.

Les polítiques penitenciàries estan fracassant. Ha fracassat el pla PIX. Això ho posen de manifest els funcionaris, honorable conseller. Hi ha una frase d'un alt dirigent sindical que diu: «Nunca en las cárceles catalanas había –hay, perdón– tanto muerto andante.» I això és derivat, honorable conseller, del fet que alguna cosa està fallant a les nostres presons...

El president

Senyor Montanya, se li ha acabat el temps.

El Sr. Montanya i Mías

En definitiva, estem davant d'uns pressupostos,

El president

Senyor Montanya...

El Sr. Montanya i Mías

...senyor conseller –acabo en un segon–...

El president

No, ni un segon.

El Sr. Montanya i Mías

...sense marcar cap línia estratègica.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per fer el torn en contra, el senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, fa uns mesos va estar aquí a Barcelona un director de teatre molt reconegut, i autor teatral, Peter Sellers, i va dir una frase que a mi no és que m'agradés molt, perquè penso que no ens ajuda molt als que estem en aquesta cambra ni en cap parlament del món, perquè ell va dir que al Parlament es pot dir qualsevol cosa, però al teatre si menteixes es nota.

Doncs, miri, jo la veritat penso que aquí també es nota, i a més a més hauríem de partir de la idea que aquí tampoc no es pot dir qualsevol cosa. I quan parlem de números tampoc, per molt que se sigui de lletres, senyor Montanya, jo també ho sóc, i em temo que de la gent que ens dediquem a aquests àmbits de la política probablement molts som de lletres, però, de tota manera, tenim l'obligació d'intentar fer un sobreesforç i saber interpretar les coses. I el que no pot ser és que, per un costat se'ns digui, per exemple, que tota aquesta història de les inversions i d'aquests sistemes diversos de finançament, doncs, el que estan fent és disparar tant els pressupostos, i, per un altre costat, després s'agafi, quan interessa, només aquella part del pressupost ordinari, i llavors es digui que el pressupost no puja, que és molt petit i que amb això no es pot fer res, a part d'altres coses que evidentment després contestarem.

Mirin, vostès saben que l'últim pressupost de l'anterior Govern, el del 2003, Justícia va pujar un 9 per cent. Aquest és un fet. I, en pressupost ordinari, estem parlant que aquest any el de Justícia pujaria un 13,1 per cent. Però, és clar, això és fer trampes, ja que..., citava aquesta paraula la mateixa senyora Cuenca, perquè el que està previst que es farà aquest any, a Justícia, és que, a més a més d'aquest pressupost de gestió del dia a dia, hi haurà lògicament unes inversions. I aquí és on em sembla que és una trampa imperdonable o un oblit imperdonable, si vostès volen dir-ho d'una manera més suau, no reconèixer que justament serà el Departament de Justícia el que tindrà més inversions proporcionalment i pujarà fins a un 47,3 per cent. I em sembla que això es pot entendre bastant bé.

Per cert, els pressupostos normalment qui els presenta en aquesta cambra és sempre el conseller d'Economia, que reuneix els portaveus de tots els grups, com ha fet aquest any; els explica els pressupostos; tots els grups se'n donen per assabentats; els els dona en paper i en suport informàtic i llavors tothom els coneix. I, que jo sàpiga, no ha passat mai que el conseller o consellera de cada ram reuneixi també a tots els diputats abans de fer aquest tràmit que estem fent aquí en qualsevol cas.

Però, bé, com dic, vostès diuen: «Només hi ha un 8 per cent d'inversió.» No. Això és que no s'ho han mirat bé o és que s'ho han mirat bé i no volen reconèixer la importància, justament, que aquest any té la inversió en els diferents capítols.

Només, com a recordatori, durant el període 2000-2003, a Catalunya es van construir quatre edificis judicials nous: Lleida, Seu d'Urgell, Puigcerdà i Figueres. Se'n van prometre molts, això sí, perquè n'hi ha alguns..., que algun diputat d'aquesta cambra em diu: «No, és que quan jo vaig arribar a la localitat a la que visc, fa gairebé vint anys, ja deia el Govern que allà s'hi farien uns nous jutjats.» Clar, n'hem parlat tant que, des d'aquí, aquest famós centralisme que vostès diuen que té aquest nou Govern, eh?, com que estaven aquí, s'anaven repetint que es farien aquests nous edificis i, al final, potser es van arribar a creure que realment ja els havien fet. Però la qüestió és que, com saben molt bé, poc temps abans de marxar del Govern, el novembre del 2003, l'última vegada que van posar a concurs uns nous edificis judicials van quedar tots deserts. Si això és una

bona gestió, doncs, en fi; nosaltres entenem que n'hi poden haver de millors.

Per tant, si aquí es preveu que hi haurà vint-i-dos nous òrgans judicials, tres seccions d'audiència, noves places de magistrat, i que, a més a més, hi haurà nous jutjats que es faran, ara sí perquè estan pressupostats i estan a punt de ser licitats, doncs, home, com a mínim, jo penso que vostès el que haurien de fer és reconèixer que això està en el pressupost, que hi ha la previsió de fer-ho aquest any, i no dir que tot anava tan bé, senyora Cuenca, un temps enrere quan no ho feien, i ara que està pressupostat, que hi ha la voluntat de fer-ho i que estem a punt de passar-ho a concurs, ara diguin que això no val i que això no funciona.

Ja li he dit que, des del punt de vista d'inversions, indiscutiblement, s'ho mirin com s'ho mirin, és el Departament que més puja, per tant, jo li recomanaria que s'ho torni a mirar amb calma. Tinc la impressió que, si li ho hagués explicat al conseller, tampoc no s'ho hauria cregut; però, en tot cas, li recomano que s'ho miri perquè hi és.

I algunes de les despeses que vostès diuen que baixen, algunes d'elles de gestió. Clar, aquí hi ha diverses possibilitats: hi ha una possibilitat, que és la que consta en el pressupost i la que queda bé, que és la de dir si puja o baixa una partida de gestió, però hi ha un altre sistema que jo crec que és el que ha de caracteritzar un bon govern que és gestionar millor els recursos que es tenen. I això em sembla bastant important. Hi ha alguns capítols, per exemple, com el de la formació, del qual en podríem parlar a bastament, no de la formació, sinó, en aquest cas, hauríem de parlar de la manca de formació que hi ha hagut al personal de Justícia durant tant de temps.

El funcionament dels centres penitenciaris. Si vol amb més calma també podrà veure com amb la descentralització que hi ha cap a la gestió dels recursos pels mateixos centres penitenciaris, no solament no baixen les partides que gestionaran, sinó que fins i tot augmentaran; però, en qualsevol cas, seran gestionades pels mateixos centres penitenciaris, i no solament, com es feia fins ara, tot centralitzat des del mateix Departament.

Jo li podria fer aquí la llarguíssima llista de les diverses inversions que hi ha, però evidentment no entraré en això perquè a més avorriria les persones que estan aquí, i a més consten totes perfectament en el pressupost. Però a mi em sembla que, si ens demanava, el senyor Montanya, on és la política diferent, la nova política del Departament de Justícia..., home, a mi em sembla que hi ha algunes coses que donen força pistes, i algunes d'elles vénen pel capítol d'inversions, d'altres, com dic, des del punt de vista de la racionalització de la gestió, que em sembla també un capítol bastant important, que vostè, encara que sigui de lletres, hauria de saber apreciar. I, d'entrada, hi insisteixo, hi ha, per exemple, si vostè vol en l'àmbit penitenciari, una diferència bastant substancial, que jo crec que l'hauríem de valorar: primer punt, no anunciar el centre penitenciari nou quan ja està decidit i que fins i tot els alcaldes se n'assabentin per la premsa; negociar-ho amb els territoris; negociar també les contrapartides que han de tenir aquells

municipis que han d'allotjar algun centre penitenciari en el seu territori; un altre element clau del qual nosaltres n'havíem parlat molt quan estàvem a l'oposició, i evidentment ara ho estem fent d'aquesta manera, és reduir les dimensions dels centres penitenciaris. A vostè això crec que li hauria de semblar bé, perquè probablement és més fàcil gestionar un centre de dimensions més reduïdes, amb menys impacte ambiental –també és important estudiar-ho, perquè per al territori això també és un element important–, i amb mòduls més petits que també permeten fer una política que condueixi més cap a la reinserció, que, com vostè sap, és la prioritat màxima que ha de tenir qualsevol govern amb aquelles persones que estan privades de llibertat.

Vostè, senyor Montanya, feia també alguna referència a algun element que fins i tot m'ha sorprès, a part de preguntar si hi ha droga a les presons o no i referir-se a alguna afirmació, que desconec, d'algú que deia que no n'hi havia. Em sembla que això difícilment algú ho pot dir, perquè tothom sap que n'hi ha. Una altra qüestió és quins elements posem sobre la taula per lluitar contra la presència dels estupefaents a les presons, cosa que evidentment s'ha de fer, però, per afrontar-ho, per fer-hi front el que necessitem és reconèixer d'entrada que aquest problema existeix i que hi hem de posar les mesures perquè es redueixin els seus efectes.

I em sorprèn també que parli del PIX, del Pla de xeringues a les presons, per diverses raons. Primer, perquè aquest havia sigut un element en el qual aquí havíem anat tots els grups sempre d'acord; havíem fet fins i tot alguna iniciativa presentada conjuntament per tots. Sabíem que hi havia reticències, que hi havia resistències, i, a més, penso que són comprensibles, però el que vam dir és que es faria algun pla pilot, que es posaria en marxa, que aniríem fent-ne un seguiment. Va ser l'anterior Govern qui el va mirar de posar en marxa, amb problemes i amb dificultats, i amb poc convenciment, des del meu punt de vista, en un moment ja de molta debilitat política. Però en qualsevol cas em sembla que no està bé que ara surti aquí un grup i sembla que es desmarqui d'això, i, sobretot, perquè és un grup polític que a més a més a la resta de l'Estat ha gestionat els centres penitenciaris durant molt de temps, i que el programa d'intercanvi de xeringues és un dels programes que penso que es pot dir que ha anat raonablement bé en altres centres penitenciaris de l'Estat, i, justament per això, sembla també raonable que aquí, agafant allò de bo que poguéssim haver fet algun altre govern, també intentéssim posar-ho en marxa.

Bé, en definitiva, jo crec que hi ha una altra qüestió: el tema del personal. Hi ha un increment de personal. I em sembla que no es pot dir que el personal que hi haurà de nou en el Departament serà per a serveis centrals, com aquí s'ha volgut explicar i s'ha volgut fer caure aquesta sospita.

Jo li faig notar, senyora Cuenca, que hi ha 274 noves places de personal penitenciari, que seran totes, evidentment, per treballar dintre dels centres; hi haurà 102 dotacions de plantilla; 65 dotacions de substitució, que són, a més a més, fruit d'un acord que va signar l'anterior Govern, que vostè ho deu saber perfectament; 57 dotacions per al departament especial de Quatre Ca-

mins; 50 dotacions per programes de rehabilitació, medi obert, mesures penals alternatives, etcètera.

Li recordo, per exemple, que en el pressupost de l'any 2003 les mesures alternatives van baixar, les inversions per mesures alternatives, un 23 per cent. Jo no sé si, vostès, el model que tenien llavors d'aquesta política alternativa al sistema penitenciari, doncs, s'havia de reflectir en això. Avui m'ha semblat que deia, contràriament al que li vaig sentir a dir en una compareixença del conseller en la Comissió de Justícia, que el pressupost sí que és molt important i sí que determina les polítiques d'un departament –allà em va semblar que havia dit el contrari. En qualsevol cas, del que estic segur és que algunes mesures són especialment cares. És a dir, les mesures penals alternatives, només amb bona voluntat segur que no les podrem portar a terme; necessiten també que hi hagi recursos, i, evidentment, em sembla que el sistema perquè aquests recursos hi siguin no és reduir del 2002 al 2003 un 23 per cent aquesta partida.

Jo crec, per tant, que sí que hi ha una política, com dic; per exemple, en el tema de la informatització de l'Administració de justícia, un altre element importantíssim. Es poden posar uns quants ordinadors a presidents de l'Audiència Provincial amb un cademat, amb un contracte que havia signat l'anterior Govern amb l'empresa subministradora, o es poden posar vuit mil nous ordinadors a tots els òrgans judicials de Catalunya per fer més eficaç l'Administració de justícia. Jo crec que són polítiques diferents. Naturalment que a vegades s'han de buscar idees per poder sufragar tot això, evidentment, i en aquest cas hi ha hagut un acord amb una entitat financera per poder-ho fer, però l'important, el que saben els jutges i els treballadors de l'Administració de la justícia, és que al final tindran l'ordinador que no tenien fins ara i tindran un sistema de *software* que tampoc tenien fins ara.

I acabo amb el tema del conveni, que vostè ha citat, amb el Ministeri de Justícia i els registres civils. Això té a veure també amb les dotacions de l'Administració de justícia. Jo no sé, senyora Cuenca, si vostè ha d'anar sovint o ha anat algunes vegades als registres civils –i no cal anar gaire lluny, perquè es pot anar al de Barcelona mateix–, i ha vist en quines condicions estan treballant les persones. Jo algunes vegades hi he hagut d'anar i he vist, francament, que allò era com un retorn a aquelles oficines sinistres d'altres temps, des del punt de vista físic.

Això està millorant; hi ha la voluntat de millorar-ho. Una de les primeres condicions necessàries perquè millori no és només l'entorn físic, és també la informatització i que la informatització es faci en català. Jo pensava que vostè, això, ho valoraria. Crec que és un element importantíssim. I em sembla que no podem menysprear ni menystenir aquest conveni, entre altres coses, perquè ja es podria haver fet abans, perquè és un conveni que no crec que tingui un cost econòmic enormement alt; el que necessita, només, és la voluntat del Govern de Catalunya i del Govern de Madrid de poder arribar a aquest acord. Aquesta voluntat hi ha sigut ara; per alguna raó que vostè deu conèixer...

El president

Senyor Masllorens, s'ha acabat el temps...

El Sr. Masllorens i Escubós

...no hi havia sigut abans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats..., senyor Masllorens, no sé si vostè ha escoltat o no, perquè el que ha dit no és el que jo he expressat en aquesta cambra. Jo li he dit que hi havia un pressupost de 205 milions que eren de concessions i de drets de superfície, d'això que vostès..., no li ho deia jo, que fessin trampa, que vostès en deien «trampa». I jo li deia que, en tot cas, tenim un conflicte d'interpretació de xifres o d'expressions. I li he dit: «Dels 205 milions no hi ha informació en els pressupostos.» Em diu que faran setze i vint-i-dos, i no sé quants òrgans judicials, però no hi ha informació, més que la que hem pogut llegir a la premsa. I de la que hem pogut a la premsa en manquen vuit –en manquen vuit. Per tant, és inexistent aquesta informació; per això li deia que els pressupostos són opacs.

Segurament ens hem de posar d'acord en aquestes expressions, perquè, fixi's vostè, aquest matí he sentit el conseller d'Economia que, quan li deien que l'oposició li havia dit que hi havia augment de la pressió fiscal, encara que petita, per les taxes, ell, en lloc de dir això, deia que «és corrector de conductes individuals». I jo li deia: «Quan nosaltres diem que és correcte posar la inversió fora del pressupost per drets de superfície, pel sistema alemany o per concessió...», vostès en deien «trampa», d'això, i el conseller ara en diu, de les taxes i del petit augment de pressió fiscal, «corrector de conductes individuals».

La meua expressió i el volia..., el meu missatge era aquest: no ocultava els 205 milions, que si vostè repassa el *Diari de Sessions* ho podrà comprovar, que hi són. Però el que sí que és una ocultació és el referit a la ciutat judicial, perquè també en la roda de premsa –en la roda de premsa, i no puc dir als pressupostos–, en la roda de premsa, es va dir que hi havia, a més a més, 61 milions per a la ciutat judicial o «els jutjats de la plaça Cerdà», com jo en dic, perquè ja sé que no els agrada parlar ni de palaus de justícia, ni de ciutat judicial. Aquests 61 no són enlloc; suposo que serà el sistema alemany, i com que és el sistema alemany, d'aquí a quan s'hagi de pagar caldrà un acord del Consell de Govern, del Consell Executiu, i aquell any es posarà als pressupostos.

Per tant, això que diu vostè que ja anunciàvem els palaus de justícia i no sé quantes coses més, i les presons amb temps..., vostès fan exactament el mateix. Posem-nos d'acord. És que el millor d'aquest pressupost, sap

què és? La gran dosi de continuïtat que hi ha, perquè el que estan fent ara són... (*Veus de fons.*) Miri..., sí, no em digui, senyor diputat, que no, encara que, a vostè, no li toca el torn ara...

Brians –Brians–, que figura en els pressupostos com a moviment de terres, i Quatre Camins ja eren del Govern anterior. I la major part de coses són del Govern anterior. I és lògic que algunes no s'hagin fet..., de totes maneres, és lògic que algunes no s'hagin fet, perquè hi ha hagut problemes o bé de terrenys, o bé, com amb la presó del Bages..., que no sé que han fet, canviant, comprant un altre solar, que ara també hi ha manifestacions..., la gent no vol les presons al costat de casa seva. I han perdut un any. I han perdut un any en la ciutat judicial, i han perdut un any en les presons, i han perdut un any en els palaus de justícia... Han perdut un any revisant projectes i pagant –pagant–, a més a més, a més, de més, els estudis d'arquitectes, com ha passat amb la ciutat judicial.

En tot cas, de la ciutat judicial no hi ha res en el pressupost..., ho poden dir, però jo li haig de dir que no hi ha absolutament ni un euro –ja anava a dir «una pessesta», ni un euro– en els pressupostos. Per tant, això, no m'ho pot rebatre, perquè és exactament així –és exactament així.

I després resulta que de les presons, com li deia, el que posa als pressupostos són moviments de terres. No hi ha res per fer front al dipòsit de detinguts, per transferir als ajuntaments els recursos necessaris, malgrat les sentències..., que diu que són molt municipalistes...: en un cas no els donen els diners i en un altre cas, si parlem d'urbanisme, resulta que els treuen el pla director, els treuen les competències, i després diu: «Els ajuntaments no podran fer res, perquè ja no queda res per fer.»

I el centre de justícia juvenil de Barcelona? On? Hi ha edifici? Hi ha solar? Doncs, tampoc.

I sobre el dret civil català? Porten deu mesos en el Govern: ni un sol projecte, reestructuracions sí, però ni un sol projecte.

Per tant, li haig de dir que... Vostè es referia a la manca de formació. I el centre d'estudis jurídics de formació especialitzada, que l'han creat vostès? I vostè parla de manca de formació del Govern anterior? Segui una mica més precís, eh?

Després, em parlava de les noves places. Si vol..., no sé si ho tinc aquí, però li donaré la informació. Creen 956 noves places. A presons i Administració de justícia, 623, i la resta? On són aquestes places, quan jo li deia «a serveis centrals»? La resta, en tot cas, no hi són. Jo li dono les dades del pressupostos i li dic que el pressupost que més puja és el de la Secretaria General.

Per acabar, senyor president, hem presentat aquesta esmena a la totalitat perquè el millor, com li deia abans, és la gran dosi de continuïtat i perquè les prioritats que diuen que tenen no tenen reflex pressupostari..., i després, també, deixi'm que li ho torni a repetir, que han utilitzat allò que vostès deien també «l'enginyeria financera»..., i que vostès en deien «trampa», i vostès la

utilitzen per a la inversió més gran que pensa fer el seu Departament i de la qual no hi ha cap informació...

El president

Senyora diputada, s'ha acabat el temps...

La Sra. Cuenca i Valero

I per altra banda... –sí, senyor president–, em temo que no han executat el pressupost del 2004, del qual no tenim informació, però això ho veurem més endavant, i sabrem segurament d'on surten aquests augments que fan en el seu pressupost.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor Montanya, del Grup Popular.

El Sr. Montanya i Mías

Sí. Gràcies, senyor president. Miri, senyor Masllorens, en principi, no teníem intenció de fer rèplica, però, és clar..., anem a veure, senyor Masllorens, les obligacions com a diputat les conec perfectament –perfectament–; cregui'm que les conec perfectament.

Jo l'únic que he posat de manifest ha estat que no sóc un expert economista, però cregui –cregui– que tinc uns coneixements *raonables* dintre de l'àmbit de l'economia, i que el ball de números no l'ha provocat aquest diputat que està intervenint: el ball de números es provoca quan davant dels mitjans de comunicació es diu que el pressupost de Justícia augmenta un 47 per cent i quan *a posteriori* a la web del Departament d'Economia es fa palès que augmenta un 13 per cent. M'entén, senyor Masllorens? Per tant, ho repeteixo: no cal que recordi les obligacions d'aquest diputat, perquè, afortunadament, crec que les conec a la perfecció.

I la nostra intervenció ha volgut defugir els números, precisament, perquè estan a l'abast de tothom, i hem volgut fer un altre tipus d'intervenció, i hem volgut fer una intervenció criticant –perquè crec que estem en el nostre dret, com a oposició, i forma part de la nostra obligació, també com a diputats de l'oposició– que les tan esmentades polítiques innovadores, doncs, nosaltres..., el nostre Grup Parlamentari no les troba enlloc.

I no les troba enlloc quan parlem de temes tan sensibles com són la creació de psiquiàtrics penitenciaris, que Catalunya n'està tan i tan mancada; quan se parla, a la Comissió de Justícia, de la política de proximitat i veiem quin és el tarannà de la conselleria envers la política de proximitat o la justícia municipal; quan es parla de reequilibri territorial i veiem que res de res per a les comarques més deprimides, amb menys població, amb més distàncies quilomètriques; quan es parla de mesures penals alternatives per arribar al 50 per cent de la població reclusa, res de res; quan es parla de normalització lingüística i, tot i que l'Institut d'Estudis Catalans fa pocs dies o poques setmanes va posar de manifest un informe veritablement preocupant per la situació del català, veiem que hi ha exactament la mateixa partida pressupostària.

Per tant, senyor Masllorens, ho repeteixo: des del nostre punt de vista, des del nostre Grup Parlamentari, creiem sincerament que estem enfront d'uns pressupostos que no marquen cap línia estratègica i que socialment no suposen cap tipus d'avenç.

Res més, senyor president.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la contrarèplica, en aquest cas, el senyor Àlex Masllorens, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Masllorens i Escubós

Molt breument, senyor president. Ja que estàvem una mica literaris, Oscar Wilde, quan estava a punt de morir, es va fer el seu propi epitafi, i va dir: «Moro com he viscut sempre, per sobre de les meves possibilitats.» I un té una mica la sensació aquesta mateixa, perquè no acabo de veure si es critica que fem el mateix que diu que feien –llavors no hi veig el problema, diguéssim–, o que no hi ha una política diferent, i, quan hi ha alguna diferència, aleshores també es critica i es posa de manifest.

Ja no parlo de la pressió fiscal, perquè va quedar molt clar que són deu cèntims per habitant i, francament, que li dediquin tant de temps em sembla bastant fora de lloc. Però quan hi ha el tema de la ciutat judicial, per exemple, que parli..., li recordo, per si no ho sap, que s'ha endarrerit aproximadament uns tres mesos en total, el seu procés, però, evidentment, sí que hi ha una racionalització i una reducció de l'edificabilitat, etcètera; pràcticament hi haurà..., no tots els mateixos òrgans judicials que hi havia previstos però gairebé. I, per tant, això, de tota manera, és un model diferent. Per tant, vostès hauran d'admetre com a mínim que aquí, en això, i en moltes altres coses, també hi és.

En el tema de la formació del personal, per exemple, evidentment que el centre de formació ja existia, però si vostè parlava amb el personal tant penitenciari com de l'Administració de justícia, fins i tot amb els jutges de pau, una de les coses que li podien dir és que, de formació, en rebien ben poca. I no solament quan ja estaven treballant; també és important una formació prèvia, perquè les persones que s'han d'incorporar en un servei puguin rebre la formació mínima indispensable.

El nou centre de justícia juvenil a Barcelona, hi és. Tindrà seixanta places, i no s'amoïni que el començaran a construir. A Brians, jo recordo haver-hi anat, jo hi vaig ser quan es va posar la primera pedra, però allà es va quedar aquesta pedra. Ara en posarem alguna més; la segona i totes les següents. (*Veus de fons.*)

Jo, disculpi, senyor Montanya, perquè no pretenia irritar-lo. El que deia és que una cosa és ser de lletres –que ja li he dit que jo també vinc d'aquesta formació, i em sembla molt bé, perquè em va agradar molt rebre-la–, i una altra és que això no és, com vostè també diu, una raó per no conèixer determinades partides o no trobar-les.

Vostè parlava d'aquesta necessitat de trobar un model diferent. Home, per exemple, en matèria de personal, a mi em sembla important intentar acabar amb la interinitat i la precarietat que hi havia en aquest Departament. Això jo crec que és una política diferent. Potser no són polítiques que es veuen molt, perquè no s'anuncien grans projectes de grans arquitectes ni es posen primeres pedres, però, en qualsevol cas, el personal sí que ho valorarà i entindrà que és diferent, i probablement l'eficiència amb què treballarem, si hi ha menys precarietat, menys interinitat, i es rep més formació, probablement serà una mica diferent.

I el tema de la justícia municipal o de proximitat, que abans no li n'he dit res, a mi, francament, em sembla que vostè, aquest tema, l'hauria de deixar una mica de costat, perquè vostè sap que això en bona part està molt vinculat a la Carta de Barcelona, i tots sabem el retard que porta aquest tema en el Congrés dels Diputats, sabem per quin motiu el deu portar, i, per tant, és clar, jo crec que estaria bé que, en aquesta qüestió, no hi entréssim massa, perquè d'aquesta manera vostè podria quedar, doncs..., passar més desapercebuda la qüestió, no?

I finalment haig de dir, lògicament, encara que pugui semblar una formalitat, un formalisme, que nosaltres ens oposarem a aquestes esmenes a aquest capítol; és lògic, em sembla que ja hem justificat sobrerament per què. I, en qualsevol cas, senyora Cuenca, si vol, en podem continuar parlant, i en les properes compareixences que es produiran del mateix conseller, perquè ja ha sol·licitat fer-ho en les pròximes setmanes, podem continuar parlant d'aquesta nova política, que jo crec que sí que és diferent, que posa l'accent en la rehabilitació, en el cas del sistema penitenciari, i que posa l'accent en l'atenció als ciutadans com es mereixen i en el respecte als drets dels ciutadans, en la seva relació amb l'Administració de justícia. Un dels apartats és el tema de la llengua, que jo crec que ja no es tracta d'anar fent plans pilot, sinó que es tracta que, efectivament, aquest dret es pugui exercir, i per això aquests convenis..., que, per cert, abans no li ho he comentat, però, en el famós conveni amb el Ministeri, també el Ministeri hi posa la seva part econòmica, i, per tant, em sembla que també en això...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Masllorens i Escubós

...hi ha una política diferent.

El president

...ha acabat el temps.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, per fixar posició en nom del Grup d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo també sóc de lletres, però penso que, per poder fer una valoració dels avenços reals i quantificats que hi ha en aquest pressupost, només cal saber sumar, restar, dividir i multiplicar, són les quatre regles bàsiques, és a dir, no cal saber fer equacions de segon grau. Ara bé, de tota manera, doncs, veient com ahir reputats economistes, que entenen molt de números, van poder arribar a dir que s'incrementa la pressió fiscal a través de divuit taxes que tindran una incidència mínima, quan vaig sentir això vaig pensar que fins i tot als de lletres se'ns pot disculpar si algun dia ens equivoquem sumant i restant, que són coses més bàsiques.

Però bé, jo el que voldria dir és que, amb aquest pressupost, el conseller i el seu equip han sabut donar una resposta contundent, clara i incisiva a totes aquelles acusacions i crítiques i desqualificacions que se li han fet aquests últims mesos per part d'alguns diputats, doncs, d'aquesta cambra, que han arribat..., no parlo per vostè, senyor Montanya, però sí per algun diputat del seu Grup, que fins i tot li van arribar a demanar la dimissió, i el van titllar..., en fi, de persona que no estava capacitada per dirigir aquesta conselleria, basant-se en algunes notícies oportunistes que van ocupar la portada d'alguns mitjans de comunicació.

Doncs bé, la millor resposta davant d'aquestes crítiques és aquest pressupost, perquè és un pressupost que identifica perfectament quines són les necessitats vitals que té el món de la justícia, perquè saben determinar les prioritats, perquè saben també dotar de recursos i perquè, en definitiva, tenen una visió estratègica del mitjà i del llarg termini.

Jo..., m'agradaria esmentar algunes dades, que ja han estat comentades, però que crec que valdria la pena, doncs, abundar-hi i que valdria la pena recalcar-les.

Una és que, dels 806 milions, n'hi ha 253 destinats a inversions, i això significa gairebé una tercera part. Home, un pressupost que contempla un percentatge tan important per a inversions ja vol dir que és un pressupost ambiciós, que no és un pressupost continuista, que no és un pressupost d'anar fent i qui dia passa any empeny, sinó que és un pressupost, doncs, que realment es planteja uns objectius i uns reptes ambiciosos.

D'entrada, que hi hagi dotació i que hi hagi recursos per tal de construir i adjudicar setze nous equipaments judicials ja demostra que hi ha una voluntat clara per esmenar unes deficiències que s'arrossegueu des de fa molt temps, perquè, és clar, és molt fàcil entrar propostions no de llei per demanar que es construeixi urgentment un seguit de jutjats que no s'han construït quan s'havien de construir; això és molt fàcil. Ara, el que realment compta, el que realment pesa és destinar-hi les partides necessàries, i després, quan s'adjudiquin les obres, doncs, fer-ho de manera que no quedin deserts els concursos subhasta. Després, hi ha també dotació per a vint-i-dos nous òrgans judicials; això és una altra clara aposta de cap on es vol anar i de quines són les prioritats. I a més a més –i això és molt important– es preveuen també dotacions per a sis nous centres penitenciaris.

Per tant, que no es digui que és un pressupost que no marca unes estratègies, perquè, quan es fa una aposta tan important, tan decidida per l'increment dels centres penitenciaris i per la renovació d'alguns que en aquest moment són obsolets, vol dir que també hi ha uns criteris clars.

Però, miri, hi ha una altra dada que a mi m'agradaria comentar-la, i és que s'incrementa en un 19 per cent el pressupost del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Això demostra que, realment, la conselleria sap cap on s'ha d'anar, perquè és precisament el Cire, que és el que promou els contractes i les comandes perquè els interns puguin treballar, el que ha de ser l'eix de tota la política penitenciària. Perquè està molt bé formar els interns, proporcionar-los programes cognitius..., està molt bé, tot això. Però l'eix central, sobretot per als interns adults, que són la majoria i que estan una mica de tornada de tot, és proporcionar-los treball; treball que ajudi, realment, que puguin adquirir unes pautes de conducta, que adquireixin uns nous hàbits i que recuperin una mica, doncs, l'autoestima. Per tant, aquest increment del 19 per cent, jo penso que és substancial i que val la pena, doncs, recalcar-lo.

Podríem parlar de la renovació d'uns vuit mil ordinadors i dels 65 milions d'euros per a la ciutat de la justícia, o partides per incrementar amb 274 nous funcionaris les presons.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Estradé i Palau

Bé, doncs, dono per acabada la meua intervenció.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, el nostre Grup, realment, es felicita de l'esforç econòmic que per al 2005 ha aconseguit el Departament de Justícia. I a més perquè entenem que tots plegats, una mica, hem contribuït que hi hagi una plena consciència que en aquest àmbit hi havia hagut una manca de les mínimes inversions per funcionar adequadament en els últims anys, i, com que creiem que tots hem col·laborat en aquesta presa de consciència, la veritat és que ens satisfà. I no és un tema de triomfalisme. Certament, el pressupost augmenta molt substancialment, i nosaltres mateixos reconeixem que fa uns mesos no imaginàvem que avui podríem estar parlant d'aquestes xifres, tant de pressupost corrent com d'inversió.

A banda de les inversions, que, certament, és un tema importantíssim en aquesta matèria, per destinar-les a nous equipaments, tant penitenciaris com judicials, a nosaltres ens agradaria destacar alguna línia més...,

essencialment política, que ens sembla transcendental, si parlem d'un canvi de model i d'una nova etapa.

La idea de potenciar la funció rehabilitadora del sistema penitenciari. Aquí hi ha moltíssima feina per fer, i la política penitenciària no pot seguir sent una mera gestió dels interessos que hi ha a l'entorn del món penitenciari, fins i tot dels conflictes que hi ha en el món penitenciari, sinó que ha de convertir-se en allò que en diem «una autèntica política social». Aquí no hi ha continuïtat, no volem que hi hagi continuïtat. I ens sembla que en aquests pressupostos això queda reflectit, i en podríem destacar algun dels exemples.

La formació dels diferents col·lectius que presten els seus serveis en l'àmbit penitenciari. Veiem que hi ha previstos plans diversos de formació, de tots els tipus de professionals que hi intervenen, també dels directius, i que això pot facilitar que tota l'actuació en aquest sistema penitenciari persegueixi de forma efectiva l'objectiu de la reinserció que tant diem de paraula, però que després, a l'hora de la veritat, no es veu reflectit en la pràctica.

La justícia juvenil també ens interessa especialment. Veiem que es veu reforçada: es crea un nou centre de menors que, certament, s'enduu una part molt important del pressupost, però que, en tot cas, es reforça també el conjunt de la justícia juvenil amb els nous centres i amb reforç del medi obert, on hi ha també nous llocs de treball.

Ens sembla transcendental el nou enfocament del treball en els centres penitenciaris, i volem també posar un punt d'atenció en el tema de l'increment de pressupost del Centre per a la inserció. Aquesta peça ens sembla fonamental, i realment confiem que amb això canviaran les coses i que en poc temps podrem veure que hi ha molt més treball per fer per part dels interns en els centres penitenciaris.

Deixo a banda, no per menys transcendent, el tema de l'increment, de la voluntat d'incrementar les mesures penals alternatives, on ja hi ha hagut un pla pilot que ens ha indicat quines són les línies que hem de seguir en aquesta matèria.

Respecte a l'Administració de justícia, evidentment, introduir les tecnologies de la informació en aquest àmbit, que, com comentava el company amb els registres civils, segueix tenint en molts casos oficines «decimonòniques», i modernitzar els arxius és transcendental. Però aquí també cal esmentar l'increment de la formació dels diferents col·lectius, i també del català, perquè encara que no surti en la llista que ens ha ensenyat, senyora Cuenca, si vostè es mira els programes que van inclosos en el mateix pressupost, el tema del català hi és present. Per tant, entenc que és que senzillament, això, no s'ho han mirat. Es deuen haver mirat aquell dossier resum, però, si vostè va a mirar els pressupostos del Departament de Justícia, veu perfectament tots els programes i plans que hi ha allà, perfectament detallats; és un dels departaments que més detalla en què es gastarà els diners.

Però, en tot cas, en aquest punt, a nosaltres ens interessa posar especial èmfasi en la necessitat de posar ordre. Hi ha molta despesa en aquest apartat que es gestiona mit-

jançant entitats externes, i si l'Administració és la responsable d'aquest servei, del servei públic de la justícia, no és raonable que no tingui el control real de què i com s'estan destinant aquests recursos.

I, finalment, no podem oblidar que hi ha un altre objectiu, que podríem dir-ne transversal, que en matèria del Departament de Justícia és transcendental: racionalitzar, posar ordre a la casa, fixar criteris que s'entenguin, que la ciutadania pugui entendre.

I faré només esment al tema de les plantilles. La precarietat, interinitat i desgavell general que s'ha trobat en el Departament de Justícia en aquesta matèria crida especialment l'atenció: hi ha centenars i centenars de places que existint no estaven ni tan sols pressupostades. Per tant, aquesta estabilització de plantilla, aquest posar ordre en aquesta matèria ens sembla també transcendental.

I ho deixo aquí perquè se m'ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

El president

Exactament. Moltes gràcies. Comencem el Departament d'Interior, i té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar l'esmena a la totalitat la... *(Veus de fons.)* Senyora Cuenca, és que no sé per què em demana la paraula?

La Sra. Cuenca i Valero

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...la diputada que acaba d'intervenir.

El president

No, és que és un debat de contradiccions, ple de contradiccions, aquest. No té la paraula.

La Sra. Cuenca i Valero

És que jo crec que és especialment important, li'n faig esment, senyor president...

El president

Senyora Cuenca, no té la paraula.

Passem al Departament d'Interior. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats,..., honorable consellera, inicio la meua intervenció per defensar l'esmena a la totalitat del pressupost del Departament d'Interior, i la inicio amb un apunt general: el model del Govern tripartit en el seu segon pressupost és ineficient, és car, multipliquen estructures, divideixen competències i funcions, continua la mateixa inèrcia de fa deu mesos.

Si mirem les inversions, aquestes s'incrementen, entre altres raons, perquè tenen bastants més recursos gràcies al tan criticat nou sistema de finançament, també perquè s'endeuten molt més o perquè hi ha un increment de taxes i d'impostos, com ara en el Departament d'Interior l'exemple que ahir posava l'honorable diputat senyor Homs amb els vint-i-vuit euros hora/treball dels bombers per assistir en els accidents de trànsit. Que ara, aquest matí, el conseller d'Economia deia que això era no una taxa, sinó un corrector de conductes individuals, com deia abans la senyora Cuenca.

O bé s'incrementen també les inversions, perquè edifiquen mitjançant *renting*, com també el Departament d'Interior, quan cada any vénen diners del Govern central per a les noves promocions, per a les seves infraestructures, mitjançant conveni.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Incrementen la partida de personal en el conjunt de la Generalitat en 6.500 persones més, de les quals moltes van directament al que és la maquinària burocràtica: increment d'assessors, eventuais, gerents, interins amb nivells 30, directors territorials, etcètera. Un exemple el tenim al Departament d'Interior on l'increment a Secretaria General i al Gabinet de la consellera és de 2,5 milions d'euros, més de 400 milions de les antigues pessetes; tot per al que he dit abans i en deu mesos. Suposo que serà per ser més eficients, més rigorosos, per racionalitzar els mètodes de treball, per optimitzar recursos, per agilitar l'organització.

Veiem més concretament el Departament d'Interior. El Departament d'Interior té un pressupost de 727 milions d'euros. És a dir, 98 milions d'euros més que l'anterior pressupost; un increment del 15,7 respecte de l'anterior, i un 3,4 respecte del global de la Generalitat. L'increment correspon dos terços al capítol de personal i un altre terç és despesa corrent i inversions.

Com deia un mitjà escrit ara fa uns dies quan es van presentar als mitjans de comunicació les xifres d'Interior, s'han d'afegir a aquestes l'augment estratosfèric de la inversió extrapressupostària que es fa mitjançant *renting*, «mètode alemany», «sistemes específics» com en diuen ara. Allò que havia estat tan criticat del Govern anterior, i en un àmbit, el dels mossos, que no té gaire sentit per allò que deia del conveni amb l'Administració central.

Passem, però, a les prioritats i als objectius que marca el Departament d'Interior en el seu pressupost, i comencem per Emergències. Dues prioritats: una primera, rehabilitació de quaranta parcs de bombers amb una inversió de 21 milions d'euros. En un altre document del mateix pressupost parlen de trenta. Són quaranta?, són trenta...?, quins?, perquè no es diuen, no se sap. En tota la memòria presentada, en totes les seccions, els programes només anomenen nou parcs. I, per cert, els d'Amposta, el de Sort, Montblanc i Cambrils van ser adjudicats i iniciats pel Govern anterior. On són els altres vint-i-un o els altres trenta-un? O és un anunci de què ja estem acostumats sense concreció ni intenció de portar-los endavant?

Jo els recordaria, perquè sàpiguen, d'alguna manera, quins són els parcs més prioritaris, allò que ara fa deu mesos vostès no recordaven, o no l'havien vist: el Llibre blanc dels bombers o el Pla director. Ja sé que no els agrada, que vostès n'estan preparant un de millor. Però, simplement, perquè mentre no el tinguin puguin tenir algunes idees i puguin, a través d'aquest Pla director, establir quins són, avui, els prioritaris.

Una segona prioritat a Emergències: 24 milions d'euros per renovar la flota dels vehicles que tinguin més de quinze anys d'antiguitat, és a dir, cent tres vehicles. Perfecte. Enhorabona. Però, un detall: això ho farem en dotze anys. Tot un rècord. Per tant, enguany el pressupost suposo que donarà per poc més que per peces de recanvi.

Per la resta, una direcció general, la d'Emergències, que té un creixement vegetatiu: ni escola de bombers, ni campanya d'estiu, ni promocions més nombroses, ni parcs de bombers voluntaris, ni més ajuda ni subvenció als parcs voluntaris, quan són el 50 per cent dels bombers a Catalunya, ni el famós 112... No pensaven portar aire nou, una mica més de marxa, molts més recursos? Conclusió: rebaixen prioritats, i el creixement, vegetatiu.

Passem, ara, a les prioritats de Seguretat Ciutadana. En tenim dues en el pressupost: predesplegament a Barcelona dels mossos, desplegament al novembre del 2005, i creació de deu àrees bàsiques policials. Probablement no les tindrem acabades, ja ens han dit, pels mitjans de comunicació, que és molt difícil tenir el novembre del 2005 les instal·lacions definitives. Per tant, segurament, per no agafar-nos desprevinguts, ja ens avisen que estaran en barracons o en instal·lacions provisionals.

Incorporació d'un màxim –un màxim– de 1.552 efectius. En un altre punt del pressupost parlen de 1.303. Tampoc sabem si seran uns o altres. Suposem que són els que s'hauran de desplegar a Barcelona el novembre del 2005, però no sumen els 2.500 efectius previstos per a la ciutat.

Farem com ara, que els d'investigació encara no estan incorporats, que l'1 de novembre havia d'haver-hi set-cents efectius a Barcelona i avui em sembla que encara en són cinc-cents o cinc-cents cinquanta? I fins aquí les prioritats de Seguretat Ciutadana. Cap més.

Però vull recordar-ne d'altres que abans sí que eren una prioritat, quan estaven vostès a l'oposició: avançar el desplegament al 2007 –ja no n'han tornat a parlar, ja no és prioritari–, o de la manca d'efectius a Tarragona, a les Terres de l'Ebre, al Vallès Occidental, al Baix Llobregat, com deia fa pocs dies algun grup que dona suport al Govern. Res de res.

I allò dels incentius que la consellera va oferir fa deu mesos? Tampoc n'hem tornat a parlar. Quantes vegades s'ha demanat, exigit, reivindicat al Govern de l'Estat la cobertura de les plantilles? Parlem de dèficits molt importants, del 30 i fins al 60 per cent en algunes comissaries. I del problema de seguretat que aquests dies ens estan dient diferents poblacions de Girona –Palafugell, Portbou– o del Maresme? I que vostè, honorable consellera, contesta dient que tinguin paciència. Em sem-

bla bé, però tres o quatre anys els diu, no un any, tres o quatre anys. Bé. La veritat és que ja ho arreglarem nosaltres quan tornem, perquè amb tres o quatre anys d'aquesta manera no crec que puguin continuar en el Govern.

El president Maragall, en el debat de política general, deia que ja no érem 6 milions, que n'érem 7. Els estudis sobre el nombre d'efectius necessaris es va fer quan érem 6 milions, ara que en som 7 potser haurien d'iniciar un estudi i haurien de començar a pensar si realment Catalunya necessita quinze mil efectius, com estaven previstos, o potser divuit mil.

Quants efectius ha enviat a Tarragona? Els cent mossos de sempre? Només han celebrat una junta de seguretat el mes de juliol. Tan coordinats estan? Tants efectius d'altres forces de seguretat hi ha a Catalunya que ja no és necessari celebrar la segona reunió que sempre es feia?

I parlarem ara d'una altra prioritat: Trànsit. I si no acaba ara serà en la rèplica. Perquè..., Pla anual, ho suposo, per al 2005, de 49,7 milions d'euros. No els hem trobat, només hi han 11 milions d'euros en inversions, una mica més que el pressupost anterior. Però, quins són els projectes a dur a terme? Els mateixos que vostè ha anat anunciant, i anunciant, i anunciant, i que després no s'han executat? Els hi recordo? Tolerància zero, reformes legals; reclamar més competències en trànsit, res; assignatura de seguretat viària a les escoles, res; solucionar els trams de concentració d'accidents a les carreteres, no ho sabem; implantació dels radars compromesos per al 2004, que eren vint –se n'han implantat cinc–, i els vuitanta radars que va anunciar el senyor Olmos ara fa dues setmanes?

El vicepresident primer

Senyora de Gispert, ha acabat ja el seu temps.

La Sra. de Gispert i Català

Res de res. Cap prioritat a Interior, cap ni una.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable consellera, permeti'm que iniciï la meua intervenció en defensa de l'esmena a la totalitat que el Grup Popular ha presentat al Departament d'Interior agraïnt-li la presència en aquest debat, que és certament important, no?

Ahir ho deia el president del meu Grup Parlamentari, i tenia raó, no? No és cap tòpic. Aquest és, sens dubte, el debat més important que es produeix en el nostre Parlament, no?, molt més que el d'orientació política general, i encara més en aquesta nova etapa de govern catalanista i d'esquerres, on debatrem lleis presentades pel Govern, si m'ho permeten, és tota una novetat en seu parlamentària.

És per aquest motiu que nosaltres, senyora consellera, senyores i senyors diputats, esperàvem molt més d'aquests pressupostos: els primers d'una nova etapa còsmica, que havia de fer desaparèixer tots els problemes dels catalans; uns pressupostos sense cap mena de rèmora del passat; els nous pressupostos per al nou Govern de Catalunya.

Bé. En un any, el seu Departament, senyora consellera, només ha estat capaç de presentar i aprovar una llei, que, per cert, era la modificació d'un sol article de la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i que, per cert, es van trobar, vostès, sobre la taula, herència de l'anterior Govern de Convergència i Unió.

Aquests pressupostos, els pressupostos d'Interior, són una bona mostra, un clar exemple, de l'estil de govern del tripartit. He de reconèixer, honorable consellera, que abans de mirar-me els pressupostos, a través dels mitjans de comunicació, veia molt difícil presentar una esmena a la totalitat del seu Departament. Ho veia certament complicat. He tingut l'oportunitat, aquests dies, de repassar l'hemeroteca i hem trobat molts, moltíssims anuncis del seu Departament; moltes, moltíssimes bones intencions; moltes bones idees; moltes declaracions; moltes fotografies... En definitiva, honorable consellera, hem vist a l'hemeroteca, al llarg dels darrers temps, molta política, si m'ho permet, d'aparador—d'aparador. I em dol. I em dol dir-li-ho, perquè anuncis, bones intencions, idees, declaracions, moltes d'elles compartides, però que, malauradament, honorable consellera, no hem trobat concretades en cap partida pressupostària.

Aquests són, des del nostre punt de vista, uns pressupostos grisos, molt grisos; uns pressupostos que contrasten amb el que tots plegats, i estic absolutament convençut que vostè també, honorable consellera, esperava que poguéssim trobar en aquests pressupostos d'Interior del Govern de Catalunya.

Pel que fa, per exemple, a Emergències i a Seguretat Civil, vostè sap perfectament que el Govern té el mandat parlamentari de completar en el termini màxim de quatre mesos el desenvolupament del telèfon d'emergències 112 com a únic referent en situacions d'emergència. Jo ho he buscat, i no he estat capaç, senyores i senyors diputats, de trobar les partides pressupostàries necessàries per donar compliment a la Resolució d'aquest Parlament que els obliga, per cert, a instàncies d'un dels socis del tripartit, d'Esquerra Republicana, que abans del mes de març només existeixi el 112 com a únic referent en situacions de seguretat i d'emergències. I, per tant, no he trobat les partides pressupostàries necessàries per fer efectiu aquest mandat real del Parlament de Catalunya.

Jo li vull reconèixer —perquè no sigui tot dolent, no?— l'esforç fet pel Departament pel que fa a l'increment pressupostari corresponent al lloguer de vehicles de la Direcció General d'Emergències i Protecció Civil. Ja s'hi ha referit l'anterior consellera, la senyora de Gispert, en relació amb els terminis d'anys per fer efectiu aquesta necessitat.

Però aquest increment, honorable consellera, contrasta, i contrasta massa amb la reducció de les partides; per exemple, en telecomunicacions, una eina fonamental per al bon govern de les persones que s'encarreguen de vetllar per la nostra seguretat, contrasta amb la congelació de les ja minvades subvencions als bombers voluntaris, peça fonamental del nostre sistema de seguretat. Contrasta també amb la reducció de la inversió en maquinària i utilitatge, per no parlar, senyores i senyors diputats, de la irresponsabilitat, que, sota el nostre punt de vista, suposa la reducció, en més de 6 milions d'euros, de la inversió en material de transport i en els estris necessaris per dur a terme amb eficàcia la tasca que desenvolupa aquesta Direcció General.

Mentre reduïm les despeses en aquestes coses vitals i necessàries per garantir la seguretat dels catalans, vostès incrementen substancialment les partides en publicitat i propaganda d'aquesta Direcció General.

Pel que fa a seguretat ciutadana, nosaltres, com vostès, volem convertir l'Escola de Policia de Catalunya en l'escola de seguretat de Catalunya. Estic convençut, perquè a més a més així es va constatar en el darrer Ple d'aquest Parlament, que el tripartit també vol fer aquest canvi. Però nosaltres, honorable consellera, li hem de reconèixer i li hem de dir que nosaltres no volem que aquest sigui només un canvi cosmètic, no volem que es limiti a canviar el nom i prou. Volem que l'Escola de Policia esdevingui, de debò, un referent formatiu en matèria de seguretat. I amb el que vostès, sincerament, han pressupostat per a aquest canvi, que no està pressupostat, no podran ni tan sols canviar el cartell de la porta, ni tan sols la targeta del director.

Alta prioritat del Partit Popular de Catalunya, i que el Govern de la Generalitat ha assumit —per tant, jo els felicito, encara que sigui com a declaració—, és la necessitat de connectar totes les policies locals amb els Mossos d'Esquadra a través de l'establiment de bases de dades comunes, sistemes de comunicació conjunts i mitjançant també taules de coordinació que permetin garantir la col·laboració i la cooperació entre tots els cossos policials. El mateix tripartit va fer, va instar el Govern a fer això mateix en el darrer Ple, i malauradament, també, he de confessar, honorable consellera, que no he trobat les partides pressupostàries per fer efectiu aquesta proposta i aquest mandat parlamentari. Després estic convençut que el senyor Amorós podrà explicar-nos on es troba, en el pressupost, perquè no hem estat capaços de trobar cap partida adreçada a aconseguir aquest objectiu. Perquè no es poden fer propostes i després que paguin els ajuntaments, senyor Amorós, no?

Bé, el pressupost presentat pel Govern no recull tampoc la reclamació de revisió salarial dels mossos d'esquadra, tampoc estableix els increments imprescindibles per fer front al desplegament de forma que es garanteixi la seguretat integral a tots els ciutadans de Catalunya. En aquest sentit, honorable consellera, senyores i senyors diputats, crec que és molt preocupant que el president de la Confederació Europea de Policia, que agrupa, com vostès saben, sindicats de més de divuit països europeus, hagi declarat fa pocs dies que l'actual sistema de desplegament dels Mossos d'Esquadra perjudi-

ca greument la qualitat del servei que reben, que rebem els ciutadans de Catalunya.

Bé, pel que fa a la seguretat viària, aquests pressupostos, com ha dit també la representant, la portaveu del Grup de Convergència i Unió, són del tot insuficients.

Tornem, senyora consellera, a la política declarativa. Vostè fa uns dies ha fet públiques unes dades que són certament preocupants. Vostè ha dit que un català mor cada trenta hores a les nostres carreteres. I jo crec que en aquest tema no hauríem de fer broma ni tractar de posar o treure cap mena de medalla.

Jo crec que la lluita contra la sinistralitat viària ha de ser una lluita de tots. I, per tant, tots hauríem d'anar de bracet, si m'ho permet, per tractar de reduir aquestes xifres, que són certament, doncs, molt preocupants. Però, és clar, què fa el Govern de Catalunya davant d'aquest fet? Doncs tornem a reclamar, o es torna a reclamar tolerància zero en els accidents de trànsit, en les infraccions i amb aquells que vulneren les normes de seguretat viària, i poc més.

I jo crec que comencem a tenir una certa experiència del que significa per al Govern de Catalunya tenir tolerància zero: és certament deixar les coses com estan i no fer res. I vostès recordaran la polèmica sobre tolerància zero en el consum de begudes alcohòliques, que es va quedar en un no res.

Jo crec, de veritat, que caldria molta més ambició política a l'hora de plantejar tots aquests temes. Vostès recordaran, quan fa ja alguns mesos, el responsable del Servei Català de Trànsit, en una actitud, jo crec que impròpia d'algú que té responsabilitats de govern, que deia i atribuïa al Govern de Catalunya les bones... —«bones»—, les xifres de sinistralitat de Setmana Santa i d'algun cap de setmana, que s'havien reduït com a conseqüència, deia ell, de la bona gestió i de la implicació del nou Govern de Catalunya en aquests temes.

Jo no crec que —no faré sang, no?, d'aquest tema, però, bé— si aleshores les xifres eren bones per culpa del Govern, ara que les xifres són dolentes, de qui són responsabilitat, honorable consellera? Jo no diré que vostès siguin els responsables de les males xifres ara —tampoc crec que ho siguin de les bones—, però, en tot cas, honorable consellera, el pressupost que vostès aprovaran no recull, ni de bon tros, totes les partides necessàries per eliminar els trams de concentració d'accidents, per fer campanyes informatives, per fer molta més tasca pedagògica i per garantir, realment, que la seguretat viària al nostre país sigui una realitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Per al torn en contra de les esmenes a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Miri, jo agraeixo el to del senyor Sirera perquè crec que estem parlant de coses diferents. Estem parlant de models de seguretat dife-

rents, sincerament. I m'alegro molt que en seu parlamentària puguem parlar de coses diferents sobre com s'han d'afrontar els temes de la seguretat.

Nosaltres tenim un model, un model de seguretat integral per a Catalunya, model que hem presentat en seu parlamentària, tots els grups parlamentaris —Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i nosaltres—, i mirem de tirar-ho endavant. Vostè no està d'acord amb aquest model i, per tant, presenta una esmena alternativa als pressupostos. Perfecte.

Home, alguns dels arguments que vostè ha posat avui sobre la taula estan agafats, allò —i vostè ho sap— una mica pels pèls. A veure, dir aquí que no hi ha partida per al 112, bé, a veure, no és cert. Hi ha partides per a tota l'àrea d'emergències que desenvoluparan un projecte, que ja està funcionant, que és el projecte del 112, que volem que sigui un projecte central en la política de seguretat del Departament d'Interior.

Dir que no hi han diners o que no hi ha increment en el pressupost de l'Escola de Policia de Catalunya, quan hi ha un increment d'1 milió d'euros... Que potser podríem estar d'acord que hauria pogut ser més? Sí, però és 1 milió d'euros d'increment pressupostari.

Comentar que no hi ha compliment pressupostari en les partides de coordinació amb policies locals quan sap vostè perfectament que aquest és un criteri central sobre, diguem-ne, la filosofia del Govern i de la conselleria d'Interior... Per tant, no hi estem d'acord.

I sobretot una qüestió. Jo vaig tenir la sort de sopar amb el president de la Confederació Europea de sindicats policials —l'alemany que vostè coneix, que és el secretari general— i estava il·lusionat del model policial que s'estava desenvolupant a Catalunya, il·lusionat. I l'estava defensant i comentava, i comentava públicament, els problemes que representa un desplegament d'una policia nova a Catalunya. Però no estava en absolut criticant el model, ans al contrari. I deia que segurament aquest model, que és un model molt semblant a l'alemany, era el que, en el futur, haurien d'assumir tots els estats de la Comunitat Europea, respecte als temes de policia. Per tant, no és cert que el president de la Confederació Europea de sindicats policials critiqui el model de desenvolupament de la policia de Catalunya.

Respecte als temes de trànsit, vostè sap com jo que les partides per mirar d'acabar amb els punts negres estan a la conselleria de Política de Territorial —que apareixen, per tant, al pressupost— i que, en qualsevol cas, li dono la raó en una qüestió. Sí, en el moment que hi hagi un descens en el tema d'accidents de trànsit, que no serà exclusivament una virtut de la conselleria d'Interior, com va dir molt bé la consellera —com va dir molt bé la consellera—, però vostè també considerarà amb mi que si hi ha un increment en els accidents de trànsit tampoc serà culpa exclusiva o serà culpa de la conselleria d'Interior.

Però, en qualsevol cas, m'agrada aquest debat. M'ha agradat poder debatre amb vostè..., m'ha agradat poder debatre amb vostès els temes de seguretat, perquè quan no puc debatre és amb algú que ve aquí i diu que això dels trenta parcs és un anunci sense intenció de portar-

los endavant. És clar, jo sobre opinions no puc combatre políticament, perquè és la seva opinió. O quan diu que amb els diners que es dediquen a les partides solament hi haurà per canviar les peces de recanvi.

Bé, em recorda la gran aportació que va fer Convergència i Unió la temporada passada a l'anterior pressupost, que és que «amb el pressupost que hi havia els cotxes es pararien perquè no hi hauria diners per benzina». Aquesta va ser la gran aportació de Convergència en els anteriors pressupostos. La va fer vostè, exactament, senyora diputada. Doncs, miri –miri–, no ha passat això. Els cotxes han funcionat perfectament i no hi ha hagut cap problema de benzina als cotxes com vostè, d'alguna manera augurera, plantejava.

M'alegro que el Grup de Convergència assumeixi una cosa que ja tenia assumit amb l'anterior conseller Pomés, que assumeixi les deu àrees bàsiques policials per a Barcelona, perquè li recordo que l'anterior consellera, la senyora de Gispert, tenia una previsió de solament quatre àrees bàsiques policials per a Barcelona. I ha sigut precisament el nou Govern el que planteja de nou la necessitat que Barcelona tingui deu àrees bàsiques policials.

Que Convergència volia avançar el desplegament al 2007? No és cert. No és cert, i en seu parlamentària, aquí, s'ha dit que les previsions del Govern de Convergència eren que el desplegament definitiu de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra es faria l'any 2010. Està en seu parlamentària, està en els documents, senyora consellera. Que vostès en campanya electoral diguessin: «I jo més», miri... No és cert.

Per tant, ara em sembla molt bé que vostè digui: «No, nosaltres farem, volíem fer el desplegament el 2007», quan vostès aquí havien dit que l'acabarien l'any 2010. Que vostè em digui que hi ha unes plantilles de Policia Nacional que són deficitàries... Qui estava a la Junta de Seguretat de Catalunya quan les partides de Policia Nacional i Guàrdia Civil es van quedar absolutament a la meitat? Qui hi estava? Hi estaven vostès. Vostès van donar el vistiplau a aquesta política de desbandada de policia nacional i de guàrdia civil, senyora exconsellera. No vam ser nosaltres.

Per tant, jo crec que nosaltres votarem, lògicament, en contra d'aquests pressupostos. Estic convençut, senyor Sirera... (*Veus de fons.*) En contra de l'esmena a la totalitat d'aquests pressupostos. (*Remor de veus.*) Estic...

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Pérez Ibáñez

Estic convençut, senyor Sirera, que vostè té una tremenda dificultat de presentar una esmena a la totalitat a uns pressupostos que representen un increment d'un 15 per cent respecte als pressupostos de l'any anterior. Que si s'hi inclouen aquestes inversions pressupostàries, l'increment és aproximadament d'un 30 per cent, d'un 30 per cent als pressupostos de l'any anterior. Es consolida un increment que ja ve del pressupost de l'any 2004 i és un pressupost que denota el compromís de l'actual Govern de Catalunya i la seva sensibilitat,

d'aquest Govern, pels temes de seguretat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

És un compromís que dona compliment als acords del Tinell, a l'acceleració del desplegament de Mossos d'Esquadra i, sobretot, a una nova política d'emergències.

Miri, em queda poc temps, però deixi'm que parli especialment del tema d'emergències. La situació en matèria d'emergències, la situació que teníem en matèria d'emergències era absolutament deteriorada. La situació que s'ha trobat el Govern de Catalunya en matèria d'emergències era d'un deteriorament galopant. Estàvem amb vehicles que s'havien d'haver, diguem-ne, suprimits i canviats, amb trenta anys d'antiguitat; ambulàncies que de cap de les maneres podien continuar funcionant. I aquesta situació s'anava podrint any rere any.

L'actual Govern ha fet un programa en el qual aquesta línia de caiguda lliure en el tema d'equipaments i vehicles s'atura, i s'inicia un pla de xoc de millora d'equipaments i vehicles i infraestructures de bombers, que d'alguna manera mirarà de posar que tot el parc de vehicles de bombers i tot el parc de vehicles d'emergències estiguin enllestits aproximadament l'any 2006.

Hi ha un pla director d'emergències, de noves tecnologies, al qual es dediquen 3 milions d'euros. Hi ha una millora de les infraestructures, amb la rehabilitació de trenta parcs de bombers. No sé..., l'exconsellera planteja que això és simplement una qüestió..., un anunci, que no hi ha cap intenció de tirar-ho endavant. Jo estic convençut que en els propers pressupostos parlarem d'una rehabilitació d'altres..., perquè aquests ja seran nous.

I hi ha una renovació de la flota de vehicles mitjançant el *renting*, de cent tres vehicles operatius, que renovaran els vehicles que tenen més de quinze anys d'antiguitat; aquests vehicles afecten també els vehicles tant d'emergències com de voluntaris.

I hi ha una incorporació de 137 nous efectius, que estan fent el curs d'aspirants, i una nova convocatòria de 137 efectius més. Per fi, per primera vegada, es posa fil a l'agulla a la carrera policial també, dins del Cos de Bombers: 63 caporals, 30 sergents i 11 oficials.

I es desenvolupa un sistema integral d'emergències per tal de desenvolupar l'autèntica coordinació de les emergències 112, i que el 112 sigui el telèfon únic, com un projecte interdepartamental, de bombers, de sanitat i de policia.

I aquest és el model que tots volem, i aquest és el camí que tots hem de tirar endavant. I aquesta no és la realitat actual, aquesta no és la realitat que s'ha trobat el nou Govern.

Nosaltres preveiem un desplegament perquè l'any 2005 estigui enllestit el desplegament a la ciutat de Barcelona de manera efectiva. Hem iniciat un procés per mirar que a Tarragona hi hagin més efectius i hi hagi una nova comissaria, que no estava prevista per l'anterior Govern. I les dades que tenim en aquest moment sobre la taula són que ja ha baixat la delinqüència a les comarques de Tarragona. En qualsevol cas, també en

matèria de seguretat ciutadana el més important és que complim els terminis de desplegament de Mossos d'Esquadra; ens agradaria que durant l'any 2008 s'acabés definitivament el desplegament.

I estem també absolutament satisfets que en el pressupost que presenta la conselleria d'Interior hi hagi l'aprovació del Pla català de seguretat viària 2005-2007, que preveu, entre d'altres coses, la vigilància i el control, l'educació i la formació viàries, la gestió del trànsit, investigació i recerca, informació i divulgació, i una millora en la gestió del Servei Català del Trànsit.

I, per últim, també ens sentim molt orgullosos que una bona part d'aquest increment del pressupost que es fa a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes vagi amb un increment d'aproximadament un 50 per cent per al Departament de Benestar i Família, una política que permetrà fer, per tant, més coses al Departament de Benestar i Família.

En qualsevol cas, per tot això votarem en contra de les esmenes que han plantejat els grups del Partit Popular i de Convergència.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Pérez, com que no és la primera vegada, sinó que ja l'he sentit en altres ocasions, només recordar-li i demanar-li que quan es refereixi al Grup Parlamentari primer d'aquest Parlament..., és el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, no Convergència a seques, Convergència i Unió.

Vostè ha parlat dels parcs; vostè ha dit «trenta». Ara ja ho tenim més clar, ja no són quaranta. Però, si repassa les seccions pressupostàries, en uns llocs posa trenta, en altres llocs posa quaranta. Tampoc sabem quins són. Per tant, tanta transparència, doncs..., no la veiem enlloc, perquè, ja li ho dic, ho he comptat i en sortien nou, i, dels nou, quatre els havien iniciat nosaltres.

Allò que ha dit de la benzina, home, jo crec que el 2005 tindran més benzina, perquè han apujat una mica el pressupost, però el 2004 no. I li puc assegurar que hi han bastants alcaldes de municipis de Girona que es queixaven perquè els mossos no hi anaven, i els mossos els deien que no tenien benzina. Per tant, algun problema hi devia haver.

Respecte a Barcelona i al model de Barcelona, no tenim res a criticar del nou model quant a les deu àrees bàsiques policials, però jo li vull recordar una cosa: el model de Convergència i Unió, quan estava al Govern, era quatre àrees bàsiques policials grans i sis comissaries en els altres districtes on no hi eren les ABP. Per tant, estàvem en una cosa bastant semblant. En el que no estava en absolut semblant era que nosaltres preveïem una taula de coordinació entre Mossos i Cos Nacional de Policia –coordinació– i vostès no tenen taula i, en canvi, tenen subordinació.

Respecte a les plantilles deficitàries, nosaltres reivindicàvem, exigíem, parlàvem amb el ministre de l'Interior i li demanàvem la cobertura de plantilles. Vostès no fan això, no fan ni reunió de la Junta de Seguretat. Sembla que ja els està bé que no hi hagin les plantilles cobertes, i sembla que ja els està bé que Tarragona, Terres de l'Ebre, el Baix Llobregat, doncs, tinguin problemes de seguretat, perquè vostès, amb el seu Govern amic, no saben demanar, ni exigir, ni reivindicar la cobertura de plantilles.

I, respecte a l'avançament del desplegament, van ser vostès que van repetir, per activa i per passiva, que l'avançarien al 2007. Vam ser nosaltres que el 4 de juny del 2003 vam pactar amb el Govern de Madrid, a la Junta de Seguretat, l'avançament del desplegament al 2008, i vam pactar amb el Govern de l'Estat l'increment econòmic important que això suposava; que vostès s'ho han trobat en safata, però vam ser nosaltres, no vostès.

I, quan parla de trànsit, deixi'm repetir el que ha dit el diputat del Partit Popular. El trànsit no és una ciència exacta, no és dos més dos, quatre. Són polítiques de conscienciació, polítiques de sensibilització..., són moltes altres coses. I en aquest moment el senyor director del Servei Català del Trànsit s'hauria d'empassar les frases que va dir el mes d'abril, quan atribuïa les bones xifres d'accidentalitat a la bona gestió del Govern. I dic que se les hauria d'empassar perquè els mesos d'octubre i novembre han sigut espantosos, fatídics, tal com la consellera d'Interior ha dit aquests dies. Però el pressupost de trànsit torna a repetir el de sempre: més multes, més sancions, més ingressos a la tresoreria, poques inversions en tecnologia, en millores, en prevenció.

I, finalment, una última prioritat de què vostè no ha parlat: pla per a l'abordatge integral de la violència domèstica contra les dones, 3 milions d'euros. En què consisteix? O és un altre dels seus anuncis? Vull recordar la compareixença seva el gener, el dia 29. Es comprometia a aquest projecte, i res de res. Deu mesos després s'hi compromet en el pressupost del 2005. Ho seguirem de prop, perquè, la veritat, d'anuncis, de bones intencions, de declaracions, doncs, ja estem una mica cansats. El que volem és execució. I de moment, d'execució a Interior, molt poca cosa.

Un pressupost continuista, sense idees noves, sense aire nou. On és la marxa que vostès tenien, o que deien que tenien? On és el canvi que anunciaven vostès? Nosaltres no el veiem. L'any 2004, un any perdut. L'any 2005, ens sembla que anem pel camí que sigui també un any perdut.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora de Gispert. Senyor Sirera, per al seu torn de rèplica.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president; molt breument. Senyor Pérez, jo utilitzaré el torn de rèplica per contestar algunes

coses que vostè ha assenyalat, no? Vostè ha dit que hi han partides per al 112; bé, segurament hi són, no? Vostè diu que hi han partides per a l'Escola de Policia de Catalunya; segurament també hi són. Vostè no ha dit que hi han partides per coordinar l'actuació dels mossos amb els policies locals; ha dit que hi ha voluntat política per part del Govern. Però és que, escolti'm, miri, que hi hagin partides..., n'hi ha hagut sempre, no?, fins i tot amb aquests governs regressius i antiquats de Convergència i Unió –això que vostès deien, no?–, amb el suport del Partit Popular, aquesta cançó que vostès repeteixen, no? Però és que, escolti'm, el seu Govern, el meu Govern, el Govern de Catalunya té un mandat parlamentari que en quatre mesos el 112 ha de ser l'únic referent en matèria de seguretat i d'emergències; en quatre mesos. I no hi ha cap partida suficient per fer això que el mateix Parlament de Catalunya reclama al Govern.

Vostè diu: «Hi han petits increments en l'Escola de Policia de Catalunya.» Senyor Pérez, si volem de debò transformar l'Escola de Policia de Catalunya en l'escola de seguretat pública de Catalunya, no s'hi val a posar quatre euros. Hem de fer una inversió brutal per canviar el model, per canviar l'Escola, per canviar el sistema.

Per tant, senyor Pérez, jo veig en aquests pressupostos i en la seva resposta una manca molt preocupant d'ambició política, de fer canvis de debò. Vull dir, el canvi que vostès propugnen és que tot quedi igual, o pitjor.

És clar, vostè diu: «Tenim voluntat política de coordinació amb les policies locals.» Escolti, vostè sap quant costa que els sistemes de comunicació que utilitzen els mossos també puguin ser utilitzats per tots els policies locals de Catalunya? Vostè què vol?, que, això, ho paguin els ajuntaments? Jo..., m'agradaria que vostè ens expliqués si, això, ho vol pagar el Govern, com té el mandat de fer-ho d'aquest Parlament, o simplement traspasar el problema als ajuntaments, perquè jo crec que és important que sapiguem de què estem parlant, no?

En el tema de seguretat viària, home, li he de reconèixer que també m'ha decebut, perquè, és clar, si em permet l'expressió, no podem passar-li el mort al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Vostè s'ha despatxat dient: «No, sap què?, que com aquest tema és de Política Territorial, doncs, bé, ja...» Bé, a mi m'agradaria també saber on són les prioritats i, sobre-tot, on són els recursos per fer front des del Departament d'Interior –en coordinació amb el de Política Territorial, òbviament– tots els plans necessaris per reduir aquesta xifra brutal de morts i d'accidents de trànsit, no?

Vostè ha parlat també de la manca d'efectius dels cosos i forces de seguretat de l'Estat, i ha posat una altra vegada el retrovisor. Jo li ho reconec, jo li ho reconec: el Govern del Partit Popular no va ser capaç de cobrir les vacants que deixaven aquells membres de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil que, doncs, com a conseqüència del desplegament, no volien venir a cobrir aquestes places a Catalunya. I, per tant, res a dir, li ho reconec. Però el que vostè no pot fer és fer trampa i dir

que abans, com ho feia el Partit Popular, era molt dolent i ho criticaven, i els seus alcaldes es reunien i feien manifestos i anaven a la premsa, i ara, com governen vostès, el Govern amic de Madrid..., ara tot està bé. Ara, si no hi han policies, si els veïns es queixen, si tallen carreteres, això és perquè són persones que no són sensibles a les necessitats del Departament d'Interior i del Govern de Catalunya.

Senyor Pérez, anem amb compte, i jo li demano sobre-tot que sigui coherent. Si abans estava malament, ara també està malament. El que no pot ser és que, com abans governava el PP, tot era un desastre, i ara, com governen vostès, tot és meravellós i no hi ha cap problema a Catalunya, no?, vivim en el país d'*Alícia en el país de les meravelles*.

Jo crec que és important, i li ho reconec, senyor Pérez: abans, és veritat que la consellera d'Interior anava sovint a Madrid a parlar amb el ministre, a reclamar-li més efectius i més mitjans i més recursos; és cert. I a mi m'agradaria que la consellera actual fes el mateix, perquè sembla que, quan vostè va a parlar amb el ministre, parlen de coses que també són importants, no?, com el tema de les matrícules dels cotxes. Però, en tot cas, crec que són altres les prioritats que els ciutadans dels nostres pobles i de les nostres comarques necessiten.

Jo –acabo, senyor president– vull ser coherent, senyor Pérez, i votarem a favor d'aquesta esmena a la totalitat. I li vull fer una petita reflexió. Estic absolutament convençut, senyor Pérez, que si vostè hagués vist aquests pressupostos, tal qual, presentats per un conseller de Convergència i Unió o del Partit Popular, vostè també hauria votat en contra d'aquests pressupostos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Senyor Pérez, per al seu torn de rèplica, té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Bé, doncs, telegràficament. Insisteix a parlar de la benzina. Sap per què en el pressupost del 2004 va baixar la partida de benzina? Perquè en el pressupost del 2003 es van haver de pagar les despeses del 2002 –del 2002– que no es van assumir, amb la qual cosa el 2003 tenia una despesa doble de benzina, i el 2004 va baixar la partida de benzina. I la seva gran aportació va ser: «Es pararan els vehicles.» No, no es va parar cap vehicle. Vam fer el que havíem de fer, que és posar els recursos suficients. I vostè, en aquest tema, que li fa molta gràcia, hi continua insistint, com si fos la gran cosa. Doncs, s'equivoca –s'equivoca. I jo m'agradaria que, en aquests temes, en els temes de seguretat, com reclamaven des de Convergència i Unió, es fes amb una mica més de tranquil·litat, de seriositat, i que treballem tots conjuntament.

La situació a Tarragona, a les Terres de l'Ebre, al Baix Llobregat..., és molt complicada, perquè hi ha hagut una situació absolutament insostenible per part de les plantilles de Policia Nacional i de Guàrdia Civil. Aquesta situació, no l'hem generat nosaltres. (*Veus de*

fons.) No, no l'hem generat nosaltres! Nosaltres l'assumim –l'assumim! Sí, senyor Sirera... L'assumim. Però no em digui que la culpa és nostra, eh?, no em digui que la culpa és nostra... L'assumim! I la tirarem endavant i la resoldrem, com l'estem resolent ja. Però la culpa que les plantilles de Policia Nacional i Guàrdia Civil estiguin de la manera que estan al conjunt de Catalunya on encara no s'ha fet el desplegament és de qui és culpa, del Partit Popular i de Convergència i Unió, que en les reunions de la Junta de Seguretat no van fer el que havien de fer, que era exigir el mínim de seguretat per als ciutadans de Catalunya. I nosaltres assumim aquesta situació, i mirarem d'arreglar-la. Però no em digui, senyor Sirera, que això també és culpa nostra.

Violència de dones? Senyora de Gispert, el fiscal general de Catalunya, el senyor Mena, en seu parlamentària es va queixar que el Departament d'Interior únicament dediqués quatre mossos d'esquadra en tot Catalunya per lluitar contra la violència de gènere; es va queixar a la Comissió..., a la nostra Comissió.

Nosaltres hem donat la volta a aquesta situació... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., li passaré el recull de la seva intervenció. Nosaltres hem donat la volta a aquesta situació i hem iniciat una campanya específica per lluitar contra la violència de dones.

Miri, senyor Sirera, posar les coses dins del pressupost, posar els programes dins del pressupost, per exemple el tema dels parcs de bombers, és la millor manera d'iniciar determinades polítiques. No són declaracions d'intencions, són polítiques concretes. Sí que són declaracions d'intencions quan no hi ha aquesta repercussió en el pressupost; però si estan aquestes partides en el pressupost, no es pot dir que simplement siguin unes bones intencions o uns anuncis que no hi ha cap interès de tirar-los endavant. Si estan en el pressupost, és que es volen fer.

Jo entenc –jo entenc– l'interès que té Convergència i Unió i el Partit Popular de fer aquesta..., permanentment, eh?, en totes les intervencions que hi han hagut, de manca d'ambició de l'actual Govern, i que es reflecteix en el pressupost. Van de la mà, Convergència i Unió i el Partit Popular, en aquest «metarelat» de la manca d'partició en el pressupost. Ho entenc, eh?, és l'únic que els queda, per dir-ho d'alguna manera, és la vostra feina, no els queda una altra qüestió. Però entenem que jo pensi, d'alguna manera, que aquesta mena de relat és una mica demagògic, almenys amb el pressupost a la mà del Departament d'Interior, que vostè no troba increments enlloc, i hi ha un increment per sobre del 15 o del 30 per cent en les partides d'inversions.

Per tant, si em permet, crec que és una mica demagògic dir que hi ha una manca d'ambició, en aquests pressupostos, per tirar endavant el que en aquest moment el país necessita.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, que bonica és la vida parlamentària quan un diputat d'Esquerra pot començar dient: «Etic molt d'acord amb el que ha dit el representant del Partit Popular.» Jo també, senyor Sirera, pensava: «Com s'ho faran? Que difícil deu ser avui defensar una esmena a la totalitat en aquests pressupostos!» Jo també pensava com vostè. I em preguntava, diputat novell com sóc, i expectant, i amb ganes d'aprendre cada dia de diputats experimentats com vostè o com la senyora de Gispert, em preguntava: «Com s'ho faran?» Molt fàcil; la solució, facilíssima. No se'ls han mirat. Així de fàcil.

Ens diuen: «Creix una barbaritat la Secretaria General.» Però si està congelada! Si les despeses de Secretaria General i Gabinet de Consellera estan congelades! Han crescut un 0,35 per cent! Diuen: «Fan molta inversió, és veritat, però tota aquesta inversió la paguen amb les taxes...» Previsions d'ingressos per taxes: 3 milions; inversions: 76 milions. Per tant, atribuir l'augment de les inversions a les noves figures de taxes..., francament, no s'adiu en absolut a la realitat.

«Hi ha un gran creixement de personal!» Home, doncs, clar! Quins són els objectius polítics d'aquesta conselleria? Quin són els objectius més importants? No estem fent un desplegament? Que no som partidaris d'això? Doncs, és normal que creixi la partida de personal.

«No es veuen les inversions. No sabem on són.» Doncs, s'entra a la web del Departament d'Economia, es baixen les inversions territorialitzades, i veuran les inversions de la Direcció General d'Emergències i Seguretat Ciutadana, comarca per comarca, on van a parar.

I, per altra banda, ens diu el senyor Sirera que hi hauria d'haver un increment brutal de la inversió en l'Escola de Policia de Catalunya. No sé que entén el senyor Sirera per «un increment brutal», però el capítol 6, d'«Escola de Policia de Catalunya», creix un 150,48 per cent. Bé, no sé si això s'adiu a «creixement brutal» o no, però no està malament.

De fet, penso que aquest és un pressupost que, possiblement, a la senyora exconsellera de Gispert, li hauria agradat tenir, i que, possiblement, al senyor Sirera, li agradaria tenir, si mai tingués responsabilitats en aquest àmbit, però ho veig difícil, i molt em temo que no les tindrà, o almenys, si depèn d'Esquerra Republicana, sàpiga, senyor Sirera, i no s'ho prengui com una cosa personal, que així no serà. Per tant, possiblement els hauria agradat tenir aquest pressupost i no l'han pogut tenir. Què hi farem!

Jo crec que el que és destacable d'aquest pressupost és que creix un 15,7 per cent, vora 100 milions d'euros, dins del qual creix un 23,3 per cent la inversió. Per tant, tot i ser un departament en fase expansiva de les despeses corrents, la principal de les quals, capítol 1, «Personal», i que evidentment està en fase expansiva en capítol 1, «Personal», perquè no pot ser d'una altra manera, malgrat això, la inversió creix diferencialment gairebé 8 punts per damunt de la mitjana del conjunt del pressupost, que si hi afegíssim les inversions extrapressupostàries, aquesta relació encara seria més exagerada –parlem de 100 milions d'euros.

I potser, vostès, quan diuen: «Creix la inversió del pressupost estrictament del Departament, en inversions», estan pensant en Barcelona o en Sabadell... No, això està dins de les parts extrapressupostàries. Per tant, tenim, a banda, a banda d'aquest important creixement del pressupost propi del Departament, a banda d'això, tenim les noves comissaries de Barcelona i els serveis centrals de Mossos d'Esquadra a Sabadell, que ningú de vostès s'hi ha referit i que a mi em sembla important. I em sembla important que es decideixi que s'installin a Sabadell, em sembla que és una aposta important per al reequilibri territorial i per una Catalunya en xarxa policèntrica... (Pausa.) Caram! Se m'ha acabat el temps, ja? Doncs malament!

Doncs, volia destacar aquests fets. I després, dir-los també que donem suport a aquests pressupostos, i per tant estem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, a banda de per totes aquestes qüestions, principalment per l'esforç que es fa en la gestió dels ingressos. Perquè seria molt fàcil, en un departament en què tothom sobreentén que està en fase expansiva i que pot tirar de veta, seria molt fàcil no ser rigorós en la gestió dels ingressos, i em sembla que s'han implantat conceptes, com «centre de cost», molt estesos en la gestió pública, que en aquest Departament no hi eren, que han permès disminució de despesa corrent en àmbits, si vostès volen, anecdòtics, però significatius, com la despesa en telefonia, que baixa un 23 per cent la mòbil i un 47 per cent la fixa.

Doncs bé, aquestes dades, que potser són anecdòtiques, em sembla que són significatives...

El vicepresident primer

Senyor Amorós, se li ha acabat el temps. Ho lamento. (Pausa.) Deu segons...

El Sr. Amorós i March

Gràcies. Només deu segons per a la qüestió que deien de les taxes sobre la seguretat o sobre els accidents de trànsit. Vostè sap, senyora de Gispert, l'estudi de costos externs de la mobilitat privada a Catalunya, quan diu que costa l'accidentalitat vial a Catalunya cada any?, o el 2001, que és l'any per al qual es va estudiar? 1.500 milions d'euros, dos pressupostos de la conselleria d'Interior. No li sembla que hem de començar a internalitzar una mica aquests costos?

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Moltes gràcies; per anunciar, per part del nostre Grup Parlamentari, el rebuig a les esmenes presentades per Convergència i Unió i el Partit Popular, en un departament que, com tots i totes sabem, és fonamental, perquè atén una de les principals preocupacions de la ciutadania, la seguretat pública, d'una ciutadania que segura-

ment esperaria de tots nosaltres, en aquest tema, un esforç d'unitat i de propostes en positiu.

Jo voldria remarcar simplement algunes qüestions que al meu Grup Parlamentari ens semblen importants. En matèria de seguretat ciutadana, evidentment, la prioritat del desplegament dels mossos d'esquadra. Avui no pensava parlar de les zones en què encara no s'ha produït –saben que és un tema que, des d'aquesta mateixa tribuna, hem expressat la nostra preocupació–, però sí que, ja que s'ha citat, i des de la preocupació perquè es solucioni..., sí que voldria comentar que Convergència i Unió ha d'assumir que, vint-i-tres anys després de governar, el desplegament en el territori era aproximadament del 50 per cent, perquè, tot i ser un procés lent i complex, el desplegament, es va començar molt tard, perquè primer no es va considerar que fos una prioritat. I, per altra banda, que, per part del Govern del Partit Popular, no solament es va deixar, d'alguna manera, podrir la situació, sinó que es van incomplir resolucions explícites del Congrés dels Diputats que obligaven el Govern del Partit Popular a posar fi a aquesta situació. I ho dic des de l'exigència cap al Govern central que ho ha de solucionar, però també per posar les coses en el seu lloc.

Una altra prioritat que ens sembla important: l'actuació integral contra la violència de gènere, contra la violència contra les dones, un tipus de delictes que massa sovint va envoltat d'un cert silenci a l'entorn més immediat, i en què cal actuar amb contundència. O la creació del Centre d'Estudis de Seguretat.

En matèria de trànsit, compartim l'objectiu, lògicament, de la reducció efectiva del 50 per cent de les morts en accident, amb l'aposta pel Pla català de seguretat viària del 2005 al 2007.

I en el cas de les emergències, també compartim l'aposta per la millora d'equipaments, vehicles, infraestructures dels bombers, la renovació de la flota, la incorporació de nous efectius, o l'aposta per la coordinació de les emergències.

Però també anem tan coordinats, els grups de la majoria, que ho vull reprendre on ho deixava el senyor Amorós, i parlar un moment de les taxes d'aquest Departament. Perquè ahir es va fer un discurs, parlant de la important pressió fiscal que representaven les taxes, però després, quan es parla del Departament en concret, segurament s'eludeix el debat en si. Jo voldria reafirmar el suport a la necessitat de la utilització..., que, quan hi ha la necessitat d'utilització de mossos d'esquadra per a serveis en grans esdeveniments amb afany de lucre, és absolutament normal. I el que és increïble és que no s'hagués fet fins ara allò que simplement els ajuntaments tenen, aplicar el que als ajuntaments es diu «la taxa de vigilància especial», que si s'ha de tallar un carrer per un interès determinat privat, es fa pagar el cost de la policia local. I això, en els Mossos d'Esquadra, multiplicat pel que poden representar esdeveniments d'aquestes característiques, ho repeteixo, el que em sembla increïble és que això encara avui no estigués en vigor i ho haguéssim de pagar tota la col·lectivitat.

Com també el tema dels salvaments en casos de conductes imprudents o temeràries. Jo vull reafirmar aquí

que les federacions esportives no s'han de preocupar per aquest tipus de taxa, perquè precisament són un tipus de taxa que va a perseguir un tipus d'actuació que no és la pròpia dels esportistes professionals o federats. Poso un exemple: si algú esquia fora de pistes, i està senyalitzat el perill, i hi ha, a més, perill d'allau, i té un accident, és normal, lògicament, que se'l salvi, però també és normal, evidentment, que el cost d'aquest salvament recaigui en la persona que ha tingut la conducta negligent o temerària. I quan dic que això no ha de preocupar les federacions esportives, és perquè precisament tots els federats tenen assegurança, que, en cas d'una necessitat d'aquest tipus, pot ser aplicable, en aquest cas. I que, a més a més, en la mesura que entrarà en vigor d'aquí a sis mesos, hi ha un període suficient per parlar i dialogar amb les federacions, per fer campanyes informatives, però alhora per evitar que les conductes negligents comportin un cost que no té per què suportar la societat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch.

Passem al següent Departament, Governació i Administracions Públiques. Per presentar la seva esmena a la totalitat dels pressupostos d'aquest Departament, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputat senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comparec davant d'aquesta cambra per presentar..., i posicionar el Grup de Convergència i Unió amb relació a l'esmena a la totalitat a la secció o al Departament de Governació i Administracions Públiques.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

I voldria fer referència, en la meua intervenció, a tres punts bàsics amb relació a aquests pressupostos. Un, amb relació a la funció pública; el segon, amb relació a l'Administració local, i el tercer, amb relació a la cooperació internacional, o –com després explicaré– un altre nom que se li ha donat en els pressupostos.

Jo crec que aquest és, en aquest àmbit també, en aquests tres àmbits, un any perdut, no? I un any perdut, bàsicament, perquè m'he mirat els pressupostos, la lletra dels pressupostos de l'any 2005, i els he comparat amb els objectius de millora i de novetats que hi havia amb relació als pressupostos del 2004, i he quedat perplex i decebut també, perquè resulta que la lletra dels pressupostos del 2004 és exactament la mateixa que la lletra dels pressupostos del 2005 pel que fa a aquest Departament.

Canvien dos coses: el número de pàgina, que és diferent –és veritat–, i canvia una relació que hi ha o una referència a la ciutat de Badia del Vallès, que treuen l'objectiu de donar suport econòmic a la ciutat de Badia del Vallès, que ja era un acord d'aquesta cambra, per unanimitat, de donar suport econòmic a aquest municipi, i en canvi després, en les partides pressupostàries i eco-

nòmicament, sí que hi ha una partida destinada a donar el suport econòmic a la ciutat de Badia del Vallès.

Per tant, crec que ha sigut un any perdut, perquè ho diuen vostès mateixos. Si en la lletra del pressupost vostès diuen exactament el mateix que el que van dir l'any 2004, vol dir que no s'ha fet res. I, per tant, entenc que és un any perdut des del punt de vista dels pressupostos. I és evident que la Llei de pressupostos és una llei important, bàsica, vital, per al desenvolupament, en aquest cas, d'aquesta secció del Govern per a l'any 2005, no?

I voldria fer també una sèrie de referències amb relació a alguns punts. Funció pública, no?, negociació col·lectiva. S'han acordat parcialment, el 29 d'octubre i 11 de novembre, els acords amb els sindicats pel que fa als funcionaris i pel que fa als laborals, quan això hauria d'haver estat en vigor l'1 de gener del 2004, jo crec que un retard considerable, de deu o onze mesos, que dóna de si, doncs, per pensar que no hi ha hagut una voluntat ferma de coses que ja estaven pràcticament parlades i emparaulades amb l'anterior Govern. Per tant, pràcticament només calia posar la signatura, perquè tampoc el Govern hi intervé massa; són els sindicats que provoquen una sèrie de millores, que nosaltres entenem que havien d'estar complertes i aconseguides, i que, hi insisteixo, són deu mesos de retard per intentar millores en la funció pública. Millores que no s'han complert tampoc des del punt de vista social, perquè hi ha aspectes que encara no estan tancats en aquest pressupost, no estan tancats; hi ha coses i serrells que no s'han tancat amb els funcionaris, no?

Pèrdua de poder adquisitiu: vostès hi posen un 2 per cent d'increment, nosaltres demanem el 2,5 per cent. I amb un afegit, que aquí, amb relació..., també un any perdut. I els vam advertir aquest punt mateix en el pressupost del 2004: hi havia un percentatge de la massa salarial per fer aportacions als plans de pensions; això estava acordat, tancat, blindat, signat amb els sindicats. L'any 2004 vostès no ho han fet; ho han aportat el 2005. Per tant, els funcionaris han perdut un any d'aquesta aportació de la massa salarial per al pla de pensions o assegurances col·lectives dels funcionaris. Un altre any perdut, un altre incompliment dels pressupostos i dels compromisos que hi havia pel Govern de la Generalitat.

Mesures de conciliació de la vida laboral i familiar, no n'hem trobat, no en veiem, no s'han aplicat. No hi ha un avenç substancial tampoc en les mesures de formació.

Amb relació a l'oferta pública d'ocupació, hi ha un descontent entre els funcionaris sobre un pressuposat pla de prejubilacions que existeix a la Generalitat de Catalunya. En quins sectors? –no està definit. En quins àmbits? –tampoc està definit. Hi ha un desconeixement d'aquest pla per part dels sindicats. Per tant, és bo també que el Govern doni compte de quina és la voluntat del Govern amb relació a aquest pla de prejubilacions, quins àmbits afectarà, quins sectors afectarà.

Hi ha més despesa corrent. Ahir es va reconèixer per part del conseller d'Economia que hi ha un increment de la despesa corrent d'aquest nou Govern; és veritat.

Des del punt de vista de la funció pública, nosaltres constatem que hi ha un increment de l'ordre del 8 per cent en assessors a Presidència –per tant, també un altre incompliment del Govern de la Generalitat– i una nova contractació de sis mil noves persones per a la funció pública; ja es va explicar ahir que eren per a l'àmbit sanitari i per a l'àmbit de l'educació. Però també hi ha una precarietat en aquesta nova contractació. Segons fonts sindicals que han sortit publicades en mitjans de comunicació, ens diuen: «Escolti'm, ara resulta que farem nous professors, contractarem tres mil professors i escaig, però tindran una perdurabilitat del seu contracte de tres anys.» Això no és una oferta pública d'ocupació seriosa, com la que es feia abans. Vostès facin convocatòries públiques d'ofertes d'ocupació, cobreixin-les com Déu mana i que hi hagi una perdurabilitat en el lloc de treball, com hauria de ser. No val dir: «Nosaltres ens omplim la boca de dir que hi ha aquí sis mil noves contractacions per a l'àmbit sanitari i per a l'àmbit de l'ensenyament», i resulta que després hi ha una precarietat laboral que no diu i que no s'adiu amb això.

També hem constatat que hi ha una utilització –nosaltres entenem que massiva– de la figura del gerent per amagar directors generals o secretaris generals. Per tant, també un incompliment del pacte del Tinell amb relació al seu compromís de transparència en aquest àmbit.

I també una referència al nomenament d'interins, de personal interí, per ocupar llocs de treball singularitzats. Nomenen interins amb nivells trenta –nomenen interins amb nivell trenta–, cosa que mai s'havia fet per part de l'anterior Govern de la Generalitat de Catalunya.

També crec que hi ha més despesa corrent per externalitzar, segons diuen vostès també, determinades tasques que podria fer perfectament una administració competent com la que vostès es van trobar. Hi havia una funció pública en què hi havia una confiança, un prestigi i una professionalitat, i vostès han d'admetre que nosaltres, Catalunya té en l'Administració pública uns excel·lents professionals, cosa que vostès no han valorat, que vostès, quan van entrar en el Govern, van començar a intentar dubtar d'aquesta professionalitat. I la professionalitat d'aquests funcionaris, hi insisteixo, i permetin-me que els ho digui, supleix la manca de direcció, la manca d'acció, la manca de decisió i la manca de l'impuls polític del Govern tripartit, que hi hauria de ser. Els funcionaris supleixen la seva tasca.

Senyors membres del Govern, facin cas del que els dèiem nosaltres: hi ha, des del meu punt de vista, constatat per les converses amb diferents persones, un atemoriment dels funcionaris, hi ha por en els funcionaris –hi ha por. I això no és bo. Hi ha amenaces velades, hi ha acomiadaments, hi ha fictícies vinculacions polítiques dels funcionaris, i això no és bo. No pot ser que hi hagi una funció pública que estigui atemorida per una determinada acció del Govern, no? Jo crec que nosaltres tenim uns bons funcionaris a l'Administració de la Generalitat, els tenim, i vostès el que haurien de fer és reconèixer aquesta professionalitat i fer-los cas.

El conseller d'Economia ho deia ahir també; diu: «Mirin, presento un pressupost en el qual hi ha una normalitat. Hem agafat el comandament de la Generalitat de Catalunya.» Doncs, si això és possible, ha estat gràcies a la professionalitat d'aquests funcionaris, que han permès que hi hagi una normalitat democràtica; evidentment que no la poso en dubte en absolut, però en qualsevol cas que sí que ha estat posada en dubte per vostès abans d'arribar al Govern. Evidentment, abans; després s'han adonat que realment hi havia bons funcionaris.

Quin model de funció pública tenen, senyors del Govern? Quin model de funció pública tenen, si hi ha un mimetisme de lletra en els objectius a complir d'un any per l'altre, quin model de funció pública tenen? No el tenen, no en tenen. Estan fent moltes coses per la inèrcia de l'anterior Govern. Per tant, no hi ha un model de funció pública en aquest nou Govern.

Voldria repassar els acords del Tinell, tots incomplets, tots, un darrere l'altre. No hi ha una veritable exigència per part del Govern de complir aquests acords del Tinell.

Passem al segon punt –em queda molt poc temps–, l'Administració local. Han corregit un error de l'anterior pressupost; això, els ho reconec. Vaig felicitar el conseller en el moment en què va fer la distribució del Pla únic d'obres i serveis, per l'increment de diners que hi havia, tot i que els vaig criticar que part de l'increment d'aquests diners era d'acord amb un pacte amb la Diputació de Barcelona que nosaltres pensem que és un mal acord; però en tot cas el vaig felicitar per això. I el segueixo felicitant per aquesta distribució de diners; els ajuntaments estan contents amb la distribució que s'ha fet. Però, en tot cas, em sembla que amb el Fons de cooperació local, en l'error que han corregit de l'anterior pressupost, hi tornen a incórrer ara, en establir que per acord del Govern s'haurà de fer una distribució dels criteris a partir dels quals se distribuirà el Fons de cooperació local.

Jo no vull pensar que hi haurà voluntat de clientelisme, ni d'arbitrarietat, ni de res, no? Però hi ha una cosa que sí que em sembla que temem que no hi serà, que és una voluntat de mantenir un equilibri territorial en el nostre país. Hi haurà una distribució molt major d'aquest Fons de cooperació local per als grans municipis, per a les grans ciutats, per a Barcelona, que no pas per als municipis petits, per a les zones rurals, etcètera. Per tant, escolti'm, jo vull veure quins són els criteris que farà el Govern per a això, quin és l'acord que hi ha amb les entitats municipalistes per evitar que hi hagi aquesta pràctica en això.

També obviaré fer referències... Mirin, un retall de premsa, 4 de juny del 2004: «Els ajuntaments troben injust el repartiment d'ajuts de la Generalitat de Catalunya.» Espero no tornar a veure en els mitjans de comunicació aquestes queixes.

I deixi'm fer una última referència al tema de la cooperació. Mirin, el tema de la cooperació..., diuen: «Cooperació al desenvolupament i la solidaritat internacional». Quan després anem a veure què hi ha, diu: «Promoció i cooperació cultural». Potser és que s'han

equivocat de departament. «Promoció a la cooperació internacional» no ha de ser el mateix. Crec que aquí, certament, hi ha una divisió en el Govern seriosa, hi ha una divisió en el Govern que demostra el repartiment de quotes dins del Govern. L'increment pressupostari, que, d'acord amb el Pla director que es va presentar per part del conseller, el 2005 hi havia previst 48 milions d'euros, en aquest pressupost, que és la materialització del que vostès van dir en el Pla director, només hi posen 28 milions d'euros; per tant, hi ha un decalatge important d'un incompliment. Què va passar quan se va presentar el Pla director? Es va mentir aleshores, que hi havia 48 milions d'euros? Es menteix ara, que hi ha 28 milions d'euros? Quina és la diferència i quines són les raons que els han portat a vostès a fer aquesta diferència?

L'agència, també...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Pelegrí i Aixut

Acabo, senyor president. L'agència, no?; també espereu veure quins són els criteris de repartiment d'aquesta agència...

El vicepresident segon

Senyor diputat, ha d'acabar.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Acabo. I, amb relació –només una última aportació– als casals catalans, el 2004 hi ha un increment important de diners. Aquest 2004 és per fer el congrés que no van fer l'any passat, que van dir a bombo i platerets que es faria. Si és per aquest motiu, si és per fer el congrés, doncs, no hi ha cap increment per als casals catalans. Si no és per fer el congrés, diguin vostès on són els diners dels casals catalans que es mereix la gent catalana que, per diverses circumstàncies, va haver de marxar del nostre país.

Res més. Gràcies, senyor president, per la seva amabilitat, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor diputat. Té la paraula ara, per presentar l'esmena a la totalitat, el Grup Popular, el diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Senyor president, senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari Popular, al Departament de Governació i Administracions Públiques. Ho faria molt millor que jo el president de la Federació de Municipis de Catalunya, el senyor Bustos, defensar aquesta esmena a la totalitat, perquè recentment llegia unes declaracions seves després d'una executiva de la Federació de Municipis en què participem totes les forces d'aquesta cambra, però que diguéssim que els passa com als tennistes, que es-

tan més musculats d'una cama, la que tinc a l'esquerra, que no pas la que tinc a la dreta, que els increments que rebrien del Fons de cooperació local procedents del Departament de què ara defenso l'esmena a la totalitat del meu Grup estaven bé, però eren insuficients. I, per tant, quan un diu això i és del mateix color polític que el Govern que presenta el pressupost, un ja entén el que es vol dir. És, una mica, com quan el sant pare se'n va a Cuba i li diu al Castro: «Que Cuba se abra al mundo», que és tant com renyar-lo clarament. Doncs, un entén perfectament que el que el senyor Bustos va dir era que en el fons hi havia una frustració clara dels alcaldes socialistes amb relació a les atribucions pressupostàries d'aquest Departament en el pressupost de l'any 2005.

I comprenc perfectament el senyor Bustos, com comprenc tots els alcaldes socialistes, i també en aquells ajuntaments de Catalunya on governa el Partit Popular i hem pogut comentar amb ells aquests pressupostos, perquè l'únic que vull fer és convidar-los a la lectura del que va ser el debat de pressupostos per al 2004 d'uns mesos endarrere, on tots els intervinents en nom dels partits del Govern que feien la intervenció, tots deien: «Ja veureu el que vindrà el 2005.» I essencialment el que ha vingut el 2005 –i no s'ha de negar– és una millora en els ajuntaments procedent del PUOSC, que el PUOSC té un increment important i és un increment de 84 milions, que és l'acord a què s'ha arribat amb la Diputació de Barcelona, també els acords que hi ha hagut amb Girona i la dotació de les biblioteques.

Però també és veritat que, del que ara tot plegat se'n fa una bossa i entra per un lloc, en gran mesura es perd per l'altre. I el que era l'antic PCAL per als ajuntaments de Barcelona i la xarxa de Barcelona de la Diputació, és evident que, si en el 2004-2007 hi ha una aportació de 84 milions, per al futur tindrà una menor dotació. I, per tant, no estem parlant d'una suma en què un sumi de cop 84 milions d'euros, sinó que, en tot cas, en el pressupost de la Generalitat els ajuntaments sumaran 84 milions d'euros, però falta també veure, en el 2005, 2006, 2007, quin és el decrement d'aportacions que es rep de les diputacions provincials cap als ajuntaments. Primer element important que justifica, per tant, de forma evident la nostra esmena.

La segona és perquè hi ha una qüestió que és una qüestió de concepte. Vostès el que fan és dotar essencialment el capítol 7, que és el capítol que diu als ajuntaments, sobre les seves propostes, què és el que a la Generalitat els financem. Nosaltres creiem en el que creien vostès abans i en el que segueixen creient els seus alcaldes, com a mínim aquells que no s'asseuen en aquesta sala, que és que els ajuntaments han de tenir capacitat de gestió i autonomia financera. El que nosaltres realment volem i el que espera el món municipal català és un increment del capítol 4, que el pressupost que ha de venir a través del Fons de cooperació, i no per la proposta que diu Esquerra Republicana, que és, si m'ho permeten, un brindis al sol, que el que hem de fer és carregar-nos la PIE i, tota la PIE, transferir-la a la Generalitat, i que després la Generalitat la transfereixi als ajuntaments..., sinó que el capítol 4, aquell que és la responsabilitat de la Generalitat, creixi com vostès s'ha-

vien compromès que havia de créixer, i no com ara ho fan, d'una forma clarament tímida.

Més enllà d'aquesta diferència de concepte de l'ajuntament clientelitzat amb relació a l'ajuntament amb capacitat de gestió, hi ha una qüestió que és clau –ahir ho deia l'honorable conseller Castells en la seva intervenció–: per vostès, la seva carta de navegació és l'Acord del Tinell, i què diu l'Acord del Tinell? Pàgina 14: «Traspasar als ajuntaments determinades competències en matèria d'educació, habitatge, immigració, benestar social, atenció sanitària primària i polítiques d'ocupació actives amb les condicions i el finançament necessaris per a exercir-les adequadament.» Escolti'm, *touché*, hi estem d'acord. Què han fet per això? Res. Per tant, la part fàcil és arribar a l'acord amb la Diputació, amb el que segurament abans era més difícil perquè els colors polítics eren diferents i el fàcil ara és ficar-se d'acord amb un acord a la baixa, que ja hem discutit en aquesta cambra, però que, al final, sempre és millor un bon acord que no pas un mal judici, i, per tant, benvingut sigui aquest acord, però un cop tenim això, què hi ha del compliment de les seves propostes –seves, no del Partit Popular, no de Convergència i Unió–, de modificació legislativa? Què hi ha, parlant en les pessetes antigues, del quart de bilió de pessetes de serveis redundants que s'estan oferint per doble línia entre la Generalitat i els ajuntaments? Què hi ha dels acords del Congrés de Municipis de Catalunya en què vostès diguéssim que van tenir no diré un paper exclusiu, però un paper important, i on això era una de les seves principals reivindicacions? Què és el que han fet aquest any per complir el punt 14 del seu mateix acord programàtic, més enllà d'incrementar les partides de dotació de recursos financers per a la dotació de projectes als ajuntaments? Absolutament res. Miri, no cal que vagin gaire lluny, hi han certes comunitats autònomes que han procedit a redactar lleis o transferències competencials als municipis. Què passa? Que hi ha havia una gran convicció municipal quan un estava a l'oposició a la Generalitat i més que una convicció el que hi havia era la utilització del poder municipal per fer, des del poder, oposició al Govern? Perquè ara és realment el moment, en aquests pressupostos que ja no són de transició, que ja no són el «ja veuran vostès el que vindrà a la tardor, serà l'espècie del món municipal de Catalunya». És ara el moment que vostès haurien de plasmar aquí les realitats. Si no legislen vostès al començament del mandat, quan ho faran? Perquè, clar, tal com tenen aquest Govern, a la que s'acosti el final del mandat es començaran a discutir una mica més del que fan ara –i ara entraré en això– i aleshores l'excusa serà que no hi ha hagut acord entre Esquerra, el Grup socialista, Iniciativa i que, per tant, la legislació que ha de fer la transferència competencial i l'aclariment del gra i de la palla –què pertoca a la Generalitat i què pertoca a l'ajuntament– ja no el podem fer. I em diran: «Això ho diu vostè», com abans deien al senyor Sirena «és el paper que li toca fer». No, home, no, si les diferències hi són a dia d'avui. Miri, la veritat és que el conseller, l'honorable conseller Carretero té el millor aliat polític en el Partit Popular en aquesta cambra. Ha sigut el president del meu Grup parlamentari, el senyor Piqué, qui li ha dit: «Estem oberts a parlar d'ordenació

territorial i de vegueries», i quan vostè ha fet una proposta, a part que en la seva tomba Pau Vila s'hagi remogut més o menys, han sigut tots els diputats de la seva pròpia ala d'aquesta sala els que se li han tirat a sobre a desqualificar-lo del tort i de dret. Així que, escolti'm, estarà molt bé que parli amb nosaltres que, al final, som els seus millors aliats en el tema del que és l'ordenació territorial del país.

Un parell de punts per acabar. Funció pública, suposo que tenien vostès la convicció que per allò que els sindicats havien de ser més propers a vostès que no pas a algú altre, no hi haurien problemes. Miri, jo fa poc temps que sóc diputat, però setmana sí setmana no que vinc en aquesta cambra em trobo gent a la porta que es queixa, i m'explica la gent que hi era abans que quan governava Convergència i Unió amb el recolzament del PP no n'hi havien tants. La lectura de la pàgina web de la secció d'Administració Pública de Comissions o de la UGT –i en el Comitè Executiu del meu partit són molt benvinguts, però, malauradament, no són majoria– el que opinen de tot el que és la seva negociació no és pas gaire interessant. Li recomano la lectura de la pàgina web «nofijosics.com», la lectura del paper que ens donaven la setmana passada del Cos d'Agents Forestals o que pugui vostè assistir a alguna reunió de les que ha tingut el meu Grup Parlamentari amb el Comitè d'Empresa de la Generalitat sobre el personal interí i quina està sent la relació que estan tenint amb la Secretaria General de Funció Pública i, per tant, amb el seu Departament. Crec que tot això s'explica per si mateix. Un apunt: la secretària general de Funció Pública ens deia fa uns dies que pensa promoure iniciatives d'inserció amb persones amb discapacitat intel·lectual a la Generalitat. Però si el seu mateix Departament no compleix la reserva de places de llocs de treball per a discapacitats, com es pot dir això si ni el seu mateix Departament té la reserva del 4 per cent de places?

I, per acabar, en cooperació exterior, si tinguessin vostès la temptació de copiar la política exterior del senyor Moratinos, basada en abraçar-se al senyor president de la revolució bolívariana de Veneçuela, el millor és que aquest pressupost com més petit sigui millor.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fer el torn en contra té la paraula la senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats, i moltes gràcies senyors de l'oposició per permetre rebatre els seus arguments..., que pràcticament jo he sentit pocs arguments relacionats amb el pressupost. Vostès han qüestionat polítiques generals, algunes d'elles eren més pròpies del debat d'ahir que no pas del d'avui, però de totes maneres, doncs, accepto la invitació.

En primer lloc el que els vull dir és que ens hem trobat, si vostès llegeixen atentament els pressupostos, dels 290 milions de pessetes que té aquest Departament –ai, de pessetes, d'euros– en el seu pressupost, més d'un

terç, concretament 107.859.000 euros són de contractes plurianuals que, com vostès sospitaran, no els ha fet pas aquest Govern. Més del 30 per cent, imagini's què representa això.

Segon punt. Jo crec que és una satisfacció defensar aquests pressupostos, perquè responen exactament a l'esperit del que Esquerra Republicana vol fer en aquest Govern, que és una contenció de la despesa corrent, especialment en aquells aspectes relacionats amb propaganda, amb atencions protocol·làries, i amb el que en diem estalvi, perquè l'estalvi no només l'ha de fer l'Institut Català de l'Energia i el Departament, sinó que en aigua, en llum, en electricitat, en telèfon, aquest Departament ha estalviat un milió d'euros en despeses que gairebé no es notaven, per poder-lo dedicar als ajuntaments. I això, per part nostra, mereix una felicitació. Però és que, a més a més, ha aconseguit una cosa que, francament, a l'inici de la legislatura semblava impossible, i és reordenar els serveis que ha de prestar l'Administració oberta de Catalunya, que no cal que els recordi com ens vam trobar aquest aspecte. És a dir, no existia un projecte amb cara i ulls, s'havien fet unes despeses que encara estem pagant, no hi havia ni cinc a la caixa i ara ens trobem que s'ha reordenat aquest projecte, que s'ha tancat una empresa, com és Serveis Electrònics que no tenia cap sentit i que valia molts diners el fet de tenir-la en funcionament, i que s'han aconseguit diners per tirar endavant projectes associats als serveis interns de la Generalitat, per a mitjans electrònics –el portal Època, l'Agència Catalana de Certificació i, sobretot, transferència de diners a través del Consorci Localret per impulsar i millorar la prestació de serveis per part del món local.

Per tant, senyor conseller, jo crec que..., no acabo de veure com vostè pot no estar d'acord amb els principis que inspiren aquest pressupost. Però jo encara li diria més –encara li diria més– i és què passa amb la cooperació al desenvolupament, cooperació exterior, o com vostès la vulguin anomenar? Doncs, miri, que som conseqüents amb els acords del Tinell. Nosaltres tenim el compromís que l'any 2007 destinarem un 0,7 dels tributs propis a aquestes partides i, per tant, aquest any augmentem el 52 per cent. No és molt, voldríem que fos més, però Déu n'hi do un 52 per cent. Hem passat de 20 a gairebé 30 milions d'euros. Com es reparteixen aquests euros? Doncs, efectivament, senyor Pelegrí, aquest any a Girona es farà una trobada de casals catalans, hi ha la partida corresponent a aquests pressupostos, però és que, a més a més, hi ha una partida destinada –cinc-cents mil euros–, diguem, a les despeses habituals que puguin tenir els casals catalans a l'estranger per millorar-ne i per impulsar les seves activitats.

No cal dir..., ja ho vam dir l'any passat, jo me'n recordo perfectament, i espero que no..., no vull insistir per què no es va fer l'any passat la trobada de casals catalans: no hi havia ni cinc a la caixa.

Senyor López, amb vostè encara ho tinc més fàcil, perquè és que pràcticament no ha dit res de funció pública ni de cooperació. S'ha limitat a mencionar webs de sindicats i a dir que no havíem fet res per promoure la integració de discapacitats en el Departament, concretament en aquest Departament. L'únic que li puc dir és

que aquest any s'han incrementat trenta-una places de persones amb disminució en aquest nou Departament. El capítol 1 d'aquest Departament tinc el plaer de recordar-li que ha augmentat un 11 per cent però no perquè hi hagi hagut increment de personal, sinó perquè s'ha fet una redistribució del personal de l'Escola de Funció Pública. I, per tant, l'increment de capítol 1 que hi ha en el Departament es correspon amb el decrement de capítol 1 que hi ha hagut a l'Escola de Funció Pública. Si aquí hi sumem les trenta-una places de discapacitats, veurem que no hi ha hagut increment i que correspon a les promeses i al plantejament que inspirava la política d'aquest Govern.

En tot cas, en el torn de rèplica, continuarem el debat. I ara, doncs, el meu company continuarà.

Gràcies.

El vicepresident segon

Té la paraula, per continuar el torn en contra, el diputat Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats i diputades, com molt bé ha dit la senyora Teresa Aragonès, a mi em pertoca defensar el posicionament del Govern. Pel que fa a la defensa dels pressupostos, votarem en contra de les esmenes a la totalitat pel que fa, doncs..., que han presentat els grups de l'oposició.

Bé, doncs, com s'ha dit ja aquests darrers dies, aquests són els primers pressupostos de normalitat del Govern, que es constituí –vull recordar-ho– ara fa onze mesos. Com s'ha dit i s'ha repetit moltes vegades, una de les mancances més greus que patim al món local són les limitacions amb què ens trobem les hisendes locals. La Llei d'hisendes locals, vull recordar, del 1988, qualificada com a bàsica, no deixa quasi cap marge per a la configuració d'un model propi de finançament local en concordança amb les necessitats i realitats dels nostres municipis. Els instruments de cooperació local que té bàsicament el nostre Govern són el Fons de cooperació local i el Pla d'obres i serveis. Com queden aquests dos instruments de cooperació local en aquests pressupostos? Doncs, aquesta vegada la meua intervenció se cenyirà, a diferència d'altres intervencions, únicament i exclusivament al pressupost i, si de cas, en el torn de rèplica ja entrariem més en debat.

Recordar que, pel que fa al Pla d'obres i serveis, el finançament del Pla d'obres i serveis queda garantit, i crec que és bo avui insistir-hi, d'una banda, per un acord de finançament plurianual per part del Govern i, de l'altra, per convenis de col·laboració subscrits amb totes les diputacions. Això es va fer fa uns mesos. En aquests pressupostos s'incrementa d'una manera molt important les aportacions al Pla d'obres i serveis, s'incrementa –s'incrementa– de 21 milions i mig d'euros que representa un 46,17 per cent respecte al 2004, transferències de capital al món local que per segon any consecutiu té una puja molt important.

Pel que fa al Fons de cooperació local –fons que vull recordar que és incondicionat, de manera que el món

local pugui disposar-ne en aquelles despeses que consideri més oportunes—, recordar que, des de la seva creació —si no recordo malament va ser l'any 1995—, el Fons de cooperació local ha estat molt escassament dotat. Fins l'any 97, i si no que se'ns corregeixi, va estar congelat i des del 1988 fins al 2003 va tenir un creixement del 3 per cent. En un any, només amb la puja que es va fer en els pressupostos de l'actual Govern l'any 2004, s'igualava el que havia fet l'anterior Govern en nou anys, això pel que fa al Fons de cooperació local. Fons de cooperació local que en els pressupostos del 2005 s'incrementa de 15 milions d'euros —ho repeteixo: s'incrementa de 15 milions d'euros—, que representa un 37,6 per cent respecte als pressupostos de l'any 2004. El conseller de Governació ha afirmat diverses vegades que la seva intenció i la del seu Departament és —i vull recordar-ho altra vegada avui— triplicar aquest Fons de cooperació local. El Fons de cooperació local per als consells comarcals i per a les entitats descentralitzades s'incrementa també d'una manera important, bateria d'accions que van adreçades a alleugerir els aspectes més dramàtics de la manca d'un finançament just. Amb aquestes mesures dutes a terme i que durà a terme l'any que ve el nostre Govern, concretament el Departament de Governació i funció pública, es millora d'una manera important en autonomia i suficiència financera pel que fa als ens locals.

Ara bé, el que està clar és que, en la negociació amb l'Estat del sistema de finançament autonòmic, hi va lligat també el finançament local. Cal que la Generalitat legisli, senyor López, i marqui els criteris de distribució de la participació dels municipis en els ingressos de l'Estat. Aquest és el criteri que pensem, des d'Esquerra Republicana, que s'ha de seguir en els propers anys.

Com molt bé vull recordar-li també, es va aprovar amb el suport de tots els grups parlamentaris, excepte el de vostès, per la majoria dels grups parlamentaris, una moció on s'insistia en aquest tema. Crec que és un tema prou important, que va tindre el suport de la majoria dels grups parlamentaris, que serà una millora important pel que fa al finançament dels municipis.

Per anar acabant, dir que, pel que fa a Direcció General d'Administració Local, el pressupost per al 2005 s'ha incrementat en un 31,55 per cent, un 37,53 per cent en el capítol 7, que fa referència a les transferències de capital, concretament un 65 per cent per a ajuts a danys catastròfics i un 20 per cent per a ajuts extraordinaris a ens locals, entre altres, i també hi haurà un increment del 27,38 per cent pel que fa a les transferències corrents. Tot plegat, com ens recordava la senyora Teresa Aragonès, amb una reducció important del capítol 2, de despeses corrents i de serveis, que es decrementaran d'un 17,71 per cent pel que fa a la Direcció General d'Administració Local.

Ens trobem, doncs, davant d'un pressupost fet des del rigor, l'austeritat, la contenció i pensat bàsicament per donar un bon servei a les nostres institucions locals. Hi torno a insistir: aquell milió d'euros que ens estalviem en despeses corrents, el destinem, entre altres coses, a donar més recursos als nostres municipis. Queda ben clar per a aquest Departament, doncs, una altra vegada, que Catalunya comença als ajuntaments.

En el torn de rèplica ja comentarem altres aspectes que crec que són mereixedors de fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable diputat senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Agraeixo molt la deferència de la diputada Teresa Aragonès de fer-me conseller de la Generalitat de Catalunya; em sap greu pel senyor Carretero, que no puguem compartir la mateixa cadira, que ho ha de ser ell o jo, i ja que m'ha fet conseller, li agraeixo la deferència. (*Veus de fons.*) Em puc assegurar a la faldeta, senyor Carretero, sí, molt bé, gràcies.

Senyora Teresa Aragonès, jo concebo el pressupost en dos grans vessants: els vessants dels números i els vessants dels conceptes, de les polítiques que s'apliquen amb aquests números que es fan, no? Jo no ho he parlat de números, i la referència de l'il·lustre diputat que també ha vingut aquí una bateria, doncs, ben carregada, amb un tanc, allò, ben carregat, números, increments... Escolti, felicitats! Si és que és el que han de fer vostès, donar més diners als ajuntaments!, i no treure'ls d'altres coses, que els havien de treure o que han fet uns mals pactes amb la Diputació de Barcelona per donar menys diners als ajuntaments. Felicitats per donar més diners als ajuntaments; si estem d'acord amb això! Jo no els he criticat els diners que donen als ajuntaments. I vostès han vingut aquí: «Nosaltres hem fet...» Bé, molt bé, perfecte. Escolti, és el que han de fer vostès: donar més diners als ajuntaments.

Però jo m'he referit a aquesta segona part del pressupost, del que és un pressupost, que és l'aplicació de polítiques. I els dic: escoltin, vostès no tenen política en matèria de personal, no la tenen. Perquè, si més no, en el pressupost del 2005, com a mínim podrien haver fet..., escolti, «seguir incrementant», si el 2004 deien «incrementar», «seguir incrementant, continuar aplicant polítiques determinades en no sé què, continuar, seguir fent no sé...» Però no ho han fet, això; han copiat exactament el mateix, la mateixa lletra, l'únic que canvia és el número de pàgina —l'únic que canvia és el número de pàgina.

Per tant, no vinguin a defensar números, perquè no els he criticat els números: els he criticat les polítiques que fan en funció dels números que tenen vostès en el pressupost, que és molt diferent —que és molt diferent—, perquè crec que el pressupost per això es diu que és una norma important en l'any parlamentari i en l'any de l'execució de l'obra de govern. Per què? Perquè comporta dos coses: els diners que tens per gastar, però també les polítiques que apliques en els diners que tens.

Felicitats per estalviar, felicitats per donar diners als ajuntaments..., si no els critico res d'això! Però hi ha un dèficit de gestió amb relació a les polítiques que apliquen, en l'aplicació d'aquests diners, que és digna de...

Contractes plurianuals. Doncs, que no són diners per als ajuntaments, això? Que no són diners per als ajuntaments? No? Doncs, escolti, els contractes plurianuals anaven als ajuntaments. Per tant, estem d'acord amb vostès: hem donat més diners als ajuntaments. No ho he criticat pas jo, això.

En el tema de l'esperit d'Esquerra de la contenció de la despesa, hi estem d'acord: contingui la despesa i doni més diners als ajuntaments, que és el que volem tots, no?

I, del tema de la reordenació de l'Administració Oberta de Catalunya, jo no n'he parlat, d'això; però ja que m'ho treu vostè, li diré una cosa. Miri, hi havia un consorci que estava format, entre d'altres, pels partits polítics i per les diputacions; hi havia la Diputació de Barcelona, hi havia colors polítics diferents en el Consorci, que definia la política de l'Administració Oberta de Catalunya, que la definia. Per tant, el que vam fer va ser d'acord amb vostès també, entre d'altres persones i entre d'altres partits. Per tant, no és una crítica que ens poden fer a nosaltres, sinó que el que es va fer va ser d'acord també amb la seva participació que hi havia en aquest tema. Per tant, ha perdut prestigi l'AOC, des del nostre punt de vista –ha perdut prestigi.

Qui havia de pilotar l'AOC era l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Vostès estan deixant en mans de Localret la gestió de l'AOC. I això no sé si és massa bo, perquè qui ha de portar la direcció de l'AOC és l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Si no, facin el Consorci, aprovin les clàusules en el Consorci i a partir apliquin aquesta política. Hi havia una línia molt marcada, des del punt de vista de l'AOC i del Consorci que hi havia, que es va aplicar, que és la que es va aplicar. Jo crec que ara, sincerament, ha perdut prestigi i ha perdut potència, perquè s'han decantat especialment cap a determinades coses, no?

Del Fons de cooperació, insisteixo en una altra cosa: si no critiquem que hi hagi més diners del Fons de cooperació, però vostès han fet una trampa –amb tot el respecte els ho dic. És a dir, han ajuntat diferents conceptes i diferents ajuts i ho han agrupat, amb més diners, i diuen: «Ara hi ha més diners.» Hi ha més diners en un sol concepte, però hi ha menys diners o no hi ha res en determinats conceptes. Si vol, parlem dels ajuts als consells comarcals que hi havia, per exemple. L'any 2004, hi havia la Xarxa 41, vostès desmantellen la Xarxa 41, posen l'ajut de secretaris, d'interventors o d'assessoria jurídica, i ara, aquest any 2005, hi haurà aquest ajut també per a això? O hi haurà una cosa que es diu Tram?, que ara és una altra cosa nova que vostès canvien, que el 2004 van fer una cosa i ara en canvien una altra. Per tant, no tenen una línia continuada ni continuista, amb una política concreta, en això.

Jo no n'he parlat tampoc, n'ha parlat el diputat del Partit Popular, però si vol parlem-ne: traspàs de competències al món local. Ells són un bon aliat seu; nosaltres no ho som, en això. Perquè tampoc tenen una política i un model de traspàs de competències al món local. Perquè no s'ha iniciat això, i el que s'ha fet molt, molt, molt barroerament, s'ha fet molt malament. Per tant, tampoc podem parlar de lluitaments en aquest aspecte, no?

I, per últim, una referència a la cooperació. Ho repeteixo, el conseller va comparèixer al Parlament de Catalunya i va donar unes dades, va donar una fotocòpia –no és nostra, és del conseller. I en aquesta fotocòpia diu: «Previsions d'increment de...», segons quins anys, diu: «2004, 31 milions d'euros; 2005, 48 milions d'euros». El pressupost en porta 28. Falten 20 milions –falten 20 milions. Si no ho diem nosaltres, això! És que ho diuen vostès quan compareixen en el Parlament i ens donen una explicació. Vostès van venir aquí i van dir que hi hauria 48 milions d'euros l'any 2005. Només n'hi ha 28. En falten vint.

I, després, l'última referència al congrés. El congrés, van dir que el farien vostès en el marc del Fòrum de les Cultures del 2004, van ser vostès els qui van dir que farien això. No l'han fet. No va ser perquè no hi havia diners. No sé per què no l'han fet, però en tot cas no perquè no ho volguessin, perquè vostès van dir que el farien en el Fòrum del 2004.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Pelegrí i Aixut

L'increment de 500.000 euros que hi ha en aquesta...

El vicepresident segon

...se li ha acabat el temps.

El Sr. Pelegrí i Aixut

partida –acabo, senyor president–, l'increment que hi ha vol dir que això està destinat a fer el congrés. Per tant, no hi ha ni un euro més per als casals catalans a l'exterior. Aquesta és la constatació d'aquest pressupost del 2005 del Govern tripartit d'esquerres i progressista, que no incrementa, hi insisteixo, ni un euro el tema dels casals catalans a l'exterior.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan López per fer la rèplica que correspon al seu Grup Parlamentari.

El Sr. López Alegre

Efectivament, ho deia l'honorable diputat, el senyor Pelegrí: nosaltres, amb relació a clarificar el mapa de competències locals i de l'Administració de la Generalitat, som i serem sempre un aliat de vostès. Però em referiré a això al final d'aquesta breu intervenció.

Senyora Aragonès, ens diu vostè: «No hi ha cap crítica al pressupost.» Veurà, com que nosaltres hem mantingut sempre que l'acord de finançament era bo dintre del que era possible, i suposo que ara que vostès han deixat la trinxera i han passat a governar començaran a convindre amb nosaltres que la política en gran mesura és l'art del possible, nosaltres no li criticarem que hi hagi un increment pressupostari en el seu Departament, sobretot quan aquest és un departament que essencial-

ment, perquè ens puguem entendre, és com una espècie de gran caixa de finançament del món local en una part molt important. Per tant, no farem una crítica dels números. El que li direm és: el pressupost és una eina que serveix per fer política, que serveix per aplicar lleis, que serveix per aplicar mesures i per desenvolupar-les, i al dia d'avui, quan ha passat més d'un any, vostès, més enllà de dotar la caixa amb els recursos d'un acord de finançament que vostès s'han trobat fet malgrat que l'han criticat, no han fet cap desenvolupament legislatiu ni normatiu, no que li estigui demanant el Partit Popular, sinó el que *vostès* s'havien compromès en el seu moment.

Situem-nos en això en un moment. Quan es procedirà a clarificar les competències en matèria de benestar social entre el Departament i els ajuntaments que en aquests moments ho fan? En quin moment es clarificarà la política d'habitatge entre el nou departament que s'ha creat i els ajuntaments que tenen empreses municipals dedicades a l'habitatge? Com, a partir de la regularització d'immigrants, vostès aportaran el finançament adient perquè els ajuntaments puguin fer front a tota aquesta qüestió? Això, que és al que vostès s'havien compromès i, hi insisteixo, la seva carta de navegació, és el que en aquest pressupost, més enllà d'aplicar-hi uns diners d'un finançament que vostès s'han trobat, no hi donen cap mena de resposta. I és exactament això el que nosaltres al dia d'avui reclamem i per això presentem una esmena a la totalitat. Primer punt.

Segon punt. Hem reconegut les bondats de l'acord del PUOSC, precisament perquè la política, sobretot quan es governa, és l'art del possible i l'acord amb la Diputació segurament és l'acord que era possible en el moment que vostès el van signar. Però els diem a continuació: atenció, perquè això és una fita, no és el final. Les propostes que estan finançant són només –i són dades de vostès– el 30 per cent de les peticions del món local. I és tan clar que vostès no han desenvolupat ni la legislació ni les normes a què s'han compromès, que –i ho sento molt, torno al web– la convido a què vostè entri al web, a l'apartat que parla de darreres disposicions publicades, en l'apartat corresponent a la conselleria. Entra allà, punxa, i li diu: «No hi han disposicions publicades» –i suposo que tampoc el *webmaster* deu ser assessor del meu Grup Parlamentari.

Amb relació que nosaltres, en funció pública, esmentem molts webs, permeti'm que li digui una cosa: si el senyor president de la Generalitat es permet el luxe de venir aquí i contestar preguntes del president del meu Grup Parlamentari fent una espècie de lectura ràpida de diaris, què menys que jo, modestament, pugui fer un petit salt tecnològic i li pugui esmentar uns quants webs. Crec que com a mínim quedaré a l'altura d'una persona tan important per a tots nosaltres com és el molt honorable president de la Generalitat.

Dues consideracions finals. Amb relació al tema de la PIE i del Fons català de cooperació, si vostès sobre això volen tenir alguna mena de participació, el primer que haurien de fer, ara que sembla que vostès han decidit substituir Convergència com a força decisiva a Madrid, és integrar-se a la Federació Espanyola de Municipis i Províncies. Poc podran vostès determinar sobre finan-

çament local a nivell estatal, quan a Catalunya hi han nou-cents dels vuit mil municipis, si vostès no participen de la Federació de Municipis de Catalunya.

I, amb relació a les qüestions de personal i integració de discapacitats que vostè m'ha esmentat, tan sols dir-li: només cal complir la Llei, article 35.2 de la Llei d'acompanyament de l'any 2002, i les obligacions que vostès tenen amb relació a contractació de discapacitats i a compliment de contractes sobre aquesta matèria. Essent com és, aquest Departament, el que té competències en funció pública, una certa tasca exemplificadora seria una molt bona mesura per part de vostès.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de contrarèplica, té la paraula la senyora Teresa Aragonès en primera instància.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Jo crec que pocs elements nous s'han aportat al debat, senyor Pelegrí, honorable diputat senyor Pelegrí. L'únic que els puc dir és que estic d'acord que celebren que els pressupostos concrets d'aquest Departament són correctes; m'agrada que qüestionin que hi han aspectes de política general en els quals té competència aquest Departament, com és el desenvolupament de la llei d'ordenació territorial o de la llei electoral, que també li competeix.

Francament, en aquests moments no està clar que hi hagi d'haver una partida pressupostària darrere i que, en tot cas, a través del Departament de Relacions Institucionals ahir ja vam veure com hi havia una colla d'euros destinats a fer conèixer a la ciutadania aquestes noves lleis.

Per tant, cediré la paraula al meu company; agrair als diputats el seu posicionament, i, francament, jo estic segura que amb els arguments que han donat, si votes sin en consciència, estarien d'acord en aquest pressupost.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula el senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Gràcies. Bé, senyor Pelegrí, pel que fa, doncs, al Fons de cooperació local, sí és cert que s'ha incrementat el Fons de cooperació local als consells comarcals per substituir la partida que fa referència a la convocatòria de cooperació econòmica de desenvolupament d'activitats comarcals, únicament i exclusivament, en aquest cas, ha sigut així. Però, bé, Fons de cooperació local que vull recordar que són fons incondicionats, i això va en benefici de l'autonomia financera; simplement, doncs, aclarir aquest aspecte.

I, bé, pel que fa, doncs, al senyor López, dir-li que, a vegades, les exageracions..., exagerar fa perdre la cre-

dibilitat. Això va per la seva primera intervenció. I, estigui ben segur que lluitarem, des d'Esquerra Republicana, pel que fa a la PIE, que, des de la Generalitat, es marquin els criteris de distribució i de legislació.

Res més.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon, ara, intervenir als dos grups que no ho han fet en el debat fins ara. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, president. Il·lustres senyores i senyors diputats, que encara resisteixen aquest debat, intervenc en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi per, amb convicció, oposar-me –la posició és d'oposició– a les esmenes a la totalitat que han presentat els distingits portaveus del Grup Parlamentari Popular de Catalunya i de Convergència i Unió.

No només això, sinó que espero que, una vegada hagi acabat el debat i amb els arguments que donaré, aquesta funció també evangelitzadora que pretenc fer els faci retirar ambdues mocions, diguem-ne. Per què? Perquè no hi ha cap tipus d'element substantiu que faci viable aquesta posició que vostès mantenen.

Tres són els eixos que s'han dit del Departament de Governació. Cooperació Exterior; a veure, el 52,9 per cent d'increment de la partida. Això diran el que vulguin, però és un salt endavant importantíssim cap a la fita obligada per tots d'arribar en aquest 0,7 dels recursos de lliure elecció de l'Administració. Per tant, per aquest cantó cap possibilitat de poder censurar la proposta de la conselleria.

Des del punt de vista de la funció pública, des del punt de vista de les relacions amb el funcionariat malgrat que no hi hagi una transcendència al pressupost. Per què? Perquè l'acord amb els sindicats ja s'ha produït. I, saben vostès el que diuen els sindicats del Departament de Governació i dels pressupostos? Que volen que s'esmeni un sol component del pressupost, un component que ha de dir una creació d'una partida de 10 euros que pugui recollir tots aquells acords socials que tinguin un mínim impacte econòmic. Per tant, si aquest és l'àmbit de la discordança no el fem gran com el fan vostès, sinó reduïm-lo a quina és la capacitat de negociació i als nivells dels acords. Per cert, el Departament de Governació no té cap problema per assumir aquesta demanda de la Mesa de negociació del personal.

S'ha dit aquí una cosa molt grossa: «Localret no pot liderar l'avenç tecnològic a casa nostra.» O sigui, que no hi pot haver –no hi pot haver– un àmbit de lleialtat institucional entre els ajuntaments i la Generalitat. Això, que ho digui un exconseller de la Generalitat la veritat és que, doncs, considero que és del tot inadequat. Sumar esforços és el millor per tirar endavant l'avenç de les tecnologies en l'àmbit de l'Administració, l'Agència Catalana de Certificació i un increment també substantiu d'aquesta eina tan important.

I anem a l'element que, com vostès comprenen, per a aquest diputat té més substància a l'hora d'analitzar els pressupostos del Departament de Governació, abans ho ha dit el senyor López referint-se al senyor president de la Federació de Municipis. Jo, en tot cas, li indico que, si algun dia vol alguna explicació en matèria econòmica de la Federació de Municipis estic a la seva entera disposició pel que vulgui.

Però, clar, increments en les transferències corrents incondicionades de l'ordre del 37 per cent; increments en les transferències de capital per inversions, condicionades, evidentment, als marcs, diguem-ne, del PUOS del 46 per cent; increments dels consells comarcals del 19 per cent. La veritat és que no hi ha raó per poder-s'hi oposar en això, és oposar-s'hi per oposar-s'hi. Perquè vostès saben perfectament –i vostè ho sap perfectament– els debats que hem tingut a la Comissió de Govern Local, que tot –tot– es limitava a un ingrés del 2 per cent, i no hi havia debat. Estem parlant del 37 per cent. Ara tampoc no hi veig alternativa, i n'hi han moltes d'alternatives per millorar el finançament. Per exemple, què passa amb l'IVA de les inversions i la creació de fons per poder cofinançar les actuacions inversores a través d'aquest IVA. O, per exemple, altres anàlisis que s'han de fer de si les millores del finançament de la Generalitat poden comportar algun tipus de lesió d'origen al finançament dels ajuntaments. (*Remor de veus.*)

Jo crec que, en un marc de lleialtat entre el món local i l'Administració de la Generalitat, que s'ha de fer en l'àmbit de Governació, podem tirar endavant propostes imaginatives, alternatives, que són les que vostès haurien de presentar, i simplement s'oposen per oposar-se davant d'un panorama d'increments que ni havien pogut somniar en l'exercici de les seves responsabilitats anteriors.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Senyor Pelegrí, té trenta segons.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí. No, només per deixar-ho clar. Jo he dit que hi havia un consorci que es referia a la gestió i a la direcció de l'Administració Oberta de Catalunya i que era la Generalitat de Catalunya qui havia de liderar aquest Consorci, i que el que no podia ser és deixar en mans de Localret el lideratge exclusiu del consorci Localret, que és el que em sembla a mi que estava passant.

Per tant, no vulgui mal interpretar les meves paraules, senyor il·lustre diputat, sinó que simplement dic que «la Generalitat de Catalunya havia deixat de liderar aquest consorci i que no podia ser que ho fes només Localret».

Només era per aclariments, senyor president. Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari... (*Veus de fons.*) Un mo-

ment, si us plau, el senyor Lluís Miquel Pérez..., trenta segons.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, president. Bé. Estem en les mateixes... Vostès, en l'exercici de la seva funció de govern van recelar permanentment de l'Administració local. Si hi ha una eina que arriba a tots els ajuntaments i és potent per desenvolupar el marc de les noves tecnologies és Localret. Escolteu, deixem-nos estar de qui lidera i de qui no lidera, treballem junts per tirar endavant aquest apassionant projecte i l'ha de liderar el Govern, tots són governs: el Govern de la Generalitat i els governs municipals.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Ara sí, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Moltes gràcies. Bé. Avui Catalunya té un govern catalanista, d'esquerreres i municipalista. S'ha parlat d'un any perdut amb relació als pressupostos de l'any 2005: Pla únic d'obres i serveis augment del 46 per cent; Fons de cooperació local augment del 37 per cent, amb l'objectiu de triplicar la consignació inicial a l'inici del mandat; Fons de cooperació local pels consells comarcals, 19 per cent d'augment, amb un aspecte molt important, no condicionat, i tots els que hem estat en un consell comarcal sabem el drama que representava fer el pressupost d'un consell comarcal amb totes les despeses absolutament condicionades.

Evidentment que el municipalisme català continua sent exigent i crític. Fa molts anys que portem retard en aquesta matèria i el municipalisme ha de ser exigent i crític. Nosaltres no aspirem al fet que la Federació o l'Associació de municipis acabin convertint-se en el paper que la senyora Rita Barberà jugava al capdavant de la FEMP de dir que «sí» a tot el que feia el Govern central, encara que pogués perjudicar els ajuntaments.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

I, en tot cas, estem en l'inici d'un camí de dignificació de l'Administració local, però, alhora, recordant –i per això agraïm la proposta d'aliança del PP, però no la podem compartir– que el Govern central, l'Estat central no pot defugir les seves responsabilitats i que no es tracta ara, simplement, que la Generalitat passi als ajuntaments, que també, sinó que l'Administració central continuï traspasant competències i recursos als ajuntaments.

En tot cas, recordar que en la intervenció del portaveu del meu Grup, el senyor Joan Boada, ahir, es va citar explícitament la voluntat de tirar endavant el traspàs de competències i recursos, tal com marca el pacte del Tinell, als ajuntaments.

Administració i Funció Pública. Evidentment que sabem que la Generalitat disposa d'excel·lents professio-

nals i d'excel·lents funcionaris. Això ningú no ho ha posat en dubte mai. També sabem que els sindicats parlen per ells mateixos quan creuen que han de parlar i no cal que ningú els intenti utilitzar.

En aquest sentit, també sabem, els que hem estat governant un ajuntament ho sabem, que sempre hi haurà protestes, sempre hi haurà gent que es queixi. Això té un nom que es diu «democràcia». La democràcia permet expressar els conflictes, i governi qui governi hi ha moments de conflicte i hi ha moments de queixa. En tot cas, segur que aquest Govern no batrà mai el rècord Guinness de manifestants en contra d'un govern. Aquest rècord Guinness el té el PP i estic convençut que el tindrà per molts anys.

En tot cas, sí que –i el senyor Lluís Pérez s'hi ha referit– hi ha, crec, possibilitats reals d'una bona entesa amb els sindicats de l'Administració pública, aquesta idea de preveure la possibilitat que els resultats de l'Acord de condicions generals de treball pugui tenir una plasmació concreta l'any 2005, si s'arriba a un acord com desitgem, em sembla que és positiva. I, en tot cas, també es lògica la petició dels sindicats que funcionin millor, de regularitzar el funcionament del Consell de la funció pública, que és un marc important de trobada entre l'Administració i els sindicats.

En matèria de Cooperació Exterior, per acabar, valorem positivament aquests 10 milions d'euros, aquest 52,9 per cent d'augment de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament; advertim, i tots en som conscients, que a aquest ritme no arribaríem al 0,7 al final del mandat, que és el que nosaltres plantejem, i, per tant, hem de fer un esforç suplementari en els propers anys. Però, en tot cas, aquesta és una de les prioritats del Govern per estar a l'alçada del paper que les ONG juguen, les ONG de Catalunya, en aquests moments a tot el món.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch.

Comencem les esmenes a la totalitat del Departament d'Educació. Té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau per presentar l'esmena a la totalitat en nom del Grup de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors consellers, diputats i diputades, recorden «Educació, educació, educació»? Anem a veure com aquest lema s'ha convertit, o no, en prioritat en aquest pressupost, i si té raó o no l'existència d'aquesta esmena a la totalitat?

Mirin, per saber per si «Educació, educació, educació» ha esdevingut prioritat podem agafar allò que es destina a ensenyament –educació, ara– més allò que es destina a universitat i veurem quin pes té en el pressupost.

Senyora consellera, quan sumàvem aquestes dues grans partides, el 2003, tenia un pes d'un 22,49; ara, el 2005, té un pes d'un 21,47. Vostès em diran: «Hi ha hagut un bon increment.» I jo els diré: «Sí, és veritat, hi ha ha-

gut un 11,5.» Ara bé, recordin que el pressupost ha pujat un 18 per cent, i la mitjana dels departaments pugen un 15 per cent. Per tant, tenim un decalatge important entre allò que es va dir a les campanyes electorals, allò que es va dir en el debat de política general i allò que pressuposa i pressuposta aquest Departament.

Per tant, d'entrada hem de dir: Sí. Vostès saben que hi ha molts més alumnes. La seva previsió era de 66.000 alumnes, pràcticament cinc mil més que l'any anterior. Necessitem més edificis. Necessitem més professors. I la pregunta és: «Garanteix aquest pressupost més qualitat, també?»

D'entrada, analitzem una qüestió que ha estat una contínua i una permanent en aquests debats. Mirem com està la despesa en prefabricats. És un clàssic, però permeti'm que jo també ho comentí.

Senyora consellera, aquí hi ha la credibilitat, en certa manera, del tripartit, perquè vostès ho recordaran, i, si no, vostè, que no hi era en aquesta cambra, però, els diputats i diputades, doncs, donin un cop d'ull... Vostès veuran com el 2003 la despesa era poc més de 7 milions d'euros, i ara 23 i mig. Què ha passat? Si sumem lloguer, transport i reparació d'edificis prefabricats, saben què passa? Que no s'ha multiplicat per tres com l'any passat, en el pressupost 2004, s'ha multiplicat per 3,2. I això per què passa? Doncs passa perquè, en lloc d'inaugurar una escola cada setmana, vostès es van conformar a visitar una escola cada setmana. I, és clar, d'inaugurar una escola cada setmana a visitar una escola cada setmana hi ha una gran diferència, perquè, de totes aquestes setmanes, a sobre, només se n'han dedicat sis a visitar, el molt honorable president de la Generalitat. Per tant, no només no hem inaugurat una escola cada setmana, sinó que tampoc les hem visitat cada setmana.

Per tant, jo ara els podria dir: «Agafin el *Diari de Sessions* de totes aquestes legislatures anteriors i multipliquin per 3,2 tot allò que vostès deien sobre prefabricats.» Jo no ho faré, perquè jo sé que són necessaris, perquè sé que estan justificats, perquè sé que garanteixen una bona escolarització. I això que hem defensat també ho defensem ara. Ara, el que no podem defensar és que es multipliqui per 3,2 la despesa que en prefabricats es feia el 2003.

Per tant, vostès van desaccelerar el ritme de construccions escolars, i han hagut d'incrementar el nombre de prefabricats. Ja m'explicaran com ho venen això, vostès. Però a més a més aquest any tenim una novetat: apareixen les escoles de lloguer –escoles de lloguer. Perquè l'ICF Equipaments diu al pressupost: «Té per finalitat fer operacions d'arrendament operatius.» I ara, doncs, tindrem, ens ho han anunciat, setanta-vuit nous centres. Ara –mirin la lletra petita–, d'aquests setanta-vuit centres nous que el conseller d'Economia ahir va explicar i que vostès a la premsa, doncs, han venut molt bé –que això s'ha de reconèixer, que tenen molt d'encert–, n'hi haurà disset per a aquest setembre del 2005 –suposo que són de construcció ràpida–, però resulta que n'hi haurà trenta-tres, aquest setembre, que vénen de projectes anteriors, de projectes del Govern de Convergència i Unió. Disset contra trenta-tres; no anem bé –no anem bé.

Perquè, a més a més, aquests setanta-vuit centres que ens han venut amb aquesta modalitat són en dos anys, per tant, estem parlant del pressupost del 2005, i ens posen setanta-vuit centres a fer en dos anys.

Home –més prefabricats, més escoles de lloguer–, què passa? Lògic, si el pressupost creix en un 18 per cent i Educació creix per sota de la mitjana dels departaments, no atrapa, i a més, com que s'ha desaccelerat, perdem.

Ara, no tot és negatiu. Jo li haig de reconèixer que ha fet un bon increment. Hi haurà diputats i diputades que s'esmerçaran a fer-me veure que és molt, molt millor, i que no és veritat el què dic, però cregui'm que és exacte, el que li he comentat i el que comento aquí, a la cambra.

Corporacions locals. S'ha de reconèixer que hi ha un bon tractament. Ara, jo els demano que la mateixa sensibilitat que tenen per a les corporacions locals la tinguin per als centres, per a les escoles, per als instituts, per als centres concertats, per a totes les escoles de Catalunya. Que la mateixa sensibilitat que tenen per als ajuntaments la tinguin per a les escoles, perquè allà hi ha l'acció educativa, allà hi han els alumnes, allà hi han els professors. Per què els dic això? Home, perquè aquest pressupost farà patir els centres. Els centres patiran.

Sap quant pugen les despeses de funcionament, que és la clau que vol el centre? Un 5 per cent. Sap quant és l'IPC? Què representa? De moment 4,1. Sap quants nous centres, nous metres quadrats d'edifici i nous alumnes hi han hagut? Per tant, aquesta partida de despeses de funcionament esdevé insuficient i a l'hora de la veritat els centres hi perdran. Igual que es perd en equipaments escolars, igual que es perd amb equipaments en els cicles formatius, igual que es perd amb equipaments informàtics. Per exemple, en centres de persones adultes, 2004: 70.000; 2005 –la referència–: 10.000. Li podria anar dient allò que afecta la vida dels centres en funcionament –home, que n'hi ha 2.500, eh?, per tant, que són molts centres– que hi perd.

Però no només hi perden els centres, sinó que també hi perden les famílies en el seu conjunt, perquè no està previst el concert del P5. I nosaltres ho hem de recordar perquè vostès van revocar un acord. Perquè sí que hi ha previst un increment notable en compliment de la Llei que vam fer de llars d'infants de zero a tres, però –ja tenim una primera rebaixa– en lloc d'aquelles 6.500, que es deia per a les entitats municipalistes, de moment ja només en posem 6.000, i, com que ho fem abans de tenir el mapa que preveu la Llei, resulta que no sabrem ben bé encara quina distribució tindran.

Però el que és més important és que, com que només s'aposta per la línia de centres públics de titularitat pública del zero a tres, hi ha tot un conjunt de famílies que queden perjudicades perquè no es veuran beneficiades amb aquesta acció.

Igual podríem parlar, en el nivell de famílies, per exemple, dels ajuts individuals de menjador. Tant que ens va dir vostè, senyora consellera: «Sis de cada deu nous alumnes en el sistema són immigrants», i resulta que els ajuts individuals passen de 2 milions 100.000 a 2 mili-

ons 200.000. Per tant, tenim un increment que no satisfà aquestes necessitats.

Però més enllà d'aquestes individualitats, és el moment de recordar que prop del 40 per cent dels alumnes de Catalunya estan en centres concertats. I on està, tot aquella exigència –que està bé– d'equiparar l'escolarització, de compartir necessitats educatives especials, d'apellar a la innovació global del sistema educatiu? On és aquest 40 per cent dels alumnes, en les millores que té previst el seu pressupost?

Parlem un moment de professors? Perquè aquí també hem de parlar de molt bé com venem les xifres. Aquí ens parlen de 3.600 professors. Resulta que 1.150 ja s'han incorporat als centres aquest setembre –home, aquests són del 2004–, per tant, si resulta que se'n van incorporar 1.150 al setembre i vostès ens van dir a inici de curs que en serien 2.200, això no lliga. Aquí hi ha una pregunta: quantes vegades vostès compten els professors?

Permeti'm unes breus anotacions sobre aquest pressupost, abans que em quedi el llum ja vermell. Vostès han anunciat que trauran a concurs moltes places per a professors, oi que sí? Doncs, la partida d'oposicions i proves selectives està igual. Si el 2004 era 23.560, ara està a 24.000. O no les pensen fer o aquest Parlament no sabrà què costen, les oposicions. Per tant, aquí hi ha alguna cosa estranya...

El vicepresident primer

Senyora Rigau, se li ha acabat el temps.

La Sra. Rigau i Oliver

Sí, estic acabant. I ara, doncs –gràcies, senyor president–, la resta procuraré explicar-la en el torn de rèplica.

Gràcies per la seva atenció i la seva benevolència.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Pujo a aquesta tribuna per defensar l'esmena a la totalitat que presenta el Grup del Partit Popular de Catalunya al pressupost del Departament d'Educació, i ho faré amb tota rapidesa, perquè, amb el temps que tenim, tampoc hi podem dir gran cosa.

Primer, agrair la presència de la consellera en aquest debat. Miri, si haguéssim de qualificar aquests pressupostos amb una sola frase, jo parlaria d'una oportunitat perduda, i segurament ja sé el què diran; diran que el pressupost puja un 11 per cent i que això és tot un èxit. Jo hi estic d'acord, que puja un 11 per cent, no amb què sigui un èxit, perquè, com ha dit molt bé la senyora Rigau, el pressupost global s'apuja un 18 per cent.

I què vol dir això? Molt fàcil, que el pes relatiu del pressupost d'educació dins del què és el pressupost

global baixa. Per això, un es pregunta si és aquesta la prioritat que vostès donaven a l'educació, quan deien allò de: «Educació, la primera.» Perquè almenys aquest any, l'educació no ha estat la primera, no ha sigut la «primera assignatura», com deien a la *Revista de Catalunya*. Saben quina assignatura ha estat? Ha estat la tretzena assignatura, la tretzena de setze conselleries, és a dir, a la cua.

Educació ha baixat el seu pressupost, el seu pes pressupostari en un 3,71 per cent, situant-se en la posició tretzena de l'evolució entre 2004 i 2005. Per tant, pressupostàriament, aquest any ha estat una oportunitat perduda per al pressupost d'educació.

I no només perdem pes respecte a la totalitat del pressupost, sinó que, respecte al producte interior brut, pugem només 0,09 punts; nou centèsimes respecte al PIB. L'any passat deia que trigarien trenta-set anys a assolir aquest 6 per cent del PIB, que vostès deien que volien assolir. Abans parlàvem del 0,7 per cent a cooperació internacional, i ara parlem del 6 per cent. Enguany puc dir que em vaig equivocar, no seran trenta-set anys, sinó quaranta anys; quaranta anys per arribar al 6 per cent del producte interior brut, que vostès deien que hi arribarien en quatre anys.

Però és que és més, amb un 2,4 per cent de la participació d'educació en el producte interior brut de Catalunya, no només estem per sota de l'Estat sinó que estem per sota d'altres països europeus, com pot ser Grècia, que té un 2,5 per cent; Hongria, un 2,90 per cent; Turquia, un 3 per cent; o Polònia, un 3,6 per cent. Això vol dir, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, que Catalunya és a la cua d'Europa en educació i que amb aquests pressupostos hi tornem a ser. Com he dit, una oportunitat perduda.

Però anem a mirar partida a partida que és el que més ens interessa. La primera partida és la que destinem al professorat. Ja ho hem dit quan parlàvem dels 3.600 nous professors: jo crec que aquí ens haurien d'aclarir les dades. Quants professors tenim de nous? Comptabilitzem dues vegades els professors? Jo no he sabut trobar aquesta relació dintre el pressupost. 1.600 que s'han incorporat el 2004, 3.600 l'any que ve, però –1.600 que hem de restar dels 3.600– i els 2.200? Jo crec que això s'hauria d'aclarir.

Però, és més important: sap quant s'han apujat, els sous dels alts càrrecs del Departament? De 757.000 euros a 854.000 euros; és a dir, un 13 per cent. Jo no sé com vaig dir en la meua intervenció del pressupost de Presidència, si això vol dir que han abaixat els alts càrrecs però que cobren més, que tot pot ser. Però el cert és que vostès han apujat un 13 per cent la partida d'alts càrrecs.

A nosaltres ens sembla que això no és adequar educació a la realitat del país. I després li parlaré de la manca d'adequació d'aquests pressupostos a la realitat del país, però parlem ara de la qualitat del treball del professorat. Saben perfectament què estan dient els sindicats, ho saben. Deixi'm que li ho llegeixi textualment: «La proposta presentada per la conselleria no dona solució a la situació de precarietat laboral que pateix el

professorat interí substituït de l'ensenyament públic a Catalunya.» Com que no tinc molt temps per parlar, no faré més comentaris.

O, per exemple, també podríem parlar del problema de la salut laboral dels professors i professores. Sap molt bé, vostè, senyora consellera, que els tres grans problemes del professorat del nostre país són: la manca d'efectius —que ja una part l'estem resolent, i n'hem parlat—, la salut laboral i la formació permanent.

Si parlem de salut laboral, saben molt bé, senyors diputats i senyores diputades, que l'11 per cent de les baixes de professorat són produïdes per estrès, per ansietat, per depressió; el doble que la resta de professions. Però és més, el 75 per cent són dones i el 61 per cent professors de secundària. Miri, nosaltres tenim al pressupost dues partides sobre salut. Una primera sobre el Pla de salut —aquell que van anunciar, un pla pilot—, que, home, a nosaltres ens sembla que 70.000 euros per tot el que van dir que farien em sembla que no arribaran —11 milions de les antigues pessetes—, però després trobem la partida destinada als riscos laborals, a la salut del professorat. Saben a quant puja aquesta partida? Quan tenim el que tenim de baixes laborals a Catalunya, només apugem el pressupost amb 97.000 euros. A nosaltres ens sembla absolutament insuficient per abordar una problemàtica tan seriosa com la que tenim.

Respecte a la formació permanent no trobem res de nou. Saben vostès molt bé que els docents —i agraeixo als docents que m'hagin ajudat a preparar aquestes línies i aquest debat— estan demanant la reforma de la formació inicial, però també estan demanant la reforma de la formació permanent; una formació permanent que volen que sigui més centrada en la que és la realitat de les aules i no tant teòrica, una formació en què els formadors de formadors siguin gent que trepitja l'aula cada dia, però malauradament en aquest Departament i en aquest pressupost no veiem un canvi en aquest sentit. És a dir, respecte al professorat, una oportunitat perduda.

I abans he dit que aquest pressupost no respon a la realitat educativa del país, a les necessitats que el país realment necessita. Vostès saben quin és el repte que tenim a casa nostra? M'ho han sentit a dir moltes vegades: el fracàs escolar.

L'altre dia vaig rebre la revista *Magisterio*, que amablement m'envien —i ho agraeixo. Hi venien unes dades que em van preocupar, que no em van estranyar, que em van preocupar. El fracàs escolar a Catalunya és del 31 per cent, i arriba al 39 per cent en l'escola pública, la més elevada de tot l'Estat.

I vostès creuen que hem vist alguna partida destinada al pla de xoc, un pla de xoc que sembla fantasma? I dic «fantasma» perquè sembla que la conselleria el vulgui amagar, que encara no l'hem vist. En la magnífica revista de comunicació, que ens envien a tots els catalans i catalanes, es llegeix al final de sis pàgines una frase que diu: «Pla contra el fracàs escolar i per a la millora del rendiment escolar, entre d'altres.» Home, està molt bé, sis pàgines i dedicar només una frase al fracàs escolar. Ho hem trobat, un pla específic de salut als pres-

supostos, però no hem trobat un pla específic pel fracàs escolar.

Però el que realment ens ha sobtat, i molt, és el pressupost per a formació d'adults. Se'n recorden quan deien que quan passessin totes les competències de formació d'adults al Departament d'Educació ja s'haurien arreglat tots els problemes? Doncs, bé, el resultat ha estat una reducció de 2,665 milions d'euros a 2,598 milions d'euros. Ja m'explicaran què han fet.

Però com que em queda molt poc temps, em permetran una darrera reflexió sobre les escoles bressol; n'hauríem de parlar —n'hauríem de parlar. Respecte als zero a tres anys —estem esperant el desenvolupament de la Llei de creació de places d'escola bressol—, hem vist algunes partides en aquest sentit. Encara estem esperant que s'aprovi el mapa escolar, no només el mapa escolar de zero a tres anys, sinó tot el mapa escolar de totes les etapes educatives —que, per cert, fa tres anys que estem esperant. Però concretament, permeti'm que em dediqui al que és les places d'escola bressol a Barcelona, fruit, com saben vostès molt bé, d'un conveni entre Generalitat de Catalunya i Ajuntament de Barcelona que ens pot avançar el que serà el comportament del model de la Generalitat de Catalunya en matèria d'escola bressol, i que l'Ajuntament de Barcelona ja s'ha encarregat d'embombar en la campanya que fa, igual que en la revista *Catalunya*, en la revista *Barcelona*. Doncs, miri, anem a analitzar-les.

Miri, senyora consellera el cost anual d'una plaça d'escola bressol a Barcelona és, el dia d'avui, de 7.491,40 euros. Fins ara, la Generalitat n'assumia 1.129,9 euros, un 15 per cent, l'Ajuntament de Barcelona, 4.755,4 euros, un 64 per cent, i les famílies, 1.600,1 euros, un 21 per cent. I era una queixa reiterada de la Regidoria d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona l'escàs esforç pressupostari que deien que aquest Govern, enemic de la Generalitat de Catalunya, incomplia. És a dir, el compromís d'un terç, un terç, un terç.

Doncs, sap quina és l'aportació pressupostària en aquest conveni nou? La Generalitat de Catalunya aportarà 1.202,02 euros, un 16 per cent; l'Ajuntament de Barcelona, 3.900 euros, un 52 per cent. Faci números, senyora consellera. Sap quan hauran d'aportar les famílies? Cent menys seixanta-vuit, trenta-dos: un 32 per cent.

L'aportació de les famílies de Barcelona per plaça d'escola bressol passarà d'un 21 per cent a un 32 per cent, augmentant la quota en aquest curs escolar molt per sobre de l'IPC. I això, senyora consellera, sense tenir en compte la quota de menjador. D'aquesta manera, la Generalitat ha augmentat espectacularment la seva aportació en un 1 per cent, i això que són un govern amic. Home, amb amics com aquests, Barcelona realment no necessita enemics.

Aquesta és la realitat de la seva política de places d'escola bressol. I aquesta serà la realitat per a les famílies de Barcelona. I el que no serà una realitat, com també ha dit molt bé la senyora Rigau, és la subvenció per al P5, que ja hi vam fer referència l'any passat i que no hi tornaré a passar.

Miri, per acabar, jo només volia fer una reflexió. Dels més de tres mil euros de pujada total del pressupost, no en podrien haver dedicat una mica més a Educació? Com a mínim per situar-nos a la mitjana d'inversió estatal, com a mínim de mínims per mantenir el mateix pes que tenia el Departament en el pressupost del 2003.

Per això, per tot això, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, el Grup del Partit Popular de Catalunya ha presentat una esmena de devolució al pressupost del Departament d'Educació per al 2005, perquè tot plegat suposa una oportunitat perduda.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara el torn en contra al diputat Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Com es diria de bones maneres, agraeixo el to dels diputats de l'oposició, perquè tots ells em sembla que tenen un únic objectiu també, que l'educació del país millori, no?, i que vagi a la recerca de la cohesió social, de l'equitat.

S'han donat dades, no?, i jo suposo que abans de veure uns pressupostos, un cop analitzats, es busca a vegades el titular. I el titular, doncs, es pot dir en diversos epítets, doncs, diferents, no? Hi ha qui diu que són progressius, hi ha qui diu que són continuistes, qui diu que són no ambiciosos, rupturistes, conservadors, realistes... En fi, això, cadascú és lliure de fer-hi tots els seus comentaris.

El que és evident –el que és evident– és que aquest gran document polític per excel·lència, com són els pressupostos, doncs, d'alguna manera, marca la línia d'acció del Govern de la Generalitat.

I el Govern de la Generalitat evidentment que ha apostat pel tema d'educació. Clar, vostès fan servir en aquest sentit el que els convé, que és legítim, no? Però permetin-me..., així, en nombres globals, perquè, és clar, el Departament d'Educació, si mirem així, globalment, del pressupost 2002 o 2003, que era bastant similar, ha passat de dos mil..., fent una mitjana, de 2.800 milions d'euros ha passat enguany a 4.000..., 48.713 euros. És a dir, en dos anys o en un any i mig, d'alguna manera, hem fet una repercussió en positiu de les grans xifres que crec que demostren aquesta preocupació que vostès manifesten. I en tot cas, doncs, home, evidentment que a tots ens agradaria, i a aquest diputat que els parla també, i segurament que a la consellera també..., a tots ens agradaria que fossin, d'alguna manera, més generosos, no solament els d'Educació, sinó que qualsevol conselleria ho voldria. Però cal recordar que tenim el sistema de finançament que tenim, tenim les competències que tenim. I en aquest sentit, doncs, creiem que, dintre d'aquesta limitació financera, el pressupost del 2005 d'Educació s'orienta bàsicament cap a mesures de qualitat educativa.

I el projecte de pressupost del 2005 suposa un augment, que vostès no ho han considerat, de 383 milions d'euros

respecte al del 2004, que arriba així a la xifra de 3.759 milions d'euros, que vostès s'han oblidat que cal considerar també que a aquest creixement hi hem d'afegir 144,6 milions d'euros de construccions escolars que es fan a través d'ICF Equipaments, que ho porten entre una cosa i l'altra a un increment que estaria al 16 o el 17 per cent, segons els seus càlculs, no?

Tot i que no és un pressupost òptim, atesos els dèficits acumulats i els nous reptes que la societat ens planteja, sí que ha de permetre atendre adequadament el creixement de la població: incrementem les construccions, augmentem el nombre de places de llars d'infants, incrementem els recursos humans i potenciem els plans d'integració del nou alumnat.

En tot cas, abans de concretar algunes xifres que vostès han dit, dintre de construccions, s'impulsa el nou Pla de construccions escolars, amb abast fins al 2007, i el Pla regular de manteniment dels centres educatius propis i municipals, que es dota inicialment amb 8 milions d'euros. Aquests dos plans han de permetre de disposar de més i millors instal·lacions, d'unes més bones condicions de treball i d'unes ràtios d'alumnes per classe més baixes. No es preocupi, senyora Rigau, eh?; ens preocupa l'atenció a l'alumnat, ens preocupa l'atenció als centres. I en aquest sentit no dubti que aquest Govern ho està fent.

El Govern ha previst per al 2005 l'inici de la construcció de setanta-vuit nous centres educatius, als quals cal afegir cent setze grans obres o ampliacions que s'iniciaran també durant l'any 2005. Així com tot el que ja coneixen, que són els RAM, la reforma, ampliació i millora, eh?, la superació de barreres arquitectòniques als centres, perquè encara quan vostè diu –quan vostè diu– «inaugurar una escola cada setmana», encara inauguràvem escoles on les barreres arquitectòniques hi eren. *(Pausa.)* Escoltin..., escoltin, home, s'ha de fer les coses ben fetes, i nosaltres les volem fer ben fetes, perquè, com deien vostès, la feina ben feta no té fronteres.

En total, doncs, 459 milions d'euros destinats a les noves construccions escolars, a l'ampliació i posada al dia de les edificacions del sistema escolar de Catalunya. Cinquanta centres, els disset de construcció industrialitzada aprovats pel Govern, als quals cal sumar trenta-tres començats en anys anteriors –no ens n'hem pas d'amagar–, iniciaran el seu funcionament el setembre de 2005. Això suposarà la creació neta de 13.405 noves places escolars. I també permetrà –i jo crec que ja comença a ser hora de sempre els barracons, dels prefabricats– la reducció d'aproximadament cent barracons com a conseqüència de la finalització d'obres, i ha de permetre continuar en la línia de reduir-ne el nombre cada curs.

Però jo crec que, a vostès, els ho ha dit la consellera més d'una vegada. Escolti, si hi ha necessitats, haurem de fer el que calgui, eh? *(Veus de fons.)* És evident. I, per tant, en sentit, doncs, bé, nosaltres què estem fent, què està fent el Govern? El Govern està planificant. Perquè, és clar, podem anar tapant forats, però nosaltres no volem tapar forats; planifiquem, perquè després tinguem un pla de construccions escolars que, d'alguna manera, pugui acabar amb aquestes precarietats que ens hem trobat durant tot aquest temps.

En aquest sentit... –i vaig saltant d'una cosa a l'altra pel que vostès han dit–, sobretot allò dels centres docents, això que «escolti..., que només creix un 5,18 per cent». Escolti, busqui totes les partides, no faci trampes, senyora Rigau, no faci trampa. Miri: «*Renting* d'ordinadors en centres educatius públics i aules de ciències», increment 37,94 per cent; «Major cobertura d'atenció a alumnes amb necessitats educatives especials», increment 57,95 per cent.

Busqui les partides. Escolti, si ha estat capaç de veure-les..., de veure la que li convenia, sigui capaç de veure aquella que convé a tota la comunitat educativa. No fem de l'educació –no fem de l'educació– una cosa de mercat, siguem capaços de veure que quan lluitem per la qualitat educativa, hi hem de lluitar i hi hem de treballar tots i de manera ferma.

Miri, n'hi podria dir una altra: subvencions a associacions de pares i mares per al servei d'acollida matinal, el tema de biblioteques escolars, increment 37,50 per cent. Escolti, d'això no en diu un pressupost de qualitat –no en diu un pressupost de qualitat? Permeti'm.

Llars d'infants. Escolti, ara resultarà que només..., que si procurem entendre'ns amb el món municipal, això està penalitzat pels bancs de l'oposició. No ens podem entendre amb el món municipal. (*Veus de fons.*) Escolti, no... La senyora Rigau és la que ho ha dit. Ens sembla que hem de desplegar aquesta Llei de zero a tres anys, l'estem desplegant, eh?, comencem a actuar decididament, i així els convenis amb corporacions locals per a llars d'infants tenen un creixement del 19,6 per cent, assolint els 27,8 milions d'euros destinats a despeses de funcionament; les subvencions a llars d'infants privades creixen el 10,02 per cent, i el Pla de foment de llars d'infants té una dotació de 28,8 milions d'euros, un 174,3 per cent d'increment. Què es feia abans? Poca cosa, eh?

S'ha d'esmentar també l'increment de la participació de la Generalitat en les noves places construïdes per ajuntaments, que en el seu conjunt representarà assumir el 80 per cent del cost de construcció. Fem memòria, fins ara era el 50-50, i aquest 50 per cent les corporacions locals no el podien anar a buscar enlloc. Hi havia un afegitó en el qual deia: «Escolti, ajuntaments, vostès no vagin enlloc més; s'ho han de pagar del seu fons.» A més a més, això ho traïem. Per què? Perquè ho volem facilitar. Per què ho havíem de posar? Això sí que és una barrera arquitectònica i fiscal important perquè no se'n fessin. Crec que hi havia un interès, un interès contrari al que havia de ser la norma.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Incrementem també, incrementem, les ajudes a l'alumne. Si vol, i trobo tots els papers, li podria dir, en les llars d'infants, d'alguna manera, les quantitats que hi hauran, el que era i el que hi haurà, a part d'aquests milions de què ja els he parlat per despeses de funcionament de la llar. D'alguna manera, podem dir... A veure, d'aquestes places, eh?, se subvencionarà el cost mitjà per plaça, 6.205 euros..., suposaran..., el cost estimat d'inversió per plaça és de 7.750 euros/alumne; es preveu subvencionar de manera general el 75 per cent del cost, 5.818 euros/alumne, i de forma addicional, en

aproximadament el 20 per cent dels casos, se subvencionarà fins el 100 per cent del cost unitari valorant les zones socialment desfavorides, la capacitat fiscal i necessitats de despesa, l'esforç realitzat fins ara per cada ajuntament, incentiu a la creació de noves places i equilibri territorial.

Si d'això no en diuen «mesures de qualitat», ja m'explicaran de què ho entenen vostès. Perquè nosaltres, ja li ho he dit..., per nosaltres l'educació no està sotmesa al vaivé del mercat, sinó que precisament el que volem és que l'educació, eh?, sigui des de tota l'educació que porten els centres de titularitat pública o no, però que gestionen fons públics..., el que ens interessa és la universalització del sistema educatiu i que, per tant, en aquest sentit, tothom hi pugui arribar.

Professionals de l'educació. Podem saltar... Hi ha un increment, no ens n'hem amagat mai: 3.600 noves dotacions de professionals de l'educació. Cal especificar que 1.150 corresponen a professorat que s'ha incorporat el setembre d'enguany i 2.450 a nous professionals que s'incorporaran al sistema educatiu català durant l'any 2005. Això els ho hem dit per activa i per passiva, en compareixences que ha fet la consellera... Vull dir, nosaltres no ens amaguem d'això. Però, és que aquests 1.150 no continuaran també l'any que ve? Escolti...

I anem a innovació educativa. Com entenem nosaltres la innovació educativa? Com una eina, com un instrument per a la millora de la qualitat educativa –i en aquest sentit ja n'he especificat algunes: l'acollida de l'alumnat nouvingut..., i com a eina de millora del rendiment escoltar, per augmentar el nombre de joves que continuen els seus estudis, ja siguin de batxillerat, cicles de formació professional, fins a equiparar-los als estàndards europeus. Els hem explicat que la formació professional a Catalunya està i estava molt per dessota del que eren els estàndards europeus. Per tant, aquí hem fet mesures, que després en parlaré més concretament.

Per tant, la interculturalitat i la cohesió social, com a eix vertebral de la política del Departament, amb la posada en funcionament dels plans d'estudi d'entorn, que ja també en algun moment s'han explicat mínimament. Els plans s'estructuraran a partir de convenis amb els ajuntaments i acords amb entitats, amb l'objectiu de promoure l'educació més enllà de l'escola, la igualtat d'oportunitats i, sobretot, educar per la ciutadania, fent possible l'autonomia i el desenvolupament de tot l'alumnat en el marc de la societat catalana. A aquests plans s'hi destinaran els 10 milions que també traspasarà el Govern central.

La partida destinada a programes d'innovació educativa, senyores i senyors diputats, creix el 62,5 per cent. Destaquem-ne un parell? El Pla de biblioteques escolars, atenent que l'any 2005 serà l'Any del llibre i la lectura, i el Pla de llengües estrangeres, dos instruments més per a la millora de la qualitat educativa.

Parlem de formació professional? Parlem de formació professional. Què volem fer, què vol fer el Govern? Crear les condicions que permetin a tothom l'accés a la formació professional de qualitat, arrelada al territori, capaç de donar resposta a les necessitats de millora de

la competitivitat de l'economia. En aquest sentit, ja podem dir –veig que el temps s'acaba, eh?–..., a l'inici d'aquest projecte *on line* que es portarà a terme i que em sembla que s'ha presentat, s'hi destinaran 200.000 euros. Conveni de col·laboració amb organitzacions professionals i empresarials diverses, 1.295.000 euros. Hi han altres mesures: 500.000 euros per a creació d'oficines municipals d'escolarització; atenció o nous equipaments informàtics als centres docents i als serveis educatius per valor de 25,5 milions d'euros –això suposa un increment del 40 per cent–; cablatge a 800 centres docents, i es desenvoluparà el Pla de formació permanent del professorat de noves tecnologies, que afectarà durant l'any 2005 més de 30.000 professors. I, evidentment, millora de les instal·lacions i equipaments dels centres de formació de persones adultes...

El president

Senyor diputat, ha acabat...

El Sr. Freixanet i Mayans

Estic acabant.

El president

No, no, és que ha acabat.

El Sr. Freixanet i Mayans

Sí? Doncs acabo. En el torn de rèplica tindrem ocasió de reproduir...

El president

Gràcies. Molt bé, per al torn de rèplica, precisament, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyor diputat, vostè ho ha dit, eh?, ho ha dit vostè. Diu: «No és el pressupost òptim.» I jo li he reconegut, com vostè, alguna millora. Però, què passa? Que vostès ens el van prometre i, per tant, jo avui havia de veure si aquesta promesa coincidia amb la realitat. Vostè demana una comprensió envers l'educació que jo ja li he ofert. I que consti que no és la comprensió que vostès ens van donar, i que va perjudicar immensament l'escola pública i la seva imatge, reiteradament, any rere any..., aquí, malparlant dels equipaments. Però jo, això, ja li ho he dit, no li faig multiplicar per 3,2 allò que deia el seu partit aquí, ni el que deien les diputades que segurament participaran en aquest debat. Per tant, comprensió, d'acord. Només que, per part seva, arriba tard.

Vostè em diu que miri les partides, exactament. Sí que les he mirat i les que vostè ha dit són certes. És clar que hi han millores, faltaria... Però miri, hi ha un element clau per saber si aquest pressupost és coherent. L'any passat coincidien els objectius amb la memòria anterior. Se'n recorda, senyora consellera? Però bé, com que vam dir: «És de transició, potser, han copiat els objectius, molt bé.» Aquest any, quins objectius hem posat a la memòria? Home, lògicament, haurien de ser els del

Pla de govern. Doncs no. Resulta que els del Pla de govern no coincideixen amb els que hi ha a la memòria. No ens van dir que això del 2004-2007 era aquell document que podríem anar passant llista i que ens serviria de control? Ens ho van dir, després del debat de política general. Doncs som-hi. Miri, increment del finançament destinat al funcionament dels centres i de les dotacions destinades a material d'ús didàctic. Som-hi. Sí, senyor Freixanet, mireu-ho. La de funcionament, ja ho hem dit: un 5 per cent. Mirem les de material didàctic? Doncs miri, ha baixat 2 milions.

Què vol dir, això? Que hi han elements del Pla de govern que no es compleixen, i claríssimament podríem fer-ne –però no tinc temps– una anàlisi més acurada. Ara, una curiositat. Allò que era l'estrella del tripartit en educació, que van ser les oficines municipals d'escolarització, altrament escrites «oficines úniques» –que han anat variant de nom–, en el Pacte del Tinell hi eren. En el Pla de govern 2004-2007, desapareixen. Ara, en el pressupost, tornen a aparèixer, amb sinceritat... Escolti, què és aquest anar i venir? Què passa? Que aquesta proposta estrella, tots hem vist què ha passat. Ha anat canviant de contingut, perquè sentència darrere sentència, judicialment, els diuen que estaven traient competències que eren dels centres i ha anat perdent la seva brillantor. Però si ha desaparegut del Pla de govern, per què apareix en el pressupost? No era aquest, l'instrument rector?

Per tant, jo els haig de dir que jo..., analitzat adequadament el Pla de política general, veient els acords que aquí posaven, no ens permet veure que hi hagi coherència entre allò que ens van dir en el debat de política general i ens van donar com a full de ruta, i el pressupost.

A partir d'aquí, permeti'm una cosa que em sabria greu no dir-la, perquè n'hi ha moltes i sempre aquest temps queda escàs. Però, lògicament, tindrà referència a aquesta reivindicació que Adults passés a Educació i jo sempre vaig defensar que allà on estigués, el que havia d'estar era ben tractat i, per tant, jo d'això no en feia qüestió. Ara, vostès han fet desaparèixer una partida que és emblemàtica, que és la lluita contra l'analfabetisme. I és clar, aquesta és una prioritat, sempre, de qualsevol departament d'educació, perquè és un compromís internacional, i perquè sabem que ara tenim una nova realitat immigratòria que fa que l'analfabetisme sigui present a casa nostra. Jo li recordo que hi ha una llei de formació d'adults que és vigent, i que ho posa com a primer objectiu. Vostè, si visita les aules d'adults, veurà que és encara indispensable –i ho torna a ser al nostre país– lluitar contra l'analfabetisme, de tantes i tantes dones que no saben ni agafar de vegades el llapis ni accedir a la nostra cultura. I és el bon instrument per integrar i per formar.

Jo, en definitiva, els haig de dir, doncs, que manténim l'esmena a la totalitat, perquè no és el pressupost que vostès van prometre, perquè no és el pressupost que coincideix amb el Pla de govern que vostès mateixos ens van lliurar.

Gràcies, senyor president; gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies. Sí, senyor Freixanet. Jo acostumo, quan parlo, primer, a sentir què diuen els altres. Jo, primer li agraeixo el seu to, igualment com vostè ha agraït el nostre, però jo li diria que nosaltres hem dit coses que vostè després ha dit que no hem dit. Jo he reconegut la pujada, l'augment, en aquest pressupost d'Educació, l'hem reconegut tots, s'ha d'estar cec per no veure-ho.

El que hem dit és una cosa molt diferent: que aquesta pujada del pressupost d'Educació, que era la prioritat d'aquest Govern que s'ha comentat..., era un nou govern d'esquerres, catalanista i ara municipalista –avui ho hem sentit, també... (*remor de veus*), no, avui ho hem sentit, també–, doncs, ha estat per sota del que és el pressupost global. I jo, sincerament, quan una pujada és per sota del pressupost global, no puc reconèixer que sigui la prioritat del Govern de Catalunya. Perquè perd pes respecte a la resta de partides pressupostàries. Vol dir que s'han prioritzat altres partides pressupostàries respecte al Departament d'Educació i respecte al pressupost d'Educació. Però és que en aquesta vida tot és molt relatiu. Per descomptat que han augmentat, però és que estàvem sota mínims; l'educació, a Catalunya, estava sota mínims. Ho hem dit, ho han sentit d'aquest diputat: estava sota mínims. Per tant, algunes partides han hagut d'augmentar.

Però és que malgrat l'augment que vostès venen amb un cofoisme total, resulta que estem per sota –per sota– d'altres comunitats autònomes espanyoles; per sota. Vostès poden veure el PIB, i és un tema que a nosaltres, com a Govern de l'Estat, ens van repetir contínuament. Vostès poden veure quin és el percentatge, el pressupost d'Educació respecte al producte interior brut, però és que estem molt per sota d'altres països europeus. També poden veure, per exemple, quina és la despesa per alumne que hi ha en el Departament, també..., que estem per sota d'altres comunitats autònomes.

Home, jo no parlo només del que ens interessa. Jo suposo que hem deixat en el tinter, com aquell qui diu, altres coses molt més importants. Si no, podríem parlar, per exemple, de l'escola concertada. Per exemple, dels concerts amb l'escola concertada, podríem parlar-ne, el maltractament que vostès han fet de l'escola concertada i de tots aquells que estudien en aquesta escola. Podríem parlar de les oficines de matriculació i del resultat dels tribunals en les oficines de matriculació. (*Remor de veus.*) Podria haver parlat dels barracots. No n'he parlat, perquè som conscients de quina és la tasca que fan en la planificació de la Generalitat. O podria haver parlat molt més dels interins.

Jo, el que he posat és que hi ha unes mancances importantíssimes en aquest pressupost, que no es parla de fracàs escolar, que és la primera prioritat per a la Generalitat de Catalunya en matèria d'educació, i tampoc es parla –nosaltres ho creiem– de punts fonamentals per al professorat. I hem dit..., una part d'interins –la formació continuada–, però també un pla de salut laboral,

que estigui d'acord amb la necessitat del país i que estigui d'acord amb les necessitats del professorat.

Per tant..., i després vostè diu: «És que no ens deixen parlar amb les entitats locals.» Per descomptat, jo no he dit això i no recordo tampoc que la senyora Rigau ho hagi dit. Suposo que ja ho tenia escrit, no? Nosaltres pensem, miri, el millor favor que li pot fer a les entitats locals és començar a descentralitzar, començar a descentralitzar competències d'educació al món local. Suposo que és una tasca en què tots estarem d'acord. Aquest és el millor acord que poden realitzar.

Per tot això, nosaltres no podem donar el recolzament a aquests pressupostos, perquè són pressupostos que malgrat que pugen, no pugen amb aquesta ambició que vostès van dir, i no pugen per arribar, com a mínim, a una mitjana acceptable per a un país com és Catalunya, que pretén ser un dels motors d'Europa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Freixanet per a la contrarèplica.

El Sr. Freixanet i Mayans

Des de l'escó, senyor president. A veure, abans m'he descuidat alguna cosa. La senyora Rigau ha explicat que això de les places d'oposicions... Vostè miri les dietes de tribunals i tal, i ja el veurà, allà, l'increment, eh? Vull dir, no... Home, és que jo crec que a vegades es pot arribar a certes coses que... Si hem anunciat que es crearan 3.600 places d'oposicions no serà per no fer oposicions, escolti, eh?, crec, en aquest sentit...

En fi, en general –en general, eh?, i veient les aportacions que s'han fet–, crec una vegada més..., gràcies als grups de l'oposició. No retiraran l'esmena a la totalitat d'aquesta secció, però en tot cas tampoc han qüestionat pràcticament res, obertament, de la tasca que fa el nou Govern.

En aquest sentit, ens sentim orgullosos i els convidem, evidentment, a participar d'aquesta feina que ha de fer el Govern de la Generalitat en tot el tema de l'educació.

I, per tant, vull dir..., s'han comentat alguns aspectes... Jo li diria al senyor López, el tema dels interins. Aquí, és l'únic punt on li diré, senyor López: no busqui excessivament les pessigolles. I quant al que vostè deia: el major cec és aquell que no vol veure, el major sord és aquell que no vol escoltar. En el tema d'interinatge, escoltin, la situació actual de la plantilla de professorat a Catalunya és de 42.000 funcionaris de carrera, 10.000 interins i 6.000 substituïts. Nosaltres, el Govern de la Generalitat, està rectificant urgentment aquesta política de l'anterior Govern, per tal de no anar engruixint cada vegada més la precarietat laboral de molts professors i professores que s'incorporen al sistema educatiu.

Per tant, en aquest sentit, què s'està fent? Es convoquen 3.680 places, però es creen al voltant de 4.700 vacants de professorat. S'ha de tenir clar. S'està negociant un acord amb el Ministeri d'Educació i Ciència per inten-

tar fer que l'accés a la funció pública es pugui fer de manera restringida, cosa que depèn de Madrid, no depèn de nosaltres. Per tant, en aquest sentit, les competències no les tenim. I si miréssim la negociació que hi ha hagut en el tema d'interins i substituïts últimament, jo crec que s'ha arribat a acords com el cobrament dels dos mesos d'estiu per a tot el personal substituït que hagi treballat un mínim de sis mesos durant el curs escolar, el cobrament de les tutories, les possibilitats que els interins es puguin incorporar als equips directius.

Crec fermament que s'està treballant de manera adequada per donar un tractament laboral, econòmic i de reconeixement social a tota aquella gent que forma part de la funció pública docent, a fi i efecte que ningú tingui queixes, perquè tothom es mereix el mateix reconeixement econòmic i social. I en aquest sentit, per tant, estem orgullosos que per primera vegada puguem oferir aquest nombre de places, encara que, òbviament, com sempre –diria: igual que el pressupost–, evidentment que no és òptim. O és que hem de ser cofoistes i creure'ns que ja tot és perfecte, senyora Rigau? Home!, escolti, escolti..., escolti amb atenció, escolti amb atenció que fins ara jo l'he escoltada amb molta atenció, perquè crec que les seves aportacions són molt interessants i molt bones.

Per tant, en aquest sentit, no és òptim, però evidentment que conformar-se a la vida de manera innecessària no porta enlloc. Hem de seguir lluitant, hem de seguir-ho fent cada dia millor, i no dubti que aquest nou Govern així ho intentarà fer, i així ho farà.

I, bàsicament, no ens oblidem de re, perquè, per nosaltres, el tema de poder tractar la gent adulta, la gent que no tingui coneixements, i tot plegat, per nosaltres és molt important. I, per tant, cal trobar les estratègies per continuar avançant econòmicament, fins i tot socialment, sense que es trenqui la cohesió social i sense que augmenti una dualització molt preocupant en què els contrastos són cada vegada més forts també en els accessos a l'educació.

En aquest sentit –i vostè miri-ho en les partides que estan repartides, eh?– no descuidem absolutament res, perquè la formació d'adults, per a aquest Govern, també forma part de les seves prioritats.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar posicionament, té la paraula el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, voldria fer el posicionament del nostre Grup en defensa del Projecte presentat pel Govern, i, evidentment, com que ja han deixat molt clar que no retirarien les esmenes a la totalitat, ja els anuncio el nostre rebuig a aquestes esmenes a la totalitat.

Aquest és un projecte de pressupost que, com molt bé deia el diputat senyor Carbonell, conté les possibilitats

per començar a resoldre els problemes dels ciutadans i ciutadanes, molts d'ells, que corresponen a dèficits que fa molts anys que arrosseguem. I, en el camp de l'educació –em sembla que fins i tot ja se n'ha fet menció– hi havia un dèficit –i nosaltres no ens cansarem de dir-ho– en infraestructures escolars a l'educació pública; manca de polítiques, també, per incentivar la creació de l'oferta pública de zero a tres anys; plantilles de professionals tan ajustades a l'inici de curs que, amb la matrícula viva, feia impossible fer cap mena de treball d'innovació educativa, ni d'agrupaments, per poder atendre les necessitats de cadascun dels alumnes. I aquest és el tema important.

I, també, nosaltres trobàvem a faltar cada any el suport als ajuntaments, suport als ajuntaments que veiem molt bé i molt clar i reflectit en aquest pressupost. I treballar la Generalitat amb els ajuntaments, senyor López, no és tenir enemics; ni amics. M'ha dolgut sentir des d'aquesta tribuna parlar de treballar entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, amb amics i enemics. No, treballem institucions. I aquest és l'aspecte més important.

I aquesta sensibilitat que tenim per treballar amb els ajuntaments i per treballar entre institucions, estigui plenament segura, senyora Rigau, que també la tindrem per treballar en els centres docents. Ho diuen les partides pressupostàries. Vostè diu que no, però ho diuen. Perquè «treballar amb sensibilitat vers els centres educatius», no hi haurà una partida que ho digui; com tampoc hi haurà, senyor López, una partida que digui «per eradicar el fracàs escolar», perquè per treballar pel fracàs escolar hi han d'haver mesures de treball a dintre dels centres i a dintre de cadascuna de les aules.

I vostè podrà veure com hi ha increments importants en programes d'interculturalitat i cohesió social. Aquest és un treball importantíssim en el centre i en l'aula, que dóna la qualitat, que és el que vol treballar aquest pressupost, treballar per la qualitat educativa. El 2003, a l'últim pressupost de Convergència i Unió, 330.100 euros; 2005, 1.200.000 euros. Aquestes són mesures per ajudar a treballar en aquest sentit.

Programes d'innovació educativa del Departament, aquests programes, que incideixen directament en les escoles i en les aules: 2003, pressupost de Convergència, 900.000 euros; 2005, 2.000.000 d'euros. Ens sembla que és així, conjuntament amb les noves polítiques de personal, que ajudarem i tindrem i marcarà una nova sensibilitat cap als centres educatius, la mateixa que es veu en els pressupostos de cara als ajuntaments. I és així que farem que hi hagi molts més professionals que facin un treball més individualitzat, més aprofundit, més d'innovació educativa, de cara a cadascun dels nens i nenes de Catalunya, i ajudarà a tenir millors resultats acadèmics, aquests resultats acadèmics que a vostè tant la preocupen i que parla de fracàs escolar. No, a nosaltres també ens preocupa, però no és amb diners d'una partida que ho posarem; és treballant a dins dels centres, treballant perquè en els centres es treballi molt millor.

Igualment li diria en el cas del tema de les noves construccions escolars que vostè ha dit. Jo crec que no ha repassat tots els pressupostos, allò, rasant. Hi ha 8

milions d'euros en partides noves per al manteniment. Aquests són aspectes importants. I si suma el que són els disset centres de nova construcció, si suma els trenta centres... —que, evidentment, els devia començar Convergència, però és que en van deixar molt pocs, n'havien de deixar molts més—, més els que en aquest moment s'estan fent, perquè ja han començat obres, per al començament del curs del 2005, sumen més d'una escola per setmana. Quan acabem la legislatura, el 2007, comptabilitzarem exactament i amb transparència, per veure si aquest Govern ha treballat, educació, educació, educació. Però el que li asseguro és que nosaltres estarem vigilant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torres

...perquè des d'Educació no vagi cap diner...

La Sra. Baig i Torres

...cap a altres qüestions, com passava amb el pressupost de...

El president

Senyora diputada, no la sent ningú, ja. *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)* Doncs, no constarà en acta, perquè no s'ha gravat.

Té la paraula la senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Crec que la senyora Baig el que volia dir és que nosaltres vetllarem perquè no hi hagi cap partida que des d'Educació vagi, per exemple, a Presidència a fer despeses de comunicació i publicitat *(remor de veus)*, i suposo que així constarà en acta. Oi, senyora Baig?

Miri, nosaltres hem sentit, de les esmenes de Convergència i del Partit Popular, que la sensació de queixa és que tenen insatisfacció perquè resulta que aquests pressupostos no resolen ni prou de pressa ni amb prou ambició aquells dèficits que ens hem trobat. Ens reclamen que fem front als dèficits que ens acabem de trobar i que ho fem més de pressa i amb més ambició. Escoltin, estem en això, i ens queda molt per fer, és veritat, però em sembla que anem per bon camí.

Hem sentit que les prioritats són les encertades, que els programes són els necessaris, ens reconeixen tots aquests mèrits, però creuen insuficient que amb els centres i amb les 13.000 noves places de cara al curs vinent no n'hi ha prou; que amb les 6.500 places de zero - tres no n'hi haurà prou, perquè diem 6.000 i fa poc dèiem 6.000, i aquestes 6.000 són insuficients; que no n'hi ha prou a reduir el nombre d'interins, després d'anys que no s'havien convocat oposicions; que no n'hi ha prou amb 40 oficines d'escolarització, tot i que l'any passat era un pla pilot... Escoltin, anem treballant, però, en tot

cas, ens sembla que si aquesta és tota la insatisfacció que tenen, no entenem que vostès presentin esmenes a la totalitat.

I només un nou apunt; acabem de fer les sumes correctament. A més a més del pressupost que queda indicat per a Educació, aquests 3.700 milions i escaig, cal sumar tota la partida de 144 milions d'euros més que, a partir d'ICF Equipaments, també van destinats a equipaments escolars, i això també incrementa el pressupost d'Educació.

Per tot això, dèiem, refusarem aquestes esmenes, sobretot perquè a nosaltres sí que ens sembla un pressupost ambiciós. Ens ho sembla perquè el Govern compleix les obligacions que té, compleix les responsabilitats que li toquen. Ho fa quan compleix la llei del zero - tres, incrementant un 174 per cent el Pla de foment de llars d'infants; ho fa quan preveu millores i reformes en els centres de formació de persones adultes; ho fa quan comença a impulsar la formació professional, que sempre havia sigut la gran desatesa en el Departament d'Educació, i sobretot ho fa perquè permet un increment en la dotació de centres i d'equipaments com fa anys que no es veia i, a més a més, com realment el país necessita.

Escolti, un pla de construccions escolars amb 144 milions, com se li ha dit; un pla regular de manteniment dels centres, que és un fruit d'un compromís polític i resultat d'un esforç pressupostari real, perquè darrere hi ha un esforç real; un increment de 3.689 mestres, de totes les especialitats; incorporació de nous perfils professionals com a reforç dels mestres, i un esforç per garantir l'estabilitat. Els resultats ja els hem dit: noves places i, sobretot, una millora en els entorns i les condicions de treball dels centres, que ens sembla que també repercutirà en la qualitat de l'educació. I sobretot també perquè, a més a més d'assumir responsabilitats, aquest Govern assoleix reptes, innova i es marca la qualitat com a fita. Li n'hem posat molts, d'exemples: li hem parlat del Pla de biblioteques, del Pla de llengües estrangeres, de la dotació de nous equipaments informàtics i, en general, de tot de partides que suposen millorar les condicions en què treballaran els centres.

A més a més, també ens agrada com ho farà aquest Govern; i també se n'ha parlat. Escolti, ens sembla que treballar ajuntaments i Govern conjuntament, com ja se'ls ha dit, no és treballar els uns contra els altres, sinó que el que cal buscar és coresponsabilitat i concertació entre totes les administracions. Però aquest traspàs de responsabilitats als ens locals ha d'anar acompanyat també d'un traspàs de recursos, sense abandonar els ens locals a la seva sort.

Per tot això, ens sembla que aquests són uns pressupostos que el Departament necessitava i refusarem les esmenes.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Comencem, doncs, les votacions. Ho fem pel Departament de Presidència, i votarem el conjunt de les esmenes al Departament de Presidència.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor i 72 en contra.

Seguidament, el Departament d'Economia i Finances. També votació del conjunt de les esmenes.

Comença la votació.

També han estat rebutjades per 59 vots a favor i 72 en contra.

Algú insinua des de l'hemicicle que es podrien fer totes les votacions de tots els departaments conjuntament. Si als portaveus els sembla bé, aquesta presidència no hi té cap inconvenient. *(Pausa.)* Els sembla bé? Doncs, per tant, votarem: Relacions Institucionals i Participació, Política Territorial i Obres Públiques, Justícia, Interior, Governació i Administracions Públiques, i Educació. Tots aquests departaments. *(Pausa.)* Hi insisteixo, votació del conjunt de les esmenes d'aquests departaments.

Comença la votació.

Aquestes esmenes també han estat rebutjades per 59 vots a favor i 72 vots en contra.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà a les tres de la tarda... Perdó, perdó, senyores diputades, senyors diputats, els prego un segon. Perdó, un segon –un segon. No se suspèn la sessió, encara.

Es reprèn la sessió, per tant. Un segon, només, si us plau.

Declaració Institucional del Dia Internacional contra la Violència envers les Dones (tram. 401-00010/07)

Hi ha una declaració institucional, que em sembla que és el moment adequat ara per llegir-la, i que és la del Dia Internacional contra la Violència envers les Dones.

Abans de donar la paraula a la secretària segona, que en farà lectura, els vull anunciar també que, precisament, el 25 de novembre, és a dir, dijous d'aquesta setmana, aquí, al Parlament, a les dotze del migdia, també estan tots i totes convocats, davant de la porta del Parlament, a fer cinc minuts de silenci, conjuntament amb el personal de tota la casa. Dit això, té la paraula la secretària segona per llegir la declaració institucional.

La secretària segona

Gràcies, president.

«La violència envers les dones és una violació dels drets humans i les llibertats fonamentals.

»El 25 de novembre de 1960, a la República Dominicana, la policia secreta del dictador Rafael Trujillo assassinava Minerva, Pàtria i María Teresa Miraval, activistes polítiques opositores a la dictadura. Durant anys, i en honor de les tres germanes, el Moviment de Dones

va treballar entorn d'aquesta data per denunciar i eradicar la violència contra les dones, i va aconseguir que l'any 1999 l'ONU donés a aquest dia un caràcter oficial i internacional.

»Però any rere any, tristament, la data del 25 de novembre és una data emblemàtica, ja que, malgrat el temps transcorregut, constatem cada dia les incessants vexacions que a tot el món continuen patint les dones, i hem de lamentar, a més, l'insofrible balanç de mortalitat, que, al nostre país, s'eleva a desenes d'assassinades cada any.

»El dia 25 de novembre, Dia Internacional contra la Violència envers les Dones, el Parlament de Catalunya vol expressar el seu condol per la mort de totes les víctimes de la violència sexista a Catalunya i fer costat a totes les dones que estan patint aquesta xacra.

»El Parlament també vol mostrar el seu compromís amb vista a avançar en l'eradicació d'aquest greu problema social, i creu que per a fer minvar totes les formes de discriminació envers les dones (política, institucional, econòmica, laboral, social i personal) cal promoure estratègies de prevenció que tinguin l'eix fonamental en el veritable respecte i la coeducació.

»El Parlament demana la implicació de tota la societat per avançar cap a la tolerància zero en la violència envers les dones i l'assumpció de tots els paràmetres de la cultura de la pau en les relacions interpersonals i socials.

»Això vol dir caminar cap a un món en què es respectin les diferències i en què cap ésser humà no pugui ésser considerat inferior a un altre o propietat d'un altre; un món en què tothom pugui desenvolupar lliurement el seu projecte de vida.

»Per aconseguir-ho, el Parlament reitera el seu compromís de lluita contra la violència envers les dones mitjançant el suport a totes les mesures i iniciatives que permetin abordar, des d'una perspectiva integral, l'objectiu d'assolir la plena recuperació personal i social de les dones que han sofert violència i evitar l'aparició de noves víctimes.

»Palau del Parlament, 22 de novembre de 2004.»

El president

Moltes gràcies. Aquest document està signat per tots els portaveus de tots els grups parlamentaris, i, en tot cas, reitero que el dia 25, a les dotze en punt, farem la concentració davant de la seu del Parlament.

Em sembla molt adequada la proposta del senyor Jaume Camps, d'acabar aquest moment amb un aplaudiment, i els recordo que a les tres de la tarda es reprèn la sessió.

(Aplaudiments.)

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les tres de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i els lletrats Sr. Muro i Bas, Sr. Pau i Vall i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres de Cultura i de Salut, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

(El vicepresident primer dirigeix el debat en absència del president.)

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Passem al debat de les esmenes a la totalitat del Departament de Cultura. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputada senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Senyores diputades, diputat... Bé, perquè constés en acta, president, voldria dir que la consellera m'ha encarregat..., que hi ha hagut de ser tot el matí, però que no hi podia ser ara, perquè tenia govern. Per tant, jo li ho agraeixo enormement.

El vicepresident primer

Perdoni, senyora Laura Gil... La consellera ha sortit un moment, però és aquí.

La Sra. Gil i Miró

Ah!, torna a venir?

El vicepresident primer

Sí.

La Sra. Gil i Miró

Doncs, llavors, ja em sentirà. Bé, llavors, comencem.

Gràcies, president. Potser algú es preguntaria per què una esmena a la totalitat d'aquesta secció del Departament de Cultura, quan ha tingut un increment de més del 20 per cent. Els nostres raonaments, crec que podrien fer fàcil entendre el perquè.

Primer voldria dir què és un pressupost –recordar-ho–, un pressupost qualsevol. Un pressupost d'una empresa, d'una entitat autònoma, doncs, és la plasmació de l'assoliment d'un objectiu amb una quantificació econòmica, i es concreta en accions codificades en algorismes i també en unes nominacions. Però un pressupost del Govern, d'un àmbit de govern, és quelcom més. És un compromís polític de lectura, que ha de ser fàcil, davant de la ciutadania, de com el programa polític es plasma en unes recursos econòmics i serveix per demostrar que es pot realitzar un programa polític, i ha d'estar sotmès al principi de la paraula màgica que fan servir en general els diputats i diputades del Govern tripartit, que és la transparència.

Aquest pressupost, senyora consellera –aprofito per agrair-li la seva presència–, al nostre entendre, no és un pressupost de política cultural *stricto sensu*. És un pressupost de política de gestió cultural, que és diferent. I és, en aquest sentit, opac, i és ingènuament maldestre. És indecís, perquè hi ha accions no explicades que encara no estan decidides del tot, i hi ha la voluntat de no poder-ho explicar del tot, i en part és enganyós, perquè part dels capítols 4 i 7 segurament no podrà ser liquidada a finals del 2005.

Nosaltres creiem que vol emparar un futur organigrama, un futur organigrama que és potenciació de l'Institut Català d'Indústries Culturals –enhorabona–, una iniciativa del Govern anterior, però com? Potenciant-lo, fent més crèdit i reduint els conceptes 47, 48 i 67 de la Direcció General de Promoció Cultural.

Es vol crear un institut del qual no es diu el nom al pressupost, que és l'institut de creació artística i pensament contemporani. De què es nodrirà, quan es creï? Nosaltres creiem, per la lectura que hem fet, ben acurada, del pressupost, que es nodrirà de l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural, que probablement haurà de ser eliminada.

I l'Institut Ramon Llull, que és l'altra pota amb la qual anem a la projecció exterior, tampoc apareix en el pressupost. Com pot ser que en un pressupost no hi sigui l'Institut Ramon Llull? No hi és. És molt fàcil: perquè s'ha de refundar, perquè tampoc sabem encara quin pressupost li assignem, perquè no sabem si el ministeri corresponent de l'Estat espanyol hi abocarà o no hi abocarà uns diners que estaven compromesos.

En tot cas, desapareix també del pressupost, juntament amb com s'ha esfumat l'Institut Ramon Llull, el Copecc. Fàcil entendre-ho: Copecc, Ramon Llull, formaran, dins de la refundació de l'Institut, probablement, la projecció exterior de la cultura catalana.

Què queda? Dues direccions funcionals, una miqueta esquifides, consellera, que seran les que gestionaran biblioteques, museus, arxius, patrimoni arqueològic, i donaran les subvencions i els ajuts a les administracions locals. I queda el Centre de Cultura Popular i Tradicional, que també està aprimada, en tot menys en un quelcom que ja és clàssic, en una partida clàssica, que és la de l'encàrrec d'estudis i treballs, que passa de 68.488 euros a 598.828.

És per això que és opac. Però el pressupost, a més, és una eina bivalent, perquè no només serveix per veure què hi ha darrere o què hi podria haver l'any 2005, sinó que és una eina molt útil per poder confrontar el discurs polític i la seva praxi. Consellera, aquest és el seu pressupost, lliure dels compromisos aberrants, perversos, del Govern de Convergència i Unió.

Però anem ara a buscar els ecos de l'Acord del Tinell, que s'han anat fent més febles amb el transcurs del temps. Al discurs del Govern, anem a veure el compromís estrella, el pinyol dur, la duplicació del pressupost: «S'ha de passar de l'1,2 de l'any 2003 al 2,4 l'any 2007.» Ho recordem? Si considera la cultura tan important, per què només l'1 del pressupost? No es pot parlar de catalanitat en un pressupost, no es pot parlar de

trobar-nos ben situats, seria ofendre, doblar el pressupost és una necessitat evident –ho és–, però la veu s'ha afeblit. El 2004 va ser l'1,0; el 2005, l'1,1, inferior encara al que era el 2003.

Però nosaltres la recolzarem. Si per a això necessita el nostre recolzament, el tindrem. I l'esperonem que apressi el conseller, el que mana en la matèria, perquè després del 2005 ve corrents el 2006 i de seguida som al 2007.

Segon compromís: «Farem un pla d'infraestructures culturals, i tindrem capacitat inversora per a noves infraestructures.» Jo estic segura que, el pla, el fan; però em començo a témer que el faran durant els quatre anys. Faran el pla, però ni una infraestructura encara, perquè el capítol 6, d'inversió real, es decremента de manera inaudita en un 8 per cent, no pas s'incrementa. Es finalitzen potser obres que aquest Govern no ha iniciat i es faran redaccions de projectes. Hi ha un magatzem de l'Hospitalet que ja fa dos anys que surt; esperem que l'any que ve no surti.

Anem a veure ara el tercer compromís estrella: «Treballarem en xarxa i crearem xarxes. I no farem aquella política perversa, centralista, barcelonina de Convergència i Unió, poc equitativa amb el territori.» Però un es pregunta per què als capítols 4, 7 i 8 del pressupost s'han eliminat els destinataris i les partides econòmiques de les transferències corrents i de capital a organismes i consorcis. Per què s'han eliminat d'un pressupost els destinataris d'aquests capítols? El Liceu, el Palau de la Música, l'Auditori, l'Orquestra, el MNAC, el Macba, i després la Fundació Joan Miró, l'Antoni Tàpies, la Fundació Teatre Lliure... Per què? –per què? Són tots de Barcelona ciutat. És clar. És que potser no volem que el territori conegui que res no té perquè hi ha un gran increment d'aportació econòmica a l'Ajuntament de Barcelona sobretot? Potser és que, és clar, el mes d'octubre, el president Maragall va dir: «Barcelona és la nina dels ulls del Govern.» També és la nina dels ulls del Departament de Cultura, és vist.

Però hi ha un quelcom que no està ben fet al pressupost i en què poden tenir problemes. A més de les lleis que es necessiten per eliminar i per crear, hi ha quelcom més. Si no hi ha els destinataris finalistes al capítol 4, al capítol 7 i al capítol 8, el Departament haurà de fer concurs públic per donar subvencions.

Ara, un breu repàs; ja se'n acaba, però començarem pel capítol 1. Inaudit: un 21 per cent d'increment de les retribucions dels alts càrrecs. Un increment d'estudis i treballs externs..., que jo crec que vostès adoren el treball, seduïts pel treball; per això miraran com treballen els altres i no es cansaran mai, perquè hi han atribuït 1.000 milions de pessetes, 5.769.379,23, només a l'encàrrec extern d'estudis i treballs tècnics. Pensaríem: «Bé, anem a treballar. Adquirirem jaciments arqueològics?» Un 76,78 de decrement. «Bé, restaurarem i conservarem monuments?» Un 35,27 inferior.

Però seguirem...

El vicepresident primer

Senyora Laura Gil, se li ha acabat el temps.

La Sra. Gil i Miró

...senyor president, a la rèplica, que no sé si serà rèplica o serà continuació del que estem dient.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Popular, també per presentar la seva esmena a la totalitat, té la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, agrair que avui sí que hi sigui, sí que ens acompanyi i sí que tinguem present l'honorable consellera en aquest debat d'esmenes a la totalitat dels pressupostos de la Generalitat per al 2005.

No repetiré moltes de les coses que s'han dit per part de l'honorable diputada Carme-Laura Gil i que nosaltres compartim en bona mesura. Els últims pressupostos que es van presentar en aquest Parlament, els corresponents a l'any 2004, van ser qualificats pel mateix Govern de pressupostos de transició i que s'entenia que no havien tingut pràcticament ni temps material d'elaborar noves polítiques. Però, bé, resulta que després de cinc mesos ens trobem, si més no en aquesta conselleria, en la mateixa situació.

Li haig de reconèixer que la primera lectura que es fa dels pressupostos del Departament de Cultura, el que provoca és un cert desconcert, i li explicaré el perquè. Resulta que aquests pressupostos són, francament, difícils de comparar amb els anteriors que vostès van presentar en aquesta cambra, doncs, fa pràcticament..., no gaire més de cinc mesos, perquè vostès ja s'han ocupat que això fos així, no?

Però, bé, intentant fer un esforç i entrant ja en matèria, dir-li que els darrers dies hem pogut llegir a molts diaris, i també ahir en va fer esment l'honorable conseller Castells, que el Departament de Cultura incrementava en un 23 per cent el seu pressupost per a l'any 2005. Miri, honorable consellera, les coses i les xifres s'han d'explicar bé. Al que no s'hi val és a explicar les coses a mitges. Per tant, anem a analitzar bé les dades.

El pressupost que vostès presenten per al Departament de Cultura és de 239 milions d'euros, és a dir, un 1,1 del total del pressupost de la Generalitat. Vostès diuen que l'han pujat un 23 per cent, però crec que cal dir a tots els catalans que, aquest càlcul, vostès l'han fet respecte al del 2004, on vostès ja el van abaixar considerablement. Per tant, consellera, si fem aquest mateix càlcul respecte als pressupostos del 2003, els últims de l'anterior Govern, resulta que l'increment o, més ben dit, el decrement és del 27 per cent. Sap què vol dir això? Vol dir que vostès estan disminuint el pressupost de Cultura en un 27 per cent. Per tant, no fem demagogia amb les xifres i expliquem-ho tot bé, consellera.

És a dir que, si vostès mantenen aquest creixement que porten en el pressupost d'engany de sis dècimes anuals, podran arribar, com vostès presumeixen, a aquest 2 per cent del pressupost en setze anys.

Però jo crec que hauríem de calcular-ho tot, i si tenim en compte que el pressupost global de la Generalitat,

doncs, entenem que, ni que sigui d'una manera prudent, però també patirà una certa pujada, resulta que vostès arribaran a doblar aquest pressupost en cinquanta anys; sí, sí, cinquanta anys. Per tant, com els compromisos electorals i, sobretot, els acords signats de manera solemne hi són per complir-se, ja cal que s'afanyin, perquè el temps va passant.

Però, entre les xifres que sí que es poden esbrinar d'aquest complicat pressupost, hi ha el fort increment de l'Institut Català de les Indústries Culturals, que passa de 23,6 milions a 44,5 milions d'euros. I, això, li ho reconeixem, consellera, i creiem que està molt bé que ho facin. Però també, doncs, de la mateixa manera que ha fet l'honorable senyora Gil, crec que cal recordar que això és una iniciativa del Govern anterior.

Quant als continguts d'aquests pressupostos, el que es veu és que hi ha una certa inèrcia dels anteriors i, per tant, doncs, una manca d'ambició política. Són uns pressupostos que no incideixen en la millora de la nostra cultura catalana, i crec, sincerament, que han estat prou temps a l'oposició per tenir més idees, no?

En l'Acord del Govern catalanista i d'esquerres que vostès van signar el passat 14 de desembre al Saló del Tinell, feien referència, com una de les prioritats d'aquest Govern tripartit, a obrir una nova etapa en la política cultural de Catalunya, i, home, certament, consellera, el que veiem amb preocupació des del Grup Popular és que els recursos que vostès destinen a les polítiques culturals són clarament una continuïtat dels de l'anterior Govern.

Però, bé, si analitzem el pressupost, veiem que augmenten notablement les partides destinades a publicitat, propaganda –com diuen vostès ara, comunicació–, estudis i treball tècnic. És tot això el que incrementa. Com recordava la diputada Gil, hi ha partides d'estudis i treballs tècnics que pugen fins i tot nou o deu vegades més, no? Aquesta diputada també creu que faran el Pla d'infraestructures culturals, però el que no sabem és on són aquestes infraestructures o quan ho pensen pressupostar.

Miri, consellera, una nova etapa en la política cultural de Catalunya exigeix prioritzar les seves polítiques. El món de la cultura és el terreny on es realitza la capacitat de creació i d'innovació dels humans, on es genera la responsabilitat crítica dels ciutadans. El que cal és, doncs, accentuar la funció social de la cultura per garantir un compromís més clar amb els sectors socials més vulnerables i per l'educació en la diversitat i la diferència.

Per cert, on són els compromisos en política museística i patrimonial a través de la concertació amb el món local de xarxes públiques d'equipaments territorials?

Miri, consellera, quan el seu partit, el Partit Socialista, estava a l'oposició, vostès es van fer un fart de demanar xarxes: xarxes de biblioteques, de teatres, de museus, de tot el que podien i més. Per tant, el que els demanem és que siguin coherents, que facin ara, que tenen la responsabilitat de governar Catalunya, tot allò que demanaven quan estaven a l'oposició.

Però, per anar acabant, consellera, aquests pressupostos que vostès presenten són uns pressupostos que no sembla que mostrin una preocupació pel que és la cultura a Catalunya. I considerem que són més de propaganda partidista que no pas de generar un revulsiu per a la participació ciutadana o per impulsar les seves noves polítiques culturals que haurien de tenir i, pel que sembla, no tenen.

El que es desprèn d'aquest pressupost del Departament de Cultura és que per al Govern de la Generalitat la cultura no és una prioritat. Jo crec que això, doncs, ha de ser motiu de preocupació, si més no pel seu Govern, no?

En resum, estem davant d'uns pressupostos que són poc transparents i que el que fan és ocultar informació. Com molt bé li deia ahir el president del meu Grup, i també avui li ho ha comentat la diputada Gil, no hem estat capaços, aquesta diputada no ha estat capaç de trobar a l'Institut Ramon Llull dintre dels pressupostos, ni tampoc el Copecc, el Consorci per a la Projecció Exterior de la Cultura Catalana. Ahir el conseller Castells va manifestar que el pressupost de l'Institut Ramon Llull ascendeix a 7,5 milions d'euros. Però certament jo..., bé, puc tenir intenció de creure-me'l, però la veritat és que no l'he trobat aquest pressupost, no? I, per tant, doncs, volíem saber per què l'amaguen, o és que no saben on posar-lo, o és que no saben la finalitat que tindrà?

I, com li deia abans, el Copecc, és que no pensen fer res més que la Feria de Guadalajara? Que això està molt bé. Això és molt positiu per donar a conèixer la nostra cultura arreu del món. Però, és que no pensen fer res més per la nostra cultura?

Jo crec que he exposat motius suficients com perquè des del Grup Popular presentem aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Garcia. En torn en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Boya, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, amb la cordialitat que ens permet aquesta intimitat, jo, d'entrada, estic sorprès perquè, en fi, he tingut per un moment la sensació que el pressupost que ha llegit la senyora Carme-Laura Gil i el que ha llegit la senyora Eva Garcia no són el mateix, perquè vostè ens ha reconegut, d'entrada, que aquest pressupost, com efectivament succeeix en la realitat, augmenta un 23,08 i la senyora Eva Garcia ha fet una lectura absolutament diferent. La qual cosa vol dir que, evidentment, aquest pressupost es pot prestar a interpretacions lliures; però, en definitiva, les xifres són les xifres. I nosaltres el que defensarem, des d'aquesta tribuna, és que aquest és un pressupost que està molt vinculat a una idea molt clara del que ha de ser la cultura en aquest país, i, per tant, a un projecte polític molt clarament definit.

I, per tant, jo procuraré, amb el breu temps que tinc, doncs, de fer aquesta exposició. Primer perquè, com va dir el conseller d'Economia, en aquest moment tenim una situació econòmica i un pressupost i uns comptes del Govern de la Generalitat que ens permeten afrontar aquests reptes. I, per altra banda, perquè certament, i a diferència del que vostès han afirmat, en aquest moment la conselleria de Cultura està guanyant un pes polític molt clar dintre del Govern de Catalunya. I ho prova que certament aquest any ha crescut un 23,8 per cent el pressupost, però és que a l'any passat ja va créixer gairebé un 13 per cent. I això fa un percentatge, res..., gens menyspreable de gairebé el 37 per cent respecte als pressupostos que vostès aprovaven. I els recordo que en aquest moment a la conselleria de Cultura no hi ha ni política lingüística ni esports; i, per tant, això també és important per parlar amb exactitud de les xifres.

I nosaltres tenim la voluntat política d'acabar doblant el pressupost de Cultura en aquesta legislatura, i ho farem, perquè, a més, en la progressió del que són les xifres és evident que aquests compromisos s'estan complint.

Vostès tenen dubtes sobre el desglossament que fa el pressupost del programa, i jo crec que, per primera vegada, tenim un pressupost que, amb molta claredat, identifica quins són els àmbits de treball de la conselleria, com es fa el repartiment d'aquesta despesa i amb quines idees o força objectius molt concrets s'aplica aquest pressupost.

I, per tant, jo no voldria avorrir els senyors diputats i senyores diputades llegint-los les xifres. Si vostès volen alguna precisió, jo els la donaré; però, en tot cas, el que és molt clar és que hi ha vuit àmbits molt definits de treball en aquest pressupost. És a dir, el tema dels grans equipaments –i després en podrem parlar amb més detall–, els grans debats de política cultural del país, que encara estan pendents després de molts anys i que els hem d'impulsar i els hem de compartir amb la ciutadania.

Hem de fer un esforç per preservar tot el que és el patrimoni i la memòria col·lectiva, i amb això, doncs, hi ha un pressupost que gairebé arriba als 50 milions d'euros. Hem de parlar, també, de la potenciació i el pensament, de la creació i el pensament contemporani. Vostè hi feia referència. No en tenim el nom, és veritat; però el nom no fa la cosa, senyora Carme-Laura Gil. La voluntat és que en aquest moment necessitem donar suport als nous creadors i, sobretot, als nous llenguatges, perquè vostè ha parlat de l'ICIC. I és veritat, l'ICIC –és una de les potes fortes d'aquest Departament– està fent una gran tasca.

Aquesta Llei, li ho recordo, va ser aprovada en aquest Parlament després, la passada legislatura, però va ser aprovada també per un desencant i una pressió dels diferents sectors que s'havien sentit molt maltractats durant el seu govern i van fer una pressió molt important per demanar un canvi de rumb sobretot en el que eren les indústries culturals. I, certament, l'ICIC va ser el resultat d'un consens, d'un consens que en aquest moment nosaltres estem utilitzant i que algun represen-

tant del seu partit en l'àmbit de Cultura, en algun debat que jo he tingut l'oportunitat de participar, en aquest moment gairebé se'n desidia de l'ICIC.

Nosaltres estem satisfets de l'ICIC, perquè creiem que en cultura una de les qüestions més importants en aquest moment és poder incidir en els mercats culturals, des del punt de vista, doncs, de la creació de llocs de treball, però també per fer-nos presents com a cultura. I, per tant, en aquest sentit l'ICIC està fent una gran tasca i nosaltres continuarem donant suport pressupostàriament a aquest Institut.

Però certament l'ICIC no ho abasta tot. I, per tant, aquí sorgeix la iniciativa i la voluntat de crear un nou institut, doncs, que sigui capaç de donar resposta també a aquelles, diguem-ne, activitats i a aquells creadors que en aquest moment fan una activitat que no és, des del punt de vista de l'empresa o de la rendibilitat, doncs, sostenible. I, per tant, aquí ha d'haver-hi un govern i una conselleria que els doni suport i que els ajudi, com deia abans, en l'àmbit dels nous llenguatges.

En fi, vostè ha parlat de les xarxes. Efectivament estem creant xarxa, només cal mirar la premsa per veure que en aquest moment el nombre important d'iniciatives i de compromisos que s'han pres des de la conselleria per tal de fer i de donar al país aquest sentit de xarxa cultural que ha de tenir, lògicament, la referència en els grans equipaments culturals que en aquests moments ja existeixen i que tenen, doncs, la seva seu, la majoria d'ells, a Barcelona..., però que això no treu..., i és evident que el Museu de la Tècnica i de la Ciència, per exemple, és el gran exemple del que nosaltres volem fer també amb els altres equipaments museístics. Però això jo crec que està perfectament definit en el pressupost. És a dir, potser se l'han de mirar amb una mica més de calma. I, en tot cas, jo crec que el pressupost recull perfectament aquesta qüestió.

I..., el Lull, és a dir, vostès han parlat, em diuen: «No trobem el Lull per enlloc.» Bé. El Lull està a la partida de la Secretaria General. Efectivament, vostè ho ha dit, hi ha 7.500 milions d'euros. I és veritat que estem parlant de repensar el Lull –de repensar el Lull–, perquè hem vist que el Lull que hem heretat no ha tingut capacitat de resoldre problemes polítics de fons. I, per tant, el Lull s'ha de repensar i el Lull ha de donar en aquest moment joc a les entitats cíviques, a la societat, més que no pas respondre estrictament a un acord de voluntats polítiques entre governs. Perquè això hem vist que ens ha portat a un cert fracàs quan els governs canvien de color –i això, en democràcia, és una cosa que sol passar–, i, per tant, el Lull està en aquest moment fent una tasca molt important. Vostè no ha parlat de la Fira de Guadalajara, s'ha oblidat de dir que estem a les portes, també, d'anar a la Fira de Frankfurt, i, per tant, jo crec que en aquest sentit la tasca és ben poc criticable, no?

I, per tant, nosaltres, en aquest sentit..., crec que aquest pressupost recull perfectament les ambicions que ha tingut el país i el desig de canvi, i, per tant, jo els diria que, en fi..., que les crítiques que vostès han fet i que sustenten, doncs, la seva esmena de retorn no estan justificades. Jo podria en aquest moment, doncs, parlar

encara d'algunes altres qüestions que crec que també són importants. Vostè ha parlat de museus. Bé. Doncs, museus, en aquest moment hi ha un treball importantíssim en l'àmbit de la redefinició del Museu d'Arqueologia. Vam tenir oportunitat de parlar-ne també a la Comissió de Cultura l'altre dia. Estem treballant un nou projecte del Museu Etnològic, que durant tots aquests anys ha estat absolutament abandonat i en aquest moment hi ha la voluntat de refer el projecte, de refer el discurs, i, per tant, que Catalunya tingui un bon museu etnològic. I, evidentment el mateix exactament hem de fer amb el Museu d'Història, que ha de sortir del Palau de Mar i ha de ser realment..., tenir una projecció arreu del territori i poder explicar amb més ambició la història del nostre país.

Però, escolti'm, vostè ens ha retret el que fem i no fem per la cultura catalana: què han fet vostès en tots aquests anys pel MNAC? Se'n recorden els anys i anys que ha estat el gran museu de Catalunya aturat i sense perspectives de sortir..., sense perspectives de sortir de la situació en què es trobava? (*Veus de fons.*) Bé. Senyora Carme-Laura Gil, efectivament pot gesticular tot el que vulgui, però ens faltaven 18 milions d'euros, que els seus pactes amb el Partit Popular mai van aconseguir desbloquejar aquesta situació.

Efectivament, el MNAC s'inaugurarà el dia 16 de desembre. Jo crec que serà un goig per a aquest Govern poder inaugurar aquesta instal·lació i haver-ho fet, a més, amb la col·laboració... (*veus de fons*) –escolti'm, senyora Carme-Laura Gil, perquè això és important–, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona, del Govern de l'Estat i del Govern de la Generalitat de Catalunya. I això..., i això li demostra..., és a dir que el que hi ha en aquest moment és una bona relació institucional i una voluntat clara de treballar en favor de la cultura d'aquest país.

Però jo crec que hauríem d'anar, potser, més enllà, i ho parlava amb vostè i estic segur que hi estem absolutament d'acord. És a dir, en aquest Parlament, avui podem tenir un debat estrictament nominalista i estrictament de xifres. Jo crec que hauríem de procurar, potser, aprofundir una mica més quan parlem de cultura per veure quins són els objectius de fons de la nostra política cultural. I, per nosaltres, les prioritats estan molt clarament marcades: volem que la cultura sigui especialment el que ens ajudi a definir en el context de la nostra societat –i sobretot en aquest debat que vostè s'hi ha referit moltes vegades, senyora Carme-Laura Gil– el binomi educació - cultura; que puguem, a través de la cultura, definir també un debat sobre els valors, sobre la necessitat que algunes de les xacres de la nostra societat, com pot ser la violència de gènere, ho hem de fer també a través de la cultura. I, per tant, això ho hem de debatre i ho hem d'incloure en les nostres ambicions i en els nostres objectius de les polítiques culturals, i sobretot que la cultura al final és sobretot l'element cohesionador de la nostra societat.

I, per tant, en aquest sentit, jo crec que aquest pressupost conté en bona mesura polítiques i instruments que van orientats a treballar sobre aquests valors cívics, sobre la cohesió de la nostra ciutadania, sobre un nou, també, model cultural que ens requereix una societat

diversa, una societat canviant. I, per tant, aquest és el sentit i la voluntat política que sustenten aquests pressupostos.

Jo no li acceptaré que em digui que aquests pressupostos no tenen projecte. No és veritat. Podem discrepar, i segurament el seu no és aquest projecte, i això li ho acceptaré, però el que no li podem acceptar és que aquests pressupostos no responen a un projecte polític. Responen a un projecte polític molt precís, molt concret, molt pensat, amb uns instruments que també han sigut objecte de debat, que ho continuaran sent, perquè li recordo que la voluntat de posar en marxa el consell de les arts i de la cultura és també, justament, en aquesta direcció de mantenir un debat sostingut amb els sectors culturals i amb la ciutadania, i si és possible, jo en seria partidari, tot i que la llei encara està pendent de discussió en aquest Parlament, a partir de l'informe que ha fet el comissionat, el senyor Bricall, que sigui també un instrument de codecisió amb la ciutadania.

Per tant, jo crec que aquests principis són perfectament reflectits en aquest pressupost i per aquesta raó nosaltres votarem en contra de la seva esmena de retorn.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. Per fer ús del torn de rèplica, la senyora Carme-Laura Gil...

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. No esperava..., ni més, ni esperava menys del que vostè m'anava a dir del seu vot, però nosaltres continuem demanant-los, com a mínim, ja que no diran que sí a la nostra esmena, ni tampoc a l'esmena del PP, que reflexionin. Fins al final del seu parlament, senyor Boya, estimat senyor Boya, no ha parlat del consell de les arts, de la cultura i de les arts, fins al final. Jo me l'he reservat només per dir quelcom: vagin en compte. Estan traient la dignitat i la credibilitat a aquell treball que pot sortir del que està fent el comissionat per la cultura i les arts. Perquè les decisions organigramiques al projecte de gestió de la cultura que es llegeix en aquest pressupost obstaculitza i avorta els possibles resultats del treball del comissionat, i vostès ho saben.

Però jo he de dir-los quelcom més; crec que tinc temps per parlar també que hi ha una manca de rigor, sobretot quan es parla dels programes. Si s'han llegit la descripció dels programes..., a vostè senyor Boya el veig desolat...; si és que se l'ha llegit, estaria desolat, perquè quan es parla del suport a l'edició dels llibres en català, l'any..., tots els anys 2000 i també el 2004 es parlava «en català i en aranès», i el suport a l'edició del llibre en aranès s'ha suprimit dels programes.

Hi ha alguna altra perla. La Secretaria de Relacions Institucionals, per exemple, posa com un dels seus objectius a assolir la coordinació i organització de les activitats relacionades amb les commemoracions dels anys Gaudí i Verdader. Un favor personal, consellera, i un favor col·lectiu al país: digui a aquesta Secretaria

que no les organitzis l'any 2005 perquè ja van ser organitzades al seu moment pel Govern de Convergència i Unió, per cert, amb gran èxit. Així estan fets aquests programes; allò que es diu en castellà «recorto y pego».

En tot cas, nosaltres continuem dient-li que aquest és un programa o un pressupost, diguem, fantasma –aquest «fantasma» no és insultant: un fantasma és simplement allò que de pressupost només en té l'aparença, per això en podem dir «pressupost fantasma»–; és anacional, perquè no hi ha cap referència programàtica que al lector l'indiqui que el Departament de Cultura és d'aquesta nació; està mal conformat, perquè està fet com si el Departament de Cultura fos un ens autònom, no una part coresponsable del Govern en tots els àmbits, i és opac, i alhora està perdent-se l'oportunitat d'entrar en aquest gran debat que s'està parlant arreu del món que tenim proper, que és quin espai ha de tenir l'àmbit de la cultura en una nació, quina part d'espai públic i quina espai de part privada. I en aquest moment, nosaltres diríem, i en aquest programa..., és un programa en aquest sentit neoliberal, perquè la part més important del programa governamental s'adreça i té com a objectiu el mercat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyora García, té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president; de l'escó estant. En primer lloc, agrair les explicacions del diputat Boya, però dir-li, doncs, també, que, senyor Boya, miri, les xifres són les que són i vostè, doncs, està molt bé que intenti justificar d'alguna manera aquesta xifra de l'1,1 per cent, que precisament és aquesta xifra (*pausa*) la que estem, doncs, posant en dubte, no?

Jo veig que són gent de molta fe. Són gent de molta fe, doncs, perquè continuen dient que doblaran el pressupost de Cultura, però només recordar-li, com ja li he dit abans, que si van per aquest camí els costarà molts anys, no? Per cert, jo no sé, senyor Boya, quina premsa parla d'iniciatives de xarxa, però li ben asseguro, doncs, que a la premsa normal, la que llegeix qualsevol català, doncs, això no apareix, no?

I només per acabar, miri, senyor Boya, els objectius, les prioritats, el que és la política cultural a Catalunya, els van marcar i signar vostès, i són vostès, precisament, els que no ho estan complint.

És per aquest motiu pel qual nosaltres mantindrem l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora García. Senyor Boya, vol fer ús del torn de rèplica? (*Pausa.*)

El Sr. Boya i Alós

Sí. Molt breument, senyor president, perquè el Ple encara serà llarg i per tant..., només per respondre a la

senyora Carme-Laura Gil. Li agraeixo molt el seu interès per l'aranès, i jo li asseguro que ens n'ocuparem des de la conselleria, però en tot cas vostès amb vint-i-tres anys..., aquest decret que va aparèixer amb la qüestió de l'aranès va ser el 2001, gràcies a una iniciativa parlamentària que va posar en evidència la inexistència del suport a la premsa i molt especialment també a la literatura en aranès, no?

En fi, parla del llibre. Ara no ho recordo, però, aproximadament, el llibre, en aquest moment, té una part de les editorials que està sobre l'Institut d'Indústries Culturals, amb 1 milió i mig d'euros, si no ho recordo malament, i una altra part molt important que va a les biblioteques per comprar llibres i fer el suport genèric en català, el qual em sembla una qüestió també molt important.

I, en definitiva, jo li asseguro, senyora Eva García, que a la premsa se n'ha parlat, i abundantment, de tot el que és xarxa, de tot el que són els temes relacionats amb l'audiovisual, noves seues per descentralitzar i per posar en marxa arreu de Catalunya centres relacionats amb l'audiovisual, amb les arts escèniques..., en fi, Tàrraga, etcètera. No m'hi allargaré.

I, per tant, jo hi insisteixo, lamento que en aquesta rèplica li hagi de respondre exactament el mateix: no acceptarem la seva esmena de retorn i, per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president, honorable consellera, senyores i senyors diputats, ahir es va atorgar el I Premi Internacional de Periodisme Manuel Vázquez Montalbán. Ho dic perquè aquests escriptor sempre deia que qui realment crea cultura en un país no és pas el ministre del ram..., en aquest cas hauríem de dir no és la consellera del ram, sinó que és el conseller d'Economia, eh? Perquè, en definitiva, estem parlant de cultura, però sobretot estem parlant de números. Són uns números que el meu company Boya ja ha dit abans, no cal repetir-los.

Nosaltres, el que volem fer és valorar l'esforç que ha fet aquest Departament per seleccionar i per ordenar les demandes territorials que han rebut; que més enllà d'alguna petita decepció, que deu ser obligatòria, doncs, ho explicarem molt bé al territori i vetllarem perquè els projectes que aquest any no han pogut entrar, doncs, que l'any que ve quedin a dintre i satisfacin les necessitats del país.

A nosaltres el pressupost del Departament ens sembla interessant perquè vol preservar el patrimoni i la memòria, perquè vol consolidar les empreses culturals, que són importants, i, sobretot, perquè pretén impulsar la cooperació cultural, la difusió i la formació a través del desplaçament de xarxes d'equipaments culturals

territorials, que és una xarxa que nosaltres, des d'Esquerra, ja demanàvem quan vam defensar els pressupostos passats. Nosaltres parlàvem d'uns serveis culturals de proximitat i que..., perquè nosaltres en aquell moment vam dir que la cultura també és un eix de vertebració del territori.

Tot això ens satisfà. Ara, la pregunta és: n'hi ha prou amb això? No, evidentment que no, no n'hi ha prou, i seria un error que ens semblés prou, perquè al costat de l'ambició del pressupost, de què sempre parla el conseller, hi ha la convicció que la cultura no és només un departament, no està tancada en un departament, sinó que és un element essencial d'identitat que permet als ciutadans enriquir la seva vida, els permet una major felicitat, i, des d'aquest punt de vista, evidentment que no n'hem de tenir mai prou.

Permeti'm una petita observació pel que fa a les distribucions de les prioritats. Miri, potser la partida que s'ocupa de potenciar la creació, que és aquesta partida tan important que inclou la dansa, les arts plàstiques i visuals, i els nous llenguatges artístics, és a dir, tot el que fa referència als nous creadors, que el senyor Boya ha reconegut que és tan important, doncs, potser creiem que té poc pes en el que és el volum del pressupost, no arriba a 14 milions d'euros, enfront, per exemple, dels 38, els quasi 38, que té aquesta partida que es diu «Impulsar els grans debats de política cultural». Sé perfectament que dintre d'aquesta partida hi ha elements tan pesants —«pesants» vol dir importants i de diners—, com el Liceu o el Teatre Nacional, però és que són, precisament, els creadors els que han d'omplir de contingut aquests elements.

És precisament la creativitat l'essència de la cultura; creativitat que, per sort, sempre, a tot arreu i en totes èpoques ha estat independent de totes les polítiques que es puguin arribar a fer. I, a més a més, la cultura catalana sempre ha estat generadora d'una gran dosi de creativitat. De fet, hi ha hagut moments de la història de la cultura catalana en què només hi ha hagut creativitat, i a sobre d'aquesta creativitat s'ha sustentat tota la cultura. I avui dia, a més a més, no hi ha cap dubte que el talent dels creadors i les creadores segueix essent el motor o la benzina del motor, la reserva, en definitiva, del futur de la nostra cultura.

Miri, avui mateix el diari portava la notícia de sis noves estrelles Michelin a restaurants de Catalunya. Què premien les estrelles? Doncs, el geni dels creadors —el geni dels creadors. Jo sé que no es descuidaran dels creadors, sé que no es descuidaran dels joves i sé que no es descuidaran, sobretot, dels joves creadors.

Evidentment, em sap greu però el meu Grup votarà en contra de les dues esmenes presentades per l'oposició.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per l'atenció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Roca. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Mirin, primer per tranquil·litzar els dos grups de l'oposició, que semblen força intranquils pel fet que des del Govern no s'assoleixi el compromís pressupostari o que l'Acord de govern pressuposa. L'Acord de govern parla de doblar el pressupost del Departament a la fi de la legislatura i d'arribar al 2 per cent del pressupost total de despesa cultural. I anem per bon camí. Poden estar tranquil·les, les dues, perquè aquest pressupost, que ja s'ha dit, augmenta un 23 per cent; el pressupost anterior augmentava un 13 per cent, i, per tant, ens hi acostem. I, per tant, davant de la intranquil·litat en què en part fonamentaven les seves esmenes a mi m'agradaria tranquil·litzar-les, i espero que així ho faci.

I després dir-li a la senyora Carme-Laura Gil que els fantasmes ho són perquè són esperits, i que quan estem parlant d'un pressupost no estem parlant només d'esperit, de música o de paraules, sinó que del que estem parlant és de fets de molt de cos; aquests pressupostos no són un fantasma, tenen molt de cos, i això es reflecteix en els programes i en les actuacions que estan enumerats i que estan presentats.

Mirin, per nosaltres, reforçar les polítiques públiques en l'àmbit de la cultura ha de ser sinònim de garantir l'accés, d'estendre possibilitats de formació, de creació i, en definitiva, que la cultura esdevingui element de cohesió social i de vertebració territorial, com també s'ha dit.

Per això ens sembla que l'augment de la dotació pressupostària ha de venir acompanyat, i en aquest cas hi ve, amb un nivell organitzatiu que doni resposta a les necessitats que marquen la realitat. En aquest cas, ens sembla que el Departament ha abordat canvis organitzatius que han de fer més eficaç la gestió i que, a més a més, ho complementa amb la definició de programes que ja s'han enumerat i que ja se'n presentat i que per nosaltres responen a les grans prioritats.

Pensem que se sustenten en quatre grans eixos o línies de treball, que són: el suport a la creació i a la producció; el territori; la mateixa societat, que és al final la societat civil, els moviments, la cultura cívica des d'on ha d'emergir tot plegat, i la projecció exterior. I m'hi referiré molt breument, perquè ja s'ha fet. Però pel que fa al suport a la creació i a la producció es fa un reforç i es consolida l'ICIC i les empreses culturals, però a més a més hi ha un nou impuls al que és la creació i el pensament contemporanis fins ara tan oblidats.

Ens sembla que el tema estrella, perquè ho reivindicàvem quan estàvem a l'oposició i perquè així també ho demostren els pressupostos, és el territori, és fer xarxa. No sé qui va decidir l'emplaçament del Liceu, de l'Auditori, del Teatre Nacional, del MNAC, a Barcelona, però, en tot cas, segur que no és responsabilitat d'aquesta consellera actual que tots aquests equipaments estiguin a la ciutat de Barcelona, i, en tot cas, sí que és responsabilitat convertir tots aquests equipaments, que ja estan a la ciutat de Barcelona, en equipaments capçalera que arrosseguin el territori, que, a més a més, hi arribin d'una manera veritable, i que siguin, esdevinguin, no

només un centre únic i exclusiu de cultura, sinó centres vertebrats amb el territori.

Hi ha altres exemples que aquest pressupost arriba als ens locals, es fa en concertació amb els ens locals, i és a partir d'aquests amb els que es promociona i es difon la cultura: la creació de l'Agència de Difusió Artística, que ha de garantir més programes de qualitat i altres exemples que s'han anat posant.

En definitiva, a nosaltres ens sembla que amb aquests pressupostos avancem, que és veritat que ens queda molt per fer, que hi ha temes i debats pendents; també els diria que no s'amoïnin pel debat del Consell de les Arts. A nosaltres, la participació, no ens amoïna. A nosaltres ens sembla que enriqueix i no ens fa gens de por, i, per tant, ens sembla que val molt la pena invertir-hi i decidir-hi. I, en tot cas, sí que creiem que tenim tots el repte pendent a promocionar debats com el de l'educació i la cultura, perquè en el fons, en la creació i en la generació de nous públics, és on tenim el futur.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats.

Passem al Departament de Salut. Per presentar les esmenes a la totalitat, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Hola, molt bona tarda. No fa gaires mesos, concretament, el 16 de juny d'aquest any 2004, discutíem els anteriors pressupostos. Uns pressupostos que vostès qualificaven com els primers pressupostos de la Generalitat. Ens ho deia de manera solemne la il·lustre diputada senyora Carme Valls: «En aquests pressupostos hi ha una gran diferència amb els anteriors, la diferència –ens deia– està en la transparència, perquè en aquests pressupostos, allò que es diu que es gastarà i allò que es diu que s'ha pressupostat es gastarà d'una forma reglada.» Literalment, del *Diari de Sessions*. I seguim. Ens va fer un repàs exhaustiu des de l'any 99, i s'escandalitzava que d'un pressupost inicial de 4.218 milions d'euros, passéssim a un liquidat de 4.260. Molt bones intencions que han durat de juny a setembre, aquest període de temps ha estat suficient per desmentir-los.

Jo ho entenc, les previsions a molt llarg termini sempre són arriscades de fer. I de juny a setembre va més que de Nadal a Sant Esteve. És clar que allò que es deia que es gastarà es gastarà, faltaria més, i en els primers pressupostos de la Generalitat de la nova era, de l'era de la transparència. Només uns mesos després ens trobem que entre els pressupost inicial del 2004, la previsió de despesa, no tenim els pressupostos liquidats, però sí la previsió de despesa a 30 de setembre: «la desviació de despesa –deia– prevista és de 30,400 euros, després d'acumulada, que caldrà esperar als pressupostos liquidats per veure a on arriba.» Una desviació de despesa de les que vostès tan aferrissadament ens criticaven. Només uns mesos després ens diuen que, pel

que fa a despeses de capital, es preveu que no es podran executar en la seva totalitat, la qual cosa permetrà minimitzar la desviació prevista per al 2004. No faran la inversió prevista. Allò que es deia que es gastarà no es gasta, com denunciàvem nosaltres en les nostres esmenes als anteriors pressupostos.

Jo ja sé que a vostès no els preocupa gaire tot això, perquè quan vostès parlen de realitat i transparència, parlen des del convenciment ideològic que tenen en el patrimoni de la correcta interpretació de la realitat. Això a l'oposició no els havia de preocupar, no feia falta que els preocupés, però al Govern, sí. Al Govern, sí, perquè quan es governa s'està al que la realitat, al que el dia a dia imposi i demani.

Dit això, els vull felicitar per una dada, que és la previsió per la farmàcia, que en el tancament s'ha previst d'un 7 per cent respecte de la despesa del 2003. Una reducció de despesa important, reducció que serà possible gràcies a la incentivació per objectius que va iniciar el Govern de Convergència i Unió. Però bé, jo els he de felicitar, almenys, per haver-la aplicat, haver-la aplicat bé i no haver-la malmès.

Però, de la mateixa manera em permetran que els digui que vostès ens han fet una mica de trampa. De fet, els pressupostos que ara discutim, no s'entenen sense els del 2004, de dos anys ens en fan un. Un any perdut, i un segon que ara afrontem no molt millor que cap dels anteriors.

Fixi's bé, vostès s'han omplert la boca dient que aquest any sí, que seria l'any on els pressupostos es farien plenament amb els seus criteris, i així és. I, clar, es demostra que això dels criteris, en el cas del tripartit, és molt relatiu, perquè tenen criteris per triar, criteris a la carta. Tant és així que si mirem els seus programes electorals veiem com els van rebaixar al pacte del Tinell –per facilitar l'acord, em diran. Si mirem els pressupostos rebaixen el pacte per realisme polític, em diran. I si mirem l'execució dels pressupostos, llavors ens explicaran com és de dur de governar per a vostès a diferència de com devia ser per a nosaltres.

Vostès, en estos pressupostos, havien de demostrar la importància que donaven i donen a la inversió social i al pressupost de salut. La salut és una de les senyes d'identitat del progressisme, i, per tant, en els primers pressupostos veritablement seus, calia esperar un increment del pressupost de salut per damunt de l'increment dels ingressos de la Generalitat, que, per cert, gràcies a aquells tan dolents acords de finançament creixen un 14,1, mentre que el pressupost de Salut creix just un 9,02 per cent, i el pes del Departament de Salut, comparat amb els altres departaments, minva.

Allò que l'any passat ens prometien de creixements propers al 20 per cent, ja no hi és. Ens quedem en un 9. Tot i així, un 9 és un 9, en una situació d'estancament demogràfic seria una bona dada. Però l'increment de la població, segons les seves xifres, segons les seves estimacions, és del 5,5 per cent. És a dir, haurem d'atendre un 5,5 per cent més de gent, i, a més, cal comptar amb l'envelliment, i, a més, en la inflació.

El tant per cent de despesa en béns socials, allò que fa referència a benestar social, família, ensenyament, és

del 56,5 per cent. I, per tant, baixen dos punts respecte al 2004, i els del 2003, els últims de Convergència i Unió, confirmant alguna cosa que molta gent ja sap, que vostès ens guanyen en progressisme nominal, però perden en la comparació del progressisme real, el de les actuacions, el de la realitat.

Molt poca ambició per a la sanitat, molt poca. I en som tan conscients que en la memòria quasi es disculpen, i ens diuen que ha estat necessari ajustar les previsions als recursos existents. No hi ha de moment més finançament. Però no havíem quedat que la sanitat catalana podia millorar millorant la gestió i reequilibrant els pressupostos? I l'augment de recaptació de l'impost del carburant? Quina incidència té? Per a la butxaca dels catalans, molta. Per cert, part de la qual se'n va directa a Madrid via IVA, i la resta no significa cap mesura palliativa real a la salut.

Passa el mateix amb aquesta taxa per a salvament. És clar, ens diuen que només la pagaran els que hagin comès alguna imprudència o infracció. Mirin, això significa amunt l'assegurança. Augmentar impostos o taxes és una recepta que em recorda un metge d'aquells que sempre receptaven un lenitiu emès a compte o no. Escolti, treguin aquestes taxes, per higiene, treguin-les, perquè per no valer no val, no perquè els escoltin a Madrid, no valen ni perquè els escoltin més aquí, al sí de l'Executiu de la Generalitat. Ni per aquí augmentem el pes pressupostari del Departament, ans al contrari. Hem dit que la població augmentarà del 5,5 per cent, i el capítol de personal per a atendre-la només augmenta un 7 per cent, que si ho comparem amb la previsió de despesa a 30 de setembre es queda en un augment real del 5,88 per cent; augment que ha d'absorbir l'increment retributiu del personal. Tornarem a planificar plans de xoc de metges i infermeres, però aquests plans difícilment serviran per a cobrir les necessitats de l'increment poblacional.

Per cert, quants metges del famós Pla de xoc hem contractat? Les despeses en béns i en serveis creixen al voltant del 10,88 per cent, el 10,44, els concerts. En el tema dels concerts em deixaran fer-los una pregunta? S'aclariran algun dia? Com volen fer la reforma del territori, i qui? Els prego que siguin conscients que certes discussions afecten la credibilitat del Departament i de tots els implicats. Són una clara demostració d'aquest pressupost de la falta d'autoritat, del caos de la conselleria, del caos del Departament, i el que és més greu, de la manca de criteris de la pròpia consellera, que acaba fent una discussió amb els seus socis de Govern a través de la premsa sobre temes tan transcendents com el paper del Consorci Hospitalari en la reforma territorial, que també afecta el món local. Per acabar anunciant, també, a través de la premsa com ja he dit, que la farà per decret, sostraint la discussió al Parlament i als seus propis socis de Govern, i dona la sensació que la consellera és presonera d'alguns dels seus col·laboradors; una sensació de manca de transparència que es vol solucionar per decret, per tal de demostrar allò que no es té i s'ha perdut, l'autoritat moral, minvada i minada pels seus propis socis.

En aquest tema ja els anuncio iniciatives parlamentàries del nostre Grup, en la línia de reforçar, precisament,

l'autoritat que la consellera ha reclamat tantes vegades i que jo crec que ha de tenir, i que els seus socis li havien de concedir. Com veuen, en molt poc temps, vostès s'han desdit més que no han dit, s'han desdit més que no han parlat, i això en un departament del que ara presumeixen, jo els accepto que és un dels millors del Govern. Com seran els altres?

No hi ha cap capítol del pressupost que s'escapi a la sensació del «Donde dije "digo", digo "Diego"». Fixi's bé, capítol 6, 7 i 8, augmenten d'un 5,15 per cent. És a dir, allò que ens deien de falta de transparència per no diferenciar bé aquests capítols, entre el 6, el 7 i el 8, ja ho han oblidat. Un 5,15 per cent, que inclou les despeses en inversions directes, les transferències de capital, les aportacions de capital a les empreses públiques i consorcis per al finançament de les seves inversions, un augment certament insuficient; insuficiència que vostès reconeixen, i per tant, ens diuen que incrementaran 283 milions –ho diuen en la seva web– utilitzant diverses fonts d'inversió a llarg termini. Però com havíem quedat? La utilització de convenis amb empreses públiques, consorcis, el mètode alemany... El mètode alemany, tot això no era un deute ajornat, no era una manca de transparència?, no era allò que calia canviar i etcètera, etcètera, i el bla, bla, de quan estaven a l'oposició...

No els parlaré de llistes d'espera, que –com no podia ser– augmenten, com ja li havíem anunciat. Ja li havíem dit que la pròpia activitat crea expectatives i reforça la demanda. Deixem-ho estar, nosaltres no farem sang en aquest tema, ni en el de les empreses públiques, ni en el de tantes coses, no farem sang...

Miri, jo ja fa temps que he descobert que tots vostès només volien ser com Convergència i Unió quan es fessin grans. Sento dir-los que no poden ser com Convergència i Unió, perquè governar no és només manar, és manar bé; és tenir una cultura de coalició que es basa en el servei al país, i no en el repartiment del pastís; és no gravar la gent amb més impostos, amb dobles peatges; és assumir la responsabilitat de negociar un millor finançament, i aconseguir el millor possible en el moment en què es negocia, i no tancar el fracàs amb taxes com la dels carburants; és assumir les limitacions i treballar per superar-les, i no culpar els altres fent oposició de l'oposició, fent oposició als mateixos socis de Govern. És a dir, es tracta de governar, senyors, *governar*. I d'això, senyors, deixi'm dir-los, amb tot el «carrinyo», no en sabran mai tant com Convergència i Unió...

El vicepresident primer

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

Perquè això, senyors, ja acabo...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps...

El Sr. Sancho i Serena

És qüestió només..., no és qüestió d'ideologia, és una qüestió de caràcter. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. En nom del Grup Popular té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Joan López, per presentar la seva esmena a la totalitat.

El Sr. López Alegre

Moltes gràcies. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, com que ja saben que m'he aficionat a la lectura de diaris, seguint l'exemple, com no pot ser d'una altra manera, del molt honorable president de la Generalitat, i també de notes de premsa, és la mateixa conselleria la que ens informa que el pressupost amb relació a l'any 2004 és dels que menys creix de totes les conselleries de la Generalitat, i també és la mateixa conselleria que comparant el pressupost del 2004 en la corresponent roda de premsa de l'honorable consellera, i el pressupost del 2005, que ens diu que la despesa *per capita* cau de 1.027,9 euros *per capita*, a 1.021,9 euros *per capita*, o el que és el mateix, 6 euros per any.

Malgrat tot, sí que es veritat que seguim representant un volum pressupostari brutal, som pràcticament una tercera part del pressupost de la Generalitat, i, per tant, estem davant de magnituds difícilment, difícilment abastables. Se'ns explica en la memòria pressupostària les informacions que se'ns han donat, que: «Aquest pressupost pretén –cito literalment– cobrir la millora de llistes d'espera.» Aquí m'aturo. No ho entenem, perquè des que vostès governen les llistes d'espera s'han incrementat de 737 persones, i ja estem, per tant, a 75.837, i, a més a més, el que vostès criticaven, que era que es lliuraven tard les xifres, ara les lliurem més tard que quan vostès no governaven, i, per tant, aquest primer element, com a mínim, ja que se'ns demanava en el pressupost del mes de juliol, per part de la portaveu socialista, la il·lustre diputada Valls, que tinguéssim paciència, féssim un acte de fe. L'hem fet i hem tingut paciència, però no hem vist la cristallització de la nostra fe en forma de cap mena d'aparició de resolució d'aquest problema.

Segon element: un pla de xoc de l'atenció primària, que si anem a la carta de ruta –com ahir ja he dit abans que ens va dir el conseller Castells–, que és el mateix acord del Tinell, diu que: «Establirem una xarxa informàtica única dins del sistema, amb la història clínica informatitzada, etcètera.» Se'ns informava un mes i mig enre que gairebé el 50 per cent de les àrees no disposen d'un sistema informàtic connectat a la xarxa global, i que, per tant, això no és possible portar-ho a terme.

Tercer element de la memòria, el desenvolupament de la política retributiva, amb aplicació del conveni de la XHUP i diverses actuacions de desenvolupament de serveis sanitaris. Les manifestacions amb relació a l'interinatge a la porta d'aquest Parlament ja les coneixem, les queixes dels metges que s'han jubilat també

les coneixem, i els 35.000 contractes temporals que s'han fet en l'últim any amb relació a 32.000 treballadors també són xifres difícilment rebatibles.

Finalment, se'ns parla de la contenció de la despesa farmacèutica. Es va dedicar, en defensa del vot en contra, la meitat de la intervenció en el pressupost del 2004, i seguia creixent un 7 per cent.

El que menys creix és el pressupost d'inversions. El capítol 6 creix només un 5,1 per cent. Es preveu la construcció de deu nous CAP. Val la pena només fer un repàs del que ha estat l'ordre del dia de la Comissió de Política Social d'aquest Parlament des que s'ha constituït la present legislatura per veure que això és absolutament insuficient. I sobretot hi ha una cosa que ens preocupa molt, perquè es pressuposta la redacció de quaranta..., de projectes de nous CAP de cara a l'any que ve. Si després d'aquests quaranta projectes no s'integra l'execució de l'obra en el pressupost del 2006, el que aquí estem fent és frustrar expectatives. Per tant, estem davant de la següent situació: o estem tirant pilotes fora o pilotes endavant, per tal de guanyar temps davant la gent que reivindica la construcció d'aquestes àrees d'atenció primària, o bé l'any que ve el pressupost haurà de créixer d'una manera que no sabem exactament en aquests moments com ho podrem finançar.

Veiem poca cosa del concert –i aquí entrem en les diferències entre vostès–, una mica jo els he de reconèixer que comprenc que juguen a peu coix i amb una mà lligada a l'esquena, perquè quan una part dels que recolzen el tripartit es dedica a anar filtrant documents a mitjans de comunicació que no tenen el color habitual dels diaris, que és el blanc o el salmó, i on un es dedica a anar-se trobant a la premsa allò que no li agrada trobar-se..., i això ho fan des dels mateixos bancs que recolza, el Govern, perquè un juga amb menys condicions per córrer tota la carrera, i quan un es troba que un vol, per una banda, aguantar els concerts i resoldre la situació, però, per l'altra banda, li diuen que el que ha de fer és carregar-se el sistema i que els concerts pràcticament han de desaparèixer, comprencem que és molt difícil resoldre el problema dels marges d'intermediació amb relació al Consorci Hospitalari, que és molt difícil de resoldre, perquè no s'aporta res sobre tot això, que és el que passa amb els hospitals privats, que són part essencial del dret universal d'accés a la sanitat pública, que tenim tots els ciutadans. I aleshores un diu: «Bé, doncs, realment en el camp dels concerts no han pogut fer res, perquè tenen problemes d'enteniment entre ells.» I diu: «Però aquesta fulla de ruta la podem repassar i tota la resta s'estarà fent.» Doncs, home, no –pàgina 44–: «Reduir les desigualtats socials en salut a Catalunya.» Això és una manifestació com la de l'*amor fraterno* en la resolució de la pau mundial. A part de ser una gran proclama del seu Acord del Tinell, si ho intentem posar en alguna cosa pràctica, suposo que seria fer que les llistes d'espera siguin igual a tots els indrets del país, o sigui, que no s'hagi d'esperar el doble per a una intervenció un senyor de l'Ebre –ja que m'ha precedit en el torn de la paraula l'il·lustre senyor Sancho– que una persona que visqui... –o del Maresme, per citar-me a mi mateix–, que no una persona que visqui a les comarques de Girona. Tots en sanitat volem ser gironins

—la resta de catalans— en temps d'espera. Això tampoc ho hem resolt.

«Regular...», diu també la pàgina 44, «les medicines naturals com a part dels recursos per a la salut.» Home, això és fantàstic. La comissió de medicines naturals del Col·legi de Metges de Catalunya està absolutament «soliviantada» perquè ara resulta que hi havia un avant-projecte que vostès havien previst, en què pràcticament la gent llicenciada que estava treballant en aquestes teràpies la veníem a equiparar a gent que no tenia cap mena de titulació, amb els problemes que això pugui aportar sobre la seguretat de la salut pública de milers de catalans que vénen confiant, sobre temes homeopàtics, etcètera, en professionals llicenciats i titulats. Sobre això tampoc res.

Ja no li parlaré del tema informàtic, perquè n'hem parlat. I per no cansar-los, sobre tot el que hauria pogut passar i no ha passat, només dues coses més: fer dels professionals sanitaris el principal actiu —els problemes laborals els hem comentat— i, una qüestió en què fins ara estàvem d'acord i que, de sobte, quan vostès van accedir al Govern, vam deixar-hi d'estar d'acord: fer de l'Institut Català de la Salut un institut modern i de qualitat, amb autonomia de gestió que reti comptes del seus resultats en salut. Estem a l'espera que se'n retin comptes. Ha passat un any —de fet, ens en queden tres—, confiem que en els tres anys propers ens puguin retre comptes tal com vostès s'hi han compromès.

Algunes conclusions. Vam començar molt forts la legislatura. Els acords de finançament, ja que teníem un govern a Madrid del mateix color, ens havien de resoldre gairebé tots els mals dels problemes del finançament sanitari a Catalunya. D'això, de cop i volta, en deixen de parlar. De fet, ahir —i és mala sort per a vostès—, el ministre Sevilla ens diu en una entrevista en *El Periódico* —no en l'*ABC*, eh?, en *El Periódico*—: «El déficit sanitario no se resolverá pidiendo más dinero al Gobierno» —no em refereixo al seu, eh?, em refereixo al de Madrid—, amb la qual cosa, escolti'm, ja tenim una excusa menys. El pressupost creix, les demandes creixen, les dotacions pressupostàries per a inversions són absolutament insuficients, el creixement de la despesa farmacèutica, malgrat els esforços —especialment, per cert, de l'exministre Pastor—, segueix creixent. I ara, si resulta que apareix no el monstre del PP de torn, sinó algú que sembla que deu ser col·lega, com el ministre Sevilla, que ens diu que ell ni cinc, com ho farem? De tot això, explicacions en el pressupost cap ni una. Això sí: tenim 375.000 targetes sanitàries més que habitants, i aquest que és un tema que sí que podríem comentar en el Consell Interterritorial, no sembla que tampoc estigui en vies de solució, segurament —segurament—, perquè si vostès es dediquessin a adoptar una política conjunta per anar de la mà, també, conjuntament, amb altres comunitats autònomes en aquest Consell, en lloc de dedicar-se entre vostès a explicar-se la seva política en els diaris, tindrien més força per resoldre aquest superàvit de targes amb relació a la població de Catalunya.

Acabar amb un desig. Llegeixo en *El País* del diumenge —tots són diaris recents—: «PSC-IC quieren que el Gobierno catalán dé más protagonismo a la política

social en el 2005.» El Partit Popular, també. Esperem que hi prenguin mesures.

I com que sembla que ni vostès n'estan convençuts, segons expliquen en *El País* del diumenge, els presentem aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Per al torn en contra, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, home, senyor Sancho, miri, jo ja m'he fet gran i li asseguro que no sóc de Convergència i Unió, eh? Aleshores, com ens ha fet aquí un plantejament tan apocalíptic, lamento dir-li..., i lamento que no hàgim discutit els pressupostos, perquè el que veníem aquí era a discutir els pressupostos i vostès ens ha portat aquí una apocalipsi total.

El pressupost de salut d'aquest any, de 7.231 milions d'euros. Em sembla que és un pressupost que gairebé suposa la tercera part global de tot el de la Generalitat de Catalunya. Em sembla que no podem menysprear cap xifra ni cap euro, perquè tots els estem aprofitant al mil·límetre.

A més, aquest pressupost planteja dues característiques essencials —i em sorprèn que cap dels grups de l'oposició me n'hagi parlat ni una mica—: Primer, és un pressupost en què el Departament de Salut amb l'Institut d'Estudis de la Salut i l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària pugen 143 milions d'euros. I sembla que la salut pública a vostès no els deu interessar, perquè no hi han fet, ni un moment, cap esment. I aquí hi ha salut pública, hi ha Institut d'Estudis de Salut, hi ha les agències que hem de desplegar, i després hi ha un pressupost, doncs, de CatSalut i de l'ICS que suposa 7.088 milions d'euros. Que ha pujat un 9 per cent? Molt bé, però l'altra vegada va pujar un 18, no sé si se'n recorda, i vam posar al dia tots els números, tal com estaven, amagats i totes les factures al calaix. Que hem detectat que hi ha més nombre de població que estem atenent? És fantàstic, perquè almenys ara sabem quina població estem atenent. I, per tant, també sabem que amb aquest pressupost s'està fent sanitat a un preu *per capita* de 2,80 euros diaris per persona. Per tant, estem coneixent una mica més la realitat del que la coneixíem.

Diners per a explorar les novetats. Home, tenint en aquest moment que el pressupost precisament del Departament de Salut s'incrementa un 22,56 per cent, precisament perquè l'Institut d'Estudis de la Salut incrementa el seu pressupost en un 39,95 per cent i l'Agència de Qualitat de Seguretat Alimentària en un 3 per cent. I el total consolidat és un 22 per cent. Per tant, hi ha un canvi d'orientació d'estratègia. No li vaig dir res que no li torni a dir. Van ser els primers pressupostos i ara canviem el ritme: posem un ritme molt important a la salut pública —després li ho explicaré— i un ritme molt important en les inversions.

Home, inversions a iniciar el 2005, per regions sanitàries, 285 milions d'euros: 21 milions a Lleida, 52 a la regió sanitària de Tarragona, 5,5 a Terres de l'Ebre, 11,5 a la regió sanitària de Girona, 33,5 a Costa de Ponent, 15,3 –milions, eh?– a la regió de Barcelonès Nord i Maresme, 34 a la regió sanitària Centre, 103 a la regió sanitària de Barcelona Ciutat. Home, inversions, moltes més i ben estipulades.

Departament de Salut, què vol fer? Bé, desplegar l'Agència de Protecció de la Salut, que portem molts anys que no la tenim desplegada; implementar accions en l'àmbit de la vigilància epidemiològica, de monitoritzar la salut, de prevenció, de promoció, d'accidents, de lesions de trànsit, laboral. Tot això no ho teníem, per tant, això era un zero de l'autoritat, falta de govern i criteris de la conselleria; no hi eren aquests criteris abans. Per tant, em sembla que aquí hi ha una autoritat, un criteri i una acció de govern.

Es despleguen plans directors encarregats d'analitzar la necessitat i els serveis d'acord amb la demanda; es crea l'Agència Sociosanitària per a la Dependència, junt amb el Departament de Benestar i Família; es destinen 5,9 milions d'euros a la creació del Centre d'Investigació de Medicina Regenerativa; s'elabora un nou mapa sociosanitari de salut pública de Catalunya, que s'adapta a totes aquestes prioritats. Per tant, que vostè no hi pensi, en la salut pública, no vol dir que nosaltres no hi pensem i que no creiem que sigui una pota molt important de la sanitat. Igualment li dic al senyor López, perquè ell tampoc no me n'ha fet ni un sol esment.

I en la prevenció de tots els problemes, inclosos els embarassos adolescents, que en vam parlar en l'altre Ple, es necessita un desplegament bo de salut pública, amb una millora del control i de la sanitat i de l'educació sanitària de la població.

Per altra banda, què fem en el CatSalut, a l'ICS, què es prepara? Doncs l'aplicació de la segona fase del Pla de xoc d'atenció primària, amb la contractació de cent seixanta metges i metgesses i pediatres i de cent vint infermeres. I en el marc integral del Pla de transport sanitari, durant l'any 2005 també es faran els concursos de transport urgent i programat, que tant havíem demanat i que tants problemes havia causat.

Entra en funcionament el nou hospital del Baix Penedès, al Vendrell, l'ampliació de l'activitat de l'hospital d'Amposta, el desplegament del conjunt de mesures que configuren el Pla de xoc del Baix Llobregat. Es posa en marxa el nou centre sanitari de la ciutat de Tarragona, amb setanta places de llarga estada; es posa en marxa el nou centre sanitari d'Esplugues, amb setanta-nou llits de llarga estada, vint-i-dos de mitjana estada polivalent i vint-i-cinc places d'hospital de dia. I, en compliment dels acords reordenació de la salut mental, aquest any 2005 entra en funcionament el nou centre d'Amposta, amb la posada en marxa de l'hospitalització d'aguts, subaguts i hospitalització parcial.

Per tant, de poca feina res –de poca feina res–, el que passa és que vostè es deu haver mirat avui els pressupostos amb una certa animadversió. Però li asseguro que aquí hem fet feina, i fer feina –i això, també ho dic al senyor López– no vol dir que a vegades es puguin

disminuir les llistes d'espera quirúrgiques, però que s'han fet moltes més intervencions quirúrgiques i que s'ha donat un servei. La demanda existeix, i això ja ho hem analitzat moltes vegades, però que existeixi demanda no vol dir que no s'estiguin fent uns serveis i que no s'estiguin programant altres serveis.

L'única felicitació que ens ha fet, la hi agraeixo, realment. En la despesa farmacèutica s'ha fet una contenció, eh?, s'ha fet una contenció: el tant per cent de despeses de receptes mèdiques sobre despesa total ha disminuït el 2004, i hi ha una previsió de disminució el 2005, però del 2003 al 2004 ha baixat de 24,56 a 24,12. I també recordar-li que només un 0,5 per cent de disminució de despesa farmacèutica ja suposa 7,8 milions d'euros, eh? Per tant, això no és «baladí», eh?, intentar fer aquesta contenció i intentar que es faci una feina millor en la despesa farmacèutica, i la proposta d'un increment del 7 per cent respecte de l'any que ve. Jo crec que són unes propostes raonables, precisament per poder contenir la despesa.

I aquí sí que no li accepto –encara que després ja ens presentaran les taxes tancades, eh?– el pressupost total de l'any 2003, eh? –encara governaven vostès–, que va ser de 5.542 milions d'euros, va tenir un dèficit al tancament de 531,46, no imputable a la conselleria, un 9,59 per cent perquè la consellera acabava d'arribar. I aquest any –aquest any– al pressupost ajustat el dèficit és de 28, en aquest moment, que és un 0,44 per cent; d'un 9,59 per cent a un 0,44 per cent. Jo només he de felicitar la conselleria, només he de fer això, perquè hem contingut la despesa d'una manera clara.

I, per altra banda, les inversions que he estat citant ara, de tots els 285 milions d'euros, serviran per fer una sèrie de millores que havíem de fer en moltíssims llocs de Catalunya, començant pels hospitals de Catalunya, començant per l'Hospital de la Vall d'Hebron, que tenia una quantitat de dèficit, perquè no s'havien pogut fer..., continuant per l'Hospital de Bellvitge i continuant per tots els hospitals de Catalunya, perquè tots necessitaven inversió.

Però, escolti'm, no sé d'on ho ha tret que només n'hi han 10, de centres d'atenció primària: en obres, 50 centres de primària –en obres, 50–; redacció de projecte, a més a més, 76. Hospitals: obres, 31; redacció de projectes, 24. Centres de salut mental: en obres, 1; redacció de projectes, 1, i centres sociosanitaris: en obres, 4; redacció de projectes, 3. A on? Doncs, miri, a Sant Joan Despí, els tres hospitals en construcció, a Mollet i Sant Boi. I després s'estan remodelant Bellvitge, com he dit, l'Hospital de la Vall d'Hebron, l'Hospital Parc Taulí de Sabadell, l'Hospital de Granollers, l'Hospital de Terrassa, el Verge de la Cinta, i molts altres d'altres vegueries.

Es redactaran també, ja, projectes de construcció dels hospitals a Olot i a Puigcerdà, i s'acaba la construcció, com he dit abans, del de Vendrell. S'acaba la construcció de tres centres sociosanitaris a Tarragona, a l'Hospitalet –el Duran i Reynals– i a Palamós. I, després, s'inicia la construcció d'un centre psicogeriatric a Salt i l'ampliació de l'Hospital de Mataró, per a ubicar-hi nous serveis de salut mental.

Es dediquen 25 milions d'euros a la reposició d'equipaments de centres de l'ICS, que també n'hi havia molts que hi faltaven moltes coses. I es dediquen més de 6 milions d'euros a millorar i desenvolupar les tecnologies de la informació i de les comunicacions; que evidentment que no s'havien desplegat, però no s'havien desplegat des de fa molt temps, i a més s'havien desplegat amb unes dificultats molt grans de comunicació i amb unes formes molt especials de comunicació.

Pressupostos de compres de serveis per al 2005. Bé. En els equips d'atenció primària s'incrementen un 11,57 per cent; d'altres serveis d'atenció primària, un 15,02 per cent; l'atenció a la insuficiència renal, un 4,05 per cent; l'especialitzada, un 9,16 per cent; la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria, un 20 per cent; l'atenció sociosanitària, un 15,04 per cent; la salut mental, 14,10 per cent, i el total del CAP Salut, un 11,19 per cent.

I és que hi han despeses que s'incrementen més, perquè la despesa sociosanitària passa d'un 12 a un 15 per cent; la de salut mental passa d'un 11,5 a un 14,1 per cent.

I deixi'm que dediqui els últims minuts a detallar-li que, amb relació a salut pública –aquesta gran oblidada que fins i tot vostès se l'han oblidada, i que tant s'havia oblidat durant els vint-i-tres anys anteriors de Govern–, a part d'iniciar el desplegament de l'Agència de Protecció de la Salut com a futur embrió de l'Agència de Salut Pública de Catalunya, també es desenvoluparà un model organitzatiu per coordinar la salut pública amb la seguretat alimentària, també moltes vegades demanat des d'aquest Parlament i mai realitzat.

I els agrairia que ja que no li han fet una ullada, la hi fessin..., en el Programa 4134 de salut pública, i veurien com es detalla per primera vegada moltes coses que no hi eren detallades: abans hi havia hagut salut dental, també hi havia hagut prevenció de tabaquisme, però ja s'hi fa una diferència. Aquesta vegada hi hauran accions directes, intervencions comunitàries sobretot dirigides a la població de joves i femenina, perquè és on hi ha el grup de població que està fumant més. El Programa de prevenció i control de malalties cròniques, el Programa de promoció de la salut, el Programa d'alimentació i nutrició, el Programa d'educació sanitària, amb tots uns detalls..., el de veterinaris integrats en la xarxa de salut pública, el servei d'higiene alimentària... Però, permeti'm que em detingui en una cosa molt nova i important: els laboratoris de salut pública seran gestionats i coordinats, adscrits en el mateix Departament, i es gestionarà tots els aspectes relacionats amb el sistema de qualitat i d'acreditació d'aquests laboratoris, optimitzant-ne els recursos. Per què? Doncs, per fer allò que havíem demanat tantes vegades: una vigilància segura dels aliments, un pla d'investigació dels residus de medicaments veterinaris, una vigilància i control de les aigües de consum, una vigilància i control d'encefalopaties.

I, a més, seguir un altre programa, el 215, de seguiment dels contaminants del riu Ebre i altres emergències. Per què? Perquè hem denotat, i prou que ho hem debatut en aquesta cambra, que el control dels contaminants químics

persistents és un nou control que haurà de fer Salut Pública, així com les anàlisis dels organismes modificats genèticament. I, de tot això, abans, res de res.

Sanitat ambiental, un altre control que s'haurà de fer des de Salut Pública. Per això li he dit que no n'hi detallaré més, però jo crec que estaria bé que s'ho legissin, perquè així també sabrien de què va el canvi de direcció i de què va el canvi de rumb.

I deixi'm detallar un moment el Programa 4112, que veig que tampoc s'hi han fixat, perquè és el Programa en què es parla del reciclatge i formació continuada de personal sanitari a través de l'Institut d'Estudis de la Salut.

I aquest Programa detalla dos grans aspectes: per una banda, el Programa de formació de formadors; per una altra banda, el Programa de formació i assessorament de postgrau per a tutors i residents, i la creació d'una xarxa de comissions de docència i assessors que coordinen els òrgans docents en els centres sanitaris acreditats per a la formació d'especialistes. I tot això és un canvi qualitatiu per fer de la docència catalana en sanitat..., per posar-la en el grau d'excel·lència que li correspon..., als seus professionals, i per donar-los recursos.

Com que se m'acaba el temps..., en fi, els recomanaria que es llegissin millor el Programa..., i que, per una altra banda, sàpiguen que sí, que aquest pressupost servirà per donar un rumb molt més important a la salut que arribarà a tots els ciutadans, perquè la salut pública també és de tots els ciutadans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Valls. Senyor Sancho, vol fer ús del torn de rèplica? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, president. Bé. En el torn de rèplica, em permetran una cosa, em permetran que sigui una mica informal, no? És a dir, quan m'heu dit allò que hem fet un panorama apocalíptic, deixin-me explicar una anècdota una mica del meu poble. Diuen que un pescador de l'Ampolla va anar a examinar-se perquè li donessin el títol de patró d'una barca. I l'enginyer que l'examinava li va preguntar: «Què faria vostè si aquesta barca, estant a prop de la costa..., tingués de cop un gran vendaval?» I va dir: «Home, a prop de la costa, jo tiraria l'àncora i esperaria que passés el vendaval.» I l'enginyer li va preguntar: «Escolti, i si vingués més vendaval?» Va dir: «Doncs, amollaria corda.» I l'enginyer: «I si vingués més vendaval.» Li va dir: «Doncs, amollaria corda.» I al final, li diu: «Escolti, vostè d'on trau tanta corda?» I li va contestar: «Del mateix lloc d'on trau vostè el vendaval.»

Bé. Jo no he fet apocalipsi. El que és apocalíptic és comparar –comparar– el vent i la corda. El que és apocalíptic és comparar allò que ens deien i allò que fan. Això és el que és apocalíptic. Perquè, és clar, si jo els estic dient, que en gran mesura aquest pressupost té

molt d'igual amb els pressupostos de Convergència i Unió, doncs, no faig apocalipsi. El que els dic és: «Escoltin, vostès han d'assumir que governar té unes limitacions que eren les mateixes que nosaltres, i vostès les superen no de la mateixa manera que nosaltres, sinó que moltes vegades pitjor.» Aquest és el problema.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Aquest és el problema que els plantejo. No és apocalipsi, si no és apocalipsi, fixi-s'hi bé, vostès ens parlen de Pla de xoc i ens acusen de no haver fet suficient en plans de xoc i a ficar personal al Departament de Salut, a atenció primària. Jo m'he agafat..., i m'he molestat a buscar als diaris, al DOGC, quants n'havíem o quants no n'havíem contractat. I em trobo que el 2001 fem 202 places de personal sanitari d'atenció primària, 68 places de personal sanitari, no d'atenció primària; el 2002, en fem un total de 407 places, de personals d'equips d'atenció primària i de medicina de família i de pediatria; el 2003, en fem 221 places, de personal estatutari, 55 places de personal sanitari, 209 places de personal sanitari d'atenció primària. I això és tot als DOGC. És aquí. I no vam parlar de plans de xoc, simplement vam fer el que havíem de fer. Aquest és el problema.

El problema que els plantejem és que allò que deien no es correspon amb això que fan. Que vostès, quan porten el seu programa de govern, després el rebaixen per aconseguir el pacte del Tinell, després ens el rebaixen més per tal de fer un programa de govern, el tornen a rebaixar per a fer els pressupostos i, finalment, acaben no complint els pressupostos i ens quedem en aquesta apocalipsi que vostè ens diu. És a dir, la gran distància que hi ha entre allò que es predica i allò que es fa és lo que denunciem aquí.

I ho fem des d'una esperança molt clara. Quan jo parlo de l'autoritat de la consellera, jo sé que la consellera reivindica la seua autoritat, i en moltes de les coses que defensa hi estic més d'acord jo que alguns dels seus socis de Govern i, fins i tot, que alguns del seu partit. I això el problema és que li estan discutint i minant l'autoritat de la consellera des de dintre de la conselleria. I això crea una desconfiança absoluta en el mateix sistema i en el funcionament del Departament de Salut; cosa que jo estic convençut que si ho parlem en privat hi estariem d'acord: no es pot minar l'autoritat del Departament de Salut, perquè és l'autoritat sanitària de Catalunya i és la que ens pot garantir que el Departament vagi bé i que al final els ciutadans tinguin allò que han de tindre.

Però, deixi'm dir-li una cosa, la distància està en el fet que evidentment ser progressista a la pràctica és que aquells departaments que fan acció social, els apugin més el pressupost que d'altres que no fan aquesta acció social. És a dir, si creixen els ingressos de la Generalitat en un 14 per cent, com és que només creixem en Salut en un 9 per cent? Aquesta és la pregunta: perquè no creixem un 14 per cent? Perquè no fem allò de recuperar realment lo que vostès denunciaven que era temps perdut? Doncs, tornen a estar fent temps perdut. Aquest és el gran problema –aquest és el gran problema–, que, en lloc d'anar avant, perdem pes, el Depar-

tament de Salut, si el comparem amb d'altres departaments.

I no només el Departament de Salut. És a dir, quan parlem de béns socials, teníem un 58,5 per cent d'inversió en béns socials, i ara en aquests moments ens quedem en un 56 per cent, i, per tant, perdem dos punts. És a dir, el que els deia al principi: molt de vent, molta corda, que al final el gran problema és com administrar això i com no predicar tant vent perquè els altres no els amollessin tanta corda.

Si vostès fan realisme, evidentment ens trobaran. Els ho he dit moltes vegades: pacte de la sanitat catalana per aconseguir realment una gran millora en aquesta sanitat. Pacte aquí al Parlament. Discutir les qüestions al Parlament, no parlar dels concerts hospitalaris a través de la premsa, sinó venir al Parlament i discutir-ho amb tots els grups parlamentaris, amb tots els agents de salut i aconseguir grans acords. Ens hi tindran. Moltes vegades, estic segur que ens hi tindran fins i tot amb molta més lleialtat que alguns dels que avui s'asseuen amb vostès als bancs del Govern.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció de rèplica al diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Ens ha parlat... Senyora Valls, una primera cosa que, si m'ho permet, no ho he trobat bé i no té res a veure amb les diferències programàtiques i de visió pressupostària que puguem tenir, que és que vostè ha prejudicat el temps que havíem dedicat a fixar-nos i a llegir-nos el pressupost.

I miri, no em sembla bé, perquè, si m'ho permet, li diré que, com a mínim el diputat que li parla, ha dedicat molt més temps a llegir-se i a estudiar aquest pressupost del que ha dedicat el Govern i vostès a convèncer-nos a nosaltres que era un bon pressupost, que ha sigut zero minuts, zero segons. Per tant, si m'ho permet, aquesta entrada m'ha semblat absolutament desafortunada.

Ha dit, a continuació, que ens ho miràvem amb absoluta animadversió, i, com molt bé ha dit el senyor Sancho, que m'ha precedit una altra vegada en el torn de la paraula, tant el Grup de Convergència i Unió com el Grup Parlamentari Popular hem proposat al Govern diverses vegades arribar a un acord a l'estil del Pacte de Toledo amb relació a la sanitat. També sobre això no hem tingut cap mena de resposta, ni per part del tripartit ni per part del Govern. Així és que ni poc temps dedicat, ni cap animadversió.

A continuació, ha dit que havíem fet una presentació apocalíptica. Miri, per apocalipsi –per apocalipsi–, la nota de premsa que va haver de fer la conselleria amb relació a les deficiències del Departament de Salut feta per la Sindicatura de Greuges. Li estalviaré la lectura perquè tinc molt poca estona, però, això sí, les coses que no funcionen i que s'han de defensar, vostès, a través de la premsa, això sí que és apocalíptic.

A l'Acord del Tinell..., jo quasi que tirant..., fent d'*adivino* m'atreveixo a augurar que passarà de carta de navegació i al final de la legislatura ens acabaran, vostès, dient que en el fons el van plantejar com un acord de màxims, i que ja se sap que quan un fa un pacte allà hi plasma el que aspira a aconseguir, però que després hi han coses que es queden al tinter.

I em diu: «No ha parlat vostè de salut pública.» Miri, escolti'm, com que no he parlat de salut pública? Jo no em llegiré les coses, però vostè no m'escolta en absolut! Perquè he agafat la pàgina 44 de la seva carta de navegació, que ja li he dit que acabarà dient-me que és un acord de màxims en el futur, i li he esmentat els punts –només li n'he citat dos, li'n puc esmentar la resta, perquè gairebé cap, n'ha complert– que estan a l'apartat de salut pública de la qual en un any no s'ha fet re. I hem parlat de desigualtats i hem parlat de medicines naturals; la resta, no la hi esmento, només li he dit el que vostè sembla que no m'ha volgut escoltar.

Ens ha dit, a continuació, una cosa que m'ha semblat fantàstica. Diu: «estem coneixent la realitat més del que la coneixíem, i això és el que fa que hi hagin coses...» –ens ha vingut a dir al final, això no ho ha dit, ho poso jo– «que encara no estiguin en marxa». Escolti'm, espero que no es tiri els quatre anys per acabar de conèixer la realitat, perquè sinó, els ciutadans arribaran a la conclusió que es van equivocar a l'hora de votar-los, perquè posar al Govern unes persones que no coneixen la realitat..., com a mínim, és temerari. Per tant, tampoc aquesta m'ha semblat una expressió feliç ni afortunada.

Després ha donat una sèrie de dades, que són la cerimònia de la confusió. De CAP, en aquests moments, en obres o previstos a fer, en total n'hi han 17, però n'hi han 7 que vénen del pressupost del 2004, del 2003 i del 2002, i n'hi han 10 que són els que estan previstos en el pressupost del 2005. D'aquests 10, l'any que ve ja veurem quants n'han començat. Però ull, que una cosa són 7 que s'estan acabant, i l'altra són 10 que s'han de fer, no són 17 que estan en marxa.

I diu, a continuació: «i farem allò de la salut mental de Mataró». Miri, com que sóc d'allà, només li diré una cosa: reuneixi's amb el comitè d'empresa, busqui les actes del Consell Comarcal i de l'Ajuntament de Mataró, perquè hi ha un acord unànim amb relació a la nova planta de l'hospital per a salut mental que vostès, després resulta que aquí, al Parlament de Catalunya, hi han votat en contra.

Acabo. El Consell de Notables, sabedor que ja el senyor Piqué els ha donat tot el temps del món que els fes falta, els serveix a vostès per a una cosa, per al que a vostès els convé, que és no parlar del moll de l'os, que és com financem una tercera part del pressupost de la Generalitat per ajornar la presa de decisions, mentre, entre vostès, acaben d'aclarir la seva olla de cols perquè hi han models diferents. Però en canvi, en allò que estan d'acord, com per exemple implantar l'impost d'hidrocarburs, o gastar-se, que en un pressupost tan bèstia, la bagatella de 115.000 euros per canviar el nom del Departament –en això sí que estan d'acord–, per això, el Consell de Notables no serveix per parar la presa de

decisions. Estarà bé que deixin de tenir una actitud d'oposició, que es facin grans, i, a la millor, a mig mandat, en el 2006, tenim un pressupost, d'una vegada per totes, d'un govern que vol governar i que afronta el problema de la sanitat i la salut pública com a l'eix vertebral de l'assistència de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara el torn de contrarèplica. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor López, no l'he prejutjat, simplement he vist que algunes coses no les ha dit, i he pensat... Sí, que potser no s'havia llegit algun tros. Ja veig que s'ha llegit molt bé el Pacte del Tinell, però jo li volia dir tots els documents que acompanyen els pressupostos.

Respecte a la possibilitat de..., les opinions que vostès... El senyor Sancho em deia: «ho superen malament, el pitjor...» Miri, és una opinió personal, i per posar nota també s'ha de tenir autoritat. I si abans a un li han posat un zero en algunes determinades coses, un ha de tornar a passar l'examen, no? I quan a un l'han suspès –i perdonin que els ho digui, perquè els ho torno a repetir–, l'han suspès en salut pública, doncs, tampoc pot donar tantes desqualificacions.

Jo crec que en aquest moment s'està fent un canvi qualitatiu, no els ho detallaré, perquè crec que no és el moment, però hi han els centres d'atenció primària amb les obres detallades que s'estan fent, són les que he dit. Als que ens auguren unes grans discrepàncies, els voldria explicar que hi ha molt més que ens uneix que el que ens separa, i per tant, entre els grups que donen suport al Govern, no facin els auguris que potser vostès desitjarien, però que els asseguro que no formen part de la realitat.

I que en aquest moment, el canvi qualitatiu que suposa, incloses les desigualtats en salut... Perquè, és clar, quan vostè em remarca, senyor López –i em sorprèn, perquè mai me n'havien parlat vostès d'aquest tema. Jo estic encantada de comentar-ho tantes vegades com vulguin, perquè el tema de les desigualtats de salut, a Catalunya, per gènere, per territori, m'és especialment proper. I moltes de les mesures, quan es fan polítiques públiques, no es prenen unes mesures globals, sinó que es prenen a cada departament, i precisament incrementar els centres d'atenció primària a la regió sanitària de Lleida, com serà a Balaguer, a Mollerussa, Tremp, Almenar, a Tàrraga..., com a la regió de Tarragona: Bellveí, Calafell, Cambrils, el Pla de Santa Maria, Sant Pere i Sant Pau, Santa Oliva, Solivella i Tarragona, més tots els hospitals que li he dit abans, o a Terres de l'Ebre: Alcanar, Aldover, Bot, la Bisbal de Falset, Santa Bàrbara i Tivenys, i no continuo per les altres regions sanitàries, però n'hi ha a totes les regions sanitàries, també és treballar per igualar les desigualtats en salut, l'accessibilitat al sistema, i la millor atenció en el sistema sanitari.

Per tant, quan es treballa amb desigualtats, es treballa aquí, es treballa amb els aliments, es treballa amb el control de l'aigua, es treballa en el control de l'excés de despesa precisament farmacèutica –que especialment es dedica a les dones, eh?, sobretot la de psicofàrmacs. Per tant, tot això és treballar per les desigualtats en salut, i això és el que fa el Programa.

Res més, i moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon ara al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana la seva intervenció. Per fixar posició, té la paraula l'illustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Com que tinc un temps limitat, faré uns apunts que puguin complementar la intervenció que ha fet la senyora Carme Valls, que subscriu totalment.

Miri, la primera qüestió que hem de tenir molt clara és que, per primera vegada –o per segona, perquè l'any passat també va ser així en el pressupost que vam presentar, no l'any passat, el mes de juliol– és que parlem d'un pressupost real, i és un fet que és insòlit, perquè el Govern de Convergència i Unió ens presentava uns pressupostos que després es desviaven en més de 500 milions d'euros, i, per tant, tot el debat que fèiem aquí, al Parlament de Catalunya, no era res més que un debat sobre unes xifres absolutament irreal.

Per tant, per primera vegada podem parlar del que..., per primera vegada podem parlar de la realitat. I en aquesta realitat, el pressupost que aprovarem durant aquest mes, augmenta un 30 per cent respecte al que es va aprovar l'any 2003, i aquesta és una realitat clara. Per tant, si haguéssim fet aquella trampeta que era no imputar el pressupost real i posar un pressupost fictici l'any passat, i ara el podríem haver augmentat en unes xifres molt més elevades. I no s'ha fet.

La segona reflexió és que estem parlant d'unes dades que tampoc es poden comparar massa amb les que fa uns anys estàvem valorant, perquè ens estem trobant amb tot uns fenòmens nous que estan incrementant la despesa de manera exponencial, com és la immigració que estem tenint –molt important–, l'envelliment de la població, etcètera. I estem construint un pressupost sobre una demanda exponencial, i això no és senzill.

Tot i així, val la pena recordar que el pressupost actual representa un 4,57 per cent del producte interior brut, quan l'any passat representava un 4,47. És un augment, que segurament no és tot el que voldríem, però no deixa de ser significatiu quan estem parlant de producte interior brut. També ha augmentat la despesa *per capita*, de 987 euros a 1.021 euros, i per tant hi ha més diners per a cada un dels ciutadans d'aquest país.

Encara, és veritat que estem lluny del producte interior brut europeu que es destina a salut, que és el 6,1 per cent, i per això hem d'afrontar el problema clau del finançament de la sanitat catalana, que no és res més que el nou model de finançament. Sense una solució al nou

model de finançament i que reverteixi i s'imputi una bona part d'aquests ingressos que puguin arribar a la salut, no podrem arribar a aquestes mitjanes europees que, en l'Acord del Tinell a què abans feia referència, ens plantejàvem.

Per tant, doncs, és molt important que construïm el mateix consens que s'està plantejant en el nou model de finançament, també el podem construir quant a la sanitat catalana, que es faci una oposició responsable, tenint en compte que necessitem donar una imatge d'unitat, com l'hem de donar en el nou model de finançament, i que, per tant, puguem realment plantejar un increment de pressupostos, només possibles amb aquest augment del model de finançament, a partir de l'any següent.

També li volia comentar al senyor López... Vostè veu constantment la teoria de la conspiració dins de l'Acord tripartit, i això que era una teoria pròpiament marxista és curiós que la plantegi un partit lliberal com vostè; en tot cas, seria la teoria de la conspiració al revés. Jo li he de comentar que un govern de coalició ha d'ajuntar i cohesionar tres tradicions polítiques, i això requereix un ritme, que hi ha un consens sobre què fer, d'una manera molt clara, i que està expressada en l'Acord del Tinell, que anem ajustant progressivament el «com», i que, en tot cas, al llarg d'aquests quatre anys se li podrà demostrar i li demostrarem com és possible fer una política sanitària coherent, amb un consens ampli, que tant de bo algun dia, vostès, si al govern hi ha el partit de Convergència i Unió, doncs, també puguin comprendre i entendre, de la mateixa manera que amb el model de finançament sembla que es pot arribar a construir. Per tant, mireu a veure com ho podem construir, en el que ha de ser la prestació social més beneficiada d'aquest nou model de finançament, no ens enganyem, que serà la sanitat catalana i serà la prestació en salut.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, diputades, diputats... Bé, hi ha una qüestió que, en parlar de pressupost de salut i del sistema sanitari, planeja sempre, fins que no la tinguem ben resolta, que és la qüestió del finançament –després ja m'hi referiré–, i encara no l'hem resolt. No l'hem resolt, però estem en vies de fer-ho. I ho assenyalo perquè, malgrat que ens hauria agradat a tots, i a la consellera segur que la primera, que haguéssim pogut venir presentant un pressupost del 2005 amb aquesta qüestió ja resolta. El que sí que vull dir és que el Govern ha fet un considerable esforç per incrementar el pressupost sanitari, i per tant cal valorar molt positivament el document que se'ns ha entregat, pel que fa referència al pressupost, en el capítol de sanitat.

Dels 6.618 milions d'euros de l'any 2004, es passa a 7.231 milions d'euros l'any 2005, i això és un increment de més del 9 per cent. Estem en un volum de xifres molt important, estem parlant de la part del pressupost de la Generalitat més important. També vull dir que ha estat aprovat per unanimitat en el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, per tant, Associació Catalana de Municipis, Federació Catalana de Municipis, patronal, sindicats... Quantes vegades ha passat això? Bé, no ho sé, perquè jo no tinc tanta memòria, però em sembla que no és fàcil i cal destacar-ho.

Cal destacar, a més, una qüestió que s'ha dit aquí en diverses ocasions, però que la vull ressaltar, aquestes xifres també són xifres reals que han eixugat dèficit. Abans el senyor Sancho criticava que hi havia hagut un desviament, ha dit, de 30 milions d'euros. No, no han sigut 30 milions, han sigut 28,9 milions d'euros. És igual, aquí, amb el volum que estem, no ve d'un milió. Però escolti'm, senyor Sancho, l'any 2003, la desviació va ser de 531 milions, representava un 9,5 per cent del pressupost. Ara, aquests 29 milions d'euros, 28,9, representen el 0,4 per cent de desviació del pressupost 0,4 per cent. Home, hem de millorar-ho, que sigui menys, però no ho comparem, perquè, la veritat, eh?, és absolutament incomparable.

Per tant, el volum total del pressupost respon al compromís en volum total d'activitat. I això és una diferència, hauria de ser obvi que fos així, però no ho havia estat en els darrers anys, i per tant s'està fent un salt qualitatiu en control de despesa i en transparència.

També penso que cal destacar, i molt, l'esforç en la inversió. Es preveuen 285 milions d'euros, que no m'entretindré perquè no tinc temps tampoc, i a més a més la senyora Carme Valls ha fet una relació de les diferents inversions que estan pressupostades, però en tot cas, molt importants.

Per altra banda, nosaltres considerem cabdal que en les previsions per al 2005 s'efectuï el desplegament de l'Agència de Protecció de la Salut com a inici del que ha de ser la futura Agència de Salut Pública de Catalunya, encara enguany té un pressupost massa petit, però cal fer un esforç i un salt per a aquest projecte ambiciós.

També és positiva la creació de l'Agència Sociosanitària per a la Dependència, que s'elabori un nou mapa sanitari, perquè és cabdal poder conèixer, justament, tenir una radiografia actualitzada de les noves necessitats en matèria de salut, i evidentment –i ja tampoc m'hi referiré pràcticament–, els esforços per reduir llistes d'espera, la millora de l'atenció primària o la reordenació de la salut mental.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

La qüestió de la despesa farmacèutica. S'ha produït una inflació –el mateix senyor Sancho ho ha reconegut–, però és d'aquells aspectes en què caldrà fer un esforç per reduir més. I nosaltres entenem que cal tractar a fons, i haurem de tractar a fons, i aquí a la Comissió d'Experts no minimitzem, segur que ens ajudarà a fer una reflexió sobre com poder abordar el tema de la despesa farmacèutica. I una altra qüestió per poder estalviar: la racionalització, la millor gestió, que segur

que es pot millorar i que nosaltres entenem que ha de passar també per definir molt bé els àmbits de responsabilitats, la coresponsabilització, i més ara que es vol fer un nou model organitzatiu amb base territorial, que entenem que és molt positiu, però que, al mateix temps, haurà de quedar molt ben definida la responsabilització de cada àmbit per poder fer una important racionalització de recursos. I en aquest sentit no podem exigir responsabilitats als agents ni demanar coresponsabilitats als usuaris si el sistema no és suficientment racional i just.

Per tant...

El president

Senyora Comas...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...nosaltres votarem en contra de les esmenes de devolució presentades per Convergència i Unió i el Partit Popular.

El president

Gràcies.

Entrem en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyores i senyors diputats, em correspon defensar, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'esmena a la totalitat dels pressupostos per al 2005 del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de les seves entitats i empreses vinculades.

I deixi'm començar amb un apunt que conté menys ironia de la que pugui semblar a primera vista. I és que els confesso que mentre els analitzava, mentre els comparava amb els dels anys anteriors, mentre provava de veure la relació que tenien, si és que en tenien alguna, amb les crítiques que els portaveus dels grups que avui donen suport al Govern havien fet als presentats amb anterioritat pels governs de Convergència i Unió, o amb les proclames que havia fet el mateix conseller Siurana, no podia deixar de pensar en el famós conte de la muntanya que, després d'esforços descomunals, grans esbufecs i fort terrabastall, va parir un ratolinet.

Per què dic això? Els grups de la majoria s'han queixat durant anys de la migradesa dels recursos que es destinaven a l'agricultura, de la insuportable lleugeresa del seu pes relatiu en el conjunt dels pressupostos de la Generalitat. «Tot i que els pressupostos del DARP s'han incrementat en aquests darrers anys, el cert és que aquest augment no ha estat suficient, fins al punt de condemnar la política agrària autonòmica a la virtualitat» –cito paraules textuais del conseller Siurana a la Comissió d'Agricultura del dia 5 de febrer del 2004.

Però què és el que han fet vostès, una vegada han hagut de passar del discurs a la realitat, de les paraules als

fets? Què ha passat amb els pressupostos d'Agricultura des que governen? Mirin, la bona notícia és que els del 2005 augmenten gairebé un 20 per cent amb relació als del 2004, la qual cosa vol dir gairebé cinc punts per davant de la mitjana dels pressupostos de la Generalitat. Els felicitem. Però no cal que m'hi allargui, perquè suposo que en el torn en contra de l'esmena a la totalitat ens tocarà escoltar les lloances d'aquesta mostra de sensibilitat cap al món rural i el sector agrari que aquest augment representa.

La mala notícia, però, és que aquest avanç del 2005 l'únic que fa és compensar el retrocés del 2004, de tal manera que a la meitat de la seva legislatura vostès hauran arribat just al punt del qual sortien. És a dir, dos exercicis pressupostaris després els pressupostos del Departament representen l'1,3 per cent del conjunt dels pressupostos de la Generalitat, que és exactament la mateixa situació que hi havia dos anys abans, el 2003, amb els últims pressupostos del Govern de Convergència i Unió. Amb un agreujant, que han trencat la línia d'avanç ininterromput que s'havia produït en els darrers anys.

Convindran amb mi que no és per llançar coets, tot i que probablement cauran en la temptació de fer-ho. Francament, no crec que incorri en un mèrit especial algú que es limita a arreglar allò que ell mateix ha espatllat, tot i que un dels trets distintius d'aquest Govern sigui posar-se medalles pel bé que resol les crisis que ell mateix provoca.

Lamentablement els he de dir que tot això no em sorprèn. Si de cas, sorprèn que alguns diputats que per origen i per coneixement haurien de defensar amb eficàcia el món rural no ho facin. Però allà cadascú amb la seva responsabilitat, i els electors ja hi diran la seva. Mirin, si no canvien, el sector agrari i el món rural catalans pagaran un alt preu del seu pas pel Govern. Ho havíem advertit durant la campanya electoral, i els fets, per desgràcia, ens estan donant la raó. No està succeint res que no estigués anunciat, perquè el que passa és plenament coherent amb la visió esbiaixadament metropolitana del nostre país i amb el menyspreu pel món rural que tenen els qui de veritat manen en aquest Govern.

El conseller Siurana en la seva compareixença a la Comissió d'Agricultura va afirmar: «L'equilibri territorial ha estat un dels grans buits del nostre país, i això s'ha reflectit en un declivi de les comarques més rurals i deprimides.» I afegia: «S'ha d'acabar amb una política de pedaços i de curta volada, i encarar els reptes de futur del medi rural a Catalunya.»

Deixant a banda la falsedat d'aquesta afirmació, que no resisteix cap anàlisi mínimament seriosa de quina ha estat l'evolució de les comarques rurals en aquests últims anys, deguda precisament a la política dels governs de Convergència i Unió, mirin quina amarga ironia, quin sarcasme, que els pressupostos del 2005, els pressupostos..., els primers pressupostos íntegrament atribuïbles al tripartit suposin una davallada tan gran en el pes de la inversió pública del conjunt de tots els departaments a la Catalunya no metropolitana.

Són conscients que l'àmbit no metropolità, és a dir, per tant, per extensió, la Catalunya rural, l'àmbit del món rural, ha passat de tenir el 51,5 per cent de la inversió pública el 2003 al 29,4 en els pressupostos del 2005? Són conscients, per exemple, que la inversió pública en l'àmbit de Ponent ha passat de suposar el 9,3 per cent al 3,3 per cent en el 2005? O que les comarques centrals han passat de representar el 14 per cent al 5,8 per cent?

En això consisteix omplir «el gran buit» de l'equilibri territorial que denunciava el conseller Siurana? Aquesta és la seva manera d'acabar amb «la política de pedaços i de curta volada»? El seu discurs va per un costat, però la realitat d'allò que fan va per un altre. Fan com els màgics, que distreuen el públic gesticulant amb una mà mentre fan el truc amb l'altra.

Entrant al contingut concret d'aquests pressupostos, el primer que salta a la vista és que des del punt de vista qualitatiu són uns pressupostos de continuïtat. Excepte pel que fa al contracte territorial d'explotació, que ja tenia una dotació inicial en els pressupostos del 2004, no hi ha cap línia nova que concreti la voluntat política real de procedir al desplegament de la Llei d'orientació o al compliment del programa anunciat pel conseller.

Posaré alguns exemples d'aquestes absències: consell assessor agrari de Catalunya; oficina d'estudis d'adaptació a la normativa europea; creació del fons de terres; nou pla de modernització del cooperativisme agrari; nova cultura de l'aigua amb l'establiment de línies d'ajut orientades a les explotacions prioritàries per a la modernització i renovació de les tecnologies de rec fins a assolir una dotació de 30 milions d'euros l'any; creació d'un ens públic consorciat amb el sector per al foment de la innovació agrària i rural a Catalunya; creació de l'institut català de la qualitat agroalimentària. Res de res, cap previsió.

Des del punt de vista quantitatiu hi ha una dotació clarament insuficient en les línies estratègiques de les polítiques de modernització d'estructures, com els plans de millora, la incorporació de joves i els ajuts a la indústria agroalimentària.

Hi ha una nul·la dotació per a plans sectorials, si no és que pensin que amb 200.000 euros faran quelcom que no sigui irrisori per al sector del porcí, el de la vinya i el vi, el de la fruita dolça, per esmentar-ne alguns que estan d'actualitat i que tenen una situació especialment difícil en aquests moments. I no sé si amb aquesta partida també pensen fer front a l'impacte de l'augment del preu dels carburants. Suposo que en el torn de rèplica, de totes maneres, els grups de la majoria insistiran en les bondats dels augments de les diverses partides pressupostàries.

Vull posar de manifest que alguns d'aquests augments, de tota manera, només són un miratge. I els en posaré un exemple molt il·lustratiu, d'un d'aquests augments miratge. La partida destinada a grups Proder ha passat d'1 milió d'euros en els pressupostos del 2004 a 4.700.000 euros en els del 2005. És espectacular. Ja m'imagino el discurs que poden fer al voltant d'aquest augment i de com el Govern catalanista i d'esquerres

treballa per la diversificació de l'economia en el medi rural. Però hi ha un petit problema, i és que la dotació anual mitjana dels dos exercicis anteriors dels governs de Convergència i Unió ja era de 3 milions d'euros. És a dir que aquest augment tan espectacular en aparença, de fet, encobreix una reducció real.

En altres casos l'augment és real; naturalment que augmenten, només faltaria que en el context d'un pressupost plenament expansiu no augmentessin, i que augmenten per damunt de la mitjana. Ens n'alegrem, però amb això l'únic que fan és posar-se, com he dit abans, en la situació de partida.

Per totes les raons que he exposat i per altres que podria afegir-hi, creiem que aquests pressupostos han de ser tornats al Govern, perquè tot i la millora amb relació al 2004, que va significar un clar retrocés, no aconseguíem augmentar el pes relatiu del sector agrari i pesquer amb relació al conjunt dels pressupostos de la Generalitat, perquè, excepte pel que fa al contracte territorial, no compleixen el programa presentat per vostès, ni preveuen partides per desplegar la Llei d'orientació i perquè hi ha una orientació clarament insuficient en línies estratègiques i per a l'atac de problemes sectorials que són absolutament urgents i prioritaris.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup demana a la cambra que voti a favor de la devolució.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Popular, el senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, em plau fer ús de la paraula en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya per a presentar l'esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament d'Agricultura i a les seues empreses connexes.

Crec que estem al davant d'uns pressupostos referents al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que sembla que tots los arguments, totes les propostes, tots los compromisos que el Govern nos va fer cinc mesos enrere, quan nos va dir que el pròxim exercici 2005 es tindrien en compte, en aquest curt termini de temps ha sigut suficient per a fer canviar d'opinió el Govern tripartit i no recordar aquells compromisos que es deixaven per al pròxim exercici 2005 i que estem debatent.

Perquè cal recordar que hem de considerar aquest debat com una continuació dels pressupostos del 2004, que fa cinc mesos vam debatre, i que el Govern s'excusava que l'herència que havien rebut era greu i, per tant, havien de fer un pressupost ajustat en l'exercici del 2004 per a poder donar solucions fermes al sector a partir del 2005.

Doncs, bé, lo moment ha arribat i el compromís, una vegada més, davant el sector agrícola, ramader i pesquer queda pendent de resoldre amb una proposta de pressupost per al 2005 insuficient per al sector.

Podria continuar amb el mateix discurs de fa cinc mesos, quan parlàvem del pressupost en curs, perquè sem-

bla que l'actual pressupost és de caràcter continuista, en el sentit que no incorpora noves actuacions i noves prioritats.

La proposta de passar de 231 a 277 milions d'euros en principi és positiva, però tots som conscients que és insuficient per a un departament com és el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que any rere any és dels que menys partida pressupostària rep, però no per això és un departament que no sigui tan important com la resta. I a més a més en los últims anys, al sector, tot són contradiccions, i així ho manifesten los nostres pagesos al carrer, demanant al Govern solucions als seus problemes; problemes que, com és lògic, tenen molt a veure amb lo debat pressupostari i amb los resultats que se n'obtinguen.

Ens deia el senyor conseller en la seua presentació general dels pressupostos del 2004 que el seu retard va ser degut a voler saber la realitat de la situació dels diferents departaments abans de presentar els pressupostos, i denunciava al mateix temps que, després d'analitzar el contingut, se trobaven un dèficit donat per unes despeses addicionals d'1.177.000 milions d'euros, que corresponien a exercicis anteriors, donant a entendre, per part del conseller, que el Govern se veia obligat a posar en marxa una reducció de la despesa corrent, cosa que de principi tenia la seva contradicció al moment de considerar la despesa proposada, que, com podíem comprovar, no disminuïa en absolut sinó que ens proposaven un pressupost clarament expansiu.

I ahir vam veure lo mateix: una presentació..., que el Govern tripartit el valora amb ambició i amb optimisme; per tant, un cop més expansiu, amb l'increment d'un 24,8 per cent.

Si tenim en compte l'increment del present exercici en lo que correspon al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'uns 46 milions d'euros, podem comprovar que 1,5 milions van destinats a remuneració de personal; 12,2, a la compra de béns corrents; 4,5, a l'amortització d'interessos de l'ICCA; 6, a regadius. Per tant, si restem els increments descrits, podem comprovar que la resta del conjunt del pressupost del DARP adreçat al sector queda un any més insuficient per a poder fer front a les mancances del Departament i no permetrà complir els compromisos amb el sector.

S'ha de tenir en compte que és lo segon pressupost que presenta este Govern del tripartit, i que el 2004 no es van complir els pactes i compromisos assumits per l'Acord del tripartit amb lo sector agrícola, ramader i pesquer.

Per tant, amb els recursos que hi proposen destinar, com donaran resposta a la proposta d'impulsar la competitivitat i la qualitat del sector agroalimentari? Com garantiran la producció d'aliments segurs, de qualitat, respectuosos amb el medi ambient, de manera eficient i d'acord amb les exigències del consumidor mitjançant l'existència de controls efectius? Com donaran resposta a l'aposta per l'equilibri territorial i la sostenibilitat mitjançant la consolidació i la potenciació de la presència de la pagesia en el territori i la millora de la seua relació amb la resta de la societat, establint un catàleg

de qualificació d'espais especials d'interès agrari? Com milloraran la inserció de l'activitat agrària en la gestió del territori i l'establiment fins a final de l'any 2005 de programes específics d'infraestructures rurals, camins, electrificació, telèfon i accés a noves tecnologies? Com definiran i classificaran les explotacions prioritàries per assegurar la continuïtat de l'activitat agrària com a factor de millora de l'equilibri territorial? Com pensen dissenyar una nova administració agrària i dotar-la del suport financer apropiat? Com promouran la racionalització de la PAC? Com impulsaran la simplificació dels tràmits administratius mitjançant la creació d'una oficina d'estudis d'adaptació a la normativa europea? Com pensen avançar en la delimitació i aplicació de les mesures que contribueixen a l'enfortiment del món català rural? Com establiran un autèntic programa de sanitat per a animals amb unificació de criteris i atenció especial a la prevenció? Com afavoriran i donaran suport a les tecnologies de minimització d'impacte ambiental, purins, cadàvers, agroquímics? Com consolidaran l'administració agrària com a administració de serveis i participativa tot aprofitant les oportunitats que la PAC i la seua reforma ofereixen per a endegar una veritable política agrària catalana? Com potenciaran la recerca i el desenvolupament i la transferència tecnològica a través de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries i les seves universitats? Com donaran un impuls al Pla d'agricultura ecològica? Com donaran una aplicació estricta de les directrius europees pel que fa als productes transgènics? Com pensen impulsar l'aprofitament d'aigües residuals per a l'ús agrícola? Com pensen consolidar l'empresa familiar agrària, consolidant les explotacions familiars sobre la base d'una empresa familiar agrària moderna, competitiva i diversificada? Com pensen donar prioritat i impulsar accions destinades a la incorporació de la dona al món rural, amb línies d'actuació que faciliten les iniciatives empresarials d'autoocupació, associació o agrupació? Com pensen assolir un creixement modern i sostenible per al sector pesquer? Com potenciaran el Centre Nacional d'Agricultura i l'Escola Nauticopesquera? Com impulsaran a partir de polítiques consensuades amb tots els sectors afectats les vedes o aturades biològiques, per tal de facilitar la regeneració de la fauna marina? Com incorporaran les confraries en el procés de la comercialització?

Bé, totes estes propostes són propostes pactades pel tripartit, compromeses amb los pagesos, ramaders i pescadors, i que s'està esperant per part del sector una resposta a la seua posada en marxa, i que a pesar que d'algunes d'elles s'està elaborant la seua posada en marxa, també és veritat que altres que estaven compromeses per a l'exercici 2004 no s'han complit. I algunes d'elles més aviat han tingut iniciatives de l'oposició per a la seua posada en marxa, que no accions del mateix Govern.

Una mostra d'aquestes iniciatives és, per exemple, la Proposició no de llei presentada pel Grup Parlamentari Popular en què insta el Consell Executiu a presentar, abans de finalitzar l'any 2004, lo Projecte de llei sobre l'Estatut de l'empresa familiar agrària catalana, o la Proposició no de llei per la qual instem el Govern a plantejar al Govern de l'Estat la necessitat d'establir

ajuts per a les vedes biològiques, i moltes altres que vostès, il·lustres senyores i senyors diputats, ja coneixen i que ara no és lo moment de fer-ne un recordatori.

S'han de tenir en compte altres temes, com són los objectius assolits en l'anterior legislatura. I em refereixo a la regionalització del sector de l'arròs, que vull recordar que es va aconseguir amb un govern del Partit Popular, i que sóc conscient de la constància que el Govern de la Generalitat d'aquell moment va mantenir per arribar a obtenir l'objectiu, i que va reportar un gran benefici al sector arrosser català. I actualment se tornen a sentir rumors que altres comunitats autònomes, com l'Aragó i Andalusia, tornen a reclamar que la penalització per sobrepassar la producció se faci proporcional a nivell nacional, per la qual cosa espero que, amb el bon tarannà actual i la coincidència de sigles polítiques del nostre Govern i del Govern central, se respecti el control que a cada comunitat autònoma li correspon, per evitar l'expansió del cultiu, i, si alguna comunitat no el compleix, que pagui les seues conseqüències en la penalització que se li pugui aplicar, que en altres ocasions arribaren fins al 64 per cent.

Un altre rumor que, si es portava a terme, seria perjudicial per al sector de la fruita seca és la pretensió del Ministeri d'Agricultura, que pretén aportar dotze euros per hectàrea a l'ajuda estatal dintre de l'any 2005 i limitar l'ajut econòmic a uns altres dotze euros addicionals, quan tots som conscients que la Comissió Europea permet arribar fins a 120,75 euros per hectàrea. A més, s'ha de tenir en compte que la Unió Europea té previst, excepcionalment, apujar aquest import a 216 euros i permetre a l'estat membre aportar uns altres 120,75 euros addicionals.

Per tot lo manifestat, i altres coses que hi havien i en el moment de la rèplica podem dir, lo Grup Parlamentari Popular demanem la retirada dels pressupostos, i votarem la devolució d'aquests.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer un torn en contra, té la paraula el senyor Juan Manuel Jaime, del Grup Parlamentari Socialista.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputades, abans de tot, per una qüestió d'horari parlamentari, disculpar l'absència..., ja sé que no em correspon com a grup parlamentari, però disculpar l'absència de l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pel motiu de la inauguració de la fira Expoaviga; si no, estaria aquí, indubtablement, com sempre ha estat en aquesta cambra, per condició, per antiga condició de diputat, com bé ell va marcar a la Comissió d'Agricultura, però també com a actual responsable del Departament.

Senyor Ballabriga, jo suposo que la qüestió que vostè ha comentat, i penso que el seu Grup Parlamentari no vol confrontar la realitat de la Catalunya metropolitana amb la Catalunya rural, i aquest diputat pensa que no

era la seva intenció, però, com vostè ha comentat que hi havia una tendència metropolitana, suposo que no ho feia indirectament per inhabilitar aquest diputat que està parlant, pel seu origen geogràfic o per la seva situació social, igual que aquest diputat que parla no pensa que el senyor diputat de Convergència i Unió no està inhabilitat per a les seves tasques parlamentàries com a anterior responsable del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Però a part d'aquesta prèvia, senyor president, permetin-me, il·lustres senyors i senyores diputades, que em remeti al debat del juliol passat, quan fèiem el debat de pressupostos que va presentar el Govern de la Generalitat. Vaig començar la meua defensa del pressupost i el rebuig a les esmenes de la totalitat esmentant el president de la república espanyola Manuel Azaña, dient als diputats de Convergència i Unió i del Partit Popular que no es preocupessin, perquè aquest país ho canviaria. Aquest canvi està començant, i està començant també a plasmar-se des de l'estiu, però ara ho continuem fent i ho ampliarem, encara que els grups parlamentaris de l'oposició, que és la seva responsabilitat, presentin esmenes a la totalitat o posin pals a les rodes.

Però a part d'això, senyors i senyores diputades –ja s'ha comentat a bastament al llarg del debat pressupostari–: la previsió del creixement del PIB de Catalunya és del 2,8 per cent, com bé va comentar ahir el conseller Castells, un creixement moderat però optimista, i, a més a més, les inversions creixen per damunt del 18 per cent del pressupost en general. I jo els torno a dir, senyors i senyores diputades de l'oposició, que aquest vaixell està anant a bon port.

En concret, parlant del Departament d'Agricultura, com es deia abans, pel motiu de la present, aquest Departament ha augmentat qualitativament i quantitativament. Quantitativament en 40 milions d'euros, però també ho ha fet per sobre de la mitjana del pressupost general del Govern de la Generalitat, que era una de les crítiques que feia l'il·lustre senyor Ballabriga, de l'anterior debat, i, com diria l'anterior honorable president d'aquesta cambra, el senyor Rigol, home de poca fe, perquè nosaltres ja hem corregit aquesta tendència.

Però sobretot, senyors diputats i senyores diputades, el més important no és que augmenti quantitativament ni qualitativament, sinó que contraresta la tendència negativa del període 2001-2003, com bé ha comentat en la seva exposició en defensa de l'esmena el senyor Ballabriga. Hi ha un punt d'inflexió en aquesta Llei de pressupostos: la taxa de creixement per a l'any anterior és de quasi un 20 per cent més, doblant l'anterior exercici.

Vostès, senyors de Convergència i Unió, i amb la vènia dels il·lustres diputats del Partit Popular i també amb el seu vot, van fer el 2001 una arrencada de cavall i després una aturada de burro, però que nosaltres, amb la Llei del 2005, estem esmenant.

La quilla d'aquest vaixell, o sigui, el capítol 1, creix, però a conseqüència de l'actualització dels sous. Respecte al capítol 2, hi ha un creixement moderat, sobretot orientat, com bé abans comentava el senyor Bertomeu, a la modernització i tecnificació per afrontar els reptes del nou règim de pagaments de la Unió Europea,

i també per fer un impuls a un compromís de l'honorable conseller d'Agricultura, que va fer en aquesta cambra, que és la preparació del primer congrés del món rural.

Però, si hem parlat de la quilla, ara parlarem de la proa, que per nosaltres, pel nostre Grup Parlamentari, són els capítols inversors i del finançament de les empreses que inverteixen en el territori. Si mirem el pressupost en detall, no en termes absoluts, sinó en detall, tots els capítols del Departament, el sisè i el setè, que tenen la capacitat inversora, tant del Gabinet del Conseller com de la resta de direccions generals, augmenta. O sigui que si observem l'esforç, però també observem no simplement la proa, sinó també la popa, per estribord, per babord, o sigui, en totes les direccions generals, podem constatar que, respecte a l'exercici anterior, pugen absolutament tots els capítols sisè i setè. Això, com diria el senyor Ballabriga, *és facta, non verba*, fets i no paraules.

Però vostès es poden preguntar també, si van una mica més en detall, per què augmenta el Gabinet del Conseller o la Secretaria General, que no tenen una capacitat inversora real sobre el territori? Doncs, aquest Grup Parlamentari li respon: puja perquè hem imputat tot el capítol 1 del Departament d'Agricultura.

Aquest diputat que parla comprèn que els grups parlamentaris de l'oposició intentin desarborar aquest vaixell. Primer van intentar que aquest vaixell no sortís de les drassanes, perquè estava massa llstat. I en això em sembla que tota la cambra està d'acord. Vull recordar a aquesta cambra la manca de pressupost per al Pla de xoc i per al Pla de recuperació de les oliveres, i que nosaltres i el nostre Govern vam pal·liar, encara que alguns il·lustres diputats i diputades d'aquesta cambra varen sortit corrents per tal de sortir a la foto darrere la pancarta.

Però, el llast que nosaltres ens vam trobar, l'estem esmenant, i no es preocupin, que farem que aquest vaixell surti a la mar. I no serà aquest diputat qui digui que això és una qüestió imputable a una voluntat política, tot al contrari de la meua intenció; però han de reconèixer, senyors i senyores diputades, que hi ha un llast molt fort en el Departament: les vaques boges, la pesta porcina clàssica, el Pla de xoc de les oliveres o les aturades biològiques en el sector de la pesca. I com existeix, el Departament fa un esforç pressupostari considerable no tan sols per a la seva avarada, sinó perquè navegui amb una velocitat de creuer raonable.

Però permeti'm, honorable president del Parlament, que aprofiti l'avinentsa, parlant dels danys catastròfics, per proposar a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra la presentació d'una proposició no de llei conjunta que defineixi de forma clara que tot allò que sigui assecurable no sigui indemnitzable. No perquè aquest Grup Parlamentari, els Socialistes - Ciutadans pel Canvi, es malfii de la intencionalitat política en moments que el país pateix danys catastròfics, sinó perquè el Departament està fent un esforç econòmic, polític i pedagògic respecte a aquesta qüestió, i es concreta a la Llei de pressupostos respecte a la política d'agroassegurança. I amb això, senyors i senyores diputades, tenim ja el vaixell fora de les drassanes.

Ens trobem ara, en aquest debat, que Convergència i Unió i PP ja no poden impedir que surti de les drassanes, però ara volen desarborar, amb aquestes esmenes, una altra vegada el vaixell. Ja no poden enfonsar-lo, ja no tenen el Pla de xoc de les oliveres; ara volen desarborar-lo. Com deia el cantant poeta, el nostre Grup Parlamentari diu «no», nosaltres diem «no». Precisament perquè el DARP consolida pressupostàriament tots els compromisos dels programes plurianuals del PDR, i, a més a més, el pal major d'aquest vaixell que durà a bon vent aquest vaixell és el canal Segarra - Garrigues; nosaltres l'impulsem i treballem amb força, amb realisme i, sobretot, amb el que feia falta: amb un ampli consens amb el territori, sense generar falses expectatives, i amb una aportació pressupostària que es concreta en aquesta Llei.

Les polítiques envers els regadius suposen més de 40 milions d'euros. Això sí que és un fet, realment, històric en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Insistim i som tossuts, no per una qüestió de disciplina, com deia el president Maragall, sinó perquè som tossuts per una qüestió de convenciment.

Ja el poeta Àngel Guimerà deia: «Les veles s'inflaran i el vent ens portarà com un cavall desbocat per les ones.» Això és el vaixell del Departament d'Agricultura.

El pal major, o sigui, el canal Segarra - Garrigues l'estem fent i ho farem amb molta força, però en aquest pressupost i en la línia que va expressar el conseller d'Agricultura no simplement ens conformem amb un vaixell que floti i que navegui, sinó que vol que viri en el sentit de la modernitat i de la competitivitat, com deia l'il·lustre senyor Bertomeu. Volem una administració no tant sols de gestió sinó de serveis, d'unificar i simplificar les eines i els sistemes de gestió per tal de que siguin molt més eficients, diversificar els canals de comunicació, és a dir, generar una veritable xarxa vertebrada en aquests matèria i, sobretot, un sistema modern i versàtil per tal d'adaptar-nos als nous reptes que exigeix la política agrària comuna. Però vostès poden dir que és una qüestió molt endogàmica, que és un treball per al mateix Departament, però jo insisteixo –i el nostre Grup Parlamentari insisteix– que és una qüestió fonamental. Això..., i amb altres diputats d'aquesta cambra hem parlat que simplement passejant per les oficines comarcals ho podem veure a simple vista, que això ho pateixen tots els agricultors i ramaders de Catalunya.

En aquest sentit també s'ha de destacar que es fa un esforç per crear una xarxa de suport a la innovació i a la modernització de les empreses, tot col·laborant i fent un pacte amb el món universitari. Però, tampoc –i ho ha esmentat l'il·lustre diputat, senyor Bertomeu–, tampoc ens podem oblidar del sector agroalimentari, ja que és d'una importància vital per al nostre país, tant des de la vessant econòmica, com des de la vessant laboral. És per això que el DARP, directament i amb convenis amb entitats públiques, ha pressupostat al voltant de 63 milions d'euros per millorar el sector agroindustrial respecte a les condicions del mercat, primer per potenciar i innovar per tal d'adaptar aquestes produccions a les regles del mercat.

I, per últim, en la qüestió territorial destacar les aportacions que avanç ha comentat el senyor Ballabriga, les aportacions als contractes territorials d'explotació: al Pirineu, a l'Alt Urgell, 2 milions d'euros; al Camp de Tarragona, a la Conca de Barberà, 2 milions d'euros; Girona, Pla de l'Estany, 2 milions d'euros; Catalunya central, Berguedà, dos milions d'euros.

Senyores i senyors diputats, s'ho mirin com s'ho mirin, per la proa, per la popa, per babord, per estribord, aquest pressupost territorialment i sectorialment permet que la potència del nostre món rural vagi endavant i, a més a més, tenint com tenim un bon armador que és el pacte del Tinell, un bon comandament, que és l'honorable conseller, i tenint com tenim, el nostre Grup Parlamentari, unes esperances i unes il·lusions que espero que aquesta cambra comparteixi.

És per això –ja per terminar, senyor president– que l'altre debat vaig terminar com he començat, amb una reflexió del president Azaña. Però ara permeteu-me, il·lustres senyors i senyores diputades, que acabi la meua intervenció amb un poeta, en Walt Whitman: «El navío ha salvado todos los escollos, ya llegamos a puerto, ya oigo las campanas, ya el pueblo acude gozoso, los ojos siguen la firme quilla del navío resuelto y audaz. ¡Oh!, capitán mi capitán.»

És per això que el nostre Grup Parlamentari refusarà les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari Popular i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Gràcies, honorable president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El president

Té la paraula, per al torn de rèplica, el senyor Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president... Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, senyor Jaime, jo crec que ha volgut jugar amb un avantatge, amb tants símls mariners, coneixent que jo sóc un home d'interior, i, per tant, li confesso que al final entre la proa, la popa, la quilla i el pal major m'he perdut, no?, he intentat seguir-lo però m'he perdut.

Dit això, senyor Jaime, no dubti en cap moment del respecte que té aquest diputat per tots els diputats i diputades de la cambra i per vostè en particular, per tant, la meua referència a la comparació entre allò que rebien els pressupostos, la Catalunya metropolitana i la Catalunya no metropolitana, en cap cas perseguia cap mena d'enfrontament. És constatar una realitat que es produeix en els pressupostos d'enguany que no es produïen en els anteriors, senzillament això. I qualsevol que analitzi aquests pressupostos veurà com existeix una disminució claríssima de la participació del conjunt d'inversió dels pressupostos de la Generalitat, no solament del Departament d'Agricultura al que és la Catalunya no metropolitana, i per tant, per extensió, de la Catalunya rural al que és la Catalunya metropolitana. Això no persegueix cap enfrontament. Persegueix, senzillament, constatar una realitat que crec que és bo que la gent

conegui i que la tinguem clara, perquè no crec que sigui un fet accidental, crec que obeeix a un plantejament polític, que és el seu plantejament polític i que jo respecto, però no és el nostre.

Bé, dit això, torno estrictament al que és agricultura, al Departament d'Agricultura. Vostè, com ja..., i és obvi que ho fes, doncs ha plantejat la sèrie d'augment i la sèrie de dotacions en els pressupostos. Ja li he dit abans i li he admès que, efectivament, els pressupostos d'enguany augmenten un 20 per cent, augmenten per damunt de la mitjana dels pressupostos de la Generalitat. L'he felicitat també per això, però, li he dit una cosa: «Amb això vostè el que ha fet...», és a dir, vostè el que han fet amb això senzillament és posar el comptador en el punt de sortida que els hi havia deixat el Govern anterior. És a dir, senzillament, he dit: «Els pressupostos del 2003, del Departament d'Agricultura, suposaven l'1,3 per cent sobre el conjunt dels pressupostos de la Generalitat.» Vostè, en el seu primer pressupost, l'any 2004 van produir una baixa d'aquest percentatge i, el 2005, senzillament, han tornat a la posició de partida, i aquesta és una realitat.

Naturalment que els pressupostos augmenten; naturalment que augmenten, perquè amb uns pressupostos expansius com els que ens han plantejat, doncs, malament rai si no augmentessin. Però hi ha una altra cosa, l'augment que plantegen, amb tot i això, el pes relatiu és un argument, però és que l'altre, l'augment que vostès plantegen està, primer, per sota de l'augment mitjà dels darrers anys del Govern de Convergència i Unió –hi està claríssimament, les dades, si vol, els les preciso–, els pressupostos en el període 99-2003 del Departament d'Agricultura van augmentar un 72 per cent, quan l'augment dels pressupostos del conjunt de la Generalitat va ser del 40 per cent. Si tenim en compte que entremig va desaparèixer d'Agricultura, la Direcció General de Medi Natural, vol dir que aquests pressupostos es van doblar. Aquesta és la realitat.

I hi ha una altra cosa. Aquest augment que vostès plantegen, que està per sota del que havia plantejat Convergència i Unió, està també per sota del seu compromís electoral; que m'han dit que doblarien els pressupostos d'Agricultura, i de moment porten un trenta per cent. És a dir, vegi que en els dos anys, en els dos pressupostos que queden, o premen l'accelerador o no compliran tampoc aquest compromís.

Bé, el temps del qual disposem en aquesta rèplica lamentablement és molt breu, i a mi m'agradaria, doncs, de dir moltes coses que no tindrem ocasió de dir, però, en tot cas, reiteraré un element que em sembla important. Vostès van fer una crítica en el passat –jo no ho hauria plantejat si vostè no ho hagués tret–, dient: «El Departament d'Agricultura actuava com una gestoria, era un model gestoria.» Molt bé. Vostès amb aquests pressupostos, que contempen un important augment de la despesa corrent –capítol 1 i capítol 2–, consoliden els augmentos dels exercicis anteriors i, a més –a més–, els incrementen d'una manera molt significativa, perquè li vull recordar que el capítol 2 augmenta el 22 per cent. És a dir que segueixen instal·lats en el model gestoria, només que ara aquesta gestoria és més cara del que ho era per als seus usuaris i per al conjunt dels contribu-

ents. Aquesta és una realitat que està en els números dels pressupostos que vostès han presentat.

Bé, miri, acabo reiterant el que deia. Nosaltres entenem que aquests pressupostos, tot i la millora que representen des del punt de vista pressupostari, queden per sota de les necessitats del sector, per sota del que s'havia produït en els últims governs de Convergència i Unió, no donen resposta a necessitats peremptòries del sector agrari i del sector pesquer. És a dir, per exemple, una cosa que no hem observat és una necessitat que existeix en el sector pesquer de fer un pla de renovació de la flota pesquera d'arts menors, per dir un exemple d'un element estratègic que no hi és.

Per totes aquestes raons, nosaltres demanem la devolució dels pressupostos al Govern.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Bertomeu, pel Grup Popular.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Bé, jo crec que la intervenció de la primer part que he tingut abans, en la situació..., ratifiquem la voluntat que té el Govern tripartit de tirar endavant lo Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca quan no tenim la presència de cap dels consellers. Menys mal que tenim l'exconseller d'Agricultura que almenys sembla que hi tingui interès i el tenim aquí al costat, no?, però això ja significa alguna cosa de l'interès que té lo Govern en aquest Departament.

És curiós recordar totes les reivindicacions de les anteriors legislatures, tots los problemes los produïa Madrid, o més ben dit, lo Partit Popular, i ara és curiós, com deia el senyor conseller d'Agricultura, que hem d'evitar un conflicte social en resposta a les manifestacions que últimament està desenvolupant amb continuïtat per part dels nostres agricultors. I lo més curiós és que culpava de la situació Europa. Què passa, que Madrid ja no té res a veure, o és que els han fallat els esquemes i ara no troben sortida, perquè ja no està el Partit Popular per buscar el culpable? O sigui, lo Govern diu als pagesos que no pot finançar el gasoil perquè si no Brusselles los pot penalitzar, i quan Brusselles dona un ajut addicional als fruits secs llavors Madrid vol reduir la subvenció, i el tripartit ignora les accions del Govern central. És clar, lo sistema ha canviat i amb lo nou «talant» no podem hi haure discussions.

Mirin, mentre lo Partit Popular valorem negativament la proposta dels pressupostos per al sector agrícola, ramader i pesquer, lo Govern tripartit sembla que ignori la situació real dels nostres pagesos i pescadors. Sembla que les demandes al carrer a través de les diferents manifestacions no tenen importància. No passa res amb la pujada del gasoil, no passa res respecte al sector de l'oli, no passa res al sector vitivinícola, no passa res al sector porcí, no passa res al sector cunicular, no passa res amb les gelades, no passa res amb la producció de fruiters i ametllers, no passa res al sector dels cítrics, no passa res si no s'aprova la normativa de desplegament

reglamentari de la Llei 18/2001 d'orientació agrària. Tot és normal, tot està negociat pel tripartit amb talent i amb lo sector, però jo no puc entendre la comptabilitat del bon «talant» i les negociacions amb les manifestacions al carrer dels diferents sectors.

Per tant, crec que alguna cosa no funciona en la política del Govern del tripartit i crec que per bé dels sectors agrícola, ramader i pesquer ens hauríem de parar a reaccionar, negociar realment amb los sectors i dotar-los dels instruments necessaris perquè els sectors, tan importants com són aquests, no desapareguin de Catalunya per falta d'atenció i dotació de recursos a l'agricultura, ramaderia i pesca.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Per fer la rèplica del Grup Socialista, té la paraula el senyor Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, honorable president. Il·lustres senyores i senyors diputats, primer per respondre a l'illustre diputat portaveu del Partit Popular que tots els conflictes que vostè ha comentat, el pla de xoc de l'olivera, nosaltres l'hem resolt i l'hem pressupostat; el tema del pla vitivinícola, nosaltres ho estem parant i l'estem resolent i la resta de conflictes també ho estem resolent i ho estem parant, i això sí que és imputable a una gestió passada d'una coalició, del Govern de Convergència i Unió amb el suport dels vots del Partit Popular.

Però, a part d'això, esmentar les paraules del portaveu de Convergència i Unió. Jo sé que vostè té una àmplia experiència en gestories, no em ficaré en això, però, no parli en termes de valors relatius, sinó que parli en termes de calors absoluts, que això és lo que estem parlant i lo que hem presentat com a defensa o com rebuig de les esmenes de la totalitat de Convergència i Unió i del Partit Popular.

He comentat a vegades que els danys catastròfics que s'han sofert, i l'illustre diputat del Partit Popular ho ha comentat, el tema de les vaques boges, la pesta porcina, no eren imputables a una voluntat política, no?, però sí que la diferència que vostè ha comentat entre la Catalunya rural i la Catalunya metropolitana sí que és imputable a la gestió de vint-i-tres anys de Govern de Convergència i Unió i no a la tasca de Govern que està fent el Govern progressista i catalanista d'aquest país. És per això –i s'ha comentat, també– la pujada del capítol 2; l'he esmentada amb molta contundència i aquest Grup Parlamentari considerava que era fonamental. L'augment del capítol 2 és per una adaptació als nous reptes que tenim i espero que tots els grups parlamentaris estiguin, com altres vegades el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha estat al costat del Govern, estiguin per entomar el nou repte d'aplicació de la PAC.

Gràcies, senyor president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Jordi Ausàs, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per fixar posició.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, el nostre Grup, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no donarà suport a les esmenes de retorn presentades al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per part de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular, ni a les empreses que depenen d'aquest Departament.

Els comptes que ens presenta el Govern de Catalunya per al 2005, és ben cert –tothom ho ha dit, tothom ha coincidit a expressar-ho d'aquesta manera– que suposen un salt important endavant i una prioritització clara de les polítiques de suport del sector primari i del món rural en el seu conjunt.

Uns comptes que sumen 277 milions d'euros, que suposen, també, com s'ha dit i s'ha reconegut, un 20 per cent més d'increment amb relació a l'any anterior, i quasi un 50 per cent més d'increment amb relació a ara fa dos anys.

Per tant, estem parlant d'un increment, d'una pujada importantíssima, que en cap cas, doncs, hem de caure, lògicament, en l'autocomplaença ni mostrar-nos cofois perquè partim d'una deixadesa important des de fa molts i molts anys, i, per tant, caldrà continuar de manera imparabile aquest creixement per tal que les polítiques de suport al món rural, de suport al sector primari creixin i segueixin en una línia..., en una línia ascendent.

Ara bé, de les paraules del senyor Ballabriga que feien referència a exercicis pressupostaris d'anys anteriors, jo penso que aquesta cambra, doncs, recorda amb claredat, recorda clarament, doncs, els moments en què el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca negava al sector primari, negava als pàgels aquelles inversions directes que venien de la Unió Europea, precisament perquè el Govern nostre, el Govern de Catalunya era incapaç d'aportar-hi la part que li corresponia, d'aportar-hi la part que li tocava.

És clar, explicat fora d'aquesta cambra, d'aquestes quatre parets, es posarien a riure, molta gent. Però el tracte era ben fàcil i era ben còmode, i ben favorable als nostres interessos, eh?: «Si n'hi poseu una part, nosaltres n'hi posem tres.» Però com que no hi posaven una part, ens quedàvem sense res. I això no va ser un any, ni un altre, ni un altre, sinó que va ser al llarg..., no estic parlant del darrer, no estic parlant del darrer Govern de la Generalitat, però estic parlant del Govern de Convergència i Unió, que durant anys i anys i anys ha negat que a Catalunya, a diferència d'altres comunitats de l'Estat espanyol, poguéssim, doncs, dur a terme unes polítiques molt favorable al sector primari en el seu conjunt.

Per tant, més val que no mirem endarrere, més val que no mirem quines han estat les polítiques de Convergència i Unió al llarg de tots aquests anys, perquè estem en una altra línia. Jo li agraeixo, senyor Ballabriga, el re-

coneixement d'un salt important en aquests pressupostos. Ara bé, cal continuar, com deia, en aquesta línia de creixement, en aquesta línia ascendent, pel que fa als recursos econòmics. I també, pel que fa, doncs, a canvis substancials que també es produeixen en aquests comptes, que són les dinàmiques dels darrers anys, com ara, doncs, aquell engreixament... –vostè parlava de gestoria–, aquell engreixament de les partides de Gabinet del Conseller i de les partides de Secretaria General en detriment de l'execució d'una veritable política agrària.

I vostè em deia que això no és cert, que segueixen creixent i creixent les partides aquestes, però vostè també sap que dins d'aquestes partides, com deia molt bé el portaveu del Grup socialista, en aquest exercici s'hi comptabilitzen altres actuacions molt clares, molt concretes, molt determinades, com, per exemple, l'organització d'aquest compromís del Govern de Catalunya, de l'organització d'aquest primer congrés del món rural, que ha de suposar, amb claredat, la determinació de la diagnosi que ens ajudarà, doncs, a aportar solucions en un futur immediat.

El canvi, per tant, després d'aquests comptes, es comença a visualitzar en aquests pressupostos, de la mateixa manera que també s'aposta clarament per polítiques concretes, compromeses en el nostre programa de govern, en el programa de govern amb què Esquerra Republicana es va presentar a les eleccions, programa de govern també inclòs en l'Acord del Tinell.

I la veritat és que tinc poc temps, però jo voldria remarcar, com s'ha fet, com s'ha dit, un d'aquests compromisos que queda visualitzat claríssimament en aquests comptes pressupostaris, que és el Contracte territorial d'explotació; una dotació econòmica important per dur a terme el pla pilot en quatre comarques concretes del nostre país, una per cada demarcació; un contracte que en el futur, doncs, s'haurà d'estendre al conjunt de Catalunya, i que no és simbòlic sinó que és molt significatiu: és posar la primera pedra per aconseguir el que és la mare dels ous, aconseguir aquest gran acord nacional, aquest conveni, aquest contracte claríssim entre la societat i els pagesos, els uns compromesos a produir productes de qualitat, compromesos a endreçar el país, compromesos a gestionar correctament el medi ambient, compromesos a elaborar productes, com dic, amb base a la traçabilitat, a la multifuncionalitat, i, d'una altra banda d'aquest contracte, la societat, la societat disposada, lògicament, a aportar els recursos econòmics per fer front a aquest model de país i a més a més, doncs, fer-ho convençuts que és...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ausàs i Coll

...per l'interès general.

El president

...s'ha acabat el temps.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la senyora Bet Font té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president; de l'escó estant, perquè la meua intenció és no entrar a rebatre punt per punt els arguments de Convergència i Unió i del Grup Popular, que això ja ho ha fet el senyor Juanma Jaime en el seu torn, i també, doncs, el senyor Jordi Ausàs n'ha fet alguna referència, sinó que el que faré serà argumentar per què nosaltres considerem que no cal un retorn d'aquests pressupostos, perquè entenem que ja hi ha un salt qualitatiu i quantitatiu important i que per això nosaltres hi donem suport.

Volem fer esment que precisament en aquests pressupostos hi ha tot un paquet d'actuacions relacionades amb el món agrari, però també n'hi han del sector pesquer, que avui jo crec que ha sigut el gran oblidat d'aquest debat.

Començo per aquest darrer perquè la intervenció que jo volia fer era molt concreta i puntual, per destacar senzillament que hi ha una voluntat d'aquest Govern que no hi era en l'anterior, que és la d'estudiar bé la situació amb la complicitat de tothom, del sector, dels científics i dels tècnics, i, per tant, d'avançar junts en la recerca de solucions. I, evidentment, destacar, doncs, que hi ha una continuïtat en la despesa necessària de les indemnitzacions per aturades biològiques.

I entrant al món agrari volem fer esment de quatre tipus d'actuacions que es contemplen en aquests pressupostos. Una és les actuacions que tenen per objectiu la consolidació de l'activitat agrària avui; unes altres, la modernització de les activitats pensant precisament en el futur; una altra..., i en aquest capítol, doncs, hi ha també la reflexió necessària i imprescindible sobre què ha de passar o què volem que passi en el món rural, i, finalment, un apartat de despeses relacionades amb un pas-sat que, evidentment, en aquest cas, com comentaré, assumim.

Pel que fa a la consolidació d'activitats avui, entenem que hi ha un element molt important en aquests pressupostos que és l'aparició d'una partida pressupostària per als contractes territorials d'explotació, que el que pretenen, per dir-ho d'una manera molt senzilla, és compatibilitzar el fet de guanyar-se la vida i la conservació del medi ambient i del territori. Però també per avui, per ara, el que creiem és que és important un altre apartat nou, que és el de facilitar la gestió a través d'uns sistemes d'informació moderns que garanteixin l'adaptació als nous reptes de la PAC.

Pel que a la modernització de les activitats en el futur, des d'aquest nou Govern, i nosaltres, com a Grup Parlamentari, creiem que és fonamental que així sigui, hi ha un impuls del desenvolupament tecnològic, un impuls a la innovació i a la recerca, en col·laboració amb

el món universitari, però també donant ajuts a la modernització de les empreses, una aposta per la modernització de les cooperatives agràries, i també per la formació.

I pel que fa a les despeses que deia relacionades amb el passat i que evidentment assumim, doncs, com ja vostès saben, són uns compromisos plurianuals per fer front a aquests danys catastròfics, a aquestes gelades, per a les oliveres, a aquestes indemnitzacions per malalties en la ramaderia, etcètera.

I, finalment, aquesta reflexió que deia de..., com a necessària i imprescindible, pensant en el futur del món rural, que serà aquest primer congrés del món rural, que, com ja s'ha anunciat, es celebrarà properament.

Res més.

I, per tant, per tot això, nosaltres votarem en contra de les dues esmenes a la totalitat que s'han plantejat en aquest Departament.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Passem al Departament de Treball i Indústria. Per defensar les esmenes, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández i Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo voldria fugir, si és que és possible, d'un debat centrat, com ens ha passat tantes i tantes vegades en el debat pressupostari –ho avanço de cara a la rèplica del Partit Socialista i d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya–..., dels percentatges –i Esquerra Alternativa, faltaria més!–, dels percentatges clàssics respecte al pressupost.

I m'agradaria centrar-me, i aprofitaré aquesta primera intervenció, i també –els ho avanço, perquè ningú cregués que seria un menysteniment de la rèplica– ho aprofitaré, també, en el segon torn de rèplica, per situar els temes que jo entenc que són fonamentals cara a aquest pressupost. Els ho anuncio: nou model industrial, acord estratègic per a la competitivitat, Agència Catalana d'Inversions, pimes, atenció pressupostària i pressió fiscal, Forcem, SOC, política energètica, i les nostres intencions.

Comencem pel primer punt: nou model industrial. De fet, amb el conseller Rañé i amb els diversos portaveus que donen suport al Grup que conforma el Govern, hem discutit diverses vegades durant aquesta legislatura si estem davant del perfil d'un nou model industrial per a Catalunya. La meua tesi, com vostès saben, és que no. La meua tesi és que vostès, malgrat l'anunci solemne i formal, la proclamació fins i tot entusiasta d'un nou model industrial, estan treballant amb un model industrial que és, per cert, el model industrial amb què treballen totes les democràcies occidentals. Amb més o menys intensificació, però el nou model industrial... És difícil parlar d'alternatives a aquest model industrial,

però jo estava, si més no, atent que la configuració de l'actual pressupost ens permetés parlar de característiques específiques d'un nou model industrial.

Doncs, un analitza el pressupost i arriba a la clara conclusió que vostès parlen del que hem vingut parlant tradicionalment: de la internacionalització, de la competitivitat, de la innovació, de la recerca, de la formació, i intensifiquen en la mesura que el pressupost els ho permet –què els haig de dir jo que no ho hagi patit també, com vostès ho pateixen a l'hora de configurar el pressupost– aquestes mateixes polítiques.

Primera pregunta: aquest pressupost planteja línies de model industrial alternatives a l'anterior? Primera resposta: indiscutiblement, no. A partir d'aquí, evidentment, el conseller Castells, en la presentació del pressupost l'altre dia, tractava de prendre aire amb les noves línies, amb els nous plantejaments de model industrial, apuntant noves inversions, en quins àmbits? Laboratoris farmacèutics, biomedicina i aeronàutica. I vostès saben tan bé com jo que aquests àmbits han estat objecte de tracte preferent amb l'anterior Govern, ho seran amb aquest, ho seran amb el que ve, i comporten un espai molt reduït de la política industrial del nostre país, amb l'excepció dels laboratoris farmacèutics. Ho és la biomedicina, i ho és l'aeronàutica. I no hi ha cap conseller d'Indústria que veritablement conegui de què parla que pensi que aquestes poden ser alternatives a un model industrial configurat com l'entenem.

Bé, aleshores, per què vostè afirma tan clarament que estem fent les mateixes polítiques, intensificant una mica els accents? Pel mateix pressupost. Si vostès m'ho permeten, el pressupost creix per sota de la mitjana dels pressupostos dels diversos departaments, amb una qüestió molt important que no vull que passi desapercebuda, que és la següent. Si ho mirem amb detall, vostès comptabilitzen fins a 175 milions que vénen de l'Inem, i aquest és un salt molt important respecte de la comptabilització dels 82 milions que venien de l'Inem de l'exercici 2004.

Si separem aquesta quantitat, que jo crec que és el que hem de fer amb puritat des del punt de vista del tractament parlamentari, estem parlant d'un increment del 5,4 per cent. Totes les polítiques de què hem parlat i de què hem preconitzat la importància, d'aquestes polítiques, fan que parlem d'un increment pressupostari, li donem les voltes que li donem, del 5,4 per cent.

Que no és molt? Déu n'hi do. Que és insuficient? Indiscutiblement, sí. Però no voldria tenir polèmiques sobre aquesta qüestió, ja els ho avanço a l'hora de la rèplica, perquè estic convençut que el conseller Rañé i el Govern tripartit desitjarien tenir més pressupost en aquest àmbit. No perdem el temps amb aquesta qüestió. Jo ja sé que voldrien més pressupost en aquest àmbit. Però, amics, les limitacions pressupostàries i les limitacions financeres són les que són per a aquest Govern i per a qualsevol govern que no tingui un nou model de política industrial, que no vostè no tenen.

Dos, l'Agència..., el marc per a la competitivitat, l'acord estratègic per a la competitivitat. Bé, jo he estat molt atent que hi hagués un reflex pressupostari d'aquest acord, que és l'espina dorsal del nou plantejament per

a la competitivitat de tot el Govern de la Generalitat de Catalunya. I aquí el balanç és clarament decebedor.

Explicaran el que vulguin, nou mesos de debat amb els agents socials..., perquè avui no tinguem una translació pressupostària més enllà de la que teníem, reordenada, recollida i recosida, respecte a aquest acord per a la competitivitat.

Esmentava ahir el conseller Castells que aquest era un primer acord que semblava fet amb la política democràtica de la Generalitat de Catalunya. Home, vostès coneixen el conjunt d'acords que, amb els agents socials, empresaris i sindicats, durant tots aquests anys, hem anat treballant, buscant solucions específiques per a sectors determinats. La qüestió és la següent: nou mesos de debat i no tenim un document signat.

Ens deia el conseller Castells, i ens ho repetiran ara vostès: «Això està al caure.» Està al caure després de nou mesos de debat, i no tenim la garantia, perquè ens ho diuen ells, ni de Comissions, ni d'UGT, ni de la patronal que aquest acord pugui ser signat. Per què ens diuen els sindicats que aquest acord no pot ser signat? Doncs, per una raó tan senzilla com la que segueix: no hi ha la translació pressupostària que aquest acord requereix. Per què? Perquè estem parlant d'un reafegit i un recosit de partides parlamentàries que conformaven el pressupost anterior.

No em diguin allò que «hi dediquem 100 milions d'euros al nou acord per a la competitivitat». Estem en un acord que és estratègic, transversal a l'acció de Govern, que no té translació pressupostària aquest any. Pregunta: «Ho tindrà per al 2006?» Resposta: «Ja en parlarem.» Però avui l'acord de competitivitat és el que és, el balanç és el que és, el reflex parlamentari d'aquest acord no és el que hauríem d'esperar en els pressupostos de l'any 2005.

Agència Catalana d'Inversions. El tractament pressupostari de l'Agència Catalana d'Inversions té un increment de 2,43 milions d'euros. No està malament –no està malament–, però, veritablement tornem a estar en aquella fórmula d'anar recomponent partides i destinacions de pressupost anterior que teníem per a aquesta qüestió en l'àmbit de l'Agència Catalana d'Inversions. És a dir que tot l'esforç que hem centrat a l'hora de parlar de la internacionalització de la nostra economia, a l'hora d'anunciar l'Agència Catalana d'Inversions, a l'hora de fer la política per a la competitivitat, implica que hi ha un increment d'aquests 2,43 milions d'euros. «–Diputat Teixidó, que no us saluda això? –I tant, ben positivament!, però el balanç és el que és: 2,43, amb un creixement del pressupost del seu Departament del 5,43 per cent.» Jo crec que estem parlant de quantitats molt petites que no autoritzen, si més no, a fer un cant entusiasta respecte a aquest pressupost.

Què dediquen vostès de més a la partida d'Innovació? Exactament 0,14 milions d'euros, si tenim en compte les partides que hi havia el 2004, que també és un increment, des del meu punt de vista, petit. Que naturalment va en la línia correcta, no hi ha cap increment que no vagi en la línia correcta, no hi ha cap increment que nosaltres no saludem positivament, però no resolt ni el nou model de política industrial, ni el nou marc

per a l'estratègia competitiva de les nostres empreses, ni una voluntat decidida de canvi per part del Govern de la Generalitat, avui en mans del tripartit.

Quart punt, les pimes: atenció pressupostària i pressió fiscal. Doncs, aquí em sembla molt evident, jo he estat tractant de detectar en el seu pressupost quina atenció específica, en l'àmbit del que configuraven pressupostàriament, dedicaven a les pimes. Doncs, molt poqueta. I, sobretot, en quin àmbit? En l'àmbit on li seria més propi que és l'ajut sistemàtic i específic al gran teixit d'empreses del nostre país. I aquí sí que té sentit el debat al qual ahir participaven el conseller Castells i el diputat Homs, en el sentit de si teníem o no teníem pressió fiscal. És desconèixer la realitat de les nostres petites i mitjanes empreses creure que un cànon de l'aigua en sectors com: energètics, paper, tèxtil, químics, i l'impost afegit del gasoil no afectarà la competitivitat de les nostres empreses. No hem de discutir de la pressió fiscal globalment considerada, que no tindria gaire sentit, i que hauríem de parlar més de pressió d'esforç fiscal que de pressió fiscal, que seria la divisió entre la pressió fiscal i el nombre de contribuents. No és aquest el debat. El debat és com afecta, des del punt de vista pressupostari, una pressió fiscal al teixit bàsic de la nostra societat que són les petites i mitjanes empreses.

Forcem..., que ens queda temps president?

El president

Quaranta segons.

El Sr. Fernández i Teixidó

Quaranta segons per al Forcem. Després entrarem en Forcem i SOC, perquè m'interessa que vostès tinguin clar què és el que pensem respecte a això. No cal que li donem toms, al Forcem. Tenim un balanç clar del que està passant. Vàrem tenir l'oportunitat, l'altre Ple, d'aprovar una moció que donés suport al conseller Rañé i al Govern a l'hora de negociar amb Madrid. Vostès no ho van creure oportú, i avui tenim el pressupost que tenim.

Partida destinada al Consorci del Forcem: deu euros –deu euros–, la qual cosa vol dir: o que vostès estan esperant que arribin els diners que han d'arribar –ho pensen vostès que han d'arribar– inevitablement de Madrid, o que l'assignació pressupostària que fan en el capítol del Forcem és ridícula.

El president

Se li han acabat els quaranta i els deu minuts, senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Doncs, moltes gràcies, senyor president. Seguirem després amb el SOC, amb la política energètica i en quines són les nostres posicions que defensem en aquest pressupost.

El president

Doncs, té la paraula el senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies. Honorable conseller, gràcies per la seva presència. Per fer unes ràpides pinzellades amb relació a l'apartat de Treball de la conselleria, deixant la part d'Indústria al meu company i l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

Unes breus pinzellades en Treball. Se'ns va anunciar uns dies endarrere per part de la consellera, l'honorable Anna Simó, de Benestar i Família, que properament es produiria un traspass de polítiques de treball específiques en el camp de la inserció de discapacitats cap a la conselleria de Treball. No hem sabut trobar en el pressupost, ni d'un departament, com explicarà després la senyora Montserrat, ni en el que jo ara m'estic referint, cap mena d'aplicació pràctica del que se'ns va anunciar per part de l'honorable consellera.

Segona pinzellada: prevenció de riscos laborals. Hi ha un increment important de la partida, però hi ha un clar incompliment amb relació al que vostès s'havien compromès en el seu acord de Govern sobre la redacció d'una llei de prevenció de riscos laborals de Catalunya. I sobre això anunciem la presentació d'una proposició no de llei, i, si vostès no la porten en temps i forma..., la presentació per part nostra d'un proposició de llei amb relació a la Llei de prevenció, que esperem que serveixi per poder discutir entre vostès i nosaltres. I, malgrat que és veritat que hi ha hagut una reducció d'accidents, a Catalunya i a la resta de l'Estat, posar l'accent en el fet que depèn de quines noves malalties laborals són més difícils de detectar, reclamen més pressupost i, partides com, per exemple, la de programes de vigilància i control de la precarietat, amb 250.000 euros, són manifestament –manifestament– insuficients.

Dos apunts més: empreses d'inserció ocupacional. Tots ells han passat, crec, per tots els grups parlamentaris –Convergència, Iniciativa, Esquerra, Socialistes, PP– explicant-nos les penúries i dificultats que tenen per comunicar-se amb la conselleria. Com a mínim nosaltres sobre això, i en el tràmit d'esmenes de final del mes que ve, hem presentat un grapat d'esmenes, ja que sembla que ells no han tingut èxit a l'hora de comunicar-se amb la conselleria.

Acabo. Hem tingut la temptació de no presentar aquesta esmena a la totalitat pel que feia referència a la part de Treball, perquè el discurs del Govern en aquesta cambra amb relació a trenta-cinc hores de salaris mínims interprofessionals –en aquest cas, gràcies a Déu–, no té cap mena de plasmació en les partides de Treball del pressupost.

I una última cosa per acabar aquest apartat i donar pas a la part d'Indústria: es van donar per part de vostè, honorable conseller, fa uns dies les dades d'atur del mes d'octubre. Són molt bones. És en una situació en què hi han bones xifres d'atur i un bon estat del mercat de treball on estaria molt bé que el que vostès diuen que faran en el pacte de competitivitat que ara exposarà el senyor Rodríguez, que és flexibilitzar el mercat laboral com a forma de garantir més treball estable, ho poguessin portar a terme.

Ens costa molt de creure, però sobre això tenim una llum d'esperança.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., si hi ha un element característic de la situació industrial, no només del país, sinó gairebé d'arreu del món, és el procés de revolució tecnològica que estem vivint. Procés que té com a conseqüència, segurament junt amb altres factors, qüestions com ara la mundialització, entorn a la qual es visualitzen riscos i oportunitats. Riscos com ara el de les deslocalitzacions que en els darrers anys i en els darrers mesos han anat afectant el nostre teixit productiu fruit de la major competitivitat de nous països productors que s'han anat incorporant a aquest nou mercat mundial. Però també oportunitats, com ho són l'obertura de les produccions a nous mercats emergents i els nous països productors també ho són en la mesura del seu creixement, i, fins i tot, la possibilitat de desplaçar parcialment el nostre propi teixit productiu a l'exterior, i que, en conjunt, és allò que hem vingut a denominar «internacionalització».

No hi ha cap mena de dubte que aquestes són les qüestions que avui cal abordar com a prioritàries des del Departament de Treball i Indústria i també des de l'acció de Govern en el seu conjunt, però d'una forma molt més intensa des de l'àrea d'indústria. De manera que les polítiques que es duguin a terme siguin polítiques que siguin capaces de facilitar la conversió de les dificultats amb què avui es pot trobar el teixit productiu en virtuts; polítiques que siguin capaces de driblar els riscos que ens presenta aquesta conjuntura, però també aprofitar les oportunitats que ens brinda.

En aquest sentit, un marc: l'acord estratègic per a la competitivitat, la millora de l'ocupació i la internacionalització de l'economia catalana; adequat, però per ara només un marc. Necessita materialitzar-se després de nou mesos. Ja ens ha anticipat, el conseller Castells, que en les properes setmanes, a final d'any, hi hauran resultats respecte a això. De fet, aquests resultats ja es preveien en les primeres conclusions –les primeres conclusions– dels passats mesos de juliol o setembre. Però aquest marc també necessita recursos, i també ho ha anunciat el conseller Castells, diu que es reflectiran 470 milions d'euros en els pressupostos, que no hem trobat per enlloc. I, també, ja es deia en la primera reunió de març que en aquests pressupostos hi haurien de tenir aquest reflex econòmic, les primeres mesures, que no hi són.

Estem convençuts que compartim objectius, com l'impuls de l'especialització dels sectors de major nivell tecnològic, per tal d'aconseguir ser més competitius, o que en aquest nou model productiu hi té un paper destacat el desenvolupament de la innovació i del coneixement, encara que darrere d'aquesta qüestió en la societat de la informació o la societat del coneixement hi entrarem més a fons després. No he volgut passar-ho

per alt en aquesta intervenció, ja que ho considerem vital per augmentar la productivitat del nostre teixit productiu, per augmentar la competitivitat i per al creixement econòmic de Catalunya. I, en canvi, aquesta importància no té el reflex pressupostari adequat.

Respecte de la innovació, en les darreres setmanes s'ha presentat un estudi del Centre d'Economia Industrial –que vostès coneixen perfectament, ja que és participat pel mateix Departament, la Cambra de Comerç i la Universitat Autònoma de Barcelona– en què es posa de manifest la importància que al procés d'innovació tecnològica del teixit industrial català hi tenen els centres tecnològics.

Doncs bé, si els centres tecnològics són els instruments òptims per desenvolupar una política de foment a la innovació i a la transferència tecnològica, i la seva presència és encara feble a Catalunya, quina conclusió n'hem d'extreure del fet que el pressupost que s'hi destina cada dia sigui inferior?

Permetin-nos que els diguem que la creació del Registre de Centres Tecnològics pot ser una bona iniciativa, però que en cap cas pot ser l'única.

Per anar acabant, volem fer referència, una vegada més, a una qüestió que ja ha estat comentada en diverses ocasions i que no té a veure amb les competències directes d'aquest Departament, però sí que l'afecta, en tant que afecta, i molt, el teixit productiu, i també a tots els ciutadans i ciutadanes. Però ara en aquest marc ens preocupen les repercussions al teixit productiu, i molt especialment al teixit productiu sensible, i es tracta de les taxes i el cànon de l'aigua que s'introdueixen en la Llei d'acompanyament. Taxes insuficientment justificades, inflacionistes, que només tenen per objectiu la recerca de nous ingressos. I la modificació del cànon de l'aigua, que no té pas per objectiu gravar el malbaratament de l'aigua, sinó que grava l'aigua com a factor productiu en els casos com ara la generació d'energia elèctrica o dels sectors alimentari i paperer i també el tèxtil. Es confon el malbaratament del recurs l'aigua amb la necessitat d'aquesta com a factor de producció. I tot amb l'objectiu de millorar la recaptació a costa del teixit productiu, sense tenir en compte les repercussions que sobre aquest tindrà.

Entenem que és complicat tirar endavant un govern..., ja no sabem si tri, penta o hexapartit, però no es poden repartir les conselleries com si d'un pastís es tractés, i no es poden fer uns pressupostos de forma aïllada sense considerar la interrelació de l'acció dels diferents departaments sobre un mateix aspecte. I és en aquest sentit que hi ha interferències entre els departaments de Medi Ambient i de Treball i Indústria en aspectes com l'energètic, molt sensible avui, per cert, a causa de l'evolució dels preus del petroli, o a les taxes presumptament sostenibles que el que faran és generar situacions insostenibles.

També, i en aquest cas, no podem parlar d'interferències, però ens preocupa el poc pes de l'àrea de societat de la informació, i ens agradaria que des de Treball i Indústria es recolzés aquesta àrea del Govern per la repercussió estratègica d'aquesta àrea en el futur teixit industrial de Catalunya.

Tinguem present que el sumatori d'esforços en sentit contrari no només pot tenir un resultat zero, sinó que fins i tot pot arribar a ser negatiu.

És per aquests motius que demanem la devolució del pressupost d'aquesta secció al Govern, per tal que es produeixi un replantejament i que atengui millor les necessitats de la societat catalana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per fer un torn en contra, l'il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Prenc la paraula en nom del meu Grup Parlamentari per realitzar el torn en contra de les esmenes presentades pels grups de l'oposició a la secció corresponent a la Conselleria de Treball i Indústria. I voldria anunciar que repartirem el nostre temps entre el senyor Roma i jo mateixa; el senyor Roma ara farà la part relacionada amb indústria, i jo mateixa passaré a realitzar la part de treball.

Tot i així, deixi'm dir, senyor Fernández Teixidó, que tot i que vostè ha volgut centrar la seva intervenció a no parlar de percentatges, perquè els percentatges..., entenc perfectament que no vulgui parlar de percentatges, perquè no li acabaria de quadrar el discurs, amb els percentatges. Permeti-me'n tan sols un, dels números grossos totals de la conselleria. La conselleria, el Departament de Treball i Indústria, creix el 2005 un 28 per cent més que el 2004. D'aquest percentatge del pressupost de la conselleria, el 30 per cent, a gestió; el 70 per cent, a polítiques, que sempre ens ha reclamat vostè des d'aquesta tribuna: «El que han de fer vostès són polítiques», ens deia. El setanta per cent del pressupost, destinat a polítiques. No li parlaré més de percentatges; crec que amb això queda gairebé dit tot.

Passant ja, concretament, doncs, a l'àmbit de treball, nosaltres, pel que fa a la seva brillant intervenció –com sempre, senyor Fernández Teixidó–, entenem que el pressupost sí que reflecteix la voluntat del Govern de donar resposta a les necessitats dels treballadors i les treballadores. I, bàsicament, em centraré en tres aspectes, fonamentalment.

Les accions de formació destinades al conjunt de la població per tal de millorar l'ocupabilitat de les persones aturades, com de treballadors en actiu. I aquí una xifra: el pressupost del SOC; vostè abans ha dit que a la rèplica en parlarà. Tenim un increment de 100 milions d'euros més destinats a polítiques del SOC. Jo crec que només per això, només per aquesta única dada, amb què gairebé doblem el pressupost del SOC destinat a polítiques, la nostra confiança en el pressupost pel que fa referència a l'àmbit de treball està plenament confirmada. I, en aquest sentit, suposo que hem de fer l'escolta i la lectura de les paraules que ens ha dit el senyor López quan ens deia que dubtava de presentar una esmena a la totalitat al Departament de Treball, perquè en aquest cas, en polítiques, en aquest pressupost queda clarament reflectida la voluntat del Govern

de destinar diners públics a millorar l'ocupabilitat de les persones aturades.

I, si vol, també parlarem del Forcem: deu euros. Vostès, en el pressupost que han gestionat des que tenen traspassades les polítiques d'ocupació, les polítiques actives d'ocupació, de l'Inem, hi consignaven deu euros, mil pessetes –partida oberta–, en funció del que ens vindrà. En aquest cas, nosaltres entenem que el tema del Forcem no és tancat; això ho ha dit el conseller en aquesta cambra. Com no és tancat, no volem posar ni els milions d'euros que tenim compromesos. No és tancat: deu euros. Estem negociant i acabarem, en aquest cas, per assolir els nostres objectius, que és que es compleixin les sentències del Tribunal Constitucional.

Jo no faré aquí un reguitzell de tots els projectes, tant els filons d'inserció laboral, d'escoles taller, de cases d'ofici, de IORO o d'agents d'ocupació –vostè ho coneix perfectament–, però en aquest cas és l'espina dorsal del que planteja el nou model de gestió i descentralització de polítiques actives. Hi ha un document, que suposo que vostè en passarà a parlar a continuació, que ha estat ja fet públic, aprovat pel Consell de Direcció del SOC, i que en aquest cas posa les bases del que ha de ser el nou model de gestió de polítiques actives d'ocupació, i també explica el nou model del servei i els criteris amb què s'implementarà.

I alhora, també, al pressupost hi ha reflectida la consignació pressupostària necessària per incrementar el capítol 1, de personal, per fer front a aquest nou servei, i també la consignació necessària per a serveis informàtics. Deu ser una fixació meva: al darrer pressupost vaig parlar dels serveis informàtics. En aquest cas, tenim una partida que ronda els 9 milions –li ho dic de memòria, eh?–, els 9 milions d'euros en informàtica, tant en maquinari com en programari. És una fixació..., deu ser que..., la meva fixació deu respondre a alguna realitat, perquè a més a més té reflex pressupostari en aquest, en el pressupost de l'any passat i en el pressupost del 2005.

Respecte a seguretat i salut laborals, com ens deia el mateix diputat López, és cert, hi ha un increment de partides substancial per lluitar per una de les prioritats de l'Acord catalanista i d'esquerres, que és la prevenció de riscos laborals, i abaixar la taxa de sinistralitat laboral. Complicat, sí, però en això estem, i la concreció pressupostària també es veu, en aquest sentit, augmentada.

Per altra banda, voldria fer esment de l'economia cooperativa i l'economia social. Vostès en parlen poc; no sé si és perquè té una dotació pressupostària petita o perquè el seu grau d'interès és menor. Però per nosaltres, tot i tenir una dotació pressupostària petita, sí que creiem que, un increment del 13 per cent, val la pena tenir-lo present en aquest àmbit.

I jo, a més a més, no voldria acabar la meva intervenció sense recordar dues coses. En resposta al senyor López, jo crec que la inquietud que vostè ha rebut de les empreses col·laboradores del Servei d'Ocupació de Catalunya no és tant perquè no poden parlar amb la conselleria, sinó perquè estem aplicant una llei que no vam impulsar nosaltres, que va aprovar el Govern an-

terior i que es va fer a instàncies del Govern anterior, quan el seu Grup li donava suport, que és la Llei del SOC, i que deixa molt clares les regles de joc: qui fa què i qui deixa de fer què. I, per tant, jo crec que es respon més a aquesta inquietud i a la voluntat explicitada pel Departament de Treball de ser rigorós i, per tant, de tirar enrere totes aquelles subvencions que no es puguin justificar plenament i, per tant, donin constància que els diners públics s'han gastat adequadament. Hi ha aquests dos factors, entenc jo, que generen aquesta inquietud en les empreses, no tant no poder parlar amb la conselleria.

I, per últim, l'Acord per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat. Mirin-s'ho com vulguin. No li diré que són 100 milions; són 166. És igual, no? A vostè tampoc li semblarà bé, perquè ens seguirà dient que són..., «partides recosides», ens ha dit. També ens ha dit vostè que és un acord transversal que abasta diferents conselleries i un compromís de tot el Govern: 470 milions d'euros. I aquest compromís del Govern té reflex pressupostari.

Per aquests motius que he expressat, el nostre Grup Parlamentari, pel que fa referència a l'àmbit de treball, doncs, no pot donar en aquest moment suport..., si no és que els arguments que ens anunciïn els diputats en el torn de rèplica ens aporten nova llum al debat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, anant directament al gra, se'ns ha acusat de no tenir un nou model industrial per a Catalunya, i jo crec que la demostració més clara que sí que tenim un nou model per a Catalunya és que, de tota la política del Govern, se n'ha fet una política industrial. És a dir, si comencem a repassar els viatges i, per tant, els desplaçaments del president de la Generalitat en aquest quasi primer any de legislatura que portem, es podrà comprovar com el seguici que ha portat i, per tant, les prioritats que ha agafat han sigut d'anar no solament cap als països veïns, sinó també aquells més llunyans que poden tenir una incidència enorme en el present i el futur de Catalunya. Si el president ha anat tant al Marroc, com és lògic que hi anem, en una de les primeres o la primera visita, i després se n'ha anat cap a la Xina o França, o s'està promovent amb un gran entusiasme la constitució de l'euroregió, tot això ha anat acompanyat d'una autèntica política decidida de política industrial, en el doble sentit de la paraula, de sortir i facilitar la sortida cap enfora, al mateix temps que es facilita i es posen els mitjans perquè altres indústries vinguin cap a Catalunya. La internacionalització de la indústria catalana no havia estat mai tant no solament en boca del Govern, sinó en les accions del Govern.

I d'aquí ve que..., aquest és el nou model. El nou model és posar tots els mitjans, totes les polítiques del Govern, tots els departaments del Govern al servei d'aquesta internacionalització, que evidentment va

també cap a l'aposta clara en nous sectors que tindran un gran futur a nivell d'Europa, i per descomptat que Catalunya vol ser dintre d'aquest mercat, com és tot el sector aeronàutic, que s'ha pogut veure amb quin èxit s'ha acollit, diguem-ne, la darrera visita a Tolosa, però també quines accions es posen ja a Catalunya per lligar sector públic - sector privat de cara a un dels sectors més importants del futur. Hem parlat també de biomedicina...

Però, bé, on realment queda clar que el Govern aposta per una política industrial potent és al pressupost: 524 milions d'euros de la conselleria ja demostren fins a quin punt, diguem-ne, es creu que el Departament de Treball i Indústria ha de tenir el suport econòmic també del Govern –el polític, ja l'ha demostrat– perquè puguin dur a terme aquestes polítiques. Hi ha l'increment del 28 per cent; ho hem dit. Però, bé, tot això va lligat que, realment, la competitivitat de la indústria catalana pugui complir els objectius fixats en l'estratègia de Lisboa, que realment Europa sigui l'any 2010 l'economia basada en el coneixement més competitiva i dinàmica del món. Per tant, per a aquest eix, s'hi posa una dotació pressupostària de 43,3 milions d'euros, és a dir, un 34 per cent més que l'any passat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

I de fet no hem tingut temps o no se n'ha parlat prou aquí de la quantitat i qualitat del subministrament energètic. Ens n'hem queixat moltíssimes vegades, que Catalunya no estava –i encara no hi està, evidentment– al nivell que hauria d'estar en qualitat, en primer lloc, i després en quantitat de subministrament energètic. Si és que creiem en aquesta major competitivitat, si creiem que Catalunya ha de ser la seu de noves multinacionals que s'installen aquí, han de tenir uns serveis adequats a la modernitat del país.

I, quan parlem amb empresaris, moltes vegades, doncs, se'ns queixaven d'aquells famosos microtalls o talls. Avui mateix hem pogut veure com una tallada de subministrament elèctric a la ciutat de Barcelona, almenys en una part de la ciutat, es produïa; vam llegir ahir, en aquest cas, Sevilla, o abans-d'ahir, Madrid. I, bé, comprovem com ni el Govern del Partit Popular ni el Govern de Convergència i Unió van fer els deures en aquesta matèria i, per tant, van ser excessivament permissius i tolerants amb les inversions que haurien d'haver fet les companyies elèctriques i no han fet. I ja no parlem del que és l'interior de Catalunya, en què, bé, sovint és recomanable a tota indústria, o tot botiguer o comerciant, de tenir el seu, allò, autogenerador allà preparat, per si la llum se'n va, com passa bastant sovint.

Bé, per tant, en aquest eix, també, d'assegurar la quantitat i qualitat del subministrament energètic, aquest pressupost hi dóna resposta, com també una aposta clara per les energies renovables. Jo crec que no deixa de ser una notícia important que el nou Govern, doncs, estigui redactant ja el nou Pla d'energia, al qual dedica ja uns diners, i que per a tot aquest pressupost de qualitat i energies renovables hi ha 9,7 milions d'euros, i al pressupost de la millora tecnològica de la indústria i de l'impuls de la cultura de la innovació, 39,8 milions

d'euros.

És a dir que un pressupost d'aquest volum, però sobretot un pressupost que ve acompanyat per una activa i dinàmica actuació no solament del conseller que presideix aquest Departament, sinó del president de la Generalitat, sí que jo crec que demostra que es té un nou model, que estem davant d'una nova situació i que el Departament, sobretot, ha predicat també amb l'exemple de reduir al màxim les despeses ordinàries –els capítols 1 i 2–, per poder reforçar precisament els capítols d'inversió, els capítols per actuar políticament sobre tot el territori i, diguem-ne, complementant tot el que han de ser les polítiques interiors amb les polítiques exteriors, sigui del Departament, sigui d'altres departaments que van lligats amb aquest.

És per aquest motiu que no donarem..., evidentment que votarem en contra de les propostes presentades pels dos grups de l'oposició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no m'hi puc resistir. Diputada i diputat, no m'hi puc resistir, i això que volia fer una rèplica centrada en els temes del SOC, etcètera. Però no m'hi puc resistir, i vostès ja m'ho perdonaran, i entrarem en matèria immediatament. Diu el diputat Roma: «Exemple de política industrial, un president viatger.» Suposo, senyor Roma, que no discutirà que el president Pujol va ser l'artífex de la política industrial més extraordinària del planeta, perquè se'n va fer un munt, de viatjar. Senyor Roma, no vull caracteritzar la intervenció que vostè fa aquí, però vostè sap que viatjar a la Xina i al Marroc –per cert, tindrem l'oportunitat un dia de parlar del balanç, des del punt de vista empresarial, del viatge a la Xina; no avui, ja en parlarem– no pot ser un element que conformi la política industrial d'un govern. Naturalment que el president Maragall hauria de viatjar! I haurà de viatjar, i desitjarem que viatgi molt acompanyat d'empresaris, faltaria més!, però vostè té l'experiència suficient com per saber que això no conforma una política industrial.

Punt següent. Senyora Segú, el pressupost s'ha d'analitzar detingudament. Malgrat tota l'explosió de xifres que vostè pugui plantejar, si vostè té la paciència de mirar detingudament, separant la partida de l'INEM del que és el pressupost del conjunt, vostè veurà que té un increment del 5,4 per cent. I el conseller Rañé, que sap de què parlem, haurà d'agafar-la, a vostè, a banda, i explicar-li, segur, que això va per aquí. I «va per aquí» significa un increment del 5,4 per cent, independentment que quan quadrem els números..., senyor conseller, senyora diputada, que prou feina tenim respecte a això.

Acord estratègic per a la competitivitat, tercer punt. La prova del nou: nou mesos discutint, esperant la traducció parlamentària, des del punt de vista pressupostari, de l'acord. I si pregunten vostès als sindicats, a Comissions i a UGT, els diran: «No signarem aquest acord si no hi ha una traducció parlamentària per al 2005 i per al 2006.» Què vol dir això? Que malgrat que vostè digui que té 160 milions, que treu d'aquí i treu d'allà, no hi han partides específiques per a aquest gran acord de la competitivitat.

Senyora diputada, sap per què no n'hi han? Perquè el finançament del país és el que és, independentment de les virtuts i les qualitats que adornen el seu conseller, que deuen ser extraordinàries. Però el pressupost és el que és i vostè ha de treballar amb el finançament que el nostre país té. I del que estan prometent respecte a aquesta quantitat, senyora Segú, vostè d'aquí no se'n sortirà.

Forcem. Senyora diputada..., nosaltres, com volia vostè que dotéssim, l'any 2003, el 2001 i el 2000 el Consorci del Forcem? No existia. Vostè imagina l'art màgic de dotar pressupostàriament un consorci que no existeix? Per tant, des d'aquest punt de vista, no ens pot acusar que nosaltres no vam dotar el Consorci, el que vam dotar i vam treballar és perquè la gestió dels fons arribessin a Catalunya.

Punt quart, el SOC. El SOC, vostè, de fet, diu: «Tenim un increment de 100 milions d'euros, exactament de 96.267.000 euros, un increment del 68 per cent.» La pregunta és la següent: recursos propis o recursos de l'Administració i del Fons social europeu?

Que li ho expliquin, senyora diputada. Jo ja admeto la seva bona fe, fins i tot aquest xic d'ingenuïtat que la caracteritza. Benvingut, ens encanta! (*Veus de fons.*) Però, admès això, que li expliquin que aquest 68 per cent d'increment no té res a veure –no hi té res a veure– amb la partida pròpia, sinó que ve de fons de finançament del Ministeri, del Fons social europeu, la major part.

I, també, un sospita –senyor Rañé, no li demano que ho contesti avui, no és el tràmit parlamentari, però en parlem–, un té la percepció que aquí hi ha un acord entre la conselleria seva i la conselleria d'Economia i Finances per un pressupost de caràcter transitori, a l'espera que aquests diners ens arribin del Forcem. Senzillament, això és el que hi ha. I aquesta és la percepció que nosaltres tenim, que ja ho entenem, però, si més no, que baixem del núvol respecte al finançament de què parlem.

Política energètica. Doncs, escolti'm, em fixo només amb el que acaba de declarar el conseller Rañé: Indústria avisa que Girona corre perill d'un tall elèctric. Doncs, evidentment, qualsevol pressupost, benvolgut diputat Roma, que vostè plantegi sobre aquesta qüestió, amb tota seguretat que és insuficient. I ho és aquest. (*Veus de fons.*) I ho és, en la mesura..., ja sé que el pressupost creix, però és insuficient en la mesura dels problemes que tenim plantejats, que, com vostè amb molt de rigor i amb molta seriositat ha plantejat, doncs, escolti'm, són greus, i són greus ara, eren greus fa dos anys i jo desitjaria que no ho fossin d'aquí a dos anys.

I acabo, senyor president, acabo amb les intencions. Les intencions, almenys del diputat que els parla en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, són bastant clares...

El vicepresident segon

Senyor diputat, s'ha acabat el seu temps.

Moltes gràcies.

El Sr. Fernández i Teixidó

Deixarem les intencions per a un altre debat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, en nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sis punts... Intentaré ser telegràfic.

Senyora Segú, quan el meu company li deia que haviem tingut dubtes a presentar l'esmena a la totalitat al Departament de Treball i Indústria, ho ha d'entendre des del punt de vista irònic; irònic en el sentit que, ja que el conseller Castells anuncia, almenys en els mitjans de publicació, un acord de competitivitat que inclourà una major flexibilitat laboral... Home, doncs, són coses que..., són discursos que a nosaltres ens sonen i realment ens satisfan.

Punt número dos. Quan, també, el meu company ha parlat de riscos laborals, dir-li, puntualitzar, que cap –cap– de les resolucions que es van prendre en aquest Parlament, en matèria de riscos laborals, té reflex pressupostari, però tampoc té reflex en les polítiques del Govern.

Punt número quatre –me'n salto un cronològicament que ja havíem esmentat, punt número quatre–, centres tecnològics, importància de la innovació, Centre d'Estudis Industrials. Sense resposta. El pressupost destinat a centres tecnològics i centres d'innovació tecnològica continuen disminuint una altra vegada.

Tema número quatre, temes..., qüestions energètiques. És que el nostre dubte, respecte d'aquesta nova situació... Per cert, deixi'm dir-los que estic convençut que cap diputat creu que el fet que avui hi hagi hagut un tall de subministrament elèctric a la ciutat de Barcelona és responsabilitat del Partit Popular; de Convergència i Unió, no ho sé, però del Partit Popular segur que no.

Nova situació que ens deien en el tema energètic. Sí, realment hi ha una nova situació, perquè no sabem, en matèria energètica, qui mana: si el conseller d'Indústria i Energia o el conseller de Medi Ambient.

Punt número cinc, i que no he esmentat abans i que aprofito per introduir en aquesta rèplica. Tots sabem la importància que per al territori tenen les inversions públiques. Tots sabem la importància de la cohesió ter-

ritorial –i veig que el senyor Labandera em mira amb atenció. Són importants, efectivament, per al territori, les inversions de les administracions públiques, les inversions de l'Estat. No és el cas que en parlem ara, però sí que és el cas que parlem de les inversions de la Generalitat de Catalunya. I, en aquest sentit, deixi'm dir-li també que poc favor fan a la cohesió territorial, poc favor fan a les activitats econòmiques del país i al potencial industrial del país, amb una distribució de les inversions de la Generalitat tan dispers –tan dispers– que porta a unes comarques, a una quantitat importantíssima de comarques, a reduir les inversions que rebien de la Generalitat respecte d'exercicis anteriors.

I en el debat anterior es parlava de la diferència entre la Catalunya metropolitana i la Catalunya rural. I jo pensava: «Escolti'm, i els que no estem ni a la Catalunya metropolitana i els que no estem a la Catalunya rural? Per això em referia al senyor Labandera. A l'Alt Penedès baixen les inversions, al Garraf baixen les inversions, i, a més a més, en unes situacions..., les activitats econòmiques de les quals, concretament del Garraf, són preocupants sincerament. I el fet que la Generalitat hi inverteixi menys també ens preocupa.

Per acabar, acord estratègic, allò que és l'espina dorsal de l'acció del Govern en matèria de competitivitat, no ha merescut ni una sola paraula per part de la rèplica del Grup Socialista.

Jo estic convençut que, en aquesta esmena a la totalitat que presentem, s'imposarà el seny. I quan dic «s'imposarà el seny», vull dir que tothom serà conseqüent, doncs, amb les seves actituds, no? I, home, així, doncs, m'atreveixo a demanar als diputats del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa que votin a favor d'aquesta esmena a la totalitat. Escolti'm: «Consell de Govern, 29 d'octubre del 2004. Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa veu bé l'acord estratègic per a la competitivitat catalana, sempre que vingui acompanyada amb finançament». No hi ve, tornem aquest pressupost al Govern. Però és que, a més a més, estic convençut també que l'honorable conseller, si estigués en els escons dels diputats, també demanaria la devolució d'aquests pressupostos al Govern de la Generalitat.

El sindicat UGT de Catalunya ha reclamat avui, el mateix dia de presentació dels pressupostos –ho ha reclamat avui– que els pressupostos de la Generalitat per al 2005 incloguin mesures per assegurar l'aplicació de l'acord estratègic per a la competitivitat de l'economia catalana.

Senyores i senyors diputats, no hi ha ni un sol euro previst per a aquest acord estratègic, que és la columna vertebral de l'acció de Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon el torn de contrarèplica. Té la paraula la senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Farré

Gràcies, senyor president. Senyors del Partit Popular, la meua ingenuïtat em deu haver fet pecar de voler no entendre la seva ironia, però jo entenc que vostès ens han vingut a dir que, com que nosaltres som clarament defensors dels drets socials dels treballadors, estem en contra de la flexibilitat del món laboral. Ens diuen això? Jo crec que una cosa no és compatible amb l'altra. Ara, estem molt contents de ser els defensors dels drets socials dels treballadors. Per tant, dit això.

Respecte a la sinistralitat laboral, senyors del Partit Popular, vam tenir una interpellació parlamentària sobre sinistralitat laboral en aquesta cambra. El conseller es va comprometre a fer una compareixença, a finals d'aquest any, per explicar el grau de compliment d'una resolució d'aquest Parlament de la legislatura anterior. El conseller ja ha sol·licitat la compareixença, com vostès bé saben, i, per tant, en breu tindrem coneixement del grau d'acompliment d'aquesta Resolució del Parlament, com deia, de la legislatura anterior, que, en el moment de substanciar-se la interpellació, el seu grau d'acompliment no diré que era zero, però potser era un 1 per cent.

Respecte al Pla de salut i seguretat laboral de Catalunya, si vostès es llegeixen les resolucions aprovades en el darrer debat de política general, surt clarament el compromís del Govern per dur a terme, en el proper any subsegüent a la realització del debat de política general, la realització i l'aprovació d'aquest Pla. Ha passat un mes i escaig d'aquest debat de política general, amb un mes i escaig és difícil redactar un pla de salut laboral i seguretat a Catalunya.

Senyor Fernández Teixidó, jo li he de dir que he tingut la possibilitat de realitzar amb vostè dos debats de pressupostos. En el primer debat, vostè, vista la meua actitud belligerant, va decidir no contestar-me. En el segon debat, vista la meua actitud ingènua –ha dit vostè–, ha decidit que no conec el tema..., i, per tant, explicitar-ho davant la cambra, o, si més no, això he entès jo. En el tercer debat, veurem què passarà, no sé quina actitud..., si seré ingènua, belligerant o n'inventarem una altra, i potser així li encaixa en el seu discurs.

Per altra banda, li he de dir que coneixem perfectament l'enginyeria financera que practicaven vostès respecte als fons que provenien de l'Inem, que era aquella que vostès no computaven com a ingressos els fons que havien de venir de polítiques actives traspassades, i utilitzaven després, o executaven aquestes previsions, aquests diners que venien de Madrid, que es veuen clarament reflectides en la liquidació, i aquests majors ingressos que sí que es pressupostaven com a majors ingressos a nivell general, però no tenien la concreció de despesa en el seu pressupost –ho he dit malament abans, m'ho corregeixo–, vostès no consignaven la despesa en el seu pressupost, però sí que hi consignaven l'ingrés, i llavors ens feien enginyeria financera i ens feien trampes. Consignaven, vostès, l'ingrés dels Fons de l'Inem, i no consignaven les despeses al Departament de Treball. I així ho justificaven i vostès complien objectius de dèficit fiscal que els seus socis, el Grup que els donava suport en aquell moment, els exigia cada any a l'hora d'elaborar el pressupost. O sigui que

sabem clarament què estaven pensant i les trampes que feien.

I ara vostè em diu: «És que vostès en el tema del Forcem, posen deu euros!» Resulta que la Sentència del Tribunal Constitucional és del 2002. El Consorci del Forcem existia virtualment. No hem sigut nosaltres, el nou Govern, qui l'ha constituït. Existia virtualment sobre el paper, la constitució va ser quan va ser. Ho hem parlat en aquesta cambra, senyor Fernández Teixidó! (*Veus de fons.*)

I respecte a... I, finalment i per acabar, perquè el senyor Roma voldria tenir un minut o dos... (*veus de fons*), sobre la voluntat o no d'aquest Govern d'utilitzar recursos propis per fer polítiques actives d'ocupació o utilitzar només els Fons socials europeus. Això, d'utilitzar només els Fons socials europeus, és el que practicaven vostès. Ara vostè ens ve a qüestionar això? Vostès ho feien clarament! Molts ajuntaments i, en aquest cas..., li diré un exemple clar, d'un consorci de base municipal, xarxa local, els programes que feien amb vostès, el grau de finançament de vostès no arribava a l'1 per cent. I, per tant, no ens qüestionem coses que feien vostès, i no pressuposi que nosaltres farem el mateix. Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Correspon exhaurir quaranta segons al senyor Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, senyor president. Simplement per dir que no fem una caricatura, diguem-ne, dels viatges del president Maragall per tot el món, perquè al darrere d'aquests viatges, evidentment, hi han unes mesures concretes que permetran internacionalitzar realment la política catalana a sortir cap a fora i atraure inversions cap aquí.

Quant a competitivitat, els recomano llegir i veuran com hi han 43,3 milions d'euros destinats a això.

I, per tant, a causa dels arguments clarament insuficients que han presentat els dos grups de l'oposició..., és per això que votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*) Senyor Fernández i Teixidó, per...? (*Pausa.*) Té vint segons, però per a la contradicció concreta que...

El Sr. Fernández i Teixidó

Específica..., específica, que té a veure, a més, amb la voluntat de tranquil·litzar l'esperit de la senyora diputada, en el següent sentit. Quan jo li feia referència a com estava constituït l'entrellat en la partida de l'Inem no li negava que nosaltres ho féssim, li explicava que vostè entengués com vostès ho fan.

I una cosa més, per tranquil·litzar encara més la sessió parlamentària en què vostè està treballant avui. Creguin que la bel·ligerància, i fins i tot la ingenuïtat, per aquest diputat que els parla, és una virtut, senyora diputada.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon intervenir al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana... (*La Sra. Segú i Ferré demana per parlar.*) Sí, senyora Segú, també té vint segons.

(*Pausa.*)

La Sra. Segú i Ferré

Menys, senyor president... Aquest Govern fa els pressupostos amb transparència. Per tant, aquells ingressos que sabem ja que han de venir, els pressupostem.

I moltes gràcies per això de «senyora diputada», que a vegades se li oblida.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon ara, doncs, definitivament, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana fixar posició respecte a aquest Departament i les esmenes presentades. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Isabel Nonell per fer-ho.

La Sra. Nonell Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors i senyores diputats, els pressupostos que el Govern tripartit ha presentat per al proper any responen clarament a una voluntat d'imprimir un avenç en les polítiques socials i en la competitivitat, tal com diu el pacte del Tinell, per la qual cosa ja dic que el Grup d'Esquerra Republicana votarà en contra de les esmenes a la totalitat presentades.

Com a qüestió prèvia, en primer lloc, voldria fer esment, encara que no correspongui a aquest Departament, de la prioritització de recursos que es fa en aquests pressupostos per a la millora de les infraestructures del país, que ajuden a l'efecte generador de riquesa. És un sector menystingut endèmicament a causa del tan conegut dèficit fiscal de l'Estat amb Catalunya, i que repetidament ha denunciat el nostre Grup.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya, ens felicitem de l'augment de recursos d'aquests pressupostos. I a mi sí que m'agradaria parlar una mica de números, encara que avui sembla que no se n'ha volgut parlar. I ens felicitem del creixement del 28,7 per cent que ha tingut respecte del pressupost del 2004.

Aquests pressupostos aposten amb més claredat cap a aquells elements referits a la inversió, redueixen la despesa en termes de gestió, un 5 per cent del total, i, amb l'augment de dotació per a la informàtica, busca la millora de l'eficiència i la modernització del Departament.

I a continuació voldria destacar els augments d'algunes dotacions: l'augment dedicat als programes per a la competitivitat de la indústria catalana, amb un creixement del 34 per cent; l'augment del Cidem, amb un 20 per cent; l'augment dedicat a la quantitat i qualitat del subministrament d'energia i d'energies renovables, que demostra una política decidida al desenvolupament energètic, a la seguretat energètica de Catalunya, que valorem positivament, així com l'augment de la dotació per a la millora de l'electrificació rural; l'augment dedicat a la qualitat d'ocupació, que creix un 30 per cent, i que inclou polítiques decidides per a prevenció de riscos i de control de la precarietat laboral; l'augment dedicat a la formació per a tothom i a l'ocupabilitat de les persones aturades, amb la millora del sistema a partir del desenvolupament del Servei d'Ocupació de Catalunya; l'augment de l'economia cooperativa i economia social..., entenem que ens varem dotar la passada legislatura de la Llei sobre mesures legislatives per regular les empreses d'inserció sociolaboral, i en el marc d'aquest pressupost, creiem que es començarà a desenvolupar ja una política de suport a aquestes empreses, que estan complint una labor social important i molt necessària.

Aquests són exemples importants per aconseguir millorar el nostre sector industrial i per consolidar un mercat de treball estable i competitiu. No oblidem que aquests elements són bàsics, també, per a construir la societat cohesionada, que socialment desitgem.

Esperem que es reculli la diversitat dels agents socials a nivell sectorial de cara a la creació d'un marc de relacions laborals propi de Catalunya. I ahir es va parlar, i avui se n'ha parlat, també, que no hem de perdre de vista la dinàmica dels mercats mundials, on ja hi són la Xina i l'Índia. No badem sobre quins seran els escenaris de l'economia del futur, els quals hem de saber aprofitar per tal de no perdre competitivitat. Per a fer-ho, el Departament aposta clarament per la innovació, així com la posada en marxa, el febrer passat, de les taules sectorials, les quals esperem que tinguin concrecions realitzables.

La innovació requereix una inversió intel·ligent en iniciatives pràctiques. No ens toca més remei que ser creatius i treballar per crear una economia basada en el valor afegit. No podem oblidar les dificultats que pot suposar la innovació per a les pimes, per la qual cosa valorem positivament la partida de 5 milions d'euros destinada a crear i potenciar els centres tecnològics, i també els 29 milions d'euros per a inversions productives, alhora que valorem també la voluntat de treball interdepartamental per millorar la formació i que aquesta formació s'avingui amb les necessitats de les empreses. I aquesta política transversal és, certament, encertada, sobretot perquè s'aplicarà també, ja està anunciat, en els temes més importants que afecten els problemes dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya

Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula per fer-ho l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Bé, no serà cap sorpresa que els anunciï que el nostre Grup votarà en contra de les seves esmenes a la totalitat. Però els he de dir que he escoltat, com no pot ser d'una altra manera, amb molt d'interès les seves intervencions, i sens dubte amb alguna he quedat bastant decebut, dels continguts de l'esmena. I si en algunes qüestions han de guiar-se per una nota de premsa, que després es molesten..., en un altre tipus de debat, els faré arribar el nostre document, que és des del principi al final quina és la nostra reflexió i les nostres aportacions a aquest acord estratègic, perquè en aquelles coses que hi estem d'acord ho acompanyem i en aquelles coses que pensem que cal anar més enllà, lleialment, als nostres socis de govern, fem arribar les nostres opinions. Per tant, més enllà de la nota de premsa, si l'interessa el conjunt del document, ja l'hi faré arribar.

Crec que el debat que estem fent –ahir ho deia el senyor Piqué– és un debat important. El més important, deia ell. Jo crec que és un debat molt important, després dels debats que fem de política general. I en el debat de política general vam aprovar una lletra i ara toca posar la música. I a la lletra que vam acordar, a les resolucions, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió es va abstenir, i el Grup Parlamentari del Partit Popular hi va votar en contra. Per tant, és normal que la música que posem a la lletra que vam aprovar, doncs, no la compareixin en gran mesura.

I en el tema d'ocupació i treball, dèiem, entre altres coses: «Millorar, mitjançant el Servei d'Ocupació de Catalunya, l'ocupabilitat dels col·lectius amb especialitat dificultat d'inserció.» Això era un dels acords de les resolucions. Molt bé. Doncs, en el pressupost, la música diu: «Formació per a tothom i ocupabilitat de les persones aturades», amb un 68 per cent de creixement, on hi ha com una cosa molt important el tema del SOC.

Dèiem també en la Resolució que cal promoure la seguretat en el treball i evitar el treball irregular. Doncs, diem un creixement d'un 30 per cert en la qualitat de l'ocupació. I es deia també, entre altres coses, «potenciar l'esperit emprenedor en l'àmbit econòmic de l'empresa social», i, per tant, també es diu que l'economia cooperativa i l'economia social puja un 13 per cent.

És a dir, hi ha tot un seguit d'aspectes que pugen per sobre de la mitjana en el conjunt del pressupost, i segurament coincidirem amb el senyor Teixidó que cal anar més enllà. El nostre Grup també. Hi han coses en què ens agradaria anar molt més enllà d'aquestes xifres. Segur. Però, en tot cas, a vegades, les paraules, que tots utilitzem, els continguts, per uns i per uns altres, són diferents. Per mi no és el mateix la flexibilitat que diu el senyor del Partit Popular que la nostra concepció d'adequar el mercat de treball a les noves realitats i als nous drets dels treballadors i treballadores. No és el mateix la lògica de la competitivitat que poden tenir Convergència i Unió i el Partit Popular, que la que tenim nosaltres. Les paraules no estan buides, tenen con-

cepcions, maneres de fer, pràctiques polítiques, recursos, que la realitat ens ha demostrat que es pot anar cap a un lloc o cap a un altre.

El president Maragall, viatger. No sé els resultats que tindran els viatges del senyor Maragall. Jo espero que tinguin molt a veure amb la nova realitat del context en el qual vivim, les polítiques industrials que s'han de tirar endavant, la presència de Catalunya en la internacionalització. El que sí que conec són els viatges i les conseqüències del senyor Pujol a Samsung o als treballadors de Philips aquest diumenge. Són concepcions diferents, de com una política d'aterratge de les multinacionals sense cap tipus de lògica, pensant amb els efectes que podia tenir, ha tingut repercussions. És una concepció de viatges diferents.

O quan es parla de flexibilitat. Jo aquest dissabte vaig estar al congrés confederal de Comissions Obreres de la Construcció que es va fer a Tarragona. I és interessant veure els documents de Comissions Obreres quan parlen de les polítiques fetes per vostès a Espanya i per vostès a Catalunya. Quines conseqüències de flexibilitat, precarietat, rotació en els llocs de treball, accidents laborals..., sota les paraules «competitivitat», «flexibilitat»..., tenen conseqüències unes polítiques o unes altres.

Per tant, entenc que vostès demanin que això es retiri, que aquest tipus de pressupostos es retiri. Però, mirin, lletra i música volen modificar el substancial per nosaltres, que és que Catalunya està canviant. Està canviant aquest model industrial, es pot anar més enllà. S'ha de millorar en la concepció de la qualitat en els llocs de treball. No volem perillositat en els llocs de treball. No volem precarietat. No volem salaris baixos. No volem aquesta concepció de «flexibilitat». Volem un treball de qualitat, amb quantitat i qualificat. Són continguts diferents d'una concepció de la política industrial i de la política laboral.

Per tant, és normal que vostès demanin el retorn d'aquests pressupostos, cosa que nosaltres no votarem.

Miri, nosaltres podem ser ingenus, però estem il·lusionats. Estem il·lusionats amb les coses que volem tirar endavant; segurament que vostès igual quan van assumir la responsabilitat de Govern a Catalunya, i vostès, a Espanya. Però, com els deia, el Congrés de Comissions Obreres...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Miralles i Conte

...de la Construcció –acabo– o a la manifestació de Philips del passat diumenge, els que deien que no havien fet bé les coses eren vostès.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Moltes gràcies. El senyor Rodríguez demana la paraula? (*Pausa.*) Sí, per quina contradicció concreta?, perquè és que...

El Sr. Rodríguez i Serra

Tota la intervenció ha estat una contradicció, però concretament respecte a la referència a una nota de premsa.

El vicepresident segon

Té quinze segons.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. Simplement és dir-li que jo no sé si és una nota de premsa o no, això de què he donat lectura, però sí que sé que ho han tret de la pàgina oficial d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Entrem, doncs, a debatre les dues esmenes presentades al Departament de Comerç, Consum i Turisme; una d'elles, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyor Antoni Fernández i Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, varem tenir l'oportunitat fa uns pocs mesos de parlar del pressupost de Comerç, Turisme i Consum del Govern de la Generalitat de Catalunya presentat a aquesta cambra. Nosaltres varem caracteritzar aquells pressupostos com a pressupostos de continuïtat, i varem estar molt atents a les argumentacions emprades pels diversos grups que donaven suport, i donen suport, al Govern tripartit, al Govern de la Generalitat de Catalunya, en el sentit que l'any 2005 hauria d'ésser l'any en què s'iniciarien les noves polítiques del Govern tripartit amb relació a Comerç, Turisme i Consum.

Si sumem el comerç i el turisme plegats, estem parlant d'una representació del 22 per cent del PIB a Catalunya. És a dir, que quan el conseller Huguet tracta amb els sectors del comerç i el turisme tracta amb el 22 per cent de la generació d'aquest PIB. Doncs, bé, el que representa aquest pressupost en el conjunt del pressupost de la Generalitat de Catalunya és el 0,6 per cent. Això és tot. Doncs, bé, si descomptem la inflació pressupost 2005 - pressupost 2004: avall. Un sent la temptació –ja em disculparà el conseller Huguet, i els diputats que donen suport a la majoria– de creure que el conseller d'Economia i Finances ha aprofitat aquest petit interregne, senyor conseller, i els ha marcat un gol de primera.

Per què dius això, Teixidó? Doncs, tan senzill com: és incomprendible –és incomprendible– que el pressupost de Comerç, Turisme i Consum sigui un pressupost que experimenta un creixement tan i tan i tan petit, quan teníem promeses fetes per l'exconseller Pere Esteve –al qual no cal dir que desitgem un restabliment ben ràpid– i després pel senyor Huguet, tampoc cal dir-ho..., ens avançaven la possibilitat d'un creixement significatiu d'aquest pressupost.

Per tant, des del punt de vista del tractament del pressupost, estem davant d'un pressupost decebedor. Perquè volíem més. No cal que em diguin que vostès també en volen més. Ja ho sabem. Ja sé que el conseller Huguet i els diputats que donen suport volen més. Nosaltres també. Però aquí el que estem adequant és aquest art tan precís de com adequem les possibilitats del nostre pressupost amb les prioritats polítiques que establim. I per aquest Govern, home, doncs, resulta que Comerç, Turisme i Consum és un tema d'interès menor, i els partits que donen suport haurien de reconèixer-ho en aquest sentit.

Deixi'm que digui alguna altra cosa. Si vostès poden comprovar al web d'Economia els objectius essencials d'aquest pressupost plantejats pel conseller Castells, no veuran ni una sola referència ni a Comerç ni a Turisme ni a Consum. *Lapsus linguae*, o, senzillament, és com està estructurat el pressupost? Doncs, malgrat que ens pesi, és com està estructurat el pressupost.

Aquest pressupost té una segona particularitat, no només és decebedor en el seu conjunt, té una particularitat molt important, és un pressupost que mira més des del punt de vista intern de l'organització pròpia de la conselleria en l'àmbit del comerç que als sectors pròpiament dits. Només tres referències, si vostès tenen l'amabilitat de veure què representen lloguers, assegurances i retribucions, i veure que són partides que els increments són significatius en relació amb l'any passat, veuran que hi ha més una mirada interna cap a la conselleria que una mirada externa. Em podran dir vostès, després en parlarem: «home, la Secretaria General creix com creix perquè hi ha tota l'assignació del capítol de la moda a la Secretaria General», i ho admetem, és així, és així, creix per aquesta raó, és així. Però nosaltres el que diem és: malgrat aquesta consideració, les tres especificacions que li feia impliquen un increment que significa, sense més, una mirada interna cap a la conselleria allunyada del tractament dels sectors que, en definitiva, és del que es tracta.

Bé, argument d'autoritat. Vostès parlen d'impulsar el Pla de dinamització del comerç 2005-2008, ha estat un dels nostres referents i un dels seus referents, de l'ex-conseller Esteve i del conseller Huguet, ni un euro per a la dotació. I això és el que hem de discutir. Vostès parlen de la necessitat d'impulsar la delimitació del comerç, ni un sol euro. Vostès parlen del Pla d'internacionalització 2005-2008, ni un sol euro, cap previsió al respecte. Diu: «Bé, és que això ho tractarem de reconduir a través del Copca.» No sé si ho tractaran de reconduir o no, del comerç no hi ha pla d'internacionalització, i tampoc hi ha un sol euro dotat per a la dinamització del comerç.

Congelem els incentius en l'àmbit de la innovació per al sector i, fins i tot, retrocedim en les millores que concedíem als mercats municipals. Aquest és el balanç de Comerç.

Finalment, hi ha una subvenció de 10 milions d'euros a la moda, que nosaltres hi donem suport, però desitjaríem que..., nosaltres hi donem suport, però que desitjaríem que veritablement es pogués canviar de filosofia i crec que les condicions estan madures per deixar

la subvenció i passar a parlar d'una societat amb una ampliació de capital que pugui fer front als problemes que la moda, concretament, i al nom de Catalunya associat a la moda que té plantejat el nostre país.

Turisme. Bé, doncs, Turisme augmenta un 3,42 per cent, que si vostès miren en el seu conjunt no hi ha cap increment si descompten la inflació. I això és Turisme, que ens hem omplert, diputat Vigo, la boca de la importància que el turisme tenia en el nostre país, i l'he vist reclamar en aquesta tribuna la importància que tindria per al Govern tripartit, i que naturalment té, no cal discutir-ho. Però, amic, «obras son amores», diuen els castellans, i els «amores» els volem veure amb dotació (*l'orador pica amb el puny a la tribuna*) pressupostària. Ni un euro de més si descompten la inflació. Vostès diran que no, però quan surtin aquí no podran defensar que això ha anat més enllà del que ha anat.

Veritablement hi ha una dotació important, quan parlin del centre de Turisme, de l'agència de turisme, després hi farà una referència. Però quan nosaltres hem tractat de saber de què parlaven quan volien parlar de la promoció marca «Turisme de Catalunya» no hem sabut trobar quina serà l'orientació que significarà un increment de la promoció per a la marca de turisme de Catalunya. Sí hem trobat alguna cosa, per exemple, que vostès que han estat tan defensors de les Terres de l'Ebre, la marca de les Terres de l'Ebre desapareix del pressupost de Turisme a la Generalitat de Catalunya. Diputats de les Terres de l'Ebre, no hi ha marques de les Terres de l'Ebre, ni un euro per a aquesta marca. Catalunya té la marca en el seu conjunt ni tampoc sabem quan puja aquesta quantitat.

Vostès anuncien un pla estratègic del sector –un pla estratègic del sector–, dotació d'aquest Pla estratègic, zero euros. L'anunci està fet: «farem un pla estratègic del sector», dotació pressupostària, zero euros, que és la manera, des del meu punt de vista, idònia per promocionar clarament un sector i per projectar clarament i de manera estratègica el seu creixement.

Això sí, vostès parlen de l'única novetat, que és l'Observatori Turístic de Catalunya. Hi destinaran 400.000 euros. No sabem exactament encara per fer què, però això sí que vostès ho han decidit, i jo ho reconec, incrementar aquesta partida als 400.000 euros.

Hi ha un problema fonamental per al Consorci Turisme de Catalunya, vostès destinen 17 milions d'euros, que és pràcticament el 75 per cent de tot el pressupost. I aquí els vull veure. Durant anys, des de l'oposició, vostès han estat reclamant la transparència del Consorci del Turisme de Catalunya, i aquí pressupostàriament no sabem, quan parlem del 75 per cent, de 23 milions d'euros, aquest pressupost encara no sabem en què consisteix, perquè no té residència parlamentària el tractament del Consorci de què estem parlant.

Un espera que la transparència del Govern tripartit sigui quelcom més interessant que dedicar el 75 per cent a una partida, Consorci de Turisme de Catalunya, sense conèixer el contingut. Nosaltres no posarem el dit a l'ull de ningú, però voldrem saber amb què es gastaran aquest 75 per cent del pressupost. I farem preguntes innocents del següent tenor, veritablement, des de quin

punt de vista tindrem un ens constituït perquè el Parlament tingui control sobre aquest ens, que estic convençut, a més, que el conseller Huguet estarà molt decidit a tirar endavant en aquesta línia. O el pes específic de la marca Catalunya, des del punt de vista global, a la utilització del Consorci. O, per exemple, quins seran els mercats prioritaris des del punt de vista de l'actuació del Consorci. I no ens diguin allò: «Bé, com vostès tractaven el Consorci, estem en una nova època.» Tenim confiança que això vostès ho faran molt i molt bé, i estem tant a l'expectativa que el que lamentem és que no tinguem aquest pressupost per analitzar amb la transparència que cal el funcionament del Consorci.

D'altres partides que informaran d'aquest pressupost són per a nosaltres d'extraordinari interès. Li parlo de l'Any de la gastronomia, o què destinaran vostès per potenciar la marca de Catalunya interior, o què faran amb la creació de nous productes turístics, etcètera, etcètera. En el pressupost actual, ni un mot.

Finalment, reconèixer que en l'àmbit de Consum vostès donen dues passes importants que nosaltres saludem positivament. I al rei el que és del rei, al cèsar el que és del cèsar i al conseller Huguet el que és del conseller Huguet. (*Rialles.*) Està clar això, conseller? Vostès diuen que més diners per a la inspecció i més diners per a les organitzacions de consumidors. I ens sembla que això ho recullen vostès en aquest pressupost, i nosaltres ho saludem positivament, no hi haurà debat aquí. El que veurem és si aquesta partida destinada als inspectors té la funció que veritablement ha de tenir, i esperem que la tingui i, a més, els emplacem que la tingui, i desitgem que la tingui perquè això ho necessita el nostre país.

Ja veu, senyor president, que no tinc mai l'oportunitat d'acabar una intervenció parlant de les nostres intencions, que són bones, conseller, però no he pogut fer-ho abans, tinc el paper guardat per fer-ho aquesta, i si la rèplica, senyor Vigo, no es «desmadrés» tindrem l'oportunitat de parlar de les intencions que caracteritza la nostra oferta al Govern en el punt pressupostari.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula, per defensar l'esmena presentada pel Grup Popular, l'illustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats. En primer lloc, fer esment que el pressupost del Departament puja envers del conjunt de departaments de la Generalitat per sota de la mitjana, cosa que demostra, al nostre entendre, la poca sensibilitat del Govern envers matèries tan importants com Consum, Comerç i Turisme, sectors que, com molt bé s'ha dit, signifiquen una part molt important del PIB català.

En relació amb la Direcció General de Consum tornem a veure partides que en el present, en el pressupost ac-

tual, ja varem criticar perquè la seva quantia era molt baixa i perquè entenem que eren importants, i en l'actual les trobem igual de poc dotades. Com, per exemple, les destinades a subvencionar els consells comarcals i les corporacions locals, amb una quantia global de 550.000 euros. Hem de recordar que aquestes entitats han de fer funcions d'assessorament als ciutadans en les oficines locals de Consum, de prevenció i de control dels diferents establiments comercials i industrials de la ciutat, i és, com és natural, l'Administració refugi dels ciutadans a l'hora de demanar responsabilitats quan existeix alguna irregularitat. També en aquesta matèria necessitem augmentar els mecanismes de coordinació i col·laboració entre les diferents administracions: local, comarcal i autonòmica, i consolidar, com no, la xarxa de juntes arbitral locals i potenciar la implantació de l'arbitratge virtual.

Per tot això esperem que en el debat de les esmenes del pressupost s'aconsegueixi augmentar les dues partides, que són les que poden permetre assolir aquests objectius. I tant és així que creiem important el suport a les corporacions locals, i perquè creiem que és l'Administració qui millor pot defensar els interessos dels ciutadans, que en el Projecte de llei de la creació de l'agència catalana de consum mantenim l'esmena en què demanem, en el marc del procés de descentralització, un augment de transferències amb els mitjans financers, econòmics i personals envers els ajuntaments. Tornem a veure com les partides d'actuacions en defensa dels consumidors i divulgatives en matèria de consum continuen sent molt baixes, fins i tot, en el pressupost de l'Institut Català de Consum, amb només 10.000 euros, per cert, igual que l'any 2004.

Tenint en compte que amb aquestes partides hem d'orientar els ciutadans a un consum responsable, adequat i proporcionat a allò que realment necessita i alhora adoptar mesures concretes per lluitar contra el consum impulsiu i les seves conseqüències, difícilment nosaltres entenem que ho podrem aconseguir.

En relació amb la Direcció General de Comerç, en el seu pressupost es torna a fixar l'aportació de Fira 2000, fortament reclamada pel nostre Grup, per garantir la viabilitat i el futur de la Fira, centrada en un increment de les aportacions del Govern a la realització d'infraestructures i serveis que garanteixin el futur i la continuïtat del recinte firal i les seves activitats, i que creiem que hem de mantenir en el futur i així poder assolir la projecció nacional i internacional que es mereix el nostre país. En canvi, així tornem a reiterar que no hem d'oblidar la resta de fires de Catalunya. I en aquest cas sí que hem de dir que no s'ha traduït una altra vegada en un esforç pressupostari, l'única novetat és l'aportació a Fira de Girona. Segueix, per tant, en un nivell de protecció molt baix, tenint en compte que les fires d'àmbit local o comarcal impulsen, modernitzen i dinamitzen l'economia d'aquelles ciutats i comarques, i alhora són un magnífic aparador turístic.

En relació amb el Copca pugen en el conjunt les seves partides un 7,5 per cent, que podem entendre que és insuficient, i més si tenim en compte que el mateix Govern va publicitar que l'ajuda a la internalització seria de 207 milions d'euros. Per tant, s'haurà de fer un

esforç més important per part d'ambdues conselleries: Indústria i Comerç. A més, entenem que el paper del Copca, ja que ens han tornat a transmetre les queixes pel seu funcionament..., només cal veure que l'enquesta que es publica envers la valoració de les activitats i utilitats de la setmana de la internacionalització un 36,84 per cent, honorable conseller, diu que ha estat molt dolenta. Per tant, haurem de reflexionar. El Copca, que hauria d'anar sobretot orientat a més promoció de l'economia productiva dels diferents sectors del país, i ja no tant a crear noves plataformes o el que diríem més infraestructures, sinó fer més eficaces les que ja tenim.

Veiem que globalment augmenten les partides de promoció de la moda, però ens agradaria saber per què les partides passen de la Direcció General de Comerç a la de Gabinet del conseller i Secretaria General. Que no creuen que la Direcció General de Comerç feia la seva tasca de forma correcta?

Tornem a demanar que en properes dates –per cert, en aquest moment, l'elaboració d'un pla de dinamització comercial amb una dotació zero– s'elabori el nou pla, que garanteixi un equilibri dels diferents formats comercials entre els grans distribuïdors i el petit i mitjà comerç, en el marc de la lleial competència.

Sincerament, ens sorprèn que en un moment en què s'està debatent la Llei d'horaris, de què després parlarem, en què s'omplen la boca de dir que ho fan per a la millora del petit i mitjà comerç i d'assegurar el seu futur, com és que la partida de dinamització del comerç de les corporacions locals baixa a 4,3 milions d'euros i es manté la d'empreses privades? Està clar que una cosa és enraonar i després demostrar-ho amb el pressupost.

Bé, en relació amb el que he dit anteriorment, demano als partits que donen suport al Govern que reflexionin envers la Llei. Nosaltres no estem en contra de moltes de les coses que regulen, però sí que creiem que hem de trobar l'equilibri entre els diferents sectors i no entrar en la dinàmica d'intentar només aprovar una llei per criteris estrictament polítics. Voler transmetre als comerciants que el nou Govern defensa, encara més si cap, els interessos dels comerciants que el que feia el Govern de Convergència i Unió. Així no els ajudem, només els enganyem, perquè nosaltres entenem que la normativa i els ajuts han d'anar encaminats a facilitar l'adaptació del comerç a les noves necessitats del consumidor i a la competència, i, sinó, que li ho expliquin al sector del tèxtil, i no perquè ho diem nosaltres, sinó perquè la pròpia política de la Unió Europea així ho marca. I sinó ja veiem la problemàtica sobre la normativa sobre equipaments comercials o l'impost sobre grans superfícies i el Pla d'ordenació territorial, que el nostre Grup hi va donar suport en el seu moment.

Per tant, el que defensem perquè és sensat és ajudar-los a adaptar-se, a fi de ser capaços de competir i prosperar en el nou context.

En relació amb la Direcció General de Turisme ressaltar un augment només del 3,3 per cent envers l'any 2004, el signe més baix de les tres direccions generals: Consum, un 18 per cent i Comerç, un 7,6 per cent, i segueix essent el pressupost més baix de les diferents

comunitats autònomes en proporció al nombre de turistes que rebem com, per exemple, Andalusia.

Per tant, aquella crítica que sempre es feia al Govern de Convergència, en aquest sentit des dels partits de l'oposició, és encara una crítica del tot actual. Van felicitar la creació de la partida d'ajuts a la millora de la qualitat dels establiments turístics, que enteníem que era un bon pas, però insuficient en la quantia, i s'ha de fer un esforç en aquest sentit. També criticàvem que la partida de Foment, i fent referència, perdó, al què he dit abans de la partida i millora de qualitat de serveis turístics, en aquesta àrea ens trobem que la quantia és la mateixa i, per tant, baixa en relació al 2004. També criticaven que la partida de foment d'inversions a comarques amb regressió demogràfica hagués baixat envers l'any 2003, però aquest any veiem que no només baixa, sinó que desapareix. Precisament, és en aquests indrets on l'Administració ha de donar solucions als problemes inherents a la regressió demogràfica i no a l'inrevés.

El nostre Grup ha donat sempre importància a la partida de plans d'excel·lència, dinamització i foment turístic. Creiem que és una de les millors eines que tenim al nostre abast, tanmateix poc dotada. I enteníem que, després d'algunes de les manifestacions que ha fet l'honorable conseller..., pensàvem que hi hauria un augment considerable, si tenim en compte el reguitzell de peticions que hi ha pendants de presentar pel Govern. I ens trobem que una partida és exactament igual que aquest any i que, per tant, en termes reals baixa.

Ens agradaria advertir als diferents grups que donen suport al Govern de la nova política de l'aigua que proposa el Departament de Medi Ambient. Els sorprendrà, però ho entendran ara mateix. Amb una apujada indiscriminada de l'aigua, ja sigui per l'apujada del cànon o perquè es redueixin les activitats que tenen coeficient zero en el tram general del cànon. Com li passarà al de la neu, que, per cert, per utilitzar l'aigua per produir neu –procés conegut com a innivació–, haurà de pagar, quan no contamina i que només s'utilitza per mantenir l'activitat econòmica. Aquesta mesura, honorable conseller, produirà efectes molt negatius, sobretot a estacions com Núria, Port del Comte o Vallter 2000, que són precisament les que més ajuda necessiten. Per tant demanem la seva implicació en les esmenes que el nostre Grup presentarà al pressupost.

Però el problema és que avui serà el sector de la neu i després seran altres activitats relacionades o que utilitzen l'aigua com a eina d'activitat econòmica no contaminant, i que serà gravada simplement pel pur rendiment econòmic de l'aprofitament de l'aigua. Esperem que durant aquest any s'elabori el mapa turístic de Catalunya, el Pla de turisme de Catalunya i l'Agència de Turisme de Catalunya, eines fonamentals per poder tirar endavant les polítiques que aquest país necessita en matèria de turisme. I també esperem que puguem, entre tots, extreure unes conclusions clares del Congrés de Turisme de Catalunya, i ràpidament es fiquin mans a l'obra i s'aprovin aquestes eines pendants.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

I per finalitzar –encara que reiterat jo crec que és bo que en quedi constància–, simplement dir que ens preocupa que es torni a rellançar, com es va fer a la compareixença del molt honorable conseller, la seva primera compareixença, per part del senyor Vigo, com a representant d'Esquerra Republicana, i pel senyor Portabella en la Jornada de finançament del sector turístic, a Barcelona, amb l'establiment de l'ecotaxa turística. Per tant, esperem que aquest debat s'acabi i no el tornin a reobrir, perquè el que ja teníem tancat no ho hem de tornar a obrir. Jo recordo perfectament, senyor Vigo, que es va plantejar allò del *séjour*, que queda més bonic, però va entrar en la dinàmica de debatre aquesta qüestió.

Nosaltres, per tot això, senyor president, il·lustres diputats i diputades, honorable conseller, demanem la devolució del pressupost del Departament de Consum, Comerç i Turisme.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. Per al torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, felicitar el nou conseller de Comerç, Turisme i Consum. És evident que aquest pressupost no el va negociar vostè, però evidentment ens fem solidaris del pressupost que s'havia negociat, i la primera que hauríem de dir és que estariem d'acord amb el senyor Fernández Teixidó i amb el senyor Llobet, que ja ens agradaria que aquest pressupost fos més elevat. És clar que sí. Però, és clar, jo crec que algunes de les xifres que s'han donat aquí, algunes de les dades, s'haurien de contrastar amb el mateix pressupost per veure que hi ha una manca d'objectivitat fefaent.

I després hi ha el projecte de pressupost del Departament... Entenem que segueix fidelment les pautes del pla de govern en diferents àmbits d'actuació del Departament de Comerç, Turisme i Consum, que tindran sota aquest projecte de pressupost la possibilitat de trobar-hi tots aquells elements necessaris per garantir-ne les opcions de futur, tindran el marc idoni per consolidar els seus posicionaments en el conjunt de l'economia i, sobretot, tindran la possibilitat dels instruments necessaris per posicionar-se amb força en el context de l'economia global; podríem dir que recuperaran la saba que els faltava i que s'havia demanat a crits en la darrera etapa del Govern convergent.

A hores d'ara és inqüestionable el paper que els sectors que aixopluga el Departament tenen en la nostra economia. No els cansaré amb xifres; només dir-los que el pes del sector serveis sobre el VAB total a Catalunya, amb dades del 2002, és d'un 66,5 per cent. Aquest percentatge va experimentar un progressiu increment en els darrers anys, i així, l'any 95, era de només el 64,4 per cent; és a dir, en set anys ha augmentat gairebé dos punts percentuals. I aquestes i d'altres magnituds macroeconòmiques no fan més que refermar l'aposta clara

que aquest Govern fa per aquests sectors en el Projecte de pressupost que es presenta.

Però crec que el que hauríem de fer ara, una mica, és escandallar i posar en solfa i determinar quines són les partides del Departament, perquè moltes de les coses que s'han dit aquí no coincideixen exactament amb la realitat. Per exemple: que no es dona suport al Pla d'internacionalització, quan augmenta un 20 per cent –un 19,4 per cent, augmenta– per la via del Copca, i això s'ha de dir d'aquesta manera; com el fet que no hi ha plans de dinamització del comerç, quan també per la via del Copca augmenta un 8,5 per cent. I, per tant, jo entenc que aquestes dues magnituds que s'han donat no corresponen a la realitat.

I el que hem de dir del pressupost del Departament és que, per poder desenvolupar les activitats previstes de l'exercici 2005, el Govern ha previst una dotació inicial total del pressupost de les unitats orgàniques del Departament de 126 milions d'euros, amb un increment del 8,23 per cent respecte a l'any 2004, que inclou les transferències a entitats adscrites per import de 62, gairebé 63 milions d'euros. D'aquesta dotació, 27 milions i mig d'euros corresponen a les partides de despeses generals de funcionament del Departament, necessàries per desenvolupar l'activitat ordinària del conjunt dels àmbits d'actuació.

I pel que fa a polítiques relacionades amb el comerç, i traient l'efecte de la reestructuració del suport a la moda, aquestes tenen una dotació de 59 milions d'euros, gairebé 60 milions, que suposa, comparativament amb l'exercici 2004, un augment del 7,65 per cent.

Amb relació a la internacionalització, el conjunt de partides que han de donar cobertura a aquest àmbit sumen un total de 28.260 euros, i signifiquen un augment del 19,62 per cent amb relació a l'exercici 2004.

A polítiques relacionades amb la promoció del turisme, el Departament hi destina un total de 17.600 euros –s'hi inclou l'Observatori de Turisme, amb 400.000 euros–, i augmenta un 5,33 per cent respecte al 2004.

Pel que fa als plans de foment, excel·lència i dinamització turística, s'hi destinen 2.585.000 euros, xifra equivalent a la de l'any 2004, però que suposa un increment del 15,30 per cent respecte a les dotacions assignades en el pressupost del 2003.

Si es consideren conjuntament les principals partides amb repercussió directa en la promoció turística, és a dir, la promoció turística estricta i les dotacions per als plans de cooperació, els increments estrictes de 2004 i 2003 són respectivament de 4,62 per cent el 2004 i 31,18 per cent respecte al 2003. i, per tant, si estem parlant que aquests pressupostos són pobres en l'actualitat, què hauríem de dir dels darrers pressupostos que va negociar vostè, senyor Fernández Teixidó? Si hi ha un augment del 31 per cent..., devien ser uns pressupostos de misèria.

Per tant..., finalment en l'apartat de protecció dels consumidors –i en això estariem d'acord– hi ha un esforç important de la conselleria, sobretot en aquells aspectes estratègics –que ja havíem denunciat quan estàvem a l'oposició, per la manca d'inspecció que tenia el sec-

tor-, i aquí el Departament hi destina gairebé 6 milions d'euros, que s'executa des de la Secretaria General i l'Institut Català de Consum mentre no es creï l'Agència Catalana de Consum, amb un increment del 19,84 per cent.

Per cert, diputats de les Terres de l'Ebre, no pateixin perquè les Terres de l'Ebre sí que existeixen també en les intencions i el pla d'acció política d'aquest Govern. Precisament aquest Govern ha estat el primer que ha demanat un pla d'excel·lència turística a l'Estat per a les Terres de l'Ebre. I, per tant, en comparació al que se'ls podria donar en els pressupostos de la Generalitat jo crec que és molt més avantatjós acollir-se a un pla d'excel·lència turística, que és evidentment molt més ben remunerat.

A comerç interior, del qual les principals línies estratègiques són modernitzar i dinamitzar les fires de Catalunya, impulsar la millora de les condicions del desenvolupament de l'activitat artesana, consolidar un model turístic competitiu, establir la marca Catalunya –que el conseller anuncia a tort i a dret en cada compareixença pública–, impulsar la millora de les infraestructures públiques i privades vinculades a l'activitat turística, garantir als consumidors i les consumidoras l'exercici efectiu dels seus drets com a tals, preservar l'efectivitat de la competència exclusiva del Govern de Catalunya, contribuir al posicionament internacional de les empreses catalanes mitjançant el suport a la seva implantació a l'exterior i a la penetració comercial als nous mercats, etcètera. I les principals magnituds en aquest àmbit i en aquest..., jo diria que és molt significativa la partida que va al Copca, a transferències, sobre el Pla de dinamització del comerç, que s'incrementa un 8,15 per cent, així està recollit i, per tant, res d'aturar aquests plans de dinamització, al contrari.

Pel que fa a la subvenció a la Fira 2000, dotada amb 10 milions d'euros, jo crec que aquesta és una bona xifra per a un problema endèmic de país, sobretot en una excel·lència industrial que ha de tenir el país i com l'aparador, diguéssim, de Catalunya a l'hora de fer-nos veure a l'exterior.

Amb relació al món de l'artesania, que com tothom sap hi ha 3.300 artesans a Catalunya, amb un repertori de 162 oficis, també està recollida la seva partida a les transferències del Copca, que és l'organisme del qual depèn jeràrquicament el Centre Català d'Artesania.

I quant al turisme, jo crec que hauríem de partir d'una dada important, que jo també, senyor Fernández Teixidó, m'he cansat de dir-la-hi des d'aquí: aquest és un any de planificació, és un any d'establir les bases, de veure cap on volem anar, com hi volem anar, amb quins recursos. I, per tant, aquest pressupost, si alguna humilitat té en aquest sentit és, precisament, perquè és un any on hem d'establir les bases de com volem que sigui el nostre turisme en el futur. El turisme de Catalunya, com tothom sap, representa un 11 per cent del PIB català, una xifra dramàticament similar al dèficit fiscal, i segons les últimes dades, a més, en temporada alta del 2003, el sector ocupava 184.700 treballadors directes. Catalunya representa el 22 per cent de la quota espanyola de captació de turistes estrangers, el 3,6 per cent de l'europea i el 2,1 per cent del món.

Sota aquests objectius el pressupost donarà cobertura a accions com impulsar la creació de nous ens de promoció turística a Catalunya, configurar una administració turística reformada, més participativa i oberta, modificar la Llei de turisme, fomentar la creació de *labels* i segells de qualitat que dotin de prestigi l'oferta turística catalana, elaborar i aprovar el Pla estratègic de turisme de Catalunya. I cal assenyalar especialment la partida de promoció turística al Consorci dotada amb 17.200.000 euros.

El segon dels objectius és impulsar la millora de les infraestructures públiques i privades, potenciar els projectes consorciats, instrumentar programes específics per a la formació i la qualificació dels treballadors del sector, potenciar línies de finançament per modernitzar les instal·lacions, crear, en col·laboració amb l'àmbit universitari, diversos centres d'R+D+I, establir una línia pressupostària específicament destinada a facilitar la conversió en recurs turístic d'elements significatius a nivell local i de patrimoni artístic i cultural, crear l'observatori turístic de Catalunya.

Aquí podem veure les partides de l'observatori de turisme, com he dit abans, amb un import de 4.000.000 euros; inversions en senyalització turística, 340.000 euros; plans d'excel·lència, dinamització i foment, amb 2.585.000 euros; ajuts a la senyalització turística d'àmbit comarcal –que és una partida nova– amb 209.000 euros.

I finalment assenyalar, pel que fa al conjunt de les activitats del Departament relacionades amb el sector turístic, la línia d'augment constant dels recursos que es va iniciar a l'anterior pressupost, perquè l'anterior pressupost ja va tenir un increment substancial del 16,59 per cent, i que ha tingut continuïtat en l'actual projecte de pressupost que es porta a aprovació en un 3,42 per cent, que, sens dubte, contribuirà al final de l'actual legislatura a confirmar el posicionament del turisme com un dels elements prioritaris d'aquest Govern.

Així mateix, destacar també les partides obertes que conté l'actual projecte, partides obertes que precisament poden incrementar-se en funció de les possibles aportacions que puguin preveure els pressupostos generals de l'Estat; i aquí parlariem dels plans d'excel·lència turística i, si finalment es produeix com són, la d'ajuts al finançament d'inversions per a la creació, modernització d'establiments turístics i la dels plans d'excel·lència, dinamització i foment.

Per tant, també hem de tenir en compte, i molt especialment la gent de les Terres de l'Ebre, que aquests pressupostos també resten oberts en aquestes partides per a la incorporació de noves partides provinents dels pressupostos de l'Estat.

Quant a la internacionalització, aquest Govern està fent una aposta decidida per la internacionalització de l'economia catalana. Aquest pressupost preveu un increment pressupostari d'un 19,62 per cent a les transferències del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, el Copca, per a l'any vinent. Aquí hi hauria la posada en marxa del Pla estratègic del Copca; la creació i posada en marxa de l'Observatori de Mercats Exteriors; el suport a les actuacions de difusió de l'evolució dels mer-

cats exteriors; increment de les accions de suport a la internacionalització, en especial de les pimes; desenvolupament dels programes de foment de les inversions i la implantació d'empreses catalanes a l'exterior; foment de la cooperació empresarial entre empreses catalanes i estrangeres; desenvolupament de programes de promoció d'assessorament; suport a la formació d'especialistes en comerç exterior i internacionalització de l'empresa; potenciació de l'anella internacional; suport als programes de cooperació al desenvolupament; suport a un programa específic d'internacionalització de l'economia de Catalunya en l'àmbit del turisme; potenciació de la marca Catalunya tant en l'exportació de mercaderies, com en el turisme, com en el foment d'inversions; potenciació de la presència catalana en institucions i organismes internacionals... I aquí les principals partides serien les transferències corrents al Copca, de 14,5 milions, amb un increment sobre el 2004 del 10,47 per cent, i les transferències de capital al Copca, amb 13.673.000 euros, amb un increment del 31,21 per cent.

Quant a l'àmbit de consum, les dotacions destinades al reforç de la capacitat inspectora, que, considerades conjuntament, suposaran un increment del 29,33 per cent; una cosa llargament anunciada, desitjada, perquè precisament ens havíem de dotar d'aquesta capacitat inspectora si volíem arbitrar correctament l'àmbit del consum a Catalunya.

Per altra banda, el pressupost incrementa significativament l'aportació del Departament per a convenis i subvencions amb les corporacions locals, consells comarcals i associacions de consumidors i usuaris, amb un increment del 22,24 per cent.

Per acabar, el Projecte pressupostos que avui es presenta, pel que fa a l'àmbit del consum, permetrà a més fer tot un conjunt d'actuacions, de les quals jo destacaria les següents: elaboració d'un pla estratègic de protecció al consumidor; foment de la territorialització de les actuacions en matèria de consum; constitució de la mesa d'arbitratge; foment de l'adhesió a l'arbitratge, incidint de forma especial en les grans empreses de subministrament bàsic –l'aigua, la llum, el gas, el telèfon, internet, etcètera–; coordinació de les actuacions d'inspecció amb l'Administració local; posada en marxa de l'observatori de consum; elaboració del llibre blanc del consum; treballs preliminars per a la redacció d'una nova llei marc del consum a Catalunya; suport a la formació i educació vers uns consum responsable; l'escola mòbil de consum; festa del consumidor; presència de l'Agència Catalana de Consum a les fires multisectorials de Catalunya; constitució de la mesa per al consum responsable, sostenible i solidari; creació del consell de les persones consumidores i usuàries; creació del consell local del consum; creació de consells sectorials específics per tractar les problemàtiques relacionades amb els aspectes dels drets i interessos, etcètera.

El vicepresident primer

Senyor Vigo, se li ha acabat el temps.

El Sr. Vigo i Sallent

Si de cas, a la contrarèplica ja ho especificaré.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vigo. El senyor Fernández Teixidó pot fer ús del torn de rèplica. Té la paraula.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una primera precisió: en la meua intervenció –suposo que així ho ha entès el conseller Huguet–, quan feia referència als 10 milions d'euros de subvenció, feia referència a la Fira –o sigui, això queda clar–, i quan feia l'emplaçament respecte a l'increment de capital com a via per a la Fira en lloc de la subvenció, m'estava referint a la Fira indiscutiblement.

Entrem en matèria. Senyor Vigo, el reconeixement de la seva intervenció aquí, xifres generals, i aquest reguitzell inacabable de bones intencions plasmades en el conjunt de la memòria pressupostària, no amaguen la realitat com és. I la realitat com és, és la següent: deu ser l'únic –l'únic– àmbit del pressupost de la Generalitat de Catalunya en què es produeix una reducció, en el món del comerç. L'únic àmbit; vesteixin vostès la mona com vulguin. La mona serà de seda; serà mona. I la reducció, exactament –i vostè canti els números que vulgui–, és del 3,9 per cent. Diguin el que diguin, quedarà clar, no mereixerà cap titular, no mereixerà cap declaració de ningú, no mereixerà, naturalment, cap conferència del conseller Huguet, que dirà justament coses diferents. El 3,9 menys que l'any passat. Punt i final. No hi donin més tómb, a aquesta qüestió, si us plau.

En lloc del reguitzell aquest amb què vostè ens ha obsequiat amb aquesta magnífica dicció que el caracteritza, anem al contingut. Primer, Pla de dinamització 2005-2008: no hi ha dotació. Pla d'internacionalització del comerç. No em tracti de passar aquestes partides al Copca per parlar del conjunt de les empreses, que això no ens ho creiem; que en aquesta cambra, senyor diputat, ja som grans. Estem parlant de comerç, no del Copca per a la internacionalització d'empreses arreu del món. O vostè veu els nostres comerciants, els comerciants de què parlem, internacionalitzant la seva activitat, per exemple, a Xangai? Estem parlant d'això? Eh que no estem parlant d'això? Doncs, a les coses..., al pa, pa, i al vi, vi, senyor diputat; si no, no aconseguim entendre'ns.

«Pla estratègic del sector», gran anunci; dotació, zero. Internacionalització, zero; dinamització, zero; Pla estratègic del sector, zero. Incentius a la innovació, congelats; mercats municipals i ajuts als ajuntaments, reduïts. I aquesta és la papereta amb què haurà de bregar aquest conseller. I les intencions, si tinc temps, senyor conseller, li explicaré quines són les nostres –veurem si tinc temps.

Per tant, aquesta és, davant de la dialèctica de les intencions, la dialèctica de la realitat. Vostès proclamin les intencions que vulguin; nosaltres, commoguts, assistim

rem a la seva presentació d'aquesta dialèctica. A la pràctica, en concret, es redueix el pressupost, i ho expliquen als comerciants, si són tan amables. Tota la resta, escolti'm, ja poden explicar misses, que no ens convenceran respecte a això. I donin la volta que vulgui als números: 3,9 per cent de reducció en l'àmbit del comerç.

Vostè ja fa una lectura, de tot això; des de la dialèctica de les intencions i la dialèctica de l'explicació, ja fa una lectura: 2004, pressupost de transició; 2005, pressupost de planificació. Diputat, el pressupost de debò quan ve? M'ho vol explicar? El creixement que proclamem, el creixement per què maldem, el creixement que ha reclamat, el creixement que ha promès, el creixement que ha explicat a tot Catalunya, quan arribarà a aquesta cambra? Primer la transició, després la planificació..., quan arriba, el de debò? El 2006? D'acord, li fem confiança, però diguem les coses com són, entre altres coses perquè esgotarem aquest home quan el Govern de la Generalitat de Catalunya hagi de defensar la importància del comerç, del turisme i del consum. Cregui'm, conseller, no li anirà malament.

Per acabar, aquí sí –aquí sí–, li demanem un compromís específic: transparència respecte al consorci de turisme. Sé que el tindrem, en veurem els continguts i, en lloc de grans enunciats, discutirem de partides concretes, capítol per capítol. Les intencions..., la naturalesa del debat pressupostari és el que és, i nosaltres no el volem defugir, però el que estem dient aquí, senyores i senyors diputats, és el següent. (*Veus de fons.*) Anava dirigit a vostè, senyor conseller; no li demanaré que em contesti, però sí que en prengui nota.

Li volem dir succintament el següent, senyor conseller: amb les coses de menjar no s'hi juga –amb les coses de menjar no s'hi juga. (*Remor de veus.*) I, si nosaltres comprovem la migradesa d'aquest pressupost, té el nostre compromís –perquè el compromís pel nostre comerç, pel nostre turisme, va per a aquest diputat i per a aquest Grup Parlamentari per davant de tot– d'ajudar-los que tirin endavant, vostès, aquesta activitat.

El comerç i el turisme...

El vicepresident primer

Senyor Fernández Teixidó, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández i Teixidó

...són tan importants –acabo, senyor president–, que els hem donat una prova. La Llei d'horaris comercials està pactada pel Govern. Aquest és el camí que nosaltres volem seguir, però la primera cosa és mirar la realitat cara a cara i no enganyar-se respecte a un meravellós pressupost que el 2006, potser sí; ara, no.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. L'il·lustre diputat senyor Josep Llobet té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, senyor president. Honorable conseller... Senyor Vigo, fer-li, si de cas, una sèrie de puntualitzacions a la seva intervenció i demanar-li una sèrie d'aclaraments en el següent torn, no?

Efectivament, en el tema de consum hem pujat el 18 per cent del pressupost, i hi estem d'acord, hem de fer més esforç. I també hem de reconèixer que hem guanyat alguna cosa; hem guanyat alguna cosa respecte que en el moment que es va firmar l'Acord del Govern en cap moment apareixia ni una ratlla, ni una línia respecte a consum, ni una –i, això, li ho vam recordar en la compareixença del conseller quant al capteniment del seu Departament–, i ara sí que, efectivament, amb el Pla de govern tenim mig full, mig full per determinar tota l'acció de govern de la Generalitat de Catalunya envers el consum per a Catalunya. Que recordem que no són només 6 milions, els afectats; són 15 milions, perquè els turistes també són consumidors.

Jo aquí volia fer esment..., ja ho he dit abans: per què reduïm, per què mantenim igual la partida de subvencions a consells comarcals i locals en matèria de consum? Si, efectivament, són els que més ens poden ajudar en matèria de consum. Si els ciutadans on primer s'apropen, precisament, és als ajuntaments i als consells comarcals, però sobretot als ajuntaments, a demanar ajuda. Per què no acceptar aquella esmena en la qual demanem una major transferència de competències de l'Agència Catalana de Consum envers els ajuntaments, envers, ja, aquelles competències que la mateixa Llei de bases de règim local ja té en matèria de consum? Perquè no els ajudem a tindre aquesta dinàmica?

Amb relació al comerç, hi hauran qüestions que seran reiteratives. Per exemple, el nou Pla de dinamització, que ja ho hem dit abans, zero euros. Per tant, si volem aprovar un nou pla, haurem de tindre alguna partida pressupostària. Per què –i no se'ns ha contestat– passa al Gabinet del Conseller la moda? Per què passem de la Direcció General de Comerç al Gabinet del Conseller directament? Per quin motiu? Suposo que ens ho podran explicar, encara que sigui de consum intern.

També, quan enraonàvem de la Llei d'horaris comercials, enraonàvem de tot l'ajut al món local..., els plans de dinamització locals –locals– baixen, a corporacions locals. Passen de 4,5 milions d'euros a 4,3 milions d'euros. I aquestes eines són amb les que han de treballar els diferents ajuntaments, amb els consells de comerç dels diferents ajuntaments, treballar envers la promoció, l'ajuda del mateix comerç local. Si cada vegada retallem aquestes xifres, difícilment podrem tirar endavant la promoció i el manteniment del comerç local urbà que tots volem, que tots, independentment que puguem tindre diferències a l'hora de regular o no la Llei, però tots –i així ho vam demostrar la passada legislatura en moltes dinàmiques a l'hora d'aprovar lleis–, volem envers el comerç urbà.

Amb relació a la Fira 2000, que es programen 10 milions d'euros, esperem que siguin nous 10 milions d'euros, no els mateixos que arrosseguem de l'any anterior. I també demanem que es mantinguin aquestes xifres en anys posteriors, perquè realment necessita,

una fira que havia estat devaluada durant molts anys –durant molts anys–, que havien anat marxant a unes altres fires, ja sigui la de València o, sobretot, la de Madrid, i li hem de fer un cop de mà important, a la Fira.

Alhora, abans he fet un comentari al Copca que a l'honorable conseller li ha estranyat: la data amb relació a la Setmana de la Internacionalització, l'he tret de la pàgina del Copca. Directament vaig entrar a la pàgina del Copca per veure el web, per veure com havia anat la setmana, i hi havia una pregunta, que deien: «Què li ha semblat, a vostè, la Setmana, les seves activitats?» I amb la resposta, em vaig quedar sobtat, quan el 36,8 per cent deien que molt dolenta. Home, sincerament, jo crec que ens hauria de fer reflexionar, quan la mateixa pàgina web del Copca diu que el 36,8 per cent dels que vam anar, teòricament, a la Setmana de la Internacionalització conceputen que no va estar..., o va ser molt dolenta. I vam escoltar en aquell moment el Pla estratègic, i enraonant amb empresaris que es dediquen al comerç exterior ens deien: «Doncs, està bé que es facin noves plataformes.» Va, vostè, dir: «Passarem d'heliports a aeroports.» Molt bé, però també el que volen, el que també volen és que s'augmenti la partida, s'augmenti sobretot la partida de promoció exterior del comerç. Moltes vegades no és tan important tenir plataformes, sinó que aquelles plataformes que tenim funcionin i que a la vegada puguem utilitzar unes altres plataformes que altres països tenen, aquí a Catalunya o fora de Catalunya.

Després, amb relació als plans d'excel·lència turística, és igual que l'any passat i, per tant, baixa en termes reals. Si és la mateixa quantia i descomptem l'IPC, baixa. I jo recordo que en la compareixença l'honorable conseller va dir que és una eina fonamental que hem d'aprofitar. I ara mateix ho tenen molt fàcil: tenen el senyor Montilla. I, per tant, li poden demanar... Perquè abans ens deien que la culpa era nostra, la culpa era del Partit Popular, perquè no feia un esforç important envers els plans d'excel·lència turística i, per tant, nosaltres, aquí a Catalunya, que havíem de finançar un 30 per cent, conjuntament amb els ajuntaments, no podíem tirar endavant aquesta política. Hem presentat una esmena al Congrés dels Diputats per demanar un augment en les partides dels plans d'excedència; també va ser rebutjada. En demanarem, també en presentarem una aquí; esperem que no es rebutgi. Per tant, l'emplaço, honorable conseller, que enraoni amb el seu company Montilla per apujar aquestes partides.

Amb relació al cànon de l'aigua, espero que es faci un esforç important...

El vicepresident primer

Senyor Llobet...

El Sr. Llobet Navarro

...amb el Departament de Medi Ambient per trobar una solució...

El vicepresident primer

...se li ha acabat el temps.

El Sr. Llobet Navarro

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. El senyor Pere Vigo té la paraula per... (*Remor de veus.*) Senyor Pere Vigo, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Miri, senyor Fernández Teixidó, jo no he dit que aquest pressupost fos una meravella; he dit el contrari. He començat la meua intervenció dient: «Ja ens agradaria, que aquest Departament tingués més pressupost. I, per tant, no digui coses que jo..., lluny de la meua intenció, haver-les dit.

Però, és clar, partim de realitats, parlem de realitats. Perquè, és clar, parlar de les xifres globals d'un departament sense atènyer els apartats estratègics precisos d'aquest departament..., també estaríem fent trampes. Una realitat: promoció turística, que és una eina importantíssima per al país; pressupost, increment de pressupost amb relació a l'any anterior, 4,62; increment amb relació al pressupost que va fer vostè, 31,18 per cent. Això són realitats –això són realitats–, eh?, i, per tant, no ens vingui a dir que aquestes dotacions gairebé posen en la misèria i en la indigència política la conselleria, perquè, escolti, l'important és distribuir bé els recursos.

I si volem parlar de realitats, home, potser parlem d'on venim, què ens hem trobat, d'on partim. I si parlem del Departament de Turisme és molt fàcil: promoció de la marca Catalunya, zero –a l'exterior, zero–; promoció del producte identitari, zero; promoció de les submarques a l'exterior, zero. Tot això, zero. I aquesta és la realitat, i és la realitat de la qual ha de partir aquest pressupost, i de la reestructuració i, és clar que sí, de la planificació.

Com hem de saber quines polítiques hem de portar a terme si no sabem cap on hem d'anar, ni el que hem de fer, si no planifiquem, si ens hem trobat una manca absoluta de directrius de l'acció de Govern en aquest Departament a l'hora de fer polítiques amb una mica de visió de futur, a mitjà i a llarg termini? Per tant, és clar que és un any de planificació, però no és un any de paralització. I aquest augment del 31 per cent, amb relació al pressupost que havia fet vostè, ho demostra. No és un any de paralització.

És clar que la conselleria continua anant, i bé, i amb el suport del sector –i encara vam tenir oportunitat l'altre dia a Girona de veure-ho–, amb el suport del sector i amb el suport de vostès, és clar que sí, perquè aquest, sempre ho hem dit, és un tema de país. Només faltaria que no ens poséssim d'acord en la Llei d'horaris comercials quan tots tenim el mateix model –gairebé tots... (*Remor de veus.*) És clar, no hi podem jugar amb les coses de menjar, és clar que no hi podem jugar. I per tant, el que fa aquesta conselleria, i hem fet nosaltres –home, i jo que estic a la ponència, en certa manera, me'n sento copartíip– ha estat obrir la mà a tothom,

fins i tot als que no tenen aquest model, per intentar consensuar-ho.

Per tant, aquest és el desig de la conselleria. Ara, tenir el Departament paralitzat, això, de cap manera. És un any de reestructuració –d'acord–, de planificació, però les polítiques actives, les més importants, les estratègies en què es basa la promoció d'aquest sector tan important com és el turisme per nosaltres, aquestes es continuen fent i amb un augment substancial.

Abans vostè ha dit: «Un augment d'immobles.» D'acord, un augment d'immobles, però no és precisament pel que deia vostè, tampoc. És perquè hi hem d'ubicar l'Agència Catalana de Consum i, per tant, aquí també haurem de fer un esforç.

Per tant, doncs, jo agrair-li d'antuvi aquesta voluntat de col·laboració. I precisament, en un tema nacional per nosaltres com és el model de turisme, consum i comerç, doncs, en fi, no li demanaré que retiri l'esmena a la totalitat perquè ja sé que no ho farà, però, evidentment, demanar que continuï aquest tarannà de col·laboració amb la conselleria.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. En nom del grup... Senyor Fernández Teixidó, per què demana la paraula?

El Sr. Fernández i Teixidó

Naturalment perquè, com ha succeït en totes les seccions, quan hi ha una contradicció directa amb l'afirmació d'unes xifres que són clarament inexactes, tinc el dret, si més no, d'utilitzar vint segons per rectificar-les i que consti en el *Diari de Sessions*. Li sembla a vostè oportú?

El vicepresident primer

Té vint segons.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies. Senyor Pere Vigo, vostè no pot plantejar en una partida específica que incrementa un 31 per cent del 2003 al 2004 i generalitzar-ho per al conjunt del Departament; ni pot utilitzar una altra dialèctica –que ho ha dit vostè–, una altra dialèctica que és més complicada, senyor Vigo: «Escolti, que no sabrà el que m'ha de respondre després.» «Escolti, primer, si no, no sap el que m'ha de respondre. Es posa el xip i no està amatent.» Vostè diu, senyor Vigo, el següent: «Marca de Catalunya a fora, zero; marca d'internacionalització, zero; subproductes, zero.» Mentida!, perquè no hi havia aquest tipus de plantejaments fets, sinó que hi havia una partida general, que era la marca de Catalunya que es promocionava. No s'inventi subpartides per poder dir «zero».

El vicepresident primer

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

...perquè vostè diu falsedats respecte al que era el plantejament del Govern anterior.

El vicepresident primer

Senyor Fernández Teixidó, s'ha passat molt dels vint segons. Senyor Vigo, té dret a replicar.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, gràcies, senyor president. Miri, senyor Fernández Teixidó, és que diu el contrari del que he dit, és que diu el contrari. (*Veus de fons.*) Home, ja li he dit que, precisament, no es pot generalitzar el pressupost del Departament en base a les partides, és el primer que li he dit. Ara, té tanta feina a escoltar-se vostè mateix que no m'escolta a mi. (*Rialles.*) Per tant, escolti, no em faci dir, precisament, el contrari del que he dit perquè no és veritat. (*Veus de fons.*) Ara, vostè ha dit «subproducte», jo he dit «submarca». La submarca..., de subproductes no n'hi han, de turístics, de submarques sí.

La marca Catalunya. He dit zero, sí. La promoció de la marca Catalunya, jo estava parlant, exactament, d'aquesta partida.

El vicepresident primer

Senyor Vigo...

El Sr. Vigo i Sallent

Promoció de la marca Catalunya i de...

El vicepresident primer

Senyor Vigo, se li ha acabat el temps.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller –benvingut a aquesta casa, que és la seva, i la de tots–, senyores diputades, senyors diputats, deixin que comenci la intervenció agraint a determinades forces polítiques –que tenen coherència i la seva lògica, encara que no ens agradi– que diguin i facin el mateix aquí, en aquest Parlament, que al Congrés dels Diputats. En canvi, altres forces polítiques pacten aquí amb el Govern –ben fet– i, a Madrid, al Congrés dels Diputats diuen el contrari i voten el contrari del que voten aquí, eh? Això està succeint avui, sense anar més lluny, en el tema dels horaris comercials, el tema de les esmenes i el vet al Senat. Per tant, ja sabem de què parlem.

Segur que a aquestes alçades del debat a ningú no li estranyarà que jo digui que per coherència, per responsabilitat i, fins i tot, per convicció, direm no a aquestes

esmenes que ens presenta Convergència i Unió i el Partit Popular. I direm que no, perquè estem davant d'uns comptes que consoliden un canvi d'orientació ja iniciat l'any 2004.

Els eixos d'actuació bàsics d'aquest projecte de llei són un salt quantitatiu i qualitatiu considerable en la inversió prevista, una gestió moderna i més eficient, tant en la inversió, com en l'endeutament, la gestió més transparent i rigorosa dels comptes i el compliment dels objectius previstos en el Pla de sanejament.

Per cert, el conseller Castells no acostuma a fer gols en la seva pròpia porteria, ni tampoc tenim manca de sensibilitat, el que passa, el que succeeix és que en els pressupostos del 2004 el Govern va haver d'elaborar un pla per reequilibrar la situació financera de la Generalitat, que a 31 de desembre de 2003 presentava un dèficit de 1.177 milions d'euros –1.177 milions d'euros. El Govern preveu per aquest any, el 2005, reduir el dèficit fins a situar-lo a l'entorn, més o menys, de 650 milions d'euros, complint així amb els objectius marcats en el Pla de sanejament. Aquesta reducció s'aconseguirà mantenint les mesures de control financer aplicades ja el 2004, millorant la gestió financera dels recursos i controlant l'evolució de la despesa corrent.

Pel que fa al Departament de Comerç, Consum i Turisme, en què a mi em toca posicionar, jo no insistiré gaire en els grans eixos perquè el senyor Vigo ho ha fet jo diria que magníficament bé; més aviat, i si m'ho permeten, vull incidir en altres qüestions, potser d'un caire no tan central, però si cabdals i no menys importants que les esmentades per l'il·lustre diputat.

Tots som conscients que tant el turisme com el comerç urbà exerceixen una doble funció, social i econòmica; constitueixen un element clau en la configuració del territori, són també un dels màxims exponents del nostre estil de vida i, al mateix temps –i això és molt, molt important–, el comerç de proximitat garanteix el proveïment d'aquelles persones que per edat o per altres circumstàncies tenen dificultats de mobilitat i contribueixen d'una forma determinant a augmentar noves necessitats de mobilitat.

Resulta obvi que el sector serveis i, en general i molt especialment, el comerç, i el turisme, en particular, són un objectiu fonamental en els països més desenvolupats. No oblidem que l'aportació d'aquests dos sectors a casa nostra arriba gairebé al 30 per cent del nostre PIB. En aquest terreny, i amb aquestes magnituds, un dels papers que ha de jugar l'Administració és vetllar perquè les normatives i reglamentacions existents contribueixin a què el creixement de l'activitat econòmica es desenvolupi d'acord amb els interessos del conjunt de la societat, és a dir que es realitzi d'una forma ordenada i amb els mínims costos possibles, alhora que es garanteixin els drets dels ciutadans quan consumeixin o utilitzin els productes i serveis.

Ja se m'acaba el temps, però..., només comentar que el conjunt de la conselleria, del Departament, puja el 8,20 per cent. Ho repeteixo per si algú no ho sent bé: 8,20 per cent, i en concret, comerç puja 7,65 per cent respecte al 2004. I les polítiques que es fan per enfortir el sector són de revisar la Llei d'equipaments comercials,

elaborar un PTC, elaborar i aprovar un nou pla de dinamització, donar suport a la creació i consolidació d'infraestructures, etcètera.

I ja per anar acabant, perquè s'acaba el temps, també recordar que els plans d'internacionalització mitjançant el Copca pugen gairebé un 20 per cent. I avançant una mica més, el turisme, és cert que en principi només puja un 3,42.

El vicepresident primer

Senyor Fernández...

El Sr. Fernández Martínez

Però –acabo–, respecte al 2003, un 16,59 per cent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, a vostè, senyor Fernández. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, evidentment no podem donar suport –i ens sap greu, els ho dic sincerament– a aquesta esmena a la totalitat de les seccions que han presentat per part dels seus respectius grups. I no ho farem perquè les principals línies d'actuació d'aquest Departament van en total sintonia amb el que consta en el pacte del Tinell, el que llavors es va traduir en el pacte de govern, i, per tant, evidentment, estem satisfets, eh?, estem satisfets tot i les mancances pressupostàries o les limitacions pressupostàries, que, diguéssim, en això coincidim tots, evidentment, que el pressupost és el que és, que té unes limitacions, hi han unes prioritats i, en aquests cas, diguéssim, el creixement d'aquest Departament no ha estat tot l'alt que hauríem volgut. Això és clar.

Malgrat això, el que dèiem, quant a les formes, continuem dient el mateix que ja dèiem temps enrere, i és que tenir com a criteri el diàleg i la complicitat del sector entenem que és la manera de fer les coses. Quant al fons, podríem resumir que són sis les línies d'actuació, la promoció i defensa del model català de comerç, garantint la suficiència d'obertura –com s'està fent en la Llei d'horaris comercials– i la satisfacció de les necessitats dels consumidors.

Senyor Fernández Teixidó, nou Pla de dinamització del comerç urbà 2005-2008 –ho pot mirar vostè o algú que ho pugui fer per vostè–, partida 440.3801, increment del 8,15 per cent. Més concret impossible, aquesta és la partida, només l'ha de consultar. Es pot prendre aquesta petita molèstia.

A continuació, el Pla territorial sectorial, també, d'equipaments comercials, per aquest mateix període de temps, i la revisió de la Llei d'equipaments comercials són algunes de les actuacions pel que fa al tema del comerç.

No entraré amb detall en el que ja s'ha comentat de la intenció o la voluntat de modernitzar i dinamitzar les fires de Catalunya; en la de Barcelona, la Fira 2000. Igualment, també s'ha comentat per part del senyor Vigo, la intenció d'impulsar la millora de les condicions del desenvolupament de l'activitat artesana.

Un aspecte que li donaríem rellevància per sobre dels altres és l'avenç que s'està fent en la defensa dels consumidors i usuaris catalans. Si l'any 2004 va suposar un increment del 29 per cent, l'any 2005 hi hem d'afegir un increment del 18 per cent.

Ara, senyor Fernández Teixidó, amb aquest pressupost té resposta a algunes de les preguntes que va fer en el pressupost de l'any passat. I no es fa, precisament, per acontentar-lo a vostè, sinó que es fa per conviccions, evidentment.

La creació de l'Agència Catalana de Consum i el reforç de la capacitat inspectora comporten o vénen avalats, diguéssim, o vénen dotats d'un 29,33 per cent més del pressupost. Igualment hi ha un increment del 22,24 per cent a la partida destinada a suport a les associacions de consumidors i als ens locals per a la defensa del consumidor.

Se'ns deia, per part del senyor Llobet: «I els ajuntaments?» «I el consell comarcal?» Bé, tenen una partida. Tot, evidentment, no es pot fer, però donant un major suport a les associacions de consumidors i als ens locals per a la defensa dels consumidors, ja aconseguim bona part dels nostres objectius.

Una altra línia d'actuació important, imprescindible, la de consolidar el model turístic, competitiu, sostenible i de qualitat. És cert, l'increment és només d'un 3,42, però no ens oblidem que l'any passat va ser del 16,5 per cent. Jo el puc creure, amb les manifestacions, senyor Teixidó, que vostè em fa, i amb les demandes que, bé, es necessitaria un suport econòmic més important. En tot cas, no sé quina credibilitat li mereix el sector, quan vostè ha tingut l'oportunitat de dotar aquestes partides econòmiques i no ho va fer mentre vostè era conseller.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo.

Passem al debat de les esmenes de totalitat del Departament de Benestar i Família. En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula, per a la presentació de la seva esmena a la totalitat, l'ihustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, aquests pressupostos se'ns han presentat com uns pressupostos amb un marcat caràcter social, però no ens podem portar a engany, no és així, malgrat l'augment del conjunt del pressupost, la despesa social queda per sota de la despesa mitjana dels altres departaments. S'ha parlat a bastament que globalment creixen els pressupostos un 18 per cent. El Departament de Benestar i Família, un

13,4, 4,6 punts per sota. Per tant, doncs, no és un dels departaments més prioritaris. Cal recordar que a l'any 2003, el Govern de Convergència i Unió... –i també va passar el mateix en el pressupost del 2004–, la funció de producció de béns públics de caràcter social era el 58,5 per cent de la despesa total. Enguany, en els pressupostos que se'ns presenten, doncs, aquest percentatge baixa dos punts; passa a ser el 56,5 per cent.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

El pressupost de Benestar i Família, també és bo recordar-ho, en la legislatura passada es va incrementar un 103 per cent, es varen més que doblar. Al ritme que vostès porten és difícil que s'assoleixi aquest objectiu, però es veu clara, com he dit abans, que la seva fita prioritària no es precisament la política social.

Vostès fan un discurs, però a l'hora de la veritat de l'acció política es van apartant del discurs. Un discurs que, com deia l'altre dia en una interpellació, pot sonar bé. Però mirin, s'ha d'anar posant fil a l'agulla, i una manera de posar fil a l'agulla és per exemple, que quan parlem de drets socials, d'universalització de serveis, doncs, es vagi notant. Convergència i Unió, què vam fer? Doncs, ajuts a les famílies amb infants, universals. Programa «Viure en família», amb uns criteris que universalitzaven, o els complements de les pensions, també. Per exemple, i tot i que encara no teníem una nova llei de serveis socials ni en parlàvem tant, ho anàvem fent, anàvem posant fil a l'agulla. En aquests pressupostos no es posa aquest fil a cap agulla i, per tant, queda per fer.

En la Llei de suport a les famílies, que l'altre dia també ho recordàvem, no es veu una incorporació plena d'aquesta Llei de suport a les famílies en les prioritats d'aquests pressupostos, quan aquella Llei, precisament, ja parlava de drets subjectius de les persones beneficiàries.

Però anem a aspectes concrets, crítiques d'aquest pressupost 2005. Família: suport a la família. Ho venim dient, no veiem un suport decidit a les famílies. La Secretaria de la Família creix un 6,79 per cent. No és prioritària la política de suport a les famílies: creix un 6,79 per cent. Els ajuts a les famílies, de 0 a 3 anys o de 0 a 6 anys augmenten 25 euros, les aportacions que s'assenyalen. És a dir, un 4,76 per cent en el millor dels casos. En l'altre cas, en el cas de les nombroses i de les monoparentals, un 4 per cent, en un pressupost que creix un 13,4 per cent.

Per tant, no és prioritària la política de suport a les famílies. Es va vendre com un gran producte el suport a les famílies monoparentals. Ens agradarà saber quantes famílies monoparentals han gaudit d'aquesta ajuda l'any 2004. També una cosa que fem notar, malgrat que els programes electorals deien: socialistes, fins als 18 anys, l'ajuda; Esquerra Republicana, fins als 6 o fins als 8 anys; Iniciativa per Catalunya, ajudes fins als 16 anys. Doncs no s'amplia el tram d'edats, es manté de 0 a 3 anys i de 0 a 6 anys. Per tant, doncs, aquestes propostes s'han de materialitzar. Ara, això sí, publicitat o comunicació, com ara els agrada dir, de la Secretaria de la Família, creix un 1.136 per cent –un 1.136 per cent

la publicitat de la Secretaria de la Família. De 30.000 euros es passa a 370.800 euros.

Altres prestacions de serveis, que ja es veu que és una denominació molt clara, en honor a la transparència, augmenta un 331 per cent. És a dir, la denominació menys clara de totes les partides de la Secretaria de la Família és la que puja més, en honor a la transparència.

Mesures fiscals de caràcter social: no n'hi ha cap. No hi ha cap mesura de deducció per naixement de fills, de deducció per lloguer d'habitatge, de deducció per a adopcions o acolliments, per a despeses de llibres de text, per a despeses de llar d'infants, per a despeses en mesures de conciliació, no n'hi ha cap. Nosaltres cada any n'introduïem alguna, per anar-ho millorant; aquest any no n'hi ha cap. El Govern tripartit sap augmentar els impostos, però no fa cap concessió als beneficis fiscals de les famílies, i amb això, a més a més, dir que incompleix un dels apartats dels capítols de la Llei de suport a les famílies. Això són pressupostos amb accent social? Amb prioritat social?

Atenció a la gent gran. No es veu cap canvi, o no l'hem sabut veure, de les condicions d'accés al Programa d'acolliment residencial, de centre de dia, d'habitatge tutelat, de forma que es faciliti l'accés a les classes mitjanes, com es ve anunciant. Ara és el moment, uns pressupostos expansius, doncs, que es noti. Anem a universalitzar, doncs, que es vegi, facilitant l'accés a les classes mitjanes, aquests serveis d'assistència social. Com nosaltres varem modificar en el seu dia el programa «Viure en família» per universalitzar-lo.

Augmenta la partida de suport a les famílies amb persones dependents. Això podria significar una esperança, però hem de dir que també va augmentar al 2004, i en quina situació ens trobem? Doncs, que només cobren els que estaven..., les ajudes que estaven resoltes de l'any 2003, les que havien de resoldre al desembre del 2003, encara estan esperant cobrar alguna cosa, i al 2004 encara estan esperant que surti la convocatòria. Per tant, no veiem clar aquest augment, perquè si després significa per fer calaix, o no sabem perquè, doncs, de poc serveixen els augments, i, a més a més, quan un cotxe està aturat amb el fre de mà posat, per molta gasolina que hi posis, si està aturat, no li serveix per caminar. Encara té més problemes, perquè el cotxe pesa més. Per tant, la gestió que s'està portant al Departament, també ens fa patir amb més pes a sobre.

Les inversions de noves residències? No es diu, en molts casos, l'indret exacte on es farà; en el cel, segur que no. Per tant, no facin volar coloms i les residències diguin on es faran, perquè sinó s'acabarà l'any i no n'haurem vist cap.

A més a més, tenim un garbuix de xifres que ja no sabem on som. Un partit del tripartit deia 2.500 places per any; 10.000 places / legislatura. La consellera, en la seva compareixença primera va dir 6.800 places. Ara diu que l'any que ve en faran 1.500. Fa pocs dies, 1.700. Simplement, caòtic. Per tant, doncs, saber on ens trobem.

Pensions. Pensions de les persones grans. S'aplica estrictament l'augment que va preveure el Govern de

Convergència i Unió. Menys mal que aquella Llei vam preveure-la per a tres anys, perquè vostès, amb uns pressupostos expansius, no fan cap esforç; apliquen 6 euros, que era el què Convergència i Unió havia decidit i havia proposat. Evidentment no fan el xou de l'any passat, el desgavell que hi va haver l'any aquest que ara s'acaba, amb tots aquests canvis que varen haver de fer, fins i tot, esmenant els seus propis pressupostos.

I, per tant, demanàriem, i així ho proposarem amb les esmenes parcials, que es faci un esforç cap aquest col·lectiu tan necessitat. Siguin més generosos ara que ja se saben els números. Convergència i Unió ho va preveure perquè hi hagués un esforç sostingut, però si hi ha números millors, doncs, fem-ho millor.

Dir també que no sé si saben que hi ha un acord de Convergència i Unió amb el Govern de l'Estat de fer compatible el SOVI amb les pensions de viduïtat. En el topall vostès no ho tenen previst, això. I si es fa compatible el SOVI amb les pensions de viduïtat, moltes persones vídues deixaran de cobrar aquest complement, gràcies a la seva falta de previsió.

Cap complement a les pensions més baixes. Cap complement a les pensions més baixes. Això sí, fem el discurs... «han d'anar tendint totes al salari mínim». Anem-ho fent, anem complementant-les perquè no tinguin un ensurt tan gran el dia que els fem aquest salt de cop, no? Per tant, potser que ho anem fent. Ara que hi ha uns pressupostos expansius.

Per tant, encara em queden altres temes, que ho faré al torn de rèplica. Nosaltres demanem el retorn d'aquests pressupostos perquè no responen a les expectatives creades, perquè no donen resposta a la gent que més necessitat té, i sobretot, també, perquè globalment, vist el conjunt de les famílies de Catalunya, no veuen en aquests pressupostos que la política de suport a les famílies sigui una prioritat d'aquest Govern. Per això també potser haurem de proposar que enlloc de dir-se «Departament de Benestar i Família» en diguin «Departament de Benestar i Cohabitació». (Rialles.)

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena presentada pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, passo a defensar l'esmena a la totalitat al Departament de Benestar i Família, quan ja pràcticament estem acabant el debat, doncs, dels pressupostos de cara a l'any 2005.

El Grup Parlamentari Popular volem reconèixer i reconeixem positivament l'esforç del Govern a incrementar el pressupost del 2005, envers, evidentment, el pressupost de l'any 2004, que va ser, doncs, pràcticament, de 915 milions d'euros, i en el que en podríem dir que veiem un increment d'un 3,4 per cent, molt per dessorra del que ahir ens comentava i ens anunciava el mateix

conseller quan ens deia que aquests pressupostos expansius el que feien era, doncs, apujar en la seva totalitat sobre un 18 per cent.

Vostès em poden preguntar perquè presentem una esmena a la totalitat si els acabo de reconèixer l'increment. Doncs, molt bé, senyora consellera, i il·lustres senyores i senyors diputats, tan senzill com que no hem sabut veure ni uns canvis ni unes millores, ni de gestió o bé uns criteris clars polítics de desenvolupament de política social de propi Departament, i tampoc veiem unes reformes en profunditat que acabin amb tots aquells vicis d'anys anteriors que vostès mateixos denunciaven, quan eren oposició.

Recordo com a diputada les intervencions d'il·lustres diputades de tots els grups parlamentaris, en aquests anys anteriors, a l'oposició. Il·lustres diputades, ben estructurades amb unes bones molt bones intervencions. Fins i tot avui alguna il·lustre diputada és honorable consellera. Any rere any feien un discurs i un debat, un debat estrella..., en feien un debat estrella del Departament de Benestar Social. És evident que llavors eren lluny d'imaginar-se que algun dia vostès podien ser govern. Ara em pregunto, després d'haver repassat i d'haver escoltat detingudament tantes i tantes intervencions, ara que vostès ja són Govern, quin model tenen? Model social? Nosaltres, no l'hem sabut veure. Podria ser que fossin presoners de les seves pròpies paraules.

Podria entrar, evidentment, avui, en cada una de les partides, però és evident que no ho faré, perquè tots les coneixem, per això se'ns han facilitat els pressupostos i, és evident que això és un debat general del propi pressupost del Departament.

Mirin, nosaltres creiem que han i hem d'oferir respostes reals a les necessitats que van sorgint i hem de mirar present i futur, fruit de nous reptes i de grups socials amb demanda important i angoixant d'ajut a les noves necessitats emergents en la nostra societat. I, evidentment, s'han d'establir millores administratives que simplifiquin la demanda i els accessos als ajuts. El cobrament amb molta més rapidesa, i que augmentin la pròpia coordinació i l'intercanvi de coneixement i suport amb els municipis, i també, per què no dir-ho, amb el tercer sector.

Aquests pressupostos estan molt lluny de poder atendre la demanda creixent no sé de quantes places o noves places de centre de dia: 1.500, 1.700, 6.000? El senyor Cleries hi ha fet referència. Nou mil noves places residencials?, o hem de ser ambiciosos pensant en un horitzó de cinc o deu anys vista, com deia ahir el conseller Castells?

Vostès saben que necessitem i que s'han de desenvolupar moltes qüestions, i una qüestió important és la del concert amb les residències: calen més places i retribucions de forma adient a la despesa real, i, per altre costat, cal clarificar amb el món local l'increment de l'atenció domiciliària. Vostès tenen voluntat, però no la suficient. I els centres de dia, als quals tan sols hi tenen accés el 0,84 per cent de les persones grans de Catalunya.

Persones grans, un gran repte, que no té una suficient plasmació pressupostària en la seva pròpia dependèn-

cia. Avenç pressupostari, sí, senyora consellera; suficiència, no.

Mirin, fins i tot al tercer sector no tan sols se l'ha de subvencionar, que també, se l'ha de fomentar, ajudar i contribuir a fer-lo viable. Hi han aquestes qüestions dintre dels seus pressupostos? Creiem que no.

L'assistència social..., que tantes vegades l'he escoltat quan li fan interpellacions, assistència social als municipis, principalment als municipis petits, que han vist incrementada la immigració fins i tot en un 15 per cent.

I, miri, li posaré un petit exemple per demostrar en quin moment ens trobem. Jo sóc de l'Alt Penedès i faré referència a un petit municipi que segur que vostè coneix molt bé com Sant Quintí de Mediona. Un municipi de prop de dos mil habitants, amb pràcticament quatre-centes persones més grans de seixanta-cinc anys. En aquests moments, més del 15,5 per cent d'immigració que ha anat en el barri, en el casc antic a viure-hi, uns problemes importants...

Sant Quintí tot just té un petit local social que l'anterior Govern de Convergència va ajudar a construir. Vostès estan en l'equip de Govern de Sant Quintí de Mediona, Esquerra Republicana, i, en aquests moments, l'alcalde em comentava fa pocs dies que no tenen cap ajut, d'una assistenta social, que ja en tenien prou, en necessiten dues per poder ajudar i atendre tota la immigració, tots els problemes que genera la dependència. I, qui els ajuda? Ningú, consellera; el Govern de la Generalitat avui no els ajuda. Aquest és un exemple que el podríem aplicar a molts i molts pobles petits de la Catalunya.

I és evident que m'haig de centrar també en les persones discapacitades. Perquè vostè sap que hi han persones discapacitades en condicions de treball a Catalunya i que estan en situació d'atur i que superen el 50 per cent. Cal que elaborin, senyora consellera, polítiques específiques per a aquest col·lectiu. I en la mesura que els sigui possible, facilitin, vostès, un primer a treball a les persones amb minusvalidesa, dotant-los o donant-los la publicitat escaient o adient per tal que la integració dels minusvàlids no continuï sent un repte encara a Catalunya.

És cert que la integració en un medi ordinari de treball pot produir-se a l'Administració pública, a l'empresa privada o, fins i tot –fins i tot–, en treball per compte propi, essent l'empresa privada i l'Administració pública els principals creadors d'ocupació. I ens trobem, i això ho sap molt bé, i abans altres diputats que m'han precedit en el Departament de Treball han fet esment que l'Administració no compleix la normativa. Cal, per tant, fer-hi un gran esforç.

I, en matèria de família –m'ha precedit el senyor Cleries–, no hi voldria insistir més, però és evident –el conseller Castells va fer referència a la família–, en matèria de família, escoltin, vostès incompleixen tots els acords del Tinell: els compromisos de millorar els ajuts per fills a les mares treballadores no s'han complert, com no s'ha complert la promesa d'un pla per ajut a les famílies amb persones dependents, o, fins i tot, de la mateixa Llei de conciliació de la vida laboral i familiar, que quan la discutim en aquest Parlament

tant en boca se la posaven... Fa la impressió que no tenen una voluntat política.

Nosaltres veiem, sistemàticament, com vostès incompleixen els mateixos acords que van signar en el pacte del Tinell, vostès en diuen la «carta de navegació» del seu Govern. Doncs, escolti'm, per tindre una carta de navegació tan important, jo crec que han d'esmerçar-hi molts més recursos.

Volien arribar o, millor dit, aconseguir que el Departament tinguí un pressupost del 4 per cent del pressupost global. Per tant, si és de 4 bilions, vagi vostè multiplicant el 4 per cent, a on arribaríem? Arribaríem a 1.600 milions d'euros, avui actualment. Estem ben lluny de tot això.

Nosaltres creiem que són els seus primers pressupostos per a l'any 2005, any en què vostès es trobaran en el bell mig de la legislatura i també del seu propi mandat, si evidentment l'acaben. Espero que sí pel bé del Govern i, evidentment, com no?, pel bé de Catalunya.

Tenen en perspectiva una nova llei de serveis socials, que és evident que sorgirà, per dir-ho d'una manera, a començaments del 2005; perspectiva que en aquests pressupostos pocs canvis i millores quantitatives podem preveure per tal de tirar endavant una llei tan i tan important.

Començava dient que reconeixíem l'esforç, però el que no veíem correcte és l'aplicació de les seves polítiques. La nostra conclusió seria ben senzilla, consellera: vostès no assolixen els seus propis objectius; objectius de tres partits que donen suport al Govern i que sempre n'havien fet una gran bandera, però que aquesta bandera en aquests pressupostos el Partit Popular i el Grup Popular no l'han sabuda trobar. Per aquest motiu, el Grup Parlamentari ha presentat l'esmena a la totalitat.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té ara la paraula, per al torn en contra, la il·lustre diputada la senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Senyor president... *(Veus de fons.)* Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Cleries, la cohabitació era el model que vostès practicaven, nosaltres no l'hem adoptat. *(Remor de veus.)*

El Departament de Benestar i Família –el Departament de Benestar i Família– té un pressupost per a l'any 2005 de 1.168 milions d'euros, quantitat que significa un creixement del 13 per cent respecte del 2004.

Vostès han comentat, per activa i per passiva, que no eren uns pressupostos socials. Però potser està bé fer una mica de memòria i d'estudi comparatiu respecte als últims anys, perquè les xifres reflecteixen la realitat i la voluntat política, i, en aquest cas, qui aposta pel model social, més que les declaracions o afirmacions sense fonament que vostès estan fent i que potser el que caldria era que centréssim el debat per clarificar el que entenem per política social.

Els ho recordo: l'any 2000, el pressupost de Benestar i Família va suposar un 2,73 per cent del pressupost total de la Generalitat; l'any 2001, un 2,76 per cent; l'any 2002, un 3,35 per cent; l'any 2003, un 3,74 per cent; l'any 2004 –primer pressupost que va fer l'actual Govern– el pressupost de Benestar i Família es va situar en un 5,11 per cent, i, en aquest pressupost, estem parlant d'un 5,03 per cent. I per fer polítiques socials es necessiten diners, es necessita tindre una bona dotació pressupostària. I amb les dades que vostè ens ha facilitat, que al llarg de la legislatura vostès van incrementar un 103 per cent..., amb les dades que nosaltres, i seguint la previsió, estem mantenint en aquests moments, nosaltres no arribarem al 103, arribarem al 203 per cent.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Les actuacions, a més, amb més dotació pressupostària corresponen a les polítiques d'atenció a la gent gran. Hi ha una dotació d'un 26,1 per cent del pressupost global. Les polítiques de suport a les famílies són d'un 24,3 per cent, i a les persones discapacitades, d'un 20,07 per cent.

I m'agradaria, encara que de forma molt breu, llistar el que seran les actuacions més destacades, i ho faré de forma molt breu i només les que corresponen a l'ICASS, a la DGAIA i a l'ICAA, perquè la diputada, la senyora Carme Porta, farà la resta. I en el pressupost del 2005 això ens permetrà, primer, millorar i incrementar els acolliments; ens permetrà millorar els serveis d'atenció a la infància i a l'adolescència amb l'ampliació de places residencials i d'acollida i amb l'obertura d'un centre especialitzat, a més de les rehabilitacions, tan necessàries, dels centres propis i col·laboradors. Aquestes millores suposaran un 10,5 per cent respecte al 2004, però és important clarificar que en el pressupost del 2004 es va experimentar un fort creixement en polítiques d'infància i adolescència, fet que ha permès a la DGAIA desenvolupar el seu pla de xoc i eixugar el deute acumulat del 2003, 2002-2003.

En altres actuacions més destacables, voldria fer menció al manteniment en inversió en places residencials, senyora Dolors, centres de dia i sociosanitàries per a la gent gran de titularitat del Departament i concertades. I els demano que vostès facin la suma. Això suposa un increment de 348 noves places de residència, més 220 de centre de dia i 48 d'habitatges tutelats, més 600 places de residencial col·laboradores, 50 de centre de dia, i 300 noves places de llarga estada en centres socio-sanitaris, i 150 d'hospital de dia. Per a aquesta actuació, el Departament hi destinarà un global de 283,9 milions d'euros.

És important remarcar que el creixement pressupostari per a la dependència és d'un 42,62 per cent. I això vol dir que es destinarà un total de 521 milions d'euros, gairebé la meitat del pressupost del Departament, per fer front a les necessitats de les persones dependents.

Aquest pressupost possibilita, a més, augmentar un 20 per cent els ajuts als complements de les pensions de viudat més baixes, amb una dotació de 44,4 milions d'euros, i el límit d'ingressos per poder percebre'l

s'apujarà d'acord... –això sí, senyor Cleries–, d'acord amb la inflació.

I, pel que fa al complement de les prestacions més baixes, el Departament està ultimant la Llei de prestacions, que properament entrarà en el Parlament per al seu debat i aprovació. Per tant, s'està treballant sobre aquest tema.

Cal dir, també, que el pressupost permetrà una millora substancial, amb un increment d'un 10,5 de les transferències al món local, pel que fa al manteniment i foment dels serveis socials d'atenció primària i dels serveis d'atenció domiciliària i teleassistència, així com també per al transport adaptat a persones discapacitades, amb una dotació total de 36,2 milions d'euros.

El Departament invertirà 241.992 milions d'euros en actuacions destinades a persones amb discapacitat. Això suposa un augment d'un 8,5 per cent. I permetrà crear 145 places de residència, 42 de centre especialitzat i també es crearan 150 noves places per a centres ocupacionals i 350 llocs de treball.

També es preveu atorgar prestacions a 10.500 persones amb disminució, i es destinaran 15 milions d'euros a incrementar en 57.375 hores la cobertura del servei d'atenció precoç per a infants menors de sis anys que permetrà atendre un total de 13.500 infants.

Pel que fa al capítol d'inversions, senyor Cleries, quan baixi de la tribuna li facilitaré un llistat, però, li haig de dir que, pel que fa a la gestió directa i a la gestionada per GISA, es destinaran 32,5 milions d'euros per a equipaments a la vellesa, 5,5 milions per a equipaments destinats a disminuïts, 4 milions i una mica més als equipaments d'infància i adolescència, que ha suposat, això sí, un gran esforç inversor per part del Departament.

I, per acabar la meua intervenció, dir-li que votarem en contra de les seves esmenes, perquè fins ara vostès mai havien estat capaços de presentar uns pressupostos amb la transparència dels actuals i amb la voluntat descentralitzadora, sense oblidar el pols que va fer el nostre partit, donant suport als pressupostos de l'Estat en clau social, aconseguint una transferència pressupostària important per a la dependència i la immigració.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula la senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera... Bé, senyor Cleries, vostè ha centrat molt les seves crítiques precisament pel que fa als ajuts a les famílies. I, francament, jo, escoltant-lo, de vegades tenia la sensació que quan vostès governaven això era el país dels teletubbies i realment jo no em trobava, ni molt menys, al país dels teletubbies, sinó que nosaltres fèiem moltes crítiques i, a més a més, no eren, ni molt menys perfectes els seus pressupostos, ni molt menys perfecte el seu model.

De fet, el Departament destinarà a les polítiques de suport a les famílies un total de 283,4 milions d'euros, cosa que suposa un 24,3 per cent del pressupost global. I aquest és l'àmbit temàtic que més creix, amb un 21,8 per cent d'increment, i és precisament per desenvolupar les mesures contingudes dins de la Llei de suport a les famílies.

Les línies estratègiques de la Secretaria de Família que contempla aquest pressupost són, precisament, la millora i l'increment de les ajudes a les famílies, l'any 2005 s'incrementen en 25 euros els ajuts, i, a banda, s'instaurarà una nova línia d'ajuts universals a les famílies que tinguin bessons o trigèmins, segons el que disposa la Llei de suport a les famílies amb infants.

I es consolida, també, evidentment, la prestació econòmica universal per a les famílies amb infants menors de tres anys i per a famílies nombroses i monoparentals amb infants menors de sis anys. S'hi destinen, de fet, 145.935 euros. I vostè ha preguntat quantes famílies se'n beneficiaran. Doncs, bé, ara és..., evidentment, no li'n podem donar totes les dades, però es preveu que aproximadament unes 251.000 famílies es beneficiaran dels ajuts, i que n'hi haurà entre 38 i 39.000 de nombroses i unes 17.000 de monoparentals. És evident que hi ha moltes famílies que se'n beneficiaran.

Vostè ha parlat d'alguns àmbits que creixeran en excés. En tot cas, nosaltres el que estem oferint és un nou model d'atenció a les famílies, a les famílies i no a la família. Parlem de les famílies en tota la seva àmplia diversitat. I nosaltres posarem en marxa els punts de trobada, ja amb un reglament de funcionament, cosa que vostès van menystenir del tot; posarem en marxa un programa de formació de pares i mares; un programa per a la primera infància; un programa de tres a setze; una línia de subvencions per a AMPA o grups de pares i mares; una oferta formativa per a la promoció en habilitats educatives dels pares i mares, i en temes d'interès de la Secretaria de Família, com pot ser la diversitat familiar, el tema de les discapacitats; l'ordenació i la promoció de l'oferta formativa a les famílies, dintre també de tots els departaments de la Generalitat; el treball amb accions cíviques i comunitàries per a obrir espais de zero a tres a les ludoteques pròpies; el foment de mesures de caràcter complementari a les escoles bressol per ajudar a la conciliació de la vida familiar i laboral, que contemplen espais de respir, precisament vinculats als espais de zero a tres; liderar el Pla estratègic per a la conciliació; un pla contra la violència infantil. En definitiva, és evident que el model canvia.

Vostè ens ha parlat del «Viure en família». Vaja, francament jo crec que la consellera hauria agraït que en el traspàs de la conselleria li haguessin fet un *pack* de Màgia Borràs, perquè amb el que vostès ens van deixar és evident... El desembre del 2003 la consellera, el 23 de desembre del 2003, va prendre possessió. Com volen vostès que es resolguin el mes de desembre una sèrie d'expedients que vostès van deixar sense resoldre. És evident que això o era objecte de màgia o era evident que era impossible.

Tanmateix, el programa de suport a les persones amb dependència, el «Viure en família», actualment cobreix 32.365 persones i arribarà a un total de 46.125 famíli-

es. I la seva dotació pressupostària creixerà dels 85 milions d'euros destinats el 2004 als 126 milions del 2005; recordem que el 2003 només hi havien 43 milions.

De fet, el programa «Viure en família» experimentarà un canvi d'orientació, de manera que es prioritzarà l'atenció a les persones en situació d'alta dependència i la prestació de serveis a domicili.

I un altre àmbit que a nosaltres ens agradaria destacar és pel que fa al treball interdepartamental, que per nosaltres és important tot el tema del treball transversal. I per nosaltres aquest especialment té una importància cabdal, que és, precisament, el programa per a l'abordatge integral de les violències contra les dones.

Aquest programa constitueix l'eix sis del Pla d'acció i desenvolupament de polítiques de dones a Catalunya 2005-2007. I el pressupost total del programa per a l'any 2005 és de prop de 24 milions d'euros, xifra que suposa un increment del 400 per cent respecte l'any 2004. Això vol dir que ara sí que hi ha una aposta i una voluntat política per acabar i eradicar la violència contra les dones.

Aquest pressupost ha estat dotat, evidentment, d'aportacions de tots els departaments de la Generalitat de Catalunya, i, especialment, principalment, per les que provenen dels departaments de Benestar i Família, Justícia i Interior, d'acord amb les competències que els corresponen per raó de la matèria.

En concret, a Benestar i Família es dediquen 10.245.130 euros per a l'eix sis i un total de 15 milions i escaig per al Pla general. De fet, es preveu, també dintre de Benestar i Família, no només el manteniment de totes les accions..., de les cases d'acollida, la creació de tres centres d'atenció integral per a dones que han patit maltractament, etcètera, sinó la creació d'una unitat que coordini..., una unitat de violència familiar, dedicada a l'execució d'aquest programa, especialment pel que fa a la gestió de recursos.

És evident que hi ha un canvi de model, és evident que s'aposta per ajudar les famílies, i no només en un àmbit, no només en el que vostè diu que van deixar uns criteris que universalitzaven... Bé, nosaltres, amb els pressupostos que teníem sobre la taula de Convergència i Unió, és evident que tenim seriosos dubtes que anessin a universalitzar, perquè els números no donaven.

Ara sí que hi ha una aposta evident per un canvi, i, per tant, en aquest canvi de model es preveu un augment pressupostari importantíssim. Ho ha dit la senyora Carme Capdevila. Per fi, el pressupost de Benestar i Família supera aquell 4 per cent que l'any 99 es va demanar en aquest Parlament. Per fi, després d'anys, anys i anys, de demanar-los-ho. Ara no només supera el 4 per cent, sinó que es situa a una mica més del 5 per cent.

I ara arribaré a aquell punt que li agradava tant a la senyora Irene Rigau, i que el temps se m'acaba, que és actuacions comunitàries i cíviques. I, per tant..., li dedicaré el meu temps després.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per al torn de rèplica, el senyor Josep Lluís Cleries, pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, recordar que en els pressupostos del 2003, per exemple, Infància estava a Justícia, i recordar que també hi havia Immigració a Presidència. Els números i els tants per cents facin-los quadrar bé. Per tant, recordi-ho.

«Viure en família». Home, el desembre potser no ho podia resoldre, però ja fa un any, amb un any potser sí que ha tingut temps de resoldre-ho. I no s'ha resolt. I no ha sortit convocatòria del 2004. Ho vam preguntar diverses vegades en el darrer Ple i la resposta està en el vent. Per tant, doncs, nosaltres seguim dient el mateix.

Molt breument. Immigració. Baixa un 1,41 per cent. On queda tot el discurs de nova ciutadania? En un tema que ens hi juguem el futur, el Govern no hi dóna prioritat. Això sí: la secretària per a la Immigració es dedica a altres coses, a desqualificar persones, que millor faria de no fer-ho, i, en canvi, no es dedica a fer una bona negociació del Reglament de la Llei d'estrangeria, o tampoc es dedica a negociar internament un bon pressupost per a la seva Secretaria per a la Immigració. Quina llàstima!

Suport a l'associacionisme i al voluntariat. L'Incavol, que va desaparèixer, sense transparència, ja que parlen tant de transparència... Miri, jo per tractar d'aquest tema he mirat de no llegir el que em deien en altres legislatures ni en anys anteriors, perquè anava d'insult. I ara sí que hi ha un ús partidista d'aquesta Direcció General, perquè quan hi ha un problema qui va a visitar les entitats és un diputat i no el director general. Aquesta Direcció General puja un 5,78 per cent, misèria. I la formació del voluntariat, que era tan important, i angelicalment ho deien, un 3,83 per cent.

I en aquesta Direcció General que porta tots els temes d'habitatge social, i això, doncs, que també hi ha altres departaments que tenen coresponsabilitat, totes les partides congelades. Totes les partides d'habitatge social del Departament de Benestar i Família congelades! Les tres que hi ha. I d'això no n'han parlat. Es veu que l'habitatge social no interessa. Ajudar les persones que paguen un lloguer, el *mobbing*, etcètera, no interessa. Molt bé.

L'augment a l'Administració local no puja tant, eh! Recordin que l'atenció primària només puja un 13,15, quan aquest any només ha augmentat l'IPC. I, per tant, doncs, l'atenció domiciliària no podrà créixer tant com vostès diuen.

L'atenció a la gent gran baixa un 48 per cent, de suport a les corporacions locals... (Pausa.) Miri-ho bé, això.

Serveis socials transferits d'atenció primària, només creix un 2,99 per cent. Etcètera. Vull dir, per tant... O bé, o les transferències a corporacions locals de la Direcció General d'Atenció a la Infància baixen un 20,81 per cent. Tot el tema dels EAIA baixa.

Per tant, això són realitats, són números. Nosaltres el que li podem dir és que demanem, i ho demanarem amb les esmenes, i ho demanarem amb proposicions diverses, que es comencin a complementar les pensions més baixes. I no ens vinguin amb lleis: les lleis ja les farem, però la gent ha de viure cada dia, i han de viure ara mentre vostès van pensant quines lleis faran.

Els complements de les pensions de viduitat. Facin un esforç. L'únic esforç que es fa és el que ha marcat Convergència i Unió en el seu dia, i vostès no hi posen ni un euro de més. No vinguin amb augments del 20 per cent: és l'augment de Convergència i Unió. Vostès, ni un euro.

Com és possible que hi hagi 3.600 places de residència buides, o, segons el director general de l'ICASS, 1.600, és igual? O 4.500 expedients, que els resoldrem entre novembre i desembre, i són de primers d'any, de sol·licituds de residència?

Per tant, tot això són realitats que afecten persones concretes. I no anem tirant pilotes fora, «que farem lleis, que farem lleis...»; la gent ha de viure cada dia i qui té una persona amb dependència a casa seva la pateix, l'acompanya, la viu.

La diputada del Partit Popular deia que el pacte del Tinell és una mica, doncs, la seva carta de navegació. Doncs, si és la seva carta de navegació, podem dir que en política social el tripartit fa aigües.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president; molt breument. Agraïxo la resposta, que, en definitiva, il·lustres senyores diputades, ens han fet una descripció general dels objectius del Departament que cadascun dels grups parlamentaris tenia. Cap novetat. Nosaltres els hem parlat dels criteris polítics.

Jo entenc perfectament, perquè ho hem viscut personalment, doncs, el que és estar a l'oposició, reivindicar i fins i tot fer demagògia, però després arribar a ser govern. I entenc que els pressupostos donen pel que donen, i moltes vegades no donen per més. Però vostès han demostrat una voluntat a la qual jo mateixa els deia que els fèiem costat, i que els agraïem que aquest esforç hagi sigut un increment d'un 13,4 per cent.

Però una vegada has mirat les dades, mentre unes partides pugen, com molt bé deia la senyora Capdevila, poc es recordaven de les partides que baixen. I, evidentment, hem parlat de família, d'immigració, de la dependència, dels discapacitats, etcètera.

Però, en definitiva, el contingut d'aquests pressupostos, a nosaltres, i a mi mateixa, ens ha defraudat, perquè vostès havien generat perspectiva de futur. I és evident que l'eix fonamental d'un govern és la Llei dels pressupostos que desenvolupa aquestes polítiques socials que vostès venien reivindicant.

Nosaltres no les hi hem sabut trobar. Jo entenc, i comprenc, que vostès segur que encara volen i volien més, i que són tres partits que donen suport al Govern de la Generalitat, i dels quals cadascun porta un programa polític, i tothom estira tot el que pot per tal de poder donar servei i per poder acudir a totes les necessitats i la demanda social que tenim avui en dia.

Però jo els ho he dit ben clar. Vostès tenen aquesta carta de navegació que és el pacte del Tinell. Només els demanem una cosa: que el compleixin, els fem costat, però que el compleixin en política social. Perquè, miri, la persona que els parla no és una experta en departaments socials, vostès em coneixen prou bé. Però el que sí que és veritat és que les polítiques socials no tenen color polític, perquè el color és de les persones que tenen la necessitat.

I aquests pressupostos no desenvolupen les necessitats actuals que avui la societat ens demana. I és evident que si agaféssim aquests objectius en els quals, doncs..., «sí, sí, un 10,7 de les transferències per al servei de transport adaptat»... Escolti, vostè sap exactament què és el que fa falta en el transport adaptat? Creu vostè que aquest 10,7 per cent està ben plasmat en aquest transport adaptat?

Vostè hi deu entendre, oi, senyora consellera? Perquè, és clar, hi deu haver alguna cosa més, per als ajuntaments... Un 10,5 per al manteniment i el foment dels serveis socials d'atenció primària i dels serveis d'atenció domiciliària i teleassistència. Vostès saben, perquè ho han reivindicat, quines són les nostres necessitats. No n'hi ha prou.

Però vostès podien haver estirat més. Fixin-se que no els ho crítico. Vostès podien haver estirat..., perquè el conseller ens ho va dir ben clar. I ho sabem tots, fins on ha anat a parar l'increment. Si tan socials som, si tan socials volen ser –i els fem costat, perquè, de socials, en són tots..., no té color polític, són les necessitats de la nostra ciutadania..., i també de l'exclusió social–, si us plau, aquests pressupostos podien reflectir, evidentment, l'increment que els feia falta, en un moment que vostès, diputats d'Esquerra Republicana..., el senyor Vigo deia, diu: «És l'any de la planificació.» No, s'equivoca: és l'any de l'execució. Si no ho fan per al 2005, quant temps els quedarà? No els quedarà res.

Per tant, compleixin, que sempre trobaran els grups parlamentaris o grups polítics que donem suport a les bones intencions polítiques, socials, evidentment, sorrides del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula la senyora Carme Porta, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

La Sra. Porta i Abad

Sí, senyor president; de l'escó estant. Miri, en tot cas, el que és evident és que el pressupost de Benestar i Família ha pujat gairebé en totes les partides, i té raó, senyor Cleries, excepte en la d'immigració, i de fet dis-

minueix un 1,48 per cent respecte a l'any 2004. Però només tenint en compte els convenis que se signaran amb l'Estat i tenint en compte que, per exemple, no apugessin absolutament ni un cèntim, ja tindríem guairé un 1 per cent de pujada.

Cal tenir en compte també una cosa que cal reconèixer qui la va pactar, que va ser Esquerra Republicana de Catalunya a Madrid, amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, que són 20 milions d'euros que, per primera vegada, la Secretaria per a la Immigració dedicarà a acollida i integració a través dels ens locals. I escolti, això també compta, tot comptes.

Després, la Secretaria per a la Immigració, a més a més, fa una funció de coordinació i d'impuls de les polítiques de tots els departaments. Evidentment, no tot es fa des de la Secretaria per a la Immigració. Tenim tot el que disposa Educació a les aules d'acollida, tot el que preveu Política Lingüística, el tema de formació ocupacional, la Xila, etcètera, tot el que es fa des d'altres departaments. Per tant, aquesta pujada, també la podríem contemplar des d'aquí. Som conscients d'aquest petit decrement.

Pel que fa a... Acció Cívica –sí, senyora Rigau–, actuacions comunitàries i cíviques, bé, aquesta Direcció General, de fet, té un increment de gairebé el 12 per cent, i això permetrà desenvolupar un pla de rehabilitació i millora dels centres cívics i casals de gent gran, que, evidentment, com les coses no es fan en un dia, els edificis tampoc es fan malbé en un any, i, evidentment, era molt necessari fer una rehabilitació d'aquests edificis que vostès ens van deixar en les condicions en què els van deixar.

Les prioritats: el Pla integral del poble gitano; la preparació del Congrés de la Gent Gran per al 2006, amb quaranta-un actes comarcals; el Pla nacional d'associacionisme i voluntariat, i la preparació del Congrés del Voluntariat; impulsar una xarxa única d'equipaments... Evidentment que hi han partides d'ajut a lloguers, i evidentment que, a més a més, aquí també s'ha de comptar el treball transversal amb el Departament d'Habitatge. Programes específics –vostè diu que no hi ha actuacions als petits municipis, als barris–: campanyes de civisme als barris, petits municipis, esport als barris, que també es farà de forma transversal amb Esport, amb Joventut i amb Immigració, etcètera.

De fet, nosaltres el que creiem és que aquests són uns pressupostos –malgrat el que diguin vostès, que és el que els toca fer des de l'oposició– molt més transparents i amb coherència. Aquesta carta de navegació a què fan referència és la que seguim nosaltres, i nosaltres estem posant les bases perquè precisament la universalitat que es desenvoluparà amb un procés ampli de participació a la Llei de serveis socials, amb aquesta cartera de serveis que es reconeixeran, nosaltres estem posant les bases perquè això sigui possible. I per això hi ha hagut aquest augment. Són uns pressupostos transparents, coherents, amb un nou model que avança precisament cap a la universalitat, cap a la coordinació institucional i cap a aquest treball transversal.

Torno a dir-ho: tenen un 5 per cent sobre el total i un increment del 13,8 per cent, aquests pressupostos. Però

teníem tanta roba per rentar, i ara que la tenim gairebé neta i a més a més ens hem comprat la rentadora, sembla que hi hagi gent que prefereix el munt de roba i la pastilla de Lagarto.

El president

Poden fixar posicionament els grups. En primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Consol Prados.

(*Remor de veus.*)

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. (*Persisteix la remor de veus. Pausa.*) Suposo que són les hores que fa que estem en aquest debat... Bé, per fixar el nostre posicionament, cal dir que tots coincidim que mai és prou en les polítiques socials, però espero també que en el fons estaran d'acord amb l'esforç que representa en aquest pressupost l'augment del 13 per cent pel que fa al Departament de Benestar i Família. Representa –s'ha dit abans– més del 5 per cent del pressupost global de la Generalitat, i es compleix així la Resolució del Parlament que en fixava el 4 per cent, que ja es va aconseguir amb els pressupostos del 2004. I ho dic –ho he de dir–, ho dic sense cofoismes, però sí com a tendència.

El pressupost són els recursos, però també és la gestió d'aquests recursos; per tant, de les prioritats, dels criteris... I aquest és precisament un departament que necessita posar ordre: posar ordre en les prioritats, en els criteris i en la planificació. I ho deïem, crec, també en el debat dels pressupostos del 2004, perquè és així, és la realitat. I si estem així és perquè ho van deixar així.

Accentuar alguns aspectes importants i que crec que signifiquen anar consolidant el canvi. Pel que fa a l'atenció a la dependència..., com ho demostra, per exemple, l'augment del 46,8 per cent del pressupost de l'ICASS per a aquest àmbit, o concretament l'augment del programa de «Viure en família», que passa de 85 milions d'euros el 2004 a 124 milions d'euros per al 2005.

Però el més important, a més de les quantitats, que hem de considerar que estan prou elevades pel que fa a l'augment..., és també important fixar els criteris de gestió del programa, per tal que sigui viable, sostenible i sostingut, evitant jugar amb les expectatives de la gent, de les persones, que tant debat ha provocat, malauradament, en aquesta cambra. Fixar criteris com és prioritzar les persones amb alta dependència; fixar criteris com és incrementar els serveis –per exemple, el pressupost de l'ICASS pel que fa al programa d'autonomia a la llar, pràcticament el doble, amb un augment del 95,8 per cent d'increment–, o incrementar les transferències als ajuntaments per als serveis d'atenció domiciliària –que en caldrà més, segurament en caldrà més–, creiem que són els passos necessaris a l'espera de la nova Llei dels serveis socials, en què aquesta serà una qüestió fonamental, i a l'espera també de la Llei d'atenció a la dependència estatal, que sens dubte reforçarà i apuntalarà molt més l'atenció a la dependència.

Pel que fa a discapacitat, hem de reconèixer que representa el 20,7 per cent del total del pressupost, però vull

destacar especialment l'increment que representa l'atenció a la salut mental, una qüestió tan reclamada, tan demandada per les persones i per les famílies, amb un augment del 39,3 per cent.

Pel que fa a la immigració, ha anat sortint al llarg del debat; he de dir que en algunes ocasions considero que molt desafortunadament, i crec que ens hi hem d'aturar uns segons en aquest debat de pressupostos. La gestió de la immigració no és exclusiva de la Secretaria per a la Immigració. Sí que hem de reconèixer el repte que té de coordinar i impulsar, en el si de l'acció del Govern, les polítiques d'aquesta qüestió estratègica, el repte d'impulsar un pla integral d'acollida en concert amb els ajuntaments i el repte de dissenyar un pla global i d'aplicar-lo.

La gestió de la immigració va més enllà. Ha de ser des de les polítiques de cohesió. En els barris, amb la Llei de barris; en les escoles, amb l'increment del pressupost en les inversions, en la millora de la qualitat, amb més professionals; en els serveis de salut, amb l'esforç que fa el Govern per afrontar les necessitats; en els serveis socials, incrementant les partides i el traspass als ajuntaments. Perquè la immigració no ha de significar en cap cas una competència pels recursos. I això també és tenir una visió de país, una visió que trobàvem a faltar, i considerant, per molt que ens pesi, que aquest pressupost ho té en compte i així ho prioritza.

Per tant, deixem-nos de discursos que més que cohesionar distorsionen, deixem-nos d'ambigüitats polítiques que confonen els ciutadans, i parlem amb responsabilitat i, sobretot, actuem en conseqüència.

Per anar acabant, vull destacar també el que fa referència a l'acció comunitària i d'inclusió, que experimenta un augment al voltant del 13 per cent, important perquè la inversió en una xarxa d'equipaments i programes amb vocació pública crea cohesió, perquè cada vegada més també cal, no solament atendre sectors concrets, sinó també territoris o entorns o comunitats amb riscos, amb elements de vulnerabilitat, atenent les noves formes de pobresa amb accions comunitàries que signifiquin un impacte en positiu.

Per tant, destacar, en definitiva, un pressupost que accentua l'atenció a les persones grans, a la gent gran, el suport a les famílies i a les persones amb discapacitat, com a grans prioritats. I és per això, per tot el que he exposat, que votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, el senyor Cleries expressava que li haguera agradat o esperava que creixés més l'aportació pressupostària en aquest Departament. A mi també m'haguera agradat. A la senyora consellera tam-

bé; n'estic convençuda. I –després m'hi referiré, al final– es farà un salt qualitatiu en pressupost, però no menyspreem –no menyspreem– el que ha significat aquest increment d'aquest any, que ha permès situar el pressupost de Benestar i Família, el pes específic, en un 5 per cent respecte al pressupost total. Com a mínim, s'ha superat allò que havíem dit que calia superar, que era el 4 per cent. Que cal que sigui més? Evidentment. Però..., anem pas a pas, però, en tot cas, entenc que amb la nova Llei de serveis socials caldrà fer un salt qualitatiu en aquesta situació.

Considerem positiu, en tot cas, l'increment de partides d'atenció a la gent gran, de suport a les famílies, de persones amb discapacitat, que són les actuacions que creixen més. I també valorem, lògicament –i ja era hora–, l'increment de les aportacions als ajuntaments, que respon a una nova actitud de considerar els ajuntaments com a aliats i no com a competidors. I són, de fet..., i en matèria de polítiques de benestar té més sentit potser que a altres, o almenys com moltes altres, de fer actuacions de proximitat, que són les que tenen més lògica.

Dos eixos importants que voldria destacar, que em sembla que caldria reforçar, en tot cas. Un, els temes d'immigració; se n'ha parlat per part de diferents diputats. A part del que apareix en el pressupost, hi ha un acord perquè s'incrementi amb 20 milions d'euros més, per poder tirar endavant –i ho considerem essencial– el que fa referència al Pla de ciutadania i al Pla d'acollida integral, aspectes bàsics per a la inclusió social.

I una altra qüestió que entenem que cal reforçar més i en què cal fer més esforços que els que fa aquest pressupost, que és tot el que fa referència a la lluita contra la pobresa. Perquè és cert que hi ha tota una sèrie de polítiques que han de tendir a la universalització, i això implica l'accés de les classes mitjanes a molts serveis que ara no hi arriben, però això no tindria sentit si, a més a més, aquells que estan més necessitats, d'alguna manera, continuen estant en situació desfavorable.

En aquest sentit, entenc que, per exemple, el compromís per establir complements de pensions per a les pensions no contributives, que el senyor Cleries hi ha fet referència, és clar que es farà –és clar que es farà. I és un compromís de l'Acord del Tinell, i no hi ha cap dubte que s'assumeix i que la mateixa consellera ha expressat de vegades que el 2005 es podrà començar a implementar. Per tant, nosaltres també entenem que no es pot esperar més, i, per tant, pensem que és una condició, justament, que l'any vinent, el mateix 2005, pugui establir-se de forma clara i precisa el compromís temporal per posar en marxa aquests complements.

Per altra banda, una qüestió que també volia destacar del que s'ha dit abans: tot el que fa referència als ajuts per a habitatge, que estan repartits entre dues conselleries. No és que s'hagin congelat; és que hi ha una reestructuració per posar ordre al desgavell i clientelisme que s'havia fet en matèria d'habitatge. Quina quantitat de persones estaven sense pagar i sense contracte en habitatges d'Adigsa? Quantes? Amb el consentiment implícit de càrrecs de Convergència. I, en això, s'hi ha de posar ordre, evidentment.

Per altra banda, una última qüestió. Com deia abans, l'aprovació de la futura Llei de serveis socials, que ja ha començat a caminar, és molt important i hem de ser-ne conscients des d'ara, perquè si volem avançar per garantir nous drets socials amb caràcter universal, si volem fer passos endavant, la provisió de serveis per fer-los efectius..., caldrà que situem l'assignació d'aquest Departament en la mitjana de la Unió Europea, i això significarà incrementar les seves aportacions pressupostàries en els propers anys. Però deixem camí per fer-lo, i fem el procés com s'ha de fer, que ja està engegat.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Comencem el Departament de Medi Ambient i Habitatge. Per defensar l'esmena a la totalitat, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat al Departament de Medi Ambient i al conjunt d'empreses, sobretot per manifestar quina és la preocupació del Grup de Convergència i Unió amb relació a un conjunt de temes, de com està evolucionant, particularment, la fiscalitat de Medi Ambient. Val a dir que –i faig una prèvia, un parèntesi– ens partirem el temps, perquè a la part d'Habitatge marcarà el posicionament el diputat Carles Puigdomènech, jo em referiré exclusivament al Departament de Medi Ambient, i particularment –per no dir que exclusivament, per tant amb això ja dono per defensada l'esmena a la totalitat al Departament de Medi Ambient– a un tema que ens preocupa, i que ens ocupa molt, que és el cànon de l'aigua en totes les seves formes i en tot el que, d'una o altra manera, s'anuncia en aquesta Llei de pressupostos, en la Llei d'acompanyament i en altres lleis que fins i tot vindran.

Vostès coneixen prou bé quina és la importància del cànon de sanejament, bàsicament en dos sentits: l'un, poder recaptar per finançar un conjunt d'infraestructures, i en aquest sentit el país està dotat d'una xarxa prou eficient d'infraestructures de sanejament públic, però no és menys cert que el cànon té una importància substancial, i l'ha tingut, i evidències n'hi han, en el desincentiu dels consums desaforats d'aigua o d'una contaminació excessiva; en aquest sentit ha estat una evolució altament positiva, i en podríem donar molts exemples.

Però em sembla que, amb aquest Projecte de pressupostos i la Llei d'acompanyament, el que fa el Govern és, si em permeten l'expressió col·loquial, passar-se molt de frenada en aquest sentit. I notem una voracitat recaptatòria absolutament fora de mida, tant en l'àmbit domèstic –i aquí sí que volem deixar constància que nosaltres no ho compartim–, entre altres coses perquè hi ha el trencament d'un pacte que hi va haver amb la ciutadania, particularment en l'entorn metropolità, apujant molt per sobre del que és l'IPC el que és el cànon de

l'aigua per a l'ús domèstic –val a dir que, segons les xifres, els càlculs que hem fet nosaltres, estem parlant d'una puja de l'ordre del 27 per cent en el rebut domèstic–, i particularment també en el camp dels usos industrials. I ens sembla que això es contradiu amb qualsevol altre discurs que es pugui fer des d'algun altre banc del Govern amb relació a la competitivitat o al suport a l'economia productiva i les estratègies que hem de fer davant la deslocalització.

Ens preocupa, i molt, la desaparició dels coeficients correctors per als grans consumidors d'aigua, perquè amb la proposta que tenim damunt la taula hem travessat amb escreix qualsevol frontera, i estem situant molts dels nostres sectors empresarials, particularment el sector químic, greument afectat, el sector, en aquest cas, tèxtil, el sector alimentari, el sector adober, tots ells importants per a la nostra economia, alguns amb prou problemes afegits, els estem situant fora de la competitivitat. Estem parlant d'un escreix de recaptació pel que fa al cànon de l'aigua, de 68,56 milions d'euros. Estem parlant d'un escreix de recaptació amb relació al 2004 d'11.400.000 de pessetes. I resulta que ve el conseller Castells, ens diu: «No, posem disset taxes, i això seran setze euros, més o menys, per persona...» Estem parlant, només amb una d'aquestes taxes, a la qual no es va referir –curiós– el conseller d'Economia, d'un escreix de recaptació, d'un pressupost a l'altre, d'11.400.000 de pessetes en tots els fronts, en el domèstic –i ens preocupa molt pel que representa per a totes les famílies– i en l'industrial. I pensem que això és un atac directe a la competitivitat i, en el fons, una invitació directa també a la deslocalització de moltes d'aquestes empreses, perquè no tenen el marge ni la tecnologia disponible per poder implementar mecanismes de reducció dels consums d'aigua. Si els tinguessin, encara fóra acceptable aquesta puja del cànon o la desaparició d'aquests coeficients, per tal d'incentivar un ús més sostenible de l'aigua, per incentivar un menor consum de l'aigua, o per incentivar la reducció de la càrrega contaminant. És tal l'escreix, la desproporció entre el creixement del cànon i la inexistència de tècniques, de millores tècniques disponibles, que el que estem fent és restar competitivitat a aquests sectors i, per tant, els estem convidant, en definitiva, que se'n vagin.

I a més a més ens preocupa que s'ha fet d'una manera extremament irresponsable. Si anem a les memòries econòmiques, llegim coses de l'estil..., que hi han algunes de les puges que es proposen que no se sap quant recaptarem de més. Vostès creuen que es pot apujar un impost sense saber quin impacte tindrà sobre el sector econòmic? Llegeixo literalment la Memòria: «L'efecte econòmic d'aquesta mesura és incert, ja que s'espera, en un futur, la millora dels censos...» Home, no es pot fer una decisió d'aquest estil si no se sap, no es coneix amb precisió quin és l'impacte sobre els sectors econòmics directament afectats. O en podríem llegir moltes i moltes d'altres, en aquest cas, d'expressions en la Memòria, que el que subratllen o el que deixen veure és que només els mou exclusivament aquest afany de recaptació.

I per aquesta raó –i no m'estenc en la resta d'àmbits del Departament de Medi Ambient, i dono ara la paraula al

senyor Carles Puigdomènech per parlar d'Habitatge—nosaltres, amb molt convenciment, amb molta preocupació, presentem aquesta esmena a la totalitat, que estariem disposats a retirar en el supòsit que el Govern, el Departament de Medi Ambient, estigués disposat a parlar d'aquestes taxes, a situar-les en un àmbit de normalitat, i fariem costat al Govern en una puja del cànon, però que fos raonable. El que tenim al davant no és, ni de bon tros, una puja raonable, i situa, hi insisteixo, molts, massa sectors econòmics del nostre país en la franja de la no-competitivitat.

Senyor president, passaria la paraula...

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, en aquests pressupostos hi ha un increment de les partides corresponents a habitatge. És un increment, efectivament, no negarem l'evidència, no? La pregunta és: és suficient aquest increment?, primera pregunta. Segona pregunta: és un increment d'acord amb el que van comprometre's vostès a la campanya electoral, o fins i tot al pacte del Tinell?, o per complir els seus propis compromisos i anuncis? No, no és suficient. Podríem entrar ara, aquí, en una dinàmica estranya: «Bé, vostès tampoc ho feien. Si ara governessin ho farien?», però jo crec que aquest no és el debat. Vostès estan governant i la pregunta: «És suficient el que vostès fan?» No, no és suficient. I no és suficient i, a més, tenint en compte els increments que —ho dèiem l'altre dia en una interpellació— aquest últim any han tingut els preus de l'habitatge, superiors al 20 per cent. Per tant, no estem en la suficient bona línia. Podem estar en línia, però no en la suficient bona línia. I no ho estem, entre altres coses, perquè vostès també en són responsables, perquè les mancances que han tingut vostès en l'àmbit municipal, allà on han governat, fins i tot la seva força política a l'Ajuntament de Barcelona, tenen un suspens absolut, com últimament també hem vist reflectit en les últimes dades publicades; suspens absolut.

Molt ràpidament. No és fàcil afrontar els reptes en temes d'habitatge, ni nosaltres pretenem ni els exigim ni els demanem que, en un any, donin una solució. Però, com deia l'altre dia, tot ajuda, tot suma. Distingint una mica el que és la intervenció pròpia de l'Administració pública, vostè, senyor conseller, l'altre dia, ens anunciava aquí, a la interpellació: «S'incrementen les partides corresponents a promoció de sòl per a habitatge». No és veritat, baixen; baixen un 2 i escaig per cent. I el sòl per a habitatge és el substrat necessari i imprescindible per poder fer realment les polítiques d'habitatge. Sense aquest sòl, no es podrà fer. I vostès porten un ritme de firma de convenis —molts d'ells amb la inèrcia dels que es feien a l'anterior Govern— que no els permetran —i els ho dic una vegada més— complir els seus compromisos dels quaranta-dos mil habitatges.

I amb aquests pressupostos que vostès aproven avui, vostès no poden ni complir el seu propi Pla d'habitatge. Els 100 milions l'any que vostès reclamaven, no hi són, i no serà suficient, no els podran complir. Com no

ho és —encara que no afecti el seu Departament, crec que l'hauria d'afectar, però sí que afecta la política d'habitatge—, igual que amb el Pla de millora de barris, en el qual els 600 milions es van convertir en 500 i escaig, i després d'aquesta legislatura, amb la Llei, en 300 i escaig, dels quals només 260 de la Generalitat, i resulta que l'any passat ni cinc i aquest any 25 milions d'euros. A aquest ritme, evidentment, en aquests quatre anys, no arribarem. Això, deia, pel que fa al sòl.

Pel que fa a la complicitat del sector privat, imprescindible per donar una sortida. Des de l'Administració pública no ho arreglarem tot: complicitat del sector privat.

En la línia de subvencions, i recollint alguna de les coses que es deien en una compareixença d'entitats, com la Fundació Família i Benestar, l'altre dia, a la Comissió, caldria incrementar del 10 al 20 per cent les subvencions a fons perdut per a les famílies més febles, per al que seria l'equivalent a l'habitatge de règim especial. O pel que fa a les fiances, compensar les fiances de joves, gent gran, víctimes de violència domèstica. O les polítiques fiscals. On és la promesa de la deducció per als joves, en l'IRPF, de sis-cents euros, que vam aprovar la passada legislatura? On és? Ni res de política fiscal en matèria d'habitatge en aquests pressupostos. O on és la rebaixa a l'ITP per al que són els habitatges protegits, del 7 al 4 per cent?, cosa que sí que vostès poden fer. I dic els habitatges protegits, perquè són els que tenen un preu limitat de venda, i per tant no provoquen inflació. No hi ha res de tot això, política fiscal nula. O on són les polítiques fiscals, per una banda, estimuladores de l'habitatge protegit, i de l'altra, desmotivadores de segons quines plusvàlues, que vostès, en segons quins àmbits, diuen: «No, és que s'hauria de canviar...»

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Acabo, senyor president. Però en canvi, no fan cap proposta concreta en aquest sentit.

El president

Senyor diputat, acabi.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Ja he acabat.

El president

Té la paraula el senyor Josep Llobet, del Grup Popular.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller. Senyores i senyors diputats, si analitzem el pressupost del Departament per direccions generals, com la Direcció General de Polítiques Ambientals i Sostenibilitat, se li consigna 4,9 milions d'euros, quantia, per nosaltres, insuficient, perquè hem de recordar que l'any 2004 respecte al 2003 ja havia baixat. A més, veiem partides criticades l'any anterior per la seva poca dotació, i que aquest any es tornen a repetir, com la de «Mobilitat sostenible», amb només 123.000 euros, molt lluny dels 480.000 euros de l'any 2002, partida que és fonamental que la dotem d'una quantia elevada, perquè és la que ha d'impulsar les polítiques de foment del transport públic, partida que ha de dotar de fons per poder anar aplicant programes que desenvolupin la Llei de mobilitat.

El que ens sorprèn és que partides que haurien de ser prioritàries pel Govern, dirigides a l'educació i a la sensibilització, baixin, atenent el que contínuament diuen i expressen en aquest Parlament i a la premsa. Baixen les partides d'actuacions de sensibilització ambiental i la d'educació ambiental en edat escolar i universitària. Precisament tots som conscients que si volem algun dia que la societat s'involucri en les polítiques ambientals, es basa en l'educació i, sobretot, en l'educació escolar.

Amb relació a la Direcció General de Qualitat ambiental, veiem com augmenta raonablement a 13,255 milions d'euros, però, tot i així, hi ha partides que l'any anterior vàrem demanar al Govern un esforç que no es va produir, i aquest any segueix essent igual.

Com la partida d'«Ajuts a empreses per a la implementació del sistema de qualitat ambiental», que torna a baixar de 484 a 400 mil euros, una reducció que no té cap lògica, perquè precisament el que ens interessa a tots és estimular que les empreses, que són un factor que pot provocar impacte ambiental en el nostre entorn, canviïn de política i millorin els seus sistemes de qualitat, i estimulin el compliment de la Llei d'intervenció integral.

Se'ns va dir l'any anterior que el Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient era el que es potenciava per a l'aplicació d'aquestes polítiques, i per això pujava el seu pressupost el 12 per cent al llarg del 2004. Bé, suposo que aquest any han canviat d'idea, perquè quan revisem els comptes del Centre veiem com el pressupost baixa un 4 per cent.

Apareix una partida nova de «Sorolls i olors», suposem que d'implementació de la Llei de prevenció acústica i punts suspensius, perquè nosaltres vam demanar l'aprovació d'una llei olfactiva i se'ns va dir que ja ho farien... Tot i així, la trobem insuficient.

També recordar avui dues qüestions sobre aquest tema. Primer, la decepció, per part del nostre Grup, que el darrer Ple no s'aprovés la modificació de la Llei que suposava l'exigència, en el compliment de la normativa d'higiene en matèria d'aïllament acústic, de les noves construccions en defensa dels ciutadans. I l'altra, recordar la situació d'indefensió en què es troben els ciutadans de Gavà Mar i Castelldefels per l'entrada en funcionament de la tercera pista de l'aeroport del Prat,

que espero que el Departament s'impliqui més en la problemàtica.

Amb relació a la Direcció General de Medi Natural, tornem a criticar la partida d'«Aportacions a les àrees de defensa forestal», entitats que tenen una finalitat molt important de prevenció, de manteniment i vigilància de boscos, amb una quantitat de 16.000 euros. Aquí vull comentar la situació en què es troben els ajuntaments, en l'aplicació de la Llei 5/2003, de prevenció d'incendis forestals en urbanitzacions sense continuïtat en el nucli urbà, ajuntaments els quals han esgotat el termini per aprovar els plànols de delimitació, i han demostrant la seva manca de recursos. I també explicar la falta de recursos als propietaris d'aquelles urbanitzacions dels anys seixanta i setanta, que no són segones residències, sinó primeres, i són urbanitzacions moltes d'elles en precari, que també necessiten el suport de l'Administració, no essent lògic que a la Cambra, per exemple, de Parcellistes, que és la que els dona suport, any rere any disminueixi la subvenció de la Generalitat, del Departament de Presidència. I, per tant, demanem més recursos i més diàleg amb totes les parts implicades.

Amb relació al Centre de la Propietat Forestal, simplement un esment. Ja vàrem fer un comentari al pressupost anterior. Només recordar que aquest any torna a baixar un 5 per cent.

Amb relació a les empreses més importants, com per exemple l'ACA, comentar, amb relació a l'ACA, que en el pressupost de l'any 2004 els deia que ens preocupava la situació en què actualment es troba, amb un endeutament a mitjà i a llarg termini de 874 milions d'euros, i que podríem acabar l'any 2004 amb un deute de prop de 1.000 milions. I que es farà amb la compareixença del conseller, perquè expliqués què anava a fer. I, efectivament, es va avisar d'una possible pujada del cànon. I ben bé que ho ha fet, i de quina manera! S'ha de reconèixer que el seu Departament és l'estrella convidada de la Llei d'acompanyament de pressupostos.

Bé, el nostre Grup, ja l'avisem que presentarem esmenes perquè entenem que l'abús que es produeix d'aquesta figura pot perjudicar de manera clara l'economia catalana, i ho diem perquè grava de forma indiscriminada i amenaça de forma velada molts sectors productius. Puja la part especial un 20 per cent els sistemes, i un 25 per cent per contaminació de nitrats, fosfats, etcètera, que potser no sigui la pujada més problemàtica, ja que entenem que les empreses han de ser conscients de l'efecte dels seus cicles productius i l'abocament directe, però potser la pujada és excessiva. Ara el que veiem, com un error no solament del Departament de Medi Ambient, sinó també d'Indústria, Turisme i Finances, és la reducció d'activitats de coeficient zero, com per exemple les d'innivació, que utilitzen les estacions d'esquí per transformar aigua en neu, i perjudiquen, sobretot, les que més problemes tenen com el Port del Comte, Núria, etcètera. Sincerament, anem a gravar l'aigua pel fet de produir rendiments econòmics i no per al concepte que va néixer, que és gravar-ne la mala utilització o contaminació. Però el que produirà més perjudicis és la reducció dels termi-

nis dels coeficients reductors a les empreses grans consumidores d'aigua, que la utilitzen per al procés productiu. La desaparició de la normativa preventiva que permetia que les empreses que facin un ús racional de l'aigua mantinguin el règim de reducció, i és un avís per a aquestes empreses: papereres, tèxtils, alimentació, etcètera, perquè d'aquí a cinc anys desapareixeran aquestes reduccions.

Si fem referència al consum domèstic, creiem que hi ha molts ciutadans que no malbaraten l'aigua, sinó que la utilitzen d'una forma correcta i, per tant, es troben dintre del tram segon, i veuran que se'ls produirà una pujada important. A més, la pròpia Confac ja ha advertit que no acceptarà l'aplicació del futur cànon de disponibilitat, ja que les companyies subministradores el repercutiran i podran produir pujades en els consumidors d'aproximadament un 20 per cent. No volem que es torni a la problemàtica viscuda fa poc amb el rebut de l'aigua amb associacions de veïns.

En definitiva, la seva política de l'aigua sembla ser es basa en dos pilars: més impostos i més contaminació. Ara que entrarà en vigor, o ha entrat en vigor el protocol de Kyoto, resulta que nosaltres apostem per les dessaladores, una infraestructura altament contaminant, amb un consum d'energia molt elevat, amb una vida útil molt curta –els ho vaig dir aquest any, i els ho torno a reiterar perquè és important–, que fa que el preu de l'aigua sigui molt més elevat, amb la posterior desalinització de l'aigua del mar, els seus efectes sobre la fauna marina i el seu impacte paisatgístic sobre el territori a causa de la gran utilització d'espai. I, per cert, el Govern central ha paralitzat fins a l'any 2006 l'adjudicació de les obres públiques que desenvoluparan la nova política de l'aigua, amb risc reconegut per la pròpia ministra, d'aconseguir els fons europeus. A més, també, es reconeix que s'obtindrà l'energia de la mateixa xarxa.

Amb relació..., també ens agradaria saber on estan aquells fons que deien que devia el Govern central del Pla nacional de depuracions. Què passa? Que ara que ja governa el Partit Socialista ja no es reclama aquesta quantitat? No la veiem als pressupostos de l'Estat ni veiem que s'hagi reclamat des d'aquí. (*Remor de veus.*) Estan ja tots aquí? Me n'alegro molt.

Amb relació a l'Agència de Residus, ja vàrem mostrar els nostres dubtes envers el seu funcionament, i sobre tot, del compliment del Programa de residus municipals de Catalunya, perquè veiem que no es complien els seus objectius. Ara ja som coneixedors de la situació. El balanç és de decepció. El Programa l'haurem de prorrogar al 2010, per poder assolir els objectius del 2006. L'objectiu de prevenció es pot qualificar de fracàs: s'ha superat l'escenari de generació de residus previst per a l'any 2006; l'objectiu de reciclatge ha quedat en un resultat molt baix, l'objectiu per al 2003 era del 36 per cent i ha estat del 24 per cent. Les inversions es troben per sota del previst. El cost de gestió s'ha disparat i el finançament dels sistemes és desequilibrat.

Per tant, necessitem millorar molts dels resultats, invertir més i exigir als ajuntaments el seu compliment, per això, també, nosaltres hem de millorar el seu finança-

ment, i no rebaixar la seva partida, que aquest any passa a ser de només 124.000 euros.

També recordar que el Govern ha de fer un esforç per clausurar els abocadors que ja han dit prou, com, per exemple, l'abocador de la vall d'en Joan, que els puc ben assegurar que la comarca del Baix Llobregat, i sobretot Gavà, no en permetrem una ampliació fins a l'any 2010.

També ens preocupa el tractament de residus ramaders, a l'espera que amb el consens de totes les forces polítiques trobem una solució definitiva al problema.

Amb relació a la política d'habitatge, breument, tenint en compte el temps que em queda, faré unes breus pinzellades. La podríem definir amb relació a l'any 2004 com d'un any perdut. Encara a data d'avui s'està treballant en els decrets que desenvolupen el Pla del dret a l'habitatge, decrets a què posteriorment o al torn de rèplica em referiré. Les dades són molt clares: en el tercer trimestre el preu mitjà del metre quadrat d'habitatge lliure a Catalunya va pujar un 20,34 per cent, només Múrcia ens passa per davant, i és per sobre de l'augment nacional del 17,18 per cent. La pujada, a Barcelona, l'últim any, un 36 per cent. On estan els 10.500 habitatges que anava a construir el Pla per al 2004? I les 10.500 rehabilitades? On estan les 10.000 del Pla de xoc del Govern central a Catalunya? I com és que dels 1.000 milions d'euros del Pla de xoc només a l'Estat n'ha consignat 182? On estan els altres 800 milions? Per què no els assignen cap destí?

Si per a l'any 2005 preveu una construcció de 9.000 habitatges –que ho dubtem, però ho deixem així–, com recuperaran l'any perdut i la diferència del 2005?

Bé, si de cas en el torn de rèplica seguirem amb relació a la política d'habitatge.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer un torn en contra té la paraula la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Sap què penso, senyor Espadaler? Que en el fons vostè hauria estat encantat de tenir un pressupost com aquest quan vostè era conseller del Departament de Medi Ambient. (*Veus de: «Molt bé, molt bé.»*) I sap què penso, senyor Llobet? Que vostès amb un pressupost amb la meitat del que contempla aquest, si hagués estat de Convergència i Unió, també hi haurien donat suport. Perquè ja és ben trist que l'esmena a la totalitat d'un departament, amb la complexitat que té aquest, vostè, senyor Espadaler, l'únic argument que hagi trobat és un argument que, a més a més, ara li ho diré, que no l'argumenta correctament, però que ni pertany a la Llei de pressupostos, sinó que és de la Llei d'acompanyament. I per tant, a mi em sembla que ja ni s'escau aquesta defensa que vostè ha fet d'una esmena a la totalitat, i que potser segurament s'haurien de plantejar de retirar-la, plantejar-s'ho ben seriosament.

S'hi ha fixat que en un any hem passat que el Departament de Medi Ambient representava l'1,5 per cent dels

pressupostos de la Generalitat que ara representa un 1,7 per cent? En un any, vostè ho sap, aquesta és una diferència important, i ho ha de reconèixer. També s'ha de reconèixer que un creixement d'un 30 per cent és un creixement important, i més si tenim en compte que quan ho considerem com a pressupost consolidat, creix un 27 per cent, i dic, que més tenint-ho en compte, perquè també sap vostè que les empreses d'aquest Departament tenen una magnitud considerable, i més comparant-ho amb la magnitud del propi Departament.

Bé, dit això, i com que vostè només s'ha centrat en la voracitat recaptadora que té aquest Govern i que té aquest Departament, li he de dir que vostès el que estan fent és enganyar el personal. Vostè parla del cànon com afecta les empreses i com afecta les famílies.

Comencem primer per les famílies. Sap què representa el cànon en el rebut de l'aigua? Doncs estem parlant d'una magnitud de 32 cèntims d'euro el metre cúbic. 32 cèntims d'euro! Ha anat a comprar alguna vegada una garrafa d'aigua d'aquestes de cinc litres, que val 1,5 euros, cinc litres? I estem parlant de mil litres 0,32 cèntims, eh! Això és el que descontrola l'economia de les famílies? Per no parlar del que va dir l'altre dia el conseller Homs, quan deia que una família de tres persones, consumint la mateixa quantitat d'aigua d'un any per l'altre, els pujaria el 26 per cent... Doncs seria si una família de tres persones fos d'aquelles que té un consum d'aigua exageradíssim amb piscines, gespa i no sé quantes coses més, que aquesta sí que queda penalitzada, perquè no és cert que les famílies que estan al segon tram se'ls apugi moltíssim. El que passa amb aquesta distribució és que les del primer tram podríem dir que se'ls premia. Les del segon tram queden correctes, tal com estan en aquests moments, i el tercer tram és el que es penalitza. Ja em diran a veure amb quin argument decanten vostès aquest posicionament que el que estem fent és senzillament buscar una finalitat recaptadora.

I parlem de les empreses. Vostès, la dreta, sempre estan protegint els seus. (*Rialles.*) No s'han plantejat que hi ha empreses que han fet l'esforç... (*remor de veus*) de reduir el consum d'aigua. El senyor Boada, ahir, que vostès no el devien escoltar perquè sinó haurien hagut de canviar la seva argumentació d'ara. El senyor Boada posava l'exemple d'una empresa d'Olot, de l'empresa Noel, i explicava que han adequat el seu procés productiu de tal manera que el cicle de l'aigua que utilitzen és un cicle tancat, per tant, no l'afecta, en aquesta empresa, perquè no han de pagar l'aigua que va passant com a aigua corrent, que sí que fan altres empreses que sí que consumeixen.

Ja em diran a veure per què les embotelladores d'aigua havien de tenir aquest privilegi de no pagar cànon? O per què les pistes d'esquí? Si estan utilitzant l'aigua! Els ciutadans normals i corrents bé paguem el cànon! Per què ells no ho han de pagar? I, a més a més, les grans consumidores d'aigua tenen cinc anys per fer bé les coses. Cinc anys! En cinc anys estem convençuts que tenen temps de sobra per fer el que altres empreses ja han fet, és a dir, fer un ús racional de l'aigua.

Bé, ah, per cert, de si el Govern té clar o no té clar quina magnitud suposa aquest cànon del qual estem parlant,

tindrem oportunitat de parlar-ne més a bastament en el debat de la Llei d'acompanyament, que és on ho hauríem d'haver fet.

El senyor Espadaler, i aprofito per dir que la part d'habitatge la farà la companya Dolors Clavell. Per tant, com que el senyor Espadaler no m'ha plantejat, no ens ha plantejat altres temes del Departament, per a nosaltres fonamentalíssims, aprofitaré, doncs, que el senyor Llobet sí que ho ha fet per anar argumentant el que per a nosaltres representa un bon pressupost del Departament de Medi Ambient.

Parlant de la Direcció General de Polítiques Ambientals i Sostenibilitat, sempre ho diem que poden millorar, i ho varem dir l'any passat i ho diem aquest. Però, home, Déu n'hi do! Puja un 10 per cent! I també puja la mobilitat sostenible, que no s'ha de confiar que només tot el que es faci sobre mobilitat sostenible es faci en el Departament de Medi Ambient, és que, a més a més, és a qui no li pertoca, que hi ha partides simbòliques, en aquest Departament, però a qui li pertoca, precisament, és al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. La Direcció General de Polítiques Ambientals i Sostenibilitat l'any passat augmentava un 100 per cent i aquest augmenta un 30 per cent.

I pel que fa a l'educació i la sensibilització, el pressupost per a les escoles verdes creix un 36 per cent, i també creix un 27 per cent el que es destina a corporacions locals perquè també puguin fer sensibilització, i per tant, el que no està en unes partides està en unes altres.

Vostè també parlava, dins de la Direcció General de Qualitat Ambiental de les empreses i la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. Sí que és cert que hi ha hagut un cert decrement en una partida, però perquè hi ha hagut com una prioritització. Si mirés a l'Agència de Residus de Catalunya veuria que hi ha una partida de 7 milions d'euros destinada a ajuts a les empreses perquè treballin per al procés de minimització de residus en origen, i això és important. Les empreses han de treballar per aquí. A part del que dèiem de l'aigua, també ho han de treballar en els residus. I a les corporacions locals se'ls augmenten les transferències fins a un 250 per cent per a la implantació de sistemes de qualitat ambiental.

Per tant, nosaltres entenem que aquí també hi ha hagut millores més que considerables.

Pel que fa a temes de medi natural, no és cert, sí que, mirant-ho globalment el Centre de la Propietat Forestal sembla que disminueixi, però el que disminueix, en realitat, és l'aportació que es feia en el seu fons patrimonial. El fons patrimonial volia dir que res, no estàvem parlant de les activitats que es fessin als boscos, ni molt menys, estàvem parlant d'aportacions que es destinarien a la compra de material de transport, a informàtica, etcètera. Però, en canvi, el que sí que es destina a temes forestals s'incrementa un 3 per cent, que són les aportacions de capital i les aportacions corrents que el Departament..., la Direcció General de Medi Natural fa al Centre de la Propietat Forestal.

I per no parlar, en aquest tema de boscos, que nosaltres considerem importantíssim, són les subvencions que es fan a les corporacions locals per a la inversió en boscos,

en espais naturals de protecció especial, etcètera, etcètera, que pugen un 63 per cent. S'hi va fixant que estic parlant de magnituds importants de creixement. O les aportacions que es fan a famílies i institucions sense finalitat de lucre per a actuacions forestals, que puja, també, un 29 per cent.

Però per a nosaltres és molt important el que passa en parcs, el que passa amb el PEIN. A parcs, la partida destinada a obres d'adequació en parcs puja un 219 per cent. Les obres hidrologicoforestals un 74 per cent, els PEIN un 300 per cent respecte al 2004. En prevenció d'incendis, un 71 per cent. Per tant, ho repeteixo, per a nosaltres són molt important els avenços que s'han fet aquest any.

I ja anant als dos últims temes, el de residus i l'aigua. El tema de residus incrementa un 17 per cent el pressupost global, i a més a més, en el capítol d'inversions, fonamentalment transferències de capital, puja un 16 per cent.

I en el cas de l'aigua, és evident que vàrem trobar una situació del tot desgavellada, perquè aquest any puja un 90 per cent i, a més a més, s'ha fet per primera vegada –per primera vegada– un contracte programa, cosa que vol dir que també serà la primera vegada de la història que l'Agència Catalana de l'Aigua rebrà diners de la Generalitat per poder tenir més recursos per poder tractar globalment el cicle de l'aigua, no només el del sanejament i el de l'abastament sinó també l'aigua en el medi natural.

I, dit això, passo la paraula a la meua companya.

Gràcies.

El president

Té la paraula la senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. A veure, amb el tema d'habitatge sorgia alguna preocupació sobre si l'increment del pressupost era suficient. Nosaltres ens hem mirat aquests pressupostos que ens presenta el Govern i veiem que el pressupost d'habitatge és de 113 milions d'euros, entre la Secretaria d'Habitatge, que augmenta un 46,08 per cent respecte a l'any passat, i Adigsa que augmenta un 13 per cent. A banda tenim la inversió de l'Incasol que, per una banda, fa la promoció de sòl i, per l'altra, només específicament construcció pública d'habitatge protegit, que hi destina 146 milions d'euros. Val a dir que el 2005 es faran quatre vegades més d'habitatges protegits per part d'aquest Institut que amb l'anterior Govern, i això a través d'una seixantena de convenis amb els ajuntaments.

Aquestes són les grans xifres. Però com que el pressupost és política, anem a parlar també de política. I ens interessa especialment, perquè els dos grups de l'oposició mostraven una preocupació intensa per com han incrementat els preus dels habitatges en el nostre país. És que, evidentment, aquesta és la preocupació que compartim des de fa molt temps. I què passa? Doncs que nosaltres els hem d'explicar quin és el canvi en la lògica de les polítiques que s'han de fer per posar algun

remei a aquesta situació. Fins avui, amb les seves polítiques la provisió d'habitatge ha quedat gairebé en exclusiva a les mans del mercat, i vostès l'habitatge protegit l'han vist com una cosa a fomentar, eh? Des de les polítiques públiques s'ha fomentat que el sector privat fes habitatge protegit i per a això s'estableixen determinades línies d'ajut. Evidentment, quan hi ha una situació com la que estem vivint des de la segona meitat dels anys noranta en aquest país, amb una inflació de preus tan brutal, no hi ha ajuts que valguin. Qualsevol promotor no farà mai voluntàriament habitatge protegit mentre tingui el nivell de guanys que està tenint des de fa molts anys fent habitatge lliure. I, per tant, totes aquestes mesures de foment que ens hem inventat no serveixen per res, són previsions pressupostàries de donar uns ajuts que ningú no ens demana, ni el promotor ni l'adquirent, perquè no existeix aquest tipus d'habitatge.

Per tant, què es planteja el nou Govern? Doncs que, evidentment, aquí hi ha d'haver un canvi molt més estructural. Ja no s'hi val parlar de foment de l'habitatge protegit, amb això no anem enlloc, amb això estem enredant la gent. Hem d'abandonar aquesta política del mer foment. I el que s'està plantejant és imposar –imposar– que el mercat construeixi habitatge protegit quan construeix habitatge lliure. És allò que sempre hem dit del principi mínim de solidaritat. No ens podem permetre que quan s'està fent aquest nivell de construcció, com el que s'ha estat fent en aquests últims anys, ens oblidem que hi ha un munt de gent, la majoria de la ciutadania, que no pot accedir a aquest bé.

Aquesta és la nostra aposta, que té a veure amb la propera modificació de la Llei d'urbanisme perquè les reserves de sòl... –que, per cert, en altres comunitats autònomes són una realitat des de fa molts anys–, en aquest tema estem absolutament enrederits. Vostès durant molts anys han cultivat l'imaginari aquest que Catalunya érem capdavaners de moltes coses i avui ens cau la cara de vergonya quan anem a altres comunitats autònomes i veiem què fan en matèria d'habitatge. En aquests moments estem molt endarrerits, i hi ha coses que..., i no parlem del País Basc, que vostès moltes vegades ens diuen que sempre ens emmirallem en el País Basc. Fa poc vam visitar Aragó i estàvem absolutament sobrepassats pel l'avanç de les seves reflexions respecte a aquest tema, comparant-les amb les que hi ha en el debat aquí, a Catalunya.

Per cert, és la primera vegada també que Catalunya es planteja tenir un pla d'habitatge propi, no arrossegat del Pla d'habitatge de l'Estat. Sembla mentida també que si eren tan catalanistes mai haguessin fet un pla d'habitatge propi, únicament estàvem a l'espera dels recursos que ens enviava l'Estat i dels criteris d'ajut que proposava l'Estat. De manera que quan jo els parlava de quina és la provisió pressupostària en matèria d'habitatge en aquest pressupost hem d'afegir-hi, i no ho he dit abans, que vindran també recursos del Plan de Vivienda, de l'Estat, que s'afegiran a aquestes xifres que els donava.

També ens parlaven de per què no hem adoptat mesures fiscals. És que nosaltres no creiem en les mesures fiscals que queden absorbides pels preus, perquè no

s'hi val que des del sector públic s'estigui traspassant uns diners que tèdicament són per als que no tenen una facilitat d'accés a l'habitatge i realment van a les butxaques dels venedors i promotors d'habitatge. No estem d'acord amb aquestes polítiques. I, per tant, no és aquesta via, la que nosaltres incorporarem en la política d'aquesta nova etapa.

També hi ha una especial incidència en les polítiques de rehabilitació, ningú de vostès n'ha parlat, però nosaltres no confiem només en la nova construcció sinó que volem intervenir també en el mercat de l'habitatge ja construït, amb una rehabilitació per objectius, molt més racional que la que s'ha fet fins al moment. Hem de fer front a aquell deute dels 78 milions d'euros que ja comentàvem en el pressupost passat, que ha suposat al nou Govern una dificultat de gestió d'expedients importantíssima.

I, finalment, hi havia també una referència a què hi ha persones que tenen molt pocs recursos i que se'ls ha d'ajudar. Doncs, és la primera vegada que es crea una xarxa de mediació social que, per primer cop, gestionarà ajuts al lloguer en aquest país, perquè resulta que quan es va liberalitzar el mercat del lloguer a Espanya ens vam oblidar que a tot Europa s'havia liberalitzat el mercat del lloguer però s'havia acompanyat d'ajuts el pagament del lloguer d'aquelles persones que no poden pagar a preus de mercat. Això, ens ho vam oblidar.

El president

Senyora diputada, s'ha acabat el temps.

La Sra. Clavell Nadal

És la primera vegada que es fa previsió d'ajuts d'aquestes característiques. Per tant, hi ha una nova política d'habitatge. I ho deixo aquí perquè se m'ha acabat el temps.

El president

Gràcies. Pot fer la rèplica, ara, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, gràcies, senyor president, per fer aquest torn de rèplica. Miri, senyora Bet Font, des de la cèlebre frase que «s'ha acabat la impunitat per a l'empresariat català», pronunciada per l'honorable diputat senyor Carod-Rovira, no havia sentit res de semblant quan diu: «Vostès, és que la dreta sempre protegeixen els seus», referit als empresariats, a les empreses que són, dit sigui de pas, vull dir, aquells creadors de riquesa, d'ocupació i sobre els quals es pot posar aquesta fiscalitat que els permet, doncs, en qualsevol cas, avançar en les polítiques industrials. Per tant, permeti'm que li... (*Veus de fons.*) No, no estem parlant, senyor Boada..., no estem parlant del Puigneró, estem parlant del sector químic, que, si vol, doncs, li puc donar les xifres, que l'increment, la desaparició d'aquesta progressivitat els pot representar una puja de més del 300 per cent en quatre anys sobre... (*Veus de fons.*) Sí, sí, són xifres que el sector químic les hi pot donar.

Estic parlant del sector paperer que en deu anys... –honorable conseller, això, faria bé de conèixer-ho–, en deu anys ha reduït a la meitat el seu consum d'aigua per produir una tona de paper en aquest país. Per tant, els esforços, aquests sectors els han fet.

Estem parlant del sector tèxtil, que els altres companys seus, particularment el company d'Indústria, doncs, del mateix Govern, el que els diu és que hem d'intentar salvar la indústria tèxtil d'aquest país. Estem parlant d'això i vostès ataquen directament la competitivitat.

La conclusió que nosaltres traïem, després de veure aquest pressupost, és que vostès van per lliure; vostès van per lliure, no pot ser que el conseller d'Indústria ens digui que volem fer no sé quants plans de competitivitat i des de Medi Ambient s'ataqui l'arrel i es faci menys competitiu una colla de sectors. Vostès van per lliure perquè no pot ser que el conseller de Turisme digui que hem de potenciar un turisme de qualitat i equilibrat en el país i alhora penalitzem les estacions d'esquí, que ja em dirà què contamina, la innivació, i què gasta, la innivació. No, no..., és un recurs que queda en el medi i que no queda contaminat. Vostès van per lliure.

Vostès... –segona reflexió que ens porta aquest pressupost–, vostès han estat incapaços de treure un euro de més dels pressupostos generals de l'Estat. I aquesta incapacitat i aquesta ineficiència la imputen sobre el rebut domèstic i particularment als sectors industrials d'aquest país, que els penalitzen amb una pujada absolutament desorbitada, i, si no, si no és desorbitada, a veure si en aquest tram parlamentari ens accepten algunes de les esmenes i podem, en qualsevol cas, corregir això. Intueixo que hi hauran altres grups que donen suport al tripartit que també entenen com nosaltres que aquesta pujada és desorbitada.

Per tant, vostès, primera, van per lliure. Segona, són incapaços de treure recursos a Madrid. I mirem –mirem– quines són les xifres pressupostades amb relació a 2004–2005, d'aportacions de l'Estat: 2004, 34 milions d'euros; 2005, 24 –deu milions menys. Recuperació del deute històric: dels 98 milions que ens deu el Govern central a la Generalitat, zero. Abans se'n deia «zero patatero», ara se'n pot dir «zero Zapatero», és més amable, és més simpàtic, és més el que vulgui, però el resultat és zero. I aquesta ineficiència –i aquesta ineficiència– que es demostra amb els pressupostos de l'Estat –no hi ha ni una sola partida de transferència d'aquest deute– la fan pagar als sectors industrials –que ja hem vist com els tenen conceptuats. Diu: «Defensen els seus», com si fos, no ho sé, un cos estrany de la nostra societat, quan és, de fet, el que crea aquesta riquesa.

Per tant, per totes aquestes raons, nosaltres ens mantinem i, després de sentir, doncs, la intervenció de la senyora Bet Font en defensa d'aquest pressupost, ens sentim gairebé, ja li he dit, sincerament amb l'obligació moral de mantenir, evidentment, aquesta esmena, que recordo que li havíem ofert la possibilitat de retirar-la si vostès reconsideraven tot el que estan fent amb la Llei de pressupostos, amb la Llei d'acompanyament i amb totes aquelles altres mesures que ens vénen al damunt –cànon de disponibilitat damunt el rebut de l'ai-

gua—, que no ajudaran en res a la competitivitat de les nostres empreses, que tot allò que vagi de més en relació amb l'esforç que poden fer les empreses per estalviar aigua i per fer-ne un ús més sostenible, tot allò de més del tribut, és igual a menys eficiència, a menys competitivitat i, per tant, igual a deslocalització de moltes i moltes empreses d'aquest país.

I en relació amb l'habitatge —i veig que em queden escassament uns quaranta segons—, home, miri, nosaltres no apostem per la imposició, no hi hem apostat mai. Nosaltres apostem per la complicitat. Aquesta és la manera de fer que tenim de política i, en aquest cas, nosaltres sí que constatem aquesta diferència. I em sorprèn quan diuen: «Nosaltres no creiem en les mesures fiscals que queden, en aquest cas, incorporades en els preus.» No hi creuran, en l'habitatge, perquè el que és en la fiscalitat de l'aigua, doncs, Déu n'hi do! el que hi arriben a creure.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Llobet, pel Grup Popular.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Miri, honorable conseller, il·lustre diputada, hi ha un apunt que jo crec que és important i que, sincerament, li haig de dir que em preocupa, en relació amb l'ACA. Ja no és tant entrar en la dinàmica, que jo crec que ja s'ha defensat en la meua anterior exposició, i també ho ha fet molt bé ara el senyor Espadaler en referència a la implicació que hi ha envers el sector productiu, les indústries, que, per cert, em sap greu que ens hagin carregat el Departament d'Indústria, perquè si només fem defensa de la indústria sembla que els de la dreta, doncs, molt bé, no entenc com vostès encara tenen el Departament d'Indústria, no? Vostès diuen —i aquí és el problema que jo li vaig a comentar, que és amb relació a... (*Veus de fons.*) De centre. Bé, ells diuen: «De dreta». (*Veus de fons.*) Bé, anem a analitzar amb relació a l'ACA.

Miri, el que em preocupa de l'ACA és que vostè va fer una compareixença en què va dir: «Estem preocupats. Tenim un endeutament de 800 i escaig milions d'euros i podem arribar als 1.000 milions d'euros i, per tant, haurem de fer una pujada de l'impost important» —que sembla que s'ha fet i es fa— «perquè no podem mantenir un endeutament tan important.» Mirem els comptes de l'ACA i, sincerament... Diuen: «La recaptació pujarà només un 20 per cent», ho va dir l'honorable consellera de Finances diverses vegades. L'augment dels ingressos del cànon de l'aigua és d'un 27 per cent. Passa de 257 milions d'euros a 326 milions d'euros. Però el problema no és aquí. A part del problema aquest, ens trobem que els préstecs sol·licitats passen de l'any 2004, de 89 milions d'euros a 149 milions d'euros, per tant, passem a demanar un deute un 67 per cent més que l'any 2004. Però és que, a més a més, amortitzem deute un 30 per cent menys que l'any 2004. Per tant, amortitzem el 2004 62 milions d'euros i aquest any,

2005, 44 milions d'euros volem amortitzar. Per tant, tenim un endeutament d'un cent per cent més amb relació a l'any 2004.

Home, si precisament tot l'esforç és de pujar el cànon per alliberar de l'endeutament l'ACA, per donar-li una solució de viabilitat en el futur, i l'endeutem un cent per cent més, home, perdoni, només faltaria que a sobre no hi haguessin recursos per fer noves polítiques de l'aigua, d'alta o de baixa, si ens endeutem un cent per cent més. D'això se'n diu, simplement, mala gestió; d'això simplement se'n diu incapacitat de poder trobar solucions a un problema que nosaltres compartim —un problema—, però no donar la solució amb una pujada del cànon indiscriminada i alhora un endeutament del cent per cent. Compartirà que no hi podem donar suport.

Envers la política d'habitatge, que no he pogut finalitzar abans, els comptes són clars, si s'han fet —com va dir l'altre dia en la interpellació, el senyor Puigdomènech— uns quatre mil o cinc mil habitatges per aquest any, programats, del Pla de l'habitatge, i es calculen, com va dir el secretari general, per a l'any que ve uns nou mil, per tant, són uns tretze mil o catorze mil, i en total, en aquests dos anys, hem de tenir 21.000 habitatges nous de construcció, escolti, no quadra. Escolti, com faran els comptes perquè l'any 2007 es facin els 42.000? No quadra.

Valorem que s'augmentin les subvencions i ajuts a la promoció, adquisició, lloguer i rehabilitació d'habitatges, però n'hi ha prou per als noranta mil expedients pendents, com han criticat moltes vegades? Crec que no.

Enraonen d'Adigsa. Adigsa, el seu pressupost puja a 59 milions d'euros. Però és que a l'any 2003 era de 71 milions d'euros, era de 71, i ara encara estem molt per sota del pressupostat l'any 2003. I com farem polítiques de promoció de l'habitatge de lloguer des d'Adigsa, si el seu pressupost és molt més baix que l'any 2003? Jo crec que també ens oblidem d'una cosa d'Adigsa: ha de millorar el parc d'habitatges. Ens preocupa. I una informació que ha sortit —i no és de vostès—, que només s'hauria invertit la meitat del Pla director d'obres 97-2004. I jo crec que aquí hem de treballar...

També hem de treballar amb relació a la millora del parc d'habitatges amb els plans comunitaris, i d'aquí transmetre a la consellera de Benestar social una major implicació amb les diferents associacions i amb la millora dels barris.

També trobem a faltar —que no se n'ha fet esment, o sí que n'ha fet, anteriorment— que no hi ha política fiscal, no hi ha millora de la política fiscal de lloguer. Vostès deien: «És que vostès ho van treure del Govern central.» Però vostès aquí, amb la seva capacitat autonòmica, tampoc ho tenen.

Amb relació a la política de residus, ara que tenim aquí l'honorable conseller de Política Territorial, no ho resoldrem mai si els plans de política territorial no els tirem endavant, perquè el problema de la ubicació dels diferents abocadors, ecoparcs, etcètera, no és tant un problema que tingui solució de Medi Ambient, sinó solució de Política Territorial. I, per tant, si no trobem noves ubicacions o noves implicacions, difícilment la

política d'habitatge la podrem solucionar..., perdó, la política d'abocadors.

Amb relació..., i ja per finalitzar, perquè em queden tres segons, discutirem i enraonarem amb relació al Reial decret...

El president

Ja no li'n queda cap...

El Sr. Llobet Navarro

...hi han molts aspectes..., li vam fer unes trenta-cinc preguntes, que no va contestar, i que ara trobem que no s'han solucionat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per fer la contrarèplica, té la paraula la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Tornant a la defensa que nosaltres insistim que des dels grups de la dreta fan al sector empresarial, a algun sector empresarial..., nosaltres estem dient que vostès els defensen perquè en el fons el que fan, el que han estat fent durant anys, és donar-los privilegis. I amb aquests privilegis són amb els que volem acabar, perquè no és just que uns sectors sí que hagin de pagar i els altres no.

Nosaltres valorem la feina dels empresaris, no ens estem carregant el sector empresarial, valorem la seva feina, però això no es pot convertir en un xantatge. Cada vegada que s'insisteix que la indústria ha de fer un determinat requisit ambiental hi ha aquesta mena de drama, es posa el crit al cel, però després es demostra que no passa res. I segurament vostè mateix pot recordar-se d'altres casos, que no són el de l'aigua, doncs, de quan se'ls feia posar filtres a les xemeneies o de quan es parlava que havien d'aplicar determinades noves normatives.

Per tant, les empreses són perfectament capaces de buscar la manera de complir les noves normatives ambientals i sobreviure correctament, perfectament, guanyar-se perfectament la vida. És que ho han estat fent durant els darrers anys..., i, si no, encara estaríem abocant la porqueria als rius. Em fa pensar, doncs, que vostès, el que estan prenent en aquests moments, fins i tot, és anar més lluny del que el mateix sector empresarial ens reclamaria.

Vostè ha parlat de com afectava les empreses, també de com afectava les famílies. I hi tornen a insistir i tornen a explicar-ho d'una manera equivocada, esbiaixada intencionadament. Una cosa és el cànon i l'altra és el preu final del rebut de l'aigua. En el rebut de l'aigua hi ha una part de cànon, petita, i l'altra, la part que es dona per al consum, que és el que donen les companyies subministradores, que a més a més ve regulat pels ajuntaments. I, per tant, aquí és on..., quan vostè parla de les federacions d'associacions de veïns, quan es queixen d'alguna cosa, no és de la part del cànon, perquè ja els

està bé que es posin aquests trams, el que voldrien precisament és que aquests trams s'apliquessin en tot el rebut de l'aigua.

I és cert, senyor Llobet, que l'ACA té un endeutament..., tenia un endeutament, ja el tenia quan hi vàrem arribar. Però vostès hi van donar suport. Podem dir que vostès van ser dels que varen provocar aquest endeutament. Jo no entenc com s'atreveixen ara aquí a venir-nos-ho a retreure; com si en un any es pogués fer, per art de màgia..., de cobrir aquest deute que... (*Remor de veus.*) M'hauria agradat de sentir-los fa quatre anys amb aquesta mateixa situació, quan donaven suport al Govern de Convergència i Unió. El Departament de Medi Ambient i Habitatge precisament el que fa en aquests moments és buscar solucions. I part de les solucions és, a més a més, que no tots els recursos vénen del cànon sinó que, com he dit abans, hi ha per primera vegada –per primera vegada, hi insisteixo– un contracte programa.

No entenc, de veritat, com poden atrevir-se a parlar-nos de mala gestió. A aquest Govern, se li ha de dir que ha tingut mala gestió, després de tot el procés que hi ha hagut fins arribar a la situació de quan va entrar aquest nou Govern? Francament, facin-s'ho mirar.

I pel que fa a l'habitatge, en l'últim minut que em queda, nosaltres creiem que la imposició sí que és el sistema correcte. I si vostès no hi aposten, aquest és un problema; és el problema que hem arrossegat durant tot aquest temps. És el que estan fent totes les comunitats autònomes. Al País Basc van començar a fer les polítiques d'habitatge que en aquests moments s'estan plantejant a l'any 94. És una aposta a mitjà i llarg termini. Precisament al País Basc ara els ciutadans comencen a veure que hi ha un parc, que hi ha un parc d'habitatges, i comencen a veure'n els resultats. I el problema és que vostès no varen saber-ho afrontar, amb aquesta idea que no volen imposicions. Ho està fent tothom. Però no, és clar, el Govern de Convergència i Unió no s'hi va atrevir.

I, senyor Llobet, una cosa és la construcció pública i l'altra és que els privats també hauran de fer habitatge protegit en les noves reserves de sòl. És cert que també és a mitjà i llarg termini, ja ho he dit; no podem enganyar els ciutadans, i el que no podem pretendre és que després de vint-i-tres anys de fer les coses mal fetes ara, en un any, ja estigui tot resolt.

Res més, i moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Gràcies. El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi pot posicionar-se; té la paraula el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, com no podia ser d'altra manera, el nostre Grup Parlamentari donarà suport als pressupostos de la conselleria, presentats per la conselleria, i en conseqüència votarà en contra de les esmenes presentades.

Per què? Home, doncs, perquè són uns bons pressupostos, uns pressupostos que fixen els eixos de les polítiques de govern, els eixos de les prioritats de la conselleria, no?, polítiques de canvi en les prioritats del Govern.

I entre les polítiques que millor defineixen aquest canvi de polítiques, la política de l'habitatge. Totes les enquestes d'opinió, de manera sostinguda, una darrere l'altra, ens diuen que els ciutadans veuen en l'accés a l'habitatge un dels principals problemes del país. Queda clar en aquests pressupostos, pel nostre Grup Parlamentari, que s'ha encetat una nova política d'habitatge a Catalunya; no només per l'articulació legislativa que en les properes setmanes aquesta cambra aprovarà, sinó perquè en aquests pressupostos hi ha compromisos de despesa nítids i objectivables.

Venim d'on venim, d'una política en el passat de gairebé ben poca cosa i de polítiques desencertades. Fa pocs minuts ens deien que unes administracions potser han suspès la política de l'habitatge; d'altres, l'anterior Govern, és que no es presentava ni als exàmens.

Els eixos de la política d'habitatge passen per dos o tres elements que queden reflectits en els pressupostos presentats en aquesta cambra. Una política a favor del sòl públic i de control d'aquest; una decidida política d'habitatge públic, i també una política per activar el mercat de l'habitatge de lloguer.

I les principals actuacions, que queden recollides en el pressupost de la conselleria, passen per ajuts per a la formació de patrimonis públics de sòl municipal, per tant, de col·laboració decidida, també, en aquest Departament, amb les administracions locals; ajuts per a la promoció d'habitatges de protecció destinats a lloguer en règim especial; ajuts també a la compra d'habitatges de protecció, i ajuts, també, al pagament del lloguer de l'habitatge a persones amb dificultats, que al nostre país en tenim moltes, però també ajuts a la creació de borses d'habitatges de lloguer, i programes de rehabilitació d'edificis i habitatges per objectius, tal com s'ha manifestat en aquesta tribuna; partides pressupostàries incrementades com mai, que donaran lloc a nou mil actuacions en el proper any en matèria d'habitatge protegit.

Senyores diputades, senyors diputats, aquestes partides pressupostàries, conjuntament amb el desplegament legislatiu a què he fet referència i que s'està impulsant des del Govern, significa un canvi radical en la política d'habitatge del Govern de Catalunya, un govern que ha de ser sensible a allò que els catalans manifesten com un dels principals problemes, dels primers problemes del país.

Donarem suport també a aquests pressupostos perquè, a més a més, internalitzen de manera transversal, al nostre entendre, allò que per nosaltres és important, és essencial integrar —els departaments no van per lliure—: integren criteris mediambientals a la resta de polítiques públiques, fent-les compatibles amb el desenvolupament econòmic del país. La sostenibilitat forma part de totes les polítiques, especialment pel que fa al desenvolupament econòmic i social. La política del Departament, del Govern, és clara: enfortir les polítiques i els

recursos econòmics en matèria ambiental per fer de Catalunya un país de més qualitat.

El pressupost de la conselleria és un pressupost ambiciós, un pressupost que mostra el compromís del Govern amb la sostenibilitat. S'aposta de manera clara per una nova política hidràulica que racionalitzi el consum de l'aigua. No parlaré de l'Agència Catalana de l'Aigua, perquè ens podria portar a un debat a què ja s'han referit altres diputats.

Com que s'acaba el temps..., nosaltres estem raonablement satisfets per la política de protecció i millora del medi natural, no tan sols per les partides pressupostàries, que també, sinó perquè és el reflex que estem davant d'una política, d'una actuació transversal que està posant les bases d'un nou enfocament del creixement urbanístic per fer realitat una política d'usos del territori que recuperi el concepte d'espai natural, d'espai agrari, d'espai obert, abandonant la idea que l'únic centre d'interès és l'àmbit urbà o urbanitzable.

En definitiva, són uns bons pressupostos, que aborden els problemes que els ciutadans també detecten com els seus problemes.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo suposo que a aquestes hores res del que puguem dir ni l'oposició ni el Govern serà cap titular als mitjans de comunicació, atès que els periodistes estan tots tancant ja les seves edicions, i fins i tot el Canal Parlament ja ha desconnectat... Vull dir que jo crec que és una hora que podem començar a parlar clar perquè al cap i a la fi... (*Remor de veus.*) Home, sí, perquè una part important de la nostra tasca, a més, és que els nostres ciutadans i ciutadanes sàpiguen el que fem, però a vegades es gasta massa dosis d'allò, de *finezza*. Ja saben que no és precisament la meva principal qualitat (*rialles*), i, per tant, doncs, com acostumo a fer, seré clar.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Jo aquest matí ja els deia que segur que ni ara va tot bé ni fa un any o dos anys anava tot malament. I, per tant, jo crec que no té massa sentit ni que els uns vinguem aquí dient que tot va malament, ni que els altres diguem aquí que va tot bé. És evident que no és el millor pressupost del món ni el pressupost que ningú voldria, perquè tots voldríem tenir més recursos.

Ara bé, que la crítica que ens facin sigui en les línies que ens l'estan fent fa que difícilment puguem deixar de situar-los a la dreta, encara que diguin «de centre, de centre!» Home, però si vénen aquí a defensar el pressupost de Medi Ambient i el que defensen és les indústries perquè els carreguem una mica més el cànon de l'aigua, defensen els promotors perquè establim una

moratòria urbanística perquè no ens trinxin més la costa, ens defensin... Escoltin, mirin, hi ha hagut un canvi de model: on vostès hi posaven la Coca-Cola nosaltres hi posem connectors biològics –i saben de què parlo–; on vostès impulsaven projectes urbanístics per fer-hi torres, nosaltres hi impulsarem corredors biològics, perquè calen aquests corredors biològics. I, per tant, ho han d'admetre, hi ha un canvi de model. I, per tant, la línia pressupostària també ha canviat.

Els ho havíem criticat reiteradament: «No es gasten un duro en PEIN, on són els plans dels PEIN?» Escoltin, un increment del 300 per cent del pressupost destinat a PEIN. Això no els satisfà. Ja ho sabem, que no els satisfà, perquè vostès hi posarien la Coca-Cola i els polígons industrials i les promocions urbanístiques. Però, escoltin, aleshores no pretenguin que els diguem que són de centre; fan les polítiques que fan des del lloc on s'han ubicat, on vostès lliurement han volgut ubicar-se.

Hi ha un increment de la Direcció General de patrimoni natural important, com dèiem, d'un 20 per cent, i específicament pel que fa als PEIN, una ampliació de la xarxa Natura 2000 i dels espais PEIN; un pla director de connectors biològics en marxa; la creació del Parc Natural del Delta del Llobregat; gestió de boscos –gestió de boscos!–, que no és només a apagar-los, hem de mirar que no s'encenguin, i això també és un canvi, i han d'entendre que hi ha hagut aquest canvi.

La Direcció General de Qualitat Ambiental. Vostès diuen: «Han de fer més lleis.» Home, sí, però fer lleis com la Llei que van fer vostès, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, sense dotar-la de recursos... Hi ha hagut un increment d'un 400 per cent per destinar-lo justament perquè es puguí implementar, perquè com vostès saben va haver-hi d'haver una moratòria perquè les empreses i els empresaris no podien adaptar-se a la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental perquè vostès no l'havien dotat dels recursos necessaris. I ara la dotem, i tampoc no els sembla correcte, perquè a vostès ja els estava bé que no s'apliqués. Doncs, s'ha d'aplicar.

I l'ACA. No ens parlin de l'ACA! Han deixat 1.100 milions d'euros –1.100 milions d'euros– en obligacions no contemplades enlloc! Per tant, no ens poden parlar de l'ACA. A l'ACA farem el que podrem. Hi posarem racionalitat. Intentarem acabar el Pla de sanejament. Intentarem acabar les infraestructures obsoletes, perquè vostès no preveïen recursos per al manteniment de les infraestructures i ara ens trobem amb infraestructures que estan en una situació deplorable, que s'ha de resoldre la situació d'aquestes infraestructures i se n'han de fer de noves. I tot això no ho preveïen i, per tant, òbviament, s'han d'aconseguir els recursos, i, òbviament, ha d'haver-hi un cànon. I, òbviament, qui gasta aigua... Perquè vostès diuen: «És que l'aigua per innivació de les pistes d'esquí torna al medi.» I, escolti'm, quan vostè beu l'aigua i després fa un pipí també torna al medi –també torna al medi. (*Rialles.*) També la tornem al sistema. L'aigua no desapareix, la matèria no es crea ni es destrueix. L'aigua torna al medi. El problema és que hi ha qui en treu un benefici, d'aquesta aigua que s'extreu del medi, encara que hi torni. I aquests senyors, que són els senyors

que tenen les pistes d'esquí, utilitzen un recurs que és públic i que, per tant, se'ls grava. I això no és cap drama. Això és la realitat.

I en matèria d'habitatge –i acabo–, també, evidentment, vostès no hi estan d'acord, perquè també, evidentment, haurem de prendre mesures valentes –mesures valentes– i que siguin impositives. I no em diguin: «I és que acaben de dir que prendrien mesures impositives.» No per a la construcció, però sí que per fer aflorar aquells habitatges que són buits.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell.

Entrem, ara, al debat de les esmenes a la totalitat del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Senyor president... Senyores i senyors diputats, pujo a l'estrada a defensar l'esmena a la totalitat al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. En termes globals, tenim davant un increment pressupostari i considerem que és positiu. Increment pressupostari de la Direcció General d'Universitats i de la Direcció General de Recerca –Societat de la Informació no, segueix sent la maria del Govern, no tan sols del Departament, sinó del Govern.

Ara, deia a l'inici, benvinguts amb aquest plantejament pressupostari davant del desastre del passat pressupost. Els últims pressupostos, pel que fa al 2004, del DURSI no eren uns bons pressupostos. De fet, ara se situen en un nivell pressupostari per tirar endavant els programes que l'anterior Govern de Convergència i Unió tenia plantejats, perquè davant de la planificació és una proposta continuïsta, malgrat –malgrat això, s'hi hauria de dir– que creix el pressupost del DURSI, perquè estem davant d'un creixement global del pressupost, però no és prioritari, perquè, malgrat aquest creixement, és molt per sota de la mitjana del creixement dels departaments, de la mitjana que hi ha de creixement de tots els departaments en aquest pressupost. Per tant, creix en tant que creix el pressupost, però creix per sota de la mitjana, per tant entenem que no és un dels departaments prioritaris.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Però, anem respecte a les diferents àrees. Secretaria General, poques novetats respecte a això. Es manté estructura, segueix creixent en estructura, res de nou respecte als criteris aquells d'estrènyer-se el cinturó. Els criteris globals que ja teníem a l'últim pressupost de creixements pressupostaris respecte a alts càrrecs, doncs, es mantenen com a tals, i aquells creixements que en aquell moment eren importantíssims respecte a publicitat i propaganda, doncs, seguim les mateixes línies. I seguim mantenint, curiosament, aquella partida –i faig referència a una sola partida–, perquè no deixa de ser sorprenent que en el pressupost del 2004 aparei-

xia una partida a societat de la informació de 3 milions d'euros en estudis i treballs, de zero a 3 milions, i en aquest pressupost hi tornem a posar 3 milions després de sis mesos. Lògicament no hem tingut la liquidació de l'últim pressupost. Serà molt interessant per al nostre Grup Parlamentari, serà molt interessant per a aquest diputat que els parla, veure en què ens gastem tants diners en estudis i treballs.

Respecte a la Direcció General d'Universitats, en termes globals el que es fa en aquest àmbit, respecte a l'increment pressupostari, és complir la Llei. No hi ha il·legalitat o no estem al marge de la Llei. Amb l'increment anem en línia i, per tant, això ho trobem positiu de complir, el compromís de la Llei catalana d'universitats, pel que fa a finançament universitari i a aquell compromís final del 30 per cent. I, per tant, estem en el marc de la Llei que va impulsar, en el seu moment, el nostre Grup Parlamentari. Tampoc anem més enllà –res de nou–, malgrat –ho torno a dir– que crec que és positiu que mantinguem el compromís que ens posava la Llei.

Difícilment poc més podem afegir, també, respecte a un debat de partides, perquè tenim un problema greu de transparència pressupostària. En l'anterior pressupost respecte al que seria el més important, que és la transferència que fem a les universitats, ja es denuncià en el passat pressupost que no tenien la finalitat a cada una de les universitats. Sí que ho teníem dividit en quina era la transferència fixa, la bàsica, la derivada, l'estratègica.

Vull recordar a aquesta cambra que en el debat pressupostari anterior, la diputada d'Esquerra Republicana coincidia respecte a què, si no hi havia transferència en aquell moment, que no patís aquest diputat que els parla perquè en aquests pressupostos sí que hi hauria la transparència suficient per saber què és el que va a cada una de les universitats. Bé, no tan sols no ho tenim, sinó que aquella partida que els deia fa un moment que estava distribuïda en diferents conceptes, ara, ja em ve aglutinada en un sol concepte. Ara, només tinc una partida, res més. I, per tant, l'única anàlisi possible és de dir: «El còmput global que va a les universitats compleix respecte a aquest 30 per cent, sí o no?» Si aquest diputat ha d'analitzar quina part va a fixa, bàsica, derivada, estratègica o en funció de les universitats, doncs no tenim la informació. Això sí: l'única informació que tenim és el que apareix a la UOC –benvingut aquesta vegada el fet que sí que tinguem partida per a la UOC i per a la Universitat de Vic.

Ara, el que sí que una vegada més hem de denunciar i ens segueix sorprenent, respecte als últims pressupostos..., que podrien convenir allò que no hi havia res al calaix, que no s'havia deixat res –és clar que un sempre té aquell concepte de dir: «Home, si no s'havia deixat res al calaix, què ha passat ara en sis mesos?» Però deixant això de banda –perquè en aquell moment totes les partides destinades al suport a política lingüística es rebaixaven a la meitat, que llavors un tenia la perspectiva que en aquests pressupostos això seria rectificat, que com a mínim quelcom més es pujaria–, les partides es mantenen al mateix nivell. I després aprovarem mocions i farem iniciatives, en aquesta cambra

parlamentària, respecte a la necessitat de tindre un procés o una política determinada a normalització lingüística en l'àmbit universitari, però resulta que, malgrat que, com deia al principi, tenim un increment pressupostari, en aquest àmbit no hi posem res o no incrementem res respecte a suport a política lingüística.

Direcció General de Recerca. En aquest àmbit, celebrem la rectificació pressupostària. En els últims pressupostos l'increment era d'un 8 per cent, que ens allunyava molt –molt– del compromís que tenia el Govern tripartit respecte a l'àmbit de la recerca. En aquests moments, lògicament, davant el que teníem el 2004, hi ha una compensació respecte al 2005, i això ens situa en el compromís... –si segueix aquest ritme, que entenc que hauria de seguir amb aquest ritme–, de situar-nos en el compromís de al final de la legislatura de doblar globalment els recursos per a la recerca. Dic «doblar». I nosaltres considerem que és un bon criteri, però quan s'agafen compromisos amb la ciutadania i es creen expectatives, es donen missatges. El compromís del Govern tripartit, i recordo la primera compareixença del conseller feta en seu parlamentària, era de triplicar tots els recursos de la recerca. Per tant, sí que estem en línia de duplicar, sí que es manté el mateix nivell pressupostari en els propers anys, però estem molt lluny –molt lluny– del que suposaria triplicar els recursos per a la recerca.

I, en aquest àmbit, permetin-me també fer un parèntesi en aquest àmbit global dels recursos que es destinen a la recerca, per allò de la coherència entre el que es fa a Madrid i el que es fa aquí en seu parlamentària. Fa molt poc el diputat Bonet, d'Esquerra Republicana, en nom de l'Entesa presenta una iniciativa, una esmena, concretament, als pressupostos de l'Estat, perquè es dediqui l'1 per cent de tota l'obra pública a l'àmbit de la recerca. Ho deixo amb interrogant: què farem aquí? Ho farem o això només ho presentem a Madrid? No sabem quin resultat tindrà. Aquest és el criteri que tindrem aquí també? No hi veig cap indicador o que estigui contingut en aquests pressupostos.

També fer la referència que és difícil fer una anàlisi per la falta de transparència, però al cap i a la fi el problema és de model. Podem posar un nivell pressupostari determinat, però l'important és què fem amb aquests diners. I el problema és que nosaltres, des del nostre Grup Parlamentari, interpretem que aquí hi ha un problema de model. I no ho dic jo, ho diuen els vicerectors de recerca, en un manifest fa molt poc, el dia 4 de novembre. Fa pocs dies, també a Madrid, se'ns dona el missatge que els Ramón y Cajal els hauran d'assumir les comunitats autònomes. No he sentit cap veu des del Govern de Catalunya respecte a això. Això sí: creem la figura dels ICREA júnior. Vull entendre que això no és la resposta que hi donem, i voldria saber, exactament, què és el que farem en aquest àmbit.

La responsabilitat política d'un govern és donar missatges clars. I el pressupost del 2004, ja ho deia, hi havia desorientació respecte a la comunitat científica. Existeixen missatges negatius, que si l'Acer, Associació de Centres de Recerca, es vol fer desaparèixer i fer un sistema d'acreditacions per centres. Però la pregunta segueix sent, quin és el model? Model dependent de cen-

tres de recerca, universitats, en xarxa? No hi ha un misatge clar. Continuïtat d'alguns centres? Creació de nous centres? Seguim sense tindre un model clar.

El vicepresident segon

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Castellà i Clavé

Acabo ja, senyor president. Nosaltres també hi creiem...

El vicepresident segon

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Castellà i Clavé

Senyor president, acabaré, llavors, la meua intervenció. Tindrem torn en el torn de rèplica.

El vicepresident segon

Exacte.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies. Correspon, ara, al Grup Popular intervenir per defensar la seva esmena a la totalitat. Pot fer-ho el diputat il·lustre senyor Santiago Rodríguez per un torn de deu minuts.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, fa una estona en el debat a la totalitat del Departament de Treball i Indústria, feia referència al procés de revolució tecnològica en què estem immersos. Parlàvem de les seves conseqüències i de les seves solucions. I necessàriament entre les solucions citàvem la innovació com a via, com a camí per a la millora de la productivitat, de la competitivitat i per al creixement de l'economia catalana. Dèiem, també, que hi ha polítiques que no es poden compartimentar com si estiguéssim parlant de departaments aïllats, i citàvem, precisament, com a exemple, el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, en tot el seu àmbit d'actuació, que és el que en diríem –i a vegades així ens ho referència el conseller– de coneixement, i també, més específicament, citàvem la necessitat d'impulsar la Societat de la Informació per la interrelació que ha de tenir amb el teixit industrial.

En l'àmbit universitari ressaltar només dos aspectes que ja han estat esmentats. Un primer, que també ha estat esmentat en la defensa de l'esmena de l'àrea d'educació, que fa referència a la pèrdua de pes específic de l'educació en el conjunt d'uns pressupostos força expansius –el 18 per cent–, mentre que el pressupost destinat a universitats no va més enllà de l'11 per cent. Per tant, pèrdua de pes específic de l'àrea d'universitats en el conjunt de l'acció política d'aquest Govern.

Un segon aspecte, que tampoc és nou, que també s'ha esmentat avui, que també es va esmentar fa sis mesos en el debat de pressupostos del 2004 per part del nostre Grup Parlamentari, és la manca de detall en la distribució dels recursos entre les diferents universitats, tot i les reiterades queixes, no només parlamentàries, sinó també per part de les universitats, d'opacitat que hi ha hagut respecte a això. És un detall ben poc lloable d'un govern que vol presumir de transparent.

Pel que fa a la recerca, li hem de dir que estem bastant satisfets; caldrà continuar avançant amb pas ferm per aquest camí, però de moment estem satisfets. En aquest moment, allò més destacable en matèria de recerca és la instal·lació del supercomputador de la Universitat Politècnica de Catalunya; la instal·lació del sincrotró a Cerdanyola del Vallès, que segons paraules del mateix conseller seran dos gran revulsius per a la recerca del nostre país. I també, com a tercer element, el Centre d'Investigació en Medicina Regenerativa que serà punter a nivell mundial en recerca en cèl·lules mare i que s'instal·larà al Parc de Recerca Biomèdica.

No caldrà recordar que aquestes instal·lacions, que permetran aixecar a nivell mundial la qualitat de la recerca a Catalunya, van ser dutes aquí entre d'altres –entre d'altres– gràcies a aquell Govern laminador de competències, intransigent, poc dialogant, que tenia oblidada Catalunya, com era el Govern del Partit Popular.

Sí que ens preocupa el fet que es continuen reduint les transferències al programa de promoció de la recerca i desenvolupament tecnològic, i que entre aquest any 2004 i el que ve quedarà reduït a la meitat del que va ser l'any 2003.

Però arribem ara a l'àrea de la Societat de la Informació, o, com al conseller li agrada més, a l'àrea de la societat del coneixement. D'entrada, i amb tots els respectes, podríem afirmar que, a la vista dels pressupostos, aquest Govern té poc coneixement. La Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació és de les que, ho repeteixo, en uns pressupostos expansius, creix menys, no només del Departament, sinó de tot el Govern; això sí, la publicitat i propaganda passa d'un pressupost de 256.000 euros, que ja críticàvem ara fa sis mesos, a uns escandalosos 505.000 euros, mig milió d'euros en publicitat i propaganda. Segurament deu ser per publicitat, per publicitar que es fa allò que no es té pressupost per fer. Per exemple, crec que avui mateix s'ha començat a publicitar, no sé si a través del DURSÍ o a través de quin òrgan, que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya comprin aparells de televisió i ràdio adaptats a la nova televisió digital terrestre i ràdio digital. Però hi ha encara moltes zones de Catalunya on no hi ha senyal i, per tant, aquests aparells són inútils, i no destinem recursos a millorar i a ampliar la cobertura del senyal digital al país. Volen dir que això no accentua la fractura digital territorial?

Les accions de la Secretaria veuen reduït el seu pressupost, de més de 20 milions l'any 2003, a poc més de 10 milions l'any 2005; això sí, les despeses corrents han passat de 105.000 euros a més de 5.400.000 euros l'any 2005.

Entre d'altres, el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació veu reduïda l'aportació de 10 milions d'euros a poc més d'1 milió.

Continuem amb el CTTI, òrgan executor dels sistemes i serveis de telecomunicacions i informàtica, en principi, per satisfer les necessitats de satisfer la mateixa Administració de la Generalitat. No obstant això, creiem, i pot ser positiu, que se li pretén donar quelcom que encara va més enllà. I hem d'entendre, i sabem que és així, que en el pressupost apareixen 20 milions d'euros per començar a abordar l'encara embrionari Pla director d'infraestructures de telecomunicacions.

Volen dir que certament és necessària la creació d'un ens gestor d'infraestructures de telecomunicacions? Volen dir que no podria assumir aquest paper el mateix CTTI, que amb aquests pressupostos no té cap més inversió que, precisament, el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions?

El tema s'agreuja, i és que el pressupost del CTTI s'aprima cada vegada més, tot i que ha estat voluntat manifestada potenciar-lo, doncs, bé, llur pressupost es va reduint cada any més en un marc, com dèiem, d'uns pressupostos expansius. Preocupant. El pressupost s'aprima i ho fa per la banda de les inversions, que es redueixen a la meitat, i ara es limiten, com deia, gairebé exclusivament al Pla director d'infraestructures de telecomunicacions. Per altra banda, això sí, el capítol de personal s'haurà duplicat –duplicat– entre els anys 2003 i 2005. No anem bé.

Continuem. Sabem que l'Administració Oberta de Catalunya no és competència d'aquest Departament, però sí que entenem que des d'aquest Departament cal donar-hi l'impuls adequat. Hem de recordar que un 39 per cent dels ciutadans són escèptics a la xarxa, és a dir, ni es connecten, ni tenen intenció de fer-ho, perquè no hi troben utilitat. I és aquí on l'Administració juga un paper important. En la mesura que siguem capaços de virtualitzar l'Administració ens estarem carregant d'arguments per oferir respostes a aquest 39 per cent de ciutadans. Doncs, bé, del Departament de Governació desapareix una dotació de 6 milions d'euros destinats a col·laborar amb les administracions locals en la implantació de noves tecnologies. No anem bé. Ja ho dèiem fa sis mesos en la discussió del pressupost per a aquest any 2004, i ho hem de tornar a repetir ara.

I vostès ho saben, no només perquè ho veuen, sinó també perquè la societat s'encarrega de dir-nos-ho. I així ha estat que la societat s'ha unit en el que s'ha denominat Plataforma de les tecnologies de la informació i de la comunicació i ha elaborat un manifest, que segur que ja coneixen, però que em permetran que els en llegeixi un petit fragment: «Preocupació per les TIC a Catalunya que no veiem evolucionar d'una forma desitjable pel nostre potencial de país i context europeu, ni que s'estiguin posant els mitjans suficients i necessaris respecte a això amb una política específica i adequada al pes d'aquest sector.»

Senyores i senyors diputats, el sector de les tecnologies de la informació i de la comunicació, o del coneixement, com prefereixin, és estratègic, i o ens hi posem tots plegats de debò o perdrem el tren, i la fractura de

què haurem de parlar no serà una fractura interna de la societat catalana, sinó que serà una fractura de la societat catalana respecte de la del nostre entorn.

Per tots aquests motius, i pensem sincerament que els faríem un favor, demanem la devolució d'aquest pressupost al Govern.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara efectuar el torn en contra, i té la paraula la senyora diputada Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, ara que ja s'acosta l'hora d'anar a dormir gairebé, m'agradaria fer referència a un conte, perquè pel que he sentit avui d'alguns representants del Partit Popular hi ha un conte que no se l'han llegit gaire bé.

Aquest matí, si ho recordo bé, en el debat sobre el Departament de Governació, ens deien que aquests pressupostos no són els d'*Alícia en el país de les meravelles*, però jo crec que no s'han llegit bé el conte, perquè és evident que aquests pressupostos no són els d'*Alícia en el país de les meravelles*: no veuran vostès la Reina de Cors tallant caps indiscriminadament, aprovant lleis com la LOU, sense comptar amb la participació de la comunitat universitària, ni la investigadora Alícia que creix desmesuradament o empetiteix infinitament els recursos del seu grup de recerca depenent de quin cantó del bolet es mengi. La racionalitat, la planificació són atributs d'aquests pressupostos.

Arribats a la defensa de l'última secció pressupostària, crec que molts dels arguments referents als departaments del DURSI ja han sortit al llarg d'aquests dos dies de debat. Se'n va fer esment ahir en el debat de les esmenes a la totalitat, atès que una de les principals prioritats d'aquests pressupostos és la recerca i la innovació, perquè aquesta ha de ser un dels motors del desenvolupament econòmic, social i cultural de Catalunya en els propers anys.

És per això que la partida destinada a recerca i innovació és la que més ha augmentat en diferents departaments i molt especialment en el DURSI. El creixement del pressupost de la Direcció General de Recerca és el més elevat des que es va crear el DURSI l'any 2000, amb un augment del 37,95 per cent.

No es pot fer una valoració aïllada del Departament, sense tenir en compte les inversions transversals, les fetes conjuntament amb altres departaments en àmbits tan importants com la cooperació al desenvolupament, la salut o l'educació.

I allò que és nou, allò que és diferencial d'aquest pressupost és el compromís del conjunt del Govern en els objectius d'aquest Departament, en la seva contribució al desenvolupament de Catalunya i a la construcció de l'espai europeu de recerca.

Quin és el model? Pel que fa a les infraestructures, ja n'hem parlat. Posem l'atenció en grans infraestructures:

el sincrotró, el superordinador, el Centre de Medicina Regenerativa i els parcs científics i els tecnològics, però també en les infraestructures relacionades amb les universitats i centres de recerca que constitueixen la xarxa bàsica de recerca d'aquest país.

En aquest pressupost també s'inclou una dotació per iniciar una actuació molt important, que és la creació de l'anomenada bioregió de Catalunya. Es tracta, doncs, de la creació d'un clúster de biomedicina al voltant d'institucions, organismes i empreses de reconegut prestigi.

Però parlar de recerca vol dir també parlar d'investigadors i investigadores, de professorat universitari que ha de fer compatible aquesta activitat amb la docència i amb la gestió de centres. Aquest pressupost posa al centre de la inversió les persones, la seva carrera professional i la seva vida personal.

Pel que fa als recursos humans es promourà i estimularà la formació i el suport al personal investigador, així com la seva contractació. Això es durà a terme, bàsicament, mitjançant el programa de beques per a la formació d'investigadors i al programa ICREA per a la contractació d'investigadors que s'ampliarà per acollir els investigadors més joves.

La universitat catalana pateix dèficits estructurals que no se solucionaran de la nit al dia. Portem un desènci acumulat de molts anys. Però cal invertir aquesta situació i introduir nous elements d'il·lusió de cara al futur. Allò que és nou, també, és que durant aquest exercici pressupostari es posarà en marxa el pla de recerca i innovació que ha d'ésser aquest instrument que ho permeti i el faci plenament participatiu.

La Direcció General d'Universitats, que incrementa el seu pressupost en un 10,79 per cent, té com a més destacable, doncs, el compliment de la Llei d'universitats de Catalunya –té raó el senyor Castellà, no estem al marge de la Llei.

Però una novetat important és la creació d'un pla d'acció territorial amb una dotació propera als 11 milions, dels quals 4 són de nova aportació. Per tant, equilibri territorial: l'objectiu és donar suport al rol estratègic que juguen aquestes institucions en el desenvolupament econòmic, social i cultural del territori.

La internacionalització i l'adaptació a l'espai europeu d'ensenyament superior són uns dels grans reptes del sistema universitari català per als propers anys. El pla pilot Bolonya de titulacions adaptades al futur sistema universitari europeu té una dotació pressupostària d'1,3 milions.

I parlem de política lingüística: un creixement d'un 40,34 per cent. A més a més, el que és fonamental, la creació d'una oficina de política lingüística adscrita a la Secretaria General que en garanteix la transversalitat. Per tant, creixement i molt considerable.

Parlàvem de la mitjana, si estem o no per sota o per sobre de la mitjana. Doncs, jo li puc demostrar que estem per sobre de la mitjana. I, simplement, doncs, fent mà a aquest argument, l'únic que em permet és que li tregui una *chapuza* que vostès van fer.

Pel que fa al Pla d'inversions universitàries, cal destacar que el pressupost per al 2005 reflecteix un canvi en el mètode de finançament de les inversions, ja que amb anterioritat eren les mateixes universitats les que s'endeutaven per fer front a les inversions, i el DURSI es feia càrrec del retorn de la càrrega financera.

La Generalitat es fa càrrec actualment de l'endeutament de les universitats públiques, que és de 577 milions, generat per aquest concepte, i el pressupost del 2005 ja recull el finançament de les inversions a través de transferències de capital a les universitats. Per tant, hem de comparar-ho amb l'increment de la despesa no financera, que és un 12 per cent. Per tant, estem per sobre de la mitjana.

El pressupost del 2005 de la Direcció General d'Universitats inclou també uns recursos específics destinats al foment de la recerca a les universitats, i, en concret, destinarem 10 milions d'euros a aquesta finalitat.

Una de les entitats adscrites al Departament, l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, té un increment notable, un 45,94 per cent, i gestionarà un programa destinat a estudiants universitaris procedents de països en vies de desenvolupament per valor de 800.000 euros.

Cal denunciar un altre cop que aquests pressupostos, malgrat els esforços de l'Agència, no podran ajudar a solucionar els problemes de forma completa, tal com haguéssim volgut, els problemes de mobilitat que tenen els estudiants catalans més allunyats dels centres universitaris, per l'incompliment, per part de l'Estat, de la Sentència del Tribunal Constitucional del 2001 sobre les beques a l'estudi. Cal resoldre, doncs, definitivament aquest contenciós i corregir l'enorme discriminació que, any rere any, pateixen els estudiants catalans respecte als de la resta de l'Estat.

Passem a l'àmbit de les telecomunicacions i societat de la informació. L'augment de la Secretaria és d'un 7,39 per cent. I sí que és necessari, senyor Rodríguez, per al desplegament d'infraestructures que posarà en marxa el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions, sí que necessitem un ens gestor, tot depèn del model. Parlàvem abans amb el senyor Castellà del model... Doncs, si hem de definir un model català de telecomunicacions és necessari aquest ens gestor, el qual es dotarà amb 20 milions en el pla que nosaltres endegarem.

Pel que fa al pla de continguts, en el pressupost s'inclouen dotacions, també, per dissenyar un programa de formació bàsica en l'ús de les tecnologies, i altres actuacions d'estímul i difusió, com ara l'impuls de les comunitats digitals i la potenciació de la xarxa de telecentres de Catalunya, entre d'altres.

Dues respostes. La primera, pel que fa a la publicitat i propaganda. Recordem l'any passat. L'any passat sí que vam abaixar un 75,23 per cent. Per tant, qui tenia més despeses en aquests àmbits, eren vostès, senyor Castellà. Aquest any hi ha hagut una disminució de 0,02, si agafem les despeses destinades a atencions protocol·làries i representatives, a publicitat i propaganda. Per tant, com a molt hi ha hagut un estancament. Això és el que li concediria. També hi ha hagut un decreament, no sé d'on ha tret la partida, senyor Castellà,

d'«Estudis i treballs», en aquest Departament, un decrement del 2,98 per cent.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Finalment, per al tema de la transparència. És cert que vam dir que en aquests pressupostos hi hauria el detall d'Universitats; em vaig equivocar, tècnicament no és possible. Però, què és el que hi haurà, que això sí que és important? Quan hi hagi el pressupost executat del 2004 serà possible fer públic –i així s'ha compromès el Departament– a fer les transferències, a fer públiques les transferències des del DURSI per a tots els conceptes i per a totes les universitats, del pressupost del 2004. I això sí que és nou i és important, i això és un exercici de transparència. Que no sigui possible en aquests pressupostos és una qüestió tècnica.

Em deixo per al torn de rèplica, doncs, dues coses que necessiten una miqueta més de detall, pel que fa a la publicitat de la Secretaria de la Societat de la Informació i el paper del CTTI.

Però per concloure aquesta primera part, cal valorar que són uns pressupostos que marquen ja les prioritats d'aquest nou Govern, posant al centre el desenvolupament econòmic, la recerca, la innovació i la formació, també. I posant com a objectiu de les seves polítiques, justícia social, igualtat d'oportunitats i equilibri territorial. Això és el nostre model.

Uns pressupostos, en definitiva, que permeten aquesta Alcía de passar a l'altra costat del mirall.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor Antoni Castellà, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Deixant de banda els comptes i tornant a la realitat. Increment, el més important respecte a la Direcció General de Recerca. Home, per descomptat!, perquè partíem de l'últim pressupost que era baixíssim, i, per tant, senzillament s'han estabilitzat, en aquests moments, han rectificat.

Respecte a transparència o no, i que sigui un problema tècnic. Bé, que m'expliquin quin és el problema tècnic? Aquest diputat, en la passada legislatura, va assistir a tres pressupostos en els quals la distribució per a Universitats hi eren quantificades pressupostàriament. No sé quin és el problema tècnic...

Però jo deia al final de la meua intervenció que el problema és de model en l'àmbit de la recerca. I, per tant, anem donant missatges dispersos. Això sí, com que hi ha pressupost, anem creant estructures. I la diputada Pilar Dellunde ens feia alguna referència. Creem la nova Agència per a la Bioregió, sector estratègic. Hi estem d'acord. La dotem amb mig milió d'euros; això ens deu donar per a un local, un director i una secretària. O bé, creem el nou Consorci per a la transparència del coneixement, però que no ho pot fer el CIDEM, això? O és que no ens entenem amb Indústria? O és que

anem a crear estructures paral·leles perquè no hi ha comunicació entre un departament i l'altre? O, per una altra banda, la diputada d'Esquerra Republicana ens parlava de l'incentiu a la recerca, sobretot comptant amb les persones, amb els investigadors. Sí, hi ha l'anunci que, per exemple, entre altres, hi ha una partida a través de la DGU de 10 milions d'euros al «Foment de la recerca a les universitats», el qual celebrem; és molt interessant. Ara, a partir d'aquí, quan un analitza i s'interessa per quins seran els criteris de distribució, un pensa, hi haurà índexs de competitivitat? Hi haurà algun índex sobre prioritat estratègica? No. La distribució serà a tant per sexenni i ja està. Per tant, repartidora però no hi ha model.

Per tant, nosaltres estarem amatents, finalment, a quin és el model, i per tant, estarem molt atents a quin és el plantejament en el nou Pla de recerca i innovació, que, per cert, de moment, l'únic que hem vist són tríptics publicitaris. Per tant, estarem amatents en quin és el plantejament del Pla.

Finalment, i amb referència a la meua primera intervenció, ja que el temps no m'ho permetia, parlar del Departament de la Secretaria General Societat de la Informació. El Departament o la part que no creix, i ja passaven del 2003 de 22 milions a 15,7, i ara només pugem a 16,8. Això sí: mantenim, com deia, els 3 milions aquests d'«estudis i programes». Sí, senyora Pilar Dellunde, hi estic d'acord, baixa una miqueta, eh?, de tres coma no sé quant a tres. Quan abans era zero. Dic que estaré amatent, aquest diputat estarà amatent a quina serà la liquidació pressupostària per saber exactament què fem amb aquests 3 milions d'euros.

Ara bé, aquí també tenim un problema de model. Com que estem tan preocupats amb tots els concursos d'homologació, estem tan preocupats a com farem el repartiment, estem tan preocupats pel *software* lliure, que també és molt important, però el problema al final és que no tenim temps per definir quin és el model, i no m'estranya. Al final, i ens dona la raó el debat en seu parlamentària, hi ha problemes de negociació entre aquest Departament i Economia i Finances, pel que fa a la destinació pressupostària de la quantitat a Societat de la Informació, perquè no deixa de ser molt sorprenent que, just quan entren els pressupostos en aquest Parlament, curiosament, aquella mateixa setmana, s'entra, a posteriori, una interpellació a l'honorable conseller, una moció la qual, aquesta Moció ens ve a dir després d'haver-la transaccionat, que dotem d'ics diners, o dotem pressupostàriament el Pla director d'infraestructures, i hem de crear un ens gestor d'infraestructures i dotar-lo pressupostàriament. És que és gros que enmig d'un debat pressupostari, al final un té la sensació que no ens n'hem sortit internament amb la negociació, de pressa i corrents venim aquí al Parlament, a corre-cuita, anem a votar una moció, a veure si podem incloure un compromís per dotar pressupostàriament un ens que no ens n'hem sortit en el debat intern pressupostari.

Doncs, mirin, nosaltres, com que hi creiem; creiem que és una idea interessant, ja anunciem que ja els farem la feina. Entrarem l'esmena, entrarem les esmenes per dotar pressupostàriament tant en el Pla com en la cre-

ació de l'ens. (*Remor de veus.*) I de ben segur, ja que aquesta Moció es va aprovar, de ben segur que els grups parlamentaris que donen suport al Govern, doncs, ens votaran a favor aquesta esmena. I estic segur que el senyor conseller ens agrairà al Grup de Convergència i Unió que hi coincidim aquí, com a criteris, que tirem endavant aquest projecte.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

No crec..., acabo ja senyor president.

El president

Se li ha acabat el temps...

El Sr. Castellà i Clavé

No crec que sigui de rebut com es tracta aquest àmbit des de part del Govern. No m'estranya que el senyor Vicent Partal surti, cames ajudeu-me, d'aquest Departament.

Per tot això nosaltres, senyor president, mantindrem l'esmena a la totalitat.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Santiago Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, hem plantejat una sèrie de qüestions. Respecte de la primera, d'Universitats. És un fet, el pressupost baixa, perd pes específic el pressupost d'Universitats en el conjunt de l'acció de govern. Segona: ocultació de dades? Doncs, sí, la partida destinada a les Universitats ve englobada en una única partida, hi insisteixo, tot i les queixes que van ser manifestades no només pels diputats en aquesta cambra, sinó també per universitats del territori: Universitat de Lleida, Universitat de Girona, per exemple.

Respecte de la Recerca, jo he fet una valoració positiva del pressupost de la Recerca, i completament d'acord amb allò que vostè plantejava. Ara anem en la línia d'assolir els objectius; ha estat positiva aquesta valoració. La que no va ser positiva va ser la dels pressupostos anteriors. En aquests necessàriament ha de ser positiva, recuperem allò que s'havia perdut en pressupostos anteriors, i avancem en bona línia, i s'assoliran els objectius, sempre i quan es mantingui aquesta línia en els pressupostos successius. Però, és clar, no em podran negar que respecte de la Societat de la Informació no anem per bona línia, gens ni mica, gens ni mica.

I, clar, quan vostè em parla: «Són uns pressupostos amb racionalitat i planificació.» Escolti'm, planificació per a què? Per carregar-nos la Societat de la Informació, per carregar-nos el CTTI? Clar, aquesta és la planificació que veiem amb l'evolució d'aquests dos pressupostos que hem tingut sobre la taula.

Escolti'm, els posarem un exemple, perquè hem parlat, hem parlat d'increment de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació, i és cert, té un increment d'un 7,39 per cent. El CTTI, el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació té un decrement d'un 8 per cent, en uns pressupostos expansius; en uns pressupostos que creixen un 18 per cent, el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació baixa un 8 per cent.

Però els posaré un altre exemple, perquè ho vegin encara més clar. Perquè, és clar, la Secretaria de Telecomunicacions gestiona un pressupost de 16 milions d'euros –l'any 2003, més de 20–, 16 milions d'euros. Però és que el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació té un pressupost de 175 milions d'euros.

Per cert, l'any 2003, 210 milions d'euros. Escolti'm, si fan la summa i calculen l'increment respecte dels pressupostos de l'any passat, resulta que tot allò que es destina a Societat de la Informació en el Departament no és que no creixi, és que baixa un 6 per cent, perquè té més pes, lògicament, el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació que no pas la Secretaria.

Sobre la necessitat de l'ens gestor. Escolti: nosaltres ens qüestionem..., i la setmana passada votàvem en aquesta cambra favorablement a la creació d'aquest ens gestor, i ho dèiem en sentit irònic. Diu, escolti'm, és que potser no caldrà, no? Perquè clar, és que el CTTI l'estan aprimant tant, perquè és que inversions del CTTI: 21 milions d'euros; 20 milions, Pla director d'infraestructures. Escolti'm, necessitem un altre ens per gestionar el mateix que ja gestiona el CTTI? O tindrem el CTTI per passar-li els recursos a aquest altre ens?

Clar, aquest és el nostre plantejament: escolti'm, si estem aprimant un ens que ja tenim, potser que l'aprofitem per dur a terme el Pla director d'infraestructures i la seva gestió.

Escoltin, a la vista de com estan evolucionant els pressupostos, a nosaltres el que ens preocupa és que, en comptes d'un model català de les telecomunicacions, el que acabem tenint és un model buit.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula seguidament, per a la contrarèplica, la senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Senyor president, des de l'escó estant. Bé, en primer lloc, el problema tècnic, aclarim-ho, és que no tenim el pressupost executat del 2004. Per tant, quan això sigui possible, doncs, farem..., es farà públic des del Departament les transferències que inclouran el model de distribució.

Passem a la qüestió de model del CTTI. No hi ha cap problema de comunicació amb Economia. Nosaltres fem servir les noves tecnologies i ens funcionen bé. La Moció va ser per donar la importància que cal al Parlament per a un tema tan estratègic, i els recursos els

podem trobar en aquests mateixos pressupostos. Puc mirar, o bé l'article 30.15, o bé el Programa d'actuació, inversió i finançament, a la pàgina 179, al Pla director d'infraestructures: 20 milions.

Pel que fa al Centre de Telecomunicacions i Tecnologies, la qüestió de model. Això és important. L'objectiu del Govern és convertir el CTTI en l'empresa pública que gestioni i coordini totes les infraestructures de telecomunicacions i informàtica de la Generalitat. Per tant, el capítol més important, que és el d'explotació, ha augmentat considerablement.

Però deixi'm que parlem de publicitat, que això també és important en el model. L'anterior Govern carregava al CTTI despeses que l'Administració no podia suportar, tals com regals, sopars de Nadal, o publicitat diversa. Al summum d'aquesta desviació es va arribar a l'octubre del 2003, en plena campanya de les eleccions catalanes, quan la Generalitat va organitzar, juntament amb la Cambra de Comerç Americana a Espanya, la celebració de la First Session of the Forum of Models of Information Society, amb la presència de l'expresident dels Estats Units, Bill Clinton, acompanyat permanentment, en totes les sessions fotogràfiques, del conseller en cap i candidat, Artur Mas. (*Remor de veus.*)

L'organització d'aquest acte, fins i tot el dinar reservat, ens va costar 50 milions de pessetes, i la minuta de Bill Clinton, 50 milions més. (*Remor de veus.*) Per tant, el que s'està fent ara des de la Secretaria és racionalitzar la despesa en aquestes partides, i gastar el just i necessari en campanyes d'informació sobre banda ampla a Catalunya o de difusió de programari lliure. Que, per cert, tant la banda ampla com el programari lliure redundaran en un abaratiment de costos, tant per a l'Administració com, sobretot, per a l'administrat.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar posicionament els grups parlamentaris, i en primer lloc té la paraula la senyora Pilar Díaz per fer-ho, en nom del Grup socialista.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, em correspon manifestar aquí quin és el posicionament del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi pel que fa a l'esmena presentada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió i del Partit Popular als pressupostos del DURSI.

El pressupost global d'aquest Departament creix un 13,5 per cent i jo els demanaria que no ens enredin; no ens enredin quan fan, en aquest sentit, el percentatge del que creixem, i no ens diguin que aquest no és un departament prioritari per aquest Govern.

El que es fa a la Direcció General d'Universitats, en part, és créixer allò que estableix la LUC, és créixer un 6,42 per cent, és l'increment del finançament de les universitats públiques catalanes, per tal d'assolir el 30 per cent global entre 2004 i 2010.

Però, clar, si fem comptes, quant representa aquesta transferència, aquest model de distribució del finançament de les universitats públiques, que és de 605 milions d'euros? Representa un 85 per cent de la Direcció General d'Universitats, un 85 per cent, que en total creix un 10,79 per cent, i representa més del 70 per cent del que creix el DURSI.

Per tant, si el proppassat mes de juny fèiem el debat pressupostari corresponent a l'exercici 2004 i recordàvem llavors que l'increment total del 10,6 per cent era l'increment més important que havia experimentat aquest Departament des de la seva creació l'any 2000, l'increment actual i la manera com es distribueix a nosaltres realment ens omple de satisfacció.

L'increment que deia abans del 6,42 per cent del finançament de les universitats públiques és especialment remarcable i també important si tenim en compte que a la resta d'Europa la tendència és més aviat la contrària, és de congelació pressupostària, i també si tenim en compte la davallada d'estudiants universitaris.

Una novetat important d'aquest pressupost, com s'ha dit, és la creació d'un pla d'acció territorial, amb una dotació propera als 11 milions d'euros, dels quals 4 són de nova aportació.

I també ens omple de satisfacció l'impuls i el suport que es dona a la internacionalització i a l'adaptació a l'espai europeu d'educació superior. Penseu que un dels increments més importants, més destacat, és el de recursos per al programa de mobilitat Erasmus, que augmenta un 61,11 per cent –un 61,11 per cent–, molt per sobre de la mitjana del que augmenten aquests pressupostos.

En l'àmbit de la recerca, ens sentim més que feliços (*remor de veus*) amb un augment del 37,95 per cent. Ja era hora! No li diré que amb això arribem a la felicitat plena, però realment s'hi apropa. Saben vostès que l'anterior conseller el senyor Mas-Colell es va trobar fa uns dies amb el conseller Solà, el va felicitar, i li va preguntar com havia pogut incrementar el pressupost de recerca d'una manera tan espectacular?

El que m'omple d'estupefacció és com vostès s'atreveixen a presentar una esmena a la totalitat a aquest Departament. (*Fora remor de veus.*) Em resulta realment paradoxal com podien votar vostès uns pressupostos sense cap tipus d'ambició i ara que tenen la possibilitat de donar el seu suport a un pressupost ambiciós, a un pressupost potent i a un pressupost assenyat, van i presenten una esmena a la totalitat? (*Veus d'«Oh!»*) Per què no són una mica més coherents i s'ho repensen ara que encara hi són a temps? (*Més veus d'«Oh!»*)

Bé, on es posa l'èmfasi en recerca? L'èmfasi es posa en la posada en marxa del Pla de recerca i innovació, que té com a missió situar Catalunya allà on es mereix i allà on es mereixia; també es posa en la definició d'una nova carrera investigadora, mitjançant dues accions noves, i també en l'impuls de grans equipaments, com són el supercomputador, el sincrotró i el Centre de Medicina Regenerativa.

I, finalment, és l'àmbit de les telecomunicacions i societats de la informació. No tinc temps i no em repeti-

ré, perquè ja la diputada Dellunde l'ha fet, però tinguin en compte que el pressupost va créixer l'any passat un 22 per cent, un 22, perquè era un pressupost minorat en 17 milions d'euros, i recordin per quin problema i per quin tema va ser així.

És, evidentment, per totes aquestes raons que nosaltres no podem donar suport a les esmenes a la totalitat presentades i és per aquestes mateixes raons que jo em permetria demanar als grups de Convergència i Unió i al Grup del Partit Popular la retirada d'aquestes.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor... (*Forta remor de veus.*) Té la paraula el senyor Lluís Postigo, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

(*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president... Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*persisteix la remor de veus*), la senyora Díaz m'ha esverat el galliner i ara... (*Rialles.*) Bé, jo faré el que podré...

El president

Senyor Postigo, en tot cas, com que hi ha un argument, que és l'hora que és –no sé si les diputades i els diputats en són conscients–, jo estic segur que ràpidament el galliner torna..., al seu corral.

El Sr. Postigo i Garcia

Molt bé. Està clar –està clar– que no donarem suport, evidentment, a les esmenes a la totalitat d'aquesta secció, en tant que el pressupost presentat ens és prou satisfactori. I com que no han atès la petició de retirar aquesta esmena, i malgrat ser repetitiu, els tornaré a explicar els arguments pels quals haurien de retirar (*forta remor de veus*) aquesta esmena a la totalitat.

En la discussió... (*persisteix la remor de veus*), sí, sí..., en la discussió del pressupost del 2004, de les esmenes a la totalitat d'aquesta secció, i davant de la constatació que estàvem molt lluny de les mitjanes europees de la despesa en els àmbits d'universitat, recerca i noves tecnologies, vam manifestar que l'increment que llavors es plantejava en un departament tan estratègic com aquest intentava retallar distàncies o posar les bases perquè d'una manera plurianual es retallessin.

Doncs, bé, amb l'increment global del DURSI per al proper any, amb un 13,47 per cent, continuem en la mateixa línia.

En l'àmbit universitari es manté l'increment del finançament, l'ordinari, de les universitats públiques, amb un 6,42 per cent, especialment remarcable, com deia la senyora Díaz, si tenim en compte la davallada demogràfica. Apareix una novetat que és la creació d'un pla d'acció territorial, amb una dotació d'11 milions d'euros que pretén reequilibrar territorialment el finançament de les universitats i centres d'educació superior de fora de l'àmbit metropolità barceloní.

Pel que fa al finançament de les inversions, no hem d'oblidar, com també s'ha dit, que la Generalitat es fa càrrec de l'endeutament originat per les inversions de les universitats públiques.

Es preveu també la contractació de 1.200 professors fins al 2015, i per aquest any ja es preveu una partida amb una dotació pressupostària que augmenta en un 302 per cent.

Pel que fa a les beques, tenen un increment notable, com ara, també s'ha dit, en Erasmus o l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca.

En l'àmbit de recerca, es demostra la ferma voluntat de convertir-lo en el veritable motor de desenvolupament d'aquest país. El creixement de la Direcció General de Recerca és el més elevat des de la creació del DURSI.

En aquest exercici pressupostari es posarà en marxa el Pla de recerca i innovació 2005-2008. La promoció de la societat del coneixement i de l'esperit emprenedor és prioritari, continua sent prioritari. S'incrementaran els recursos humans i es potenciaran noves infraestructures i centres de recerca i parcs científics i tecnològics, eh? S'ha parlat del sincrotró, del superordinador, del Centre de Medicina Regenerativa.

Com poden veure, l'actual Govern va sense aturador cap a l'objectiu del 2 per cent del PIB en recerca, desenvolupament i involució..., i innovació –perdó. (*Rialles.*) Tenint en compte –tenint en compte– que aquest 2 per cent del PIB s'ha d'aconseguir o l'hem d'aconseguir tenint en compte que es tracta d'un àmbit interdepartamental i tenint en compte també l'aportació imprescindible que ha de fer el sector privat.

I, per últim, en l'àmbit de telecomunicacions i societat de la informació, l'objectiu és clar: evitar la fractura digital en tots els nivells, el social, el territorial i el lingüístic, com s'ha dit en moltes ocasions; la posada en funcionament del Pla director d'infraestructures de telecomunicacions, amb 20 milions d'euros, amb la creació de l'ens gestor d'infraestructures com a primera actuació.

No cal, senyor Castellà, que presentin cap esmena, perquè aquest tema es ve anunciant des de fa mesos, eh?, i el pressupost, com ja s'ha dit també, ho preveu.

I, per últim, inclou, en aquest àmbit de telecomunicacions i societat de la informació, la destinació de 3 milions d'euros al Pla de continguts, que inclou bàsicament formació bàsica en l'ús de les TIC, xarxa de telecentres, implantació del programari lliure, etcètera.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva atenció; senyors i senyores diputats. I fins demà.

(*Rialles i remor de veus.*)

El president

Cridarem a votació.

(*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Santiago Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor president, hi ha hagut una petició que retiréssim l'esmena i voldria pronunciar-me. (*Rialles.*)

El president

Exactament, té deu segons.

El Sr. Rodríguez i Serra

Deu segons, suficients per reiterar... Respecte a universitats, ja hem dit que el pressupost destinat a universitats perd pes específic en el conjunt de Govern. Recerca, hem dit que hi estàvem d'acord. Si el pressupost del DURSI fossin aquests dos capítols, possiblement no l'hauríem presentat. Societat de la informació, constatem una vegada més que està en l'oblit del Govern, en l'oblit del Departament i també en l'oblit del Grup socialista.

Per això no retirarem aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Gràcies. (*El Sr. Castellà i Clavé demana per parlar.*) Senyor Castellà, suposo que també es vol posicionar sobre la retirada...

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, sí...

El president

També té deu segons.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, senyor president; sobre la demanda que se'ns ha fet de si ens replantejàvem l'esmena a la totalitat. Nosaltres mantenim l'esmena a la totalitat, però els farem un oferiment al final. La mantenim, perquè creiem que pressupostàriament no hi ha model pel que fa a la recerca, no hi ha model pel que fa a la societat de la informació.

Però jo els faig una proposta: si vostès convencen el Govern de Madrid que retiri el recurs d'inconstitucionalitat a la Llei catalana d'universitats, nosaltres els retirem l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

(*Aplaudiments i crits de «Bé!» en un sector de l'hemicicle.*)

El president

D'acord...

(*Pausa llarga.*)

Podem..., senyores diputades, senyors diputats, senyors portaveus especialment, podem aplicar la tàctica Camps de votació de totes les esmenes en conjunt dels departaments que queden? (*Pausa.*)

Per tant, posaríem a votació de manera conjunta les esmenes als departaments de Cultura, de Salut, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, de Benestar i Família, de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor i 70 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze de la nit.

P R E U S**Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya**

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 50,00 euros
Número solt 1,50 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 40,00 euros
Número solt 1,00 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya**i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya**

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa) 80,00 euros

IVA
inclòs

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**